

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SCARLETT ST. CLAIR

TERROR AT THE GATES

BLOOD OF LILITH

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SCARLETT ST. CLAIR

TERROR AT THE GATES

BLOOD OF LILITH

Ayrıca Scarlett St. Clair

Yıldızlar Çıktığında

Hades X Persephone

Karanlığın Dokunuşu

Bir Kader Oyunu

Bir Harabe Dokunuşu

Bir İntikam Oyunu Bir

Dokunuş Kötülük

Tanrıların Oyunu

Kaosun Dokunuşu

Adrian X Isolde

Savaş ve Kanın Kralı Efsane

ve Canavarların Kraliçesi

Masal Yeniden Anlatımları

Altına Batırılmış Cam

Elmalardan Yapılmış Dağlar

TERROR AT THE GATES

SCARLETT ST. CLAIR

Telif Hakkı© 2025 yazan Scarlett St. Clair
Kapak ve iç tasarım © 2025 by Sourcebooks Kapak
tasarımı Nicole Lecht/Sourcebooks
Ceket sanatı© David Seidman
Lila Raymond'un arka kapak ve kapak resmi Son sayfa
resmi © David Seidman
Lila Raymond'un iç sanatı

Sourcebooks, Bloom Books ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik ya da mekanik araçla ya da herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.
Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan alıntılar - yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmaksızın.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Sourcebooks bu kitapta yer alan hiçbir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Bloom Books, an imprint of Sourcebooks tarafından yayımlanmıştır
P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410
(630) 961-3900
sourcebooks.com

Yayın içi kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

Erkeklerin egemenliğine boyun eğmeleri gerektiği söylenen kadınlara.

İçindekiler

[Tetikleyici Uyarılar](#)

[Telaffuz Kılavuzu](#)

Bölüm I

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Bölüm On](#)

[Birinci](#)

[BölümOnuncu](#)

Bölüm II

[On İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[On Dört Bölüm On](#)
[Beş Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Yirmi Bir](#)
[Bölüm Yirmi On Altı](#)
[On Yedi On Sekiz On](#)
[Dokuz Yirmi İki](#)
[Bölüm](#) -

Savaş ve Kan Kralı'ndan alıntı

[Bir](#)

[Yazarın Notu](#)

[Referanslar](#)

[Yazar Hakkında](#)

Tetikleyici Uyarılar

Dini travma, özellikle kilisedeki bir otorite figürü tarafından cinsel saldırı, çocuk istismarı ve bir ebeveyn ve kilisedeki otorite figürü tarafından duygusal istismar.

Siz bir mağdur musunuz? Yardıma veya desteğe mi ihtiyacınız var? 1-800-656-HOPE (4673) numaralı telefonda Ulusal Cinsel Saldırı Yardım Hattını arayın veya hotline.rainn.org adresine gidin

Telaffuz Kılavuzu

Elohim-EL-o-heem

Elohai-EL-o-hi

Lilith-LIL-ith Zahariev-

ZA-har-reev Lucius-LOO-

shuhs

Analisia-ANA-leese

Cassius Zareth-KAS-seeus ZA-reth Gabriel De

Santis-GAY-bree-l De SAN-tis Esther

Pomeroy-EST-er POM-a-roy

Colette "Coco" D'Arsay-CALL-let "COCO" DAR-say

Macarius Caiaphas-ma-KAR-e-us KAI-uh-fuhs

Eryx-EAR-ix Ashur-

AH-shur

Aileler

Zareth-ZAR-eth Leviathan-

La-VI-a-thin Viridian-ver-

ID-de-un

Sanctius-SANK-tus

Asahel-AH-sha-el

Yerler

Nineve-NIN-a-vah

Akkadia-a-CAID-dia

Galant-GAL-ant Hiram-

HI-rim

GomorraH-ga-MORE-uh Sumer-

SUE-mur

Kurari (Deniz, Kanal, Adalar)-qu-RAR-ee

Nara-Sin ölü-NA-ra-sin Des-ert Seine

Dağı-Sin Dağı

Başmelekler

Zerachiel-zer-AK-e-el

Raziel-RAZ-e-el Uriel-UR-

e-el Menadel-MEN-a-del

Arakiel-ARA-key-el

Sariel-SAR-e-el Metatron-

MED-a-tron

Bölüm I

Genesis

Çünkü mücadelemiz ete ve kana karşı değil, yöneticilere, otoritelere ve bu karanlık dünyanın güçlerine karşıdır...

Efesliler 6:12

Birinci Bölüm

Ritüel dolup taşıyordu. Parlak masalar ve kadife koltuklar çoktan dolup taşmış, insanlar titreşen mavi ve mor ışıkların altında omuz omuza durarak eğlencenin başlamasını bekliyorlardı.

Yukarıdan gelen hava göstericileri, kırmızı ipekleri karanlıkta alev şeritleri gibi açılarak, dumanlı havada asılı bir şekilde süzülürken güçleri ve zarafetleriyle seyircileri hipnotize ediyorlardı. Ninova'da popüler bir atraksiyondur. Diğer dört bölgeden gelenler, kiliseyi görmeye geldikleri şeyin bu uysal gösteri olduğuna inandırıyorlardı, ama hepimiz aksini biliyorduk.

İnişleri saat gibi işliyordu. Cuma günü saat üçte, Eden'deki beş bölgeyi birbirine bağlayan tek yol olan Alay Caddesi tampon tampona trafikle dolardı. Saldırı Hiram'dan gelen finansörlerle başlar, ardından Temple City'den sanayiciler, Galant'tan tüccarlar ve Akkadia'dan sanatçılar gelirdi. Gerçi Ninova sınırını geçtikten sonra nereli olduklarının bir önemi kalmamıştı. Hepsisi sadece ikiyüzlüydü.

Yerliler onlara *Crits* diyordu.

Çoğu hafta sonunu Günahkârlar Sırası'nda kulüp kulüp dolaşarak geçirir, Pazar sabahı erkenden tapınakta ibadet etmek için kendi bölgelerine dönerdi. Pazartesi günü arınmış ve affedilmiş olurlar, hafta sonuna kadar dindar bir şekilde yaşamaya hazır hale gelirlerdi.

Bağışlama günaha davettir. Bu bizim mahvımız olacaktır.

Annemin sözleri zihnimde kükreyerek canlanırken dişlerimi sıktım. Öğretileri hafızama kazınmış, ne zaman onun öğretileriyle çelişen bir şeyle karşılaşsam yüzeye çıkmaya şartlanmıştı, ancak bu gerçekten katıldığım birkaç öğretiden biriydi.

Affetmek günaha davetiye *çıkarmaktı*. Buna her hafta tanık oluyordum, bu yüzden affedilmeyi umursamadığıma uzun zaman önce karar vermiştim.

İkiyüzlü olmaktansa günahkâr olmayı tercih ederdim.

Akrobatların ipekleri kadar canlı kırmızı giysiler içinde sürünün arasında ilerledim ama onların aksine fark edilmedim. Bu bir seçimdi. İstersem dikkat çekebilirdim ama orada bulunanlar arasında henüz değerli bir şey gözetlememiştim.

Ve bu gece pahalı bir şeye ihtiyacım vardı.

Kira zamanı gelmişti ve ev sahibim fiyatı yine yükseltmişti.

Oda arkadaşım, Colette'in kısaltması Coco, Praise'de dans ettiği sokağın aşağısındaki işine gitmişti. Benden evde kalmamı istemişti ama bunun tek nedeni geçimimi sağlama şeklini beğenmemesiydi.

Mal tedarikçisiydim, genellikle dinsel türden, ama seçici değildim. İyi bir fiyat alabilirsem her şeyi satabilirdim. Sorun şu ki, kilise kutsal eşyaların satışını yasakladığı için yaptığım iş teknik olarak yasa dışıydı.

Coco yöntemlerime hırsızlık diyordu, ama ben buna kaynaklarımı kullanmak diyordum, ki bu da *sihirdi*.

Açıkçası, Zareth ailesinin ve Ninova bölgesinin başı olan Zahariev birçok kulübünden birinde dans etmeme izin verseydi buna ihtiyacım olmazdı, ama o bunu reddetti.

Bir savaş başlatırsın Lilith, demişti.

Gözlerimi devirmiştim. *Çok dramatiksin, Zahariev. Kimse benim kim olduğumu bilmek zorunda değil.*

Sen Leviathan Hanesi'nin kızıydın, dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Ayrıca ben taşaklarımı severim ve baban seni dansa kaldırdığımı öğrenirse onları kesip bana yedirir.

İzin ver.

Zahariev.

Zahariev.

Zahariev.

Çok güzel, sinir bozucu bir adamdı. Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Benden sekiz yaş büyüktü ve beş yıl önce babası öldükten sonra ailesinin başına geçmişti. Tüm Elohai'ler gibi o da her zaman sessiz ve kontrollü, çoğunlukla duygusuz biri olmuştu. Bu, her aileye büyü ve bununla birlikte yönetme hakkı veren soyun adıydı.

Ama bunların hepsi saçmalıktı, çünkü Elohai kanı -Tanrı'nın kanı- sadece kadınlara sihir verirdi. Bizi güçlü kıldı, erkeklere boyun eğdiğimiz için kullanamadığımız bir güç.

Annem, İlk Adam'ı baştan çıkardığımız için bunu hak ettiğimizi söylerdi.

İhtişam Kitabı'ndan alıntı yapmayı severdi. Toplumumuzu yöneten dini doktrin, erkeklerin kadınlara karşı dikkatli olması gerektiğini söylüyordu.

Bu aynı zamanda, ailesinin başına geçmek üzere eğitilmiş olan Zahariev'in aksine, benim bir eş olmak üzere eğitildiğim ve evimin tek çocuğu olduğum için, Leviathan Hanesi'nin bir sonraki reisi olan kocamı babamın seçeceği anlamına geliyordu.

Bundan nefret ediyordum ama bu yüzden kaçmıştım.

Ve Zahariev dans etmeme izin vermese de, kendi topraklarına sığınmama izin verdi.

Bir el belime dolandı ve beni yaşlı bir adama doğru çekti. Ellerimi uzatıp yumuşak göğsüne dayadım. Düğmeli bir gömlek giymişti.

Yakasında ter lekeleri vardı. Alnı parlıyordu, saçları seyrelmişti. Beni kendine yaklaştırırken kıkırdadı.

"Nereye gidiyorsun güzel kız?" diye sordu.

Gözlerimi kıstım ve ona baktım. Takım elbisesinin ceketi sandalyesinin arkasına asılmıştı. Kaşmirdi, düzgün dikilmişti ve gerçek hayvan boynuzu düğmelerle vurgulanmıştı. Adam belli ki Hiram'dan, finans bölgesinden geliyordu. Bölgeye fazlasıyla aşinaydım. Orada doğmuş ve büyümüşüm.

Aynı zamanda babam Lucius'un Leviathan ailesinin başı olarak yönettiği yerd.

Adam bakışları göğüslerime yerleşmeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Aslında o kadar da büyük değillerdi ama ince askılı bir kılıf olan bu elbisenin içinde yaka kısmının üzerinde kabarmışlardı.

"Artık senin gibi yapmıyorlar," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu bir daha söyle," dedim. "*Yüzüme karşı.*"

Adam bakışlarını kaldırdı. Beni yanına çektiği andan itibaren şehvetini hissetmiştim, azgın ve karanlık, ama şimdi görebiliyordum. Gözbebekleri şişmiş, gözbebeklerinin rengini yutmuştu, teni kızarmıştı ve siki sertleşmiş, koyu renk pantolonunun kumaşını zorluyordu.

"Meydan okuma," dedi, ince bir sırıtiş ağzını kıvrarak. "Hoşuma gitti ama bununla asla bir koca bulamazsın."

Ellerimi göğsüne koydum, hem o beni daha yakına çekmeye çalışsa bile aramızdaki mesafeyi korumak hem de uyarılmışlığı üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmamı sağlamak için.

"Seni evcilleştirmeme izin ver şekerim," dedi. "Gerçekten iyi olacağım."

İçimden şiddetli bir ürperti geçti ve bu adamın pençelerinden çok az kadının canlı çıkabildiğinden şüphelendim.

Ellerimden birinin kalçasına inmesine izin verdim, diğeri göğsünün ortasında kaldı. Zaferle kıkırdarken dudakları dişlerinin arasından geri çekilmişti ama ben onun enerjisine ulaşıyor, cinsel dürtülerini besleyen parçalarını arıyordum. Onunkini hissederek biliyordum; baş döndürücü, mide bulandırıcı bir güç. Onu aramızdaki boşluğa çektim. Bedeninin dışında, artık bir amacı ya da niyeti yoktu; sadece cinsel dürtüsünü öldürmek için kullanabileceğim bir yakıttı.

"Bırak," dedim, emrime sihir katarak.

Elini bıraktı ve aynı anda aleti bir iğne batırılmış gibi söndü. Sümüksü gülümsemesi düştü ve göz bebekleri küçüldü, böylece gözlerinin rengini görebildim, donuk bir gri. Artık solgundu, eskisinden çok daha yaşlı, neredeyse çelimsiz görünüyordu.

Bu bana adil bir ceza gibi geldi.

Büyümün etkisinden kurtulmadan önce aramıza mesafe koymak istediğinden, tek kelime etmeden aralarına karıştım. Bu etkiler erkeklerin duygusal durumlarına, dayanıklılıklarına ve yaşlarına göre değişiyordu ve bunlar sadece benim gözlemlediklerimdi. Her iki durumda da bazıları diğerlerinden daha hızlı iyileşirdi. Bu adamın dengeye ulaşmakta zorluk çekeceğinden şüpheleniyordum ve bu düşünce içimi coşkulu bir sevinçle doldurdu.

Titrememe rağmen gülümsedim, ellerinin vücudumdaki hissini hatırladım, nemli ve sert. Eminim bana sahip olmaya hakkı olduğunu düşünüyordu. Açıkta kalan tenimden *de* anlaşılacağı üzere, *bunu o istemişti*. Zahariev'in ya da kardeşi Cassius'un bu alışverişi yakalayıp yakalamadığını merak ediyordum. Eğer öyleyse, büyüüm bu gece başına gelebilecek en kötü şey değildi.

Onun gibi erkeklerden ne kadar nefret etsem de, daha dikkatli olmalıydım. Her zaman arzusu o kadar çiğ ve kontrolsüz olan biri vardı ki, kalkanımı delip geçiyordu. Bu kusuru nasıl düzelteceğimi henüz bulamamıştım. Sadece yeterince güçlü olmadığımı varsayıyordum ve eğer durum buysa, o zaman boku yemiştim.

Bu düşünceleri bir kenara ittim ve bunun yerine müşterilere odaklandım.

Birkaç kadın olsa da çoğu erkekti. Giyim tarzlarından nereli olduklarını anlayabiliyordum. Hiram'dan gelenler beyaz yakalıydı ve yün takım elbise giyerlerdi; Temple City'den gelenler polyester giyerlerdi. Akkadia'dan gelenler pamuklu, keten veya karışımli kumaşlarla daha rahat giyinirken, Galant'tan gelenler daha mavi yakalıydı ve dayanıklı ve koyu renkli kumaşlar giyiyorlardı. Görsel olarak hepimizin hiyerarşide nereye oturduğunu görmek kolaydı ama burada, Günah Şehri'nde tek bir şeyde eşittik: arzu.

Ve şu anda, Kaçakçılar Sokağı'nda satıp kiramı ödeyebileceğim değerli bir şey arzuluyordum... ve tam da o şeyi görmüş olabilirdim.

Bir hançerdi. Onu fark ettim çünkü kabzasına ve kılıfına işlenmiş mücevherler parıldıyor, sahibinin en ufak bir hareketinde etrafa saçılan ışığı yakalıyordu. Tapınaklarda çalışan ya da kapıları koruyan insanların kılıç taşıması alışılmadık bir durum değildi ama bunlar genellikle sade olurdu. Hiramli orta yaşlı bir adamın kemerine takılı olan bu kılıç pahalı görünüyordu.

Hedefimi seçtikten sonra onu uzaktan inceledim.

Yakışıklıydı; kısa, kırışmış saçları ve bakımlı bir sakalı vardı. Zinde ve rahat görünüyordu, barda neredeyse uzanmış, bir dirseği masanın üzerinde, diğeri sandalyesinin arkasına tünemiş, parmaklarının uçları arasında amber renkli bir sıvı bardağı tutuyordu. Yüzük takmıyordu, bu da evli olmadığı ya da yüzüğünü çıkardığı anlamına geliyordu.

Sorun şu ki yalnız değildi. Muhtemelen iş arkadaşları olan iki adam yanında oturuyordu. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama hikâye eğlenceli olmalıydı çünkü ara sıra kahkahaları kalabalığın gürültüsü üzerinde yükseliyordu. Hedefimin arkadaşlarının işime engel olup olmayacağını merak ediyordum. Hepsini büyülemeye çalışabilirdim, ama bu çok fazla büyü gerektirirdi ve çok fazla büyü çok fazla enerji üretirdi, bu da güvenliği varlığım konusunda uyarırdı ve o bıçağı elime almadan önce sürüklenip götürölmek istemiyordum.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, adamın gözleri önce benimkilere, sonra da vücuduma kayd. Bunu yaklaşmam için bir davet olarak algıladım ve bara doğru ilerleyerek onunla iki arkadaşının arasına girdim. Ona hemen bakmadım ve bunun yerine barmeni selamladım. Tanıdığım yerlere gelmenin bir dezavantajı vardı, o da tanınmaktı.

Barmen Eli, bakışları yanımdaki adama kayarken kalın, onaylamayan bir kaşını kaldırdı.

"Hey, Lils," dedi. "Senin için ne yapabilirim?"

"Her zamankinden," dedim.

Her zamanki içkim çilekli daiquiri'ydi. Neden her zamanki içkim olduğunu bilmiyorum; sadece tatlı olmasını seviyordum ve Eli her zaman kenarına bütün bir çilek eklerdi.

"Tamamdır," dedi. "Teşekkür ederim Eli," diye şarkı söyledim.

Gülümsememeye çalıştı, başı öne eğik, işine odaklanmıştı.

Bir an hedefimin iki meslektaşına baktım.

"İşte, güzelim." Bana en yakın olan sandalyesini bıraktı. "Benim yerime otur."

İtiraz etmedim ve bunun yerine gülümsedim. "Ne kadar tatlısın," dedim. "Teşekkür ederim."

Barda başka boş koltuk yoktu, adam ayakta kaldı. İş arkadaşı sandalyesinden kalkmadan önce bana göz kırptı. Birlikte kalabalığın arasına karıştılar ve beni arkadaşlarıyla yalnız bıraktılar.

Yüzümü ona döndüm. Gözleri az önceki adamınkilere benziyordu, o kadar sönüktü ki renklerini ayırt edemiyordum. Yine de tahrik olduğunu anlamak için fiziksel ipuçlarına ihtiyacım yoktu. Aramızdaki havanın alevlendiğini hissedebiliyordum.

Dişlerini göstererek gülümsedi, bir sıra düz inci beyazı kaplama.

"Merhaba," dedi. Sesini kalınlaştırmak için çaba harcayan birine benzediğini düşündüm.

"Merhaba," dedim toplayabildiğim en boğucu tonda, topuklu ayaklarımın ucunda yükselerek bar taburesinin üzerine kaydım.

Gözleri tekrar aşağıya daldı, vücudumun hatlarında gezinerek şehvetini tavan yaptırdı.

Pençelerim onun derinliklerindeydi.

Eli içkimi bana doğru kaydırды. Camın granit s rt n rken çıkardığı ses dişlerimi kenetledi.

"Hesabıma yaz," dedi adam. "Oh, sen-"

"Israr ediyorum," dedi.

Tekrar gülümsedim ve elimi uzattım. "Lilith." "Ephraim," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ephraim," dedim, içkimin pipetinden bir yudum alırken bakışlarını tuttum.

"Bu gece seni buraya getiren nedir?" diye sordu.

"Oh, sadece biraz eğlenmek istedim," dedim. "Sen mi?"

"Eğlenceli olabilirim," dedi.

Arzusu yükseliyordu, her dalga bir öncekinden daha güçlüydü. Gelgitleri hissedebiliyordum, büyüm onun enerjisine bağlanmıştı. Başımı döndürdü ama son adam gibi hasta etmedi.

G  lerim ilk kez on sekiz yaşında geliştiğinde, tüm bu deneyim beni şiddetli bir şekilde hasta etmişti. şiddetten hoşlananlar için h l   yleydi.

Büyüm, itaatk rlığımın   k ş yd . O zamana kadar kilisenin kadınlar hakkında söylemeye çalıştığı her şeyin bir yalan olduğunu fark ettim. Erkeklerdeki şehvetten biz sorumlu değildik. Biz vardık ve onlar arzuluyordu.

Bazen bu arzu karşılıklıydı. Bazen de değildi, ama erkekler *hayır* kelimesinin etrafını sarmakta zorlanıyorlardı ve dünyamız onlara daha fazla değer verdiği için acı çeken biz oluyorduk.

"Bu çok güzel bir kolye," dedi Ephraim.

"Teşekkür ederim," dedim kolyeyi parmaklarımın arasına alarak. Daha çok bir hançere benzeyen sivri uçlu altın bir haçtı. Babam bunu bana on altıncı yaş günümde hediye etmişti. Buna tılsım diyordu, Nara-Sin Çölü'nde bulunan altından dövüldüğünü ve bir tür koruma özelliğiyle aşılandığını söylemişti.

Bunların doğru olup olmadığını bilmiyordum ve umurumda da değildi. Kolye önemliydi çünkü babamın hediyesiydi. O zamandan beri hiç çıkarmadım.

Erkekler her zaman kolye hakkında yorum yaparlardı ama bunun güzelliğini gerçekten takdir edip etmediklerini ya da sadece göğüslerime bakmak için evrensel bir bahane mi olduğunu bilmiyordum.

"Sen Hiram'ısın," dedim, hâlâ kolyeyi tutarak. Odaklanmamı sağlıyordu. "Orada ne iş yapıyorsun?"

"Yatırımlar," dedi.

Kaşlarımı hafifçe çatarak başımı yana eğdim.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Bilmiyormuş gibi davranarak sordum. Kendilerini önemli hissetmelerine izin vermezsem Hiram'dan pek çok erkekle fazla ilerleyemezdim.

"İnsanlar için para kazanıyorum,"

dedi. "Çok para mı?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Hayal edebileceğinden çok daha fazla."

Küçümsemesini görmezden geldim. Beni tanıdığını sanan bu adama kanıtlayacak hiçbir şeyim yoktu ama gerçek şu ki o sadece zenginliği tanıdığını sanıyordu.

"İşinizde *çok* yetenekli olmalısınız," dedim, yaklaşarak gözlerimin kemerine kaymasına izin verdim. Sessiz bir nefes verdim. "Ne güzel bir hançer."

Adamın bakışları da düştü, sanki unutmuş gibiydi. "Ah evet." Boğazını temizledi. "Öyle değil mi?"

"Dokunabilir miyim?" Bakışlarımı onunkilere dikerek, davranışından utanmamaya çalışarak sordum. Para kazanmak için yapmak zorunda olduğum şeyi Coco'dan daha fazla sevmiyordum, ama bu bizi koruyor ve masaya yemek koymamızı sağlıyordu.

"Sevgilim," dedi. "Bana ait olan her şeye dokunabilirsin."

Aslında yapmak istediğim gözlerimi devirmek olsa da, ağzımda yavaş bir sırıtma belirdi. Yine de o hançeri yakından görme fırsatını kaçıramazdım.

Adam bıçağı kemerinden çıkarıp bana uzattı. Beklediğimden daha ağırdı ve yaldızlı kılıfından çıkardığımda dilimin arkasında metalik bir şeyin tadını aldım.

Tuhaf diye düşündüm ama alkolden kaynaklandığını düşündüm.

"Çok güzel," dedim tekrar gözlerinin içine bakarak. "Nereden aldın bunu?"

"Bir takas yaptım," dedi.

Gözlerimi hafifçe kıskarak gülümsedim ve sesime sadece daha fazla bilgi istediğim durumlar için ayırdığım boğucu bir cazibe kattım.

"Yalan mı söylüyorsun, Ephraim?"

"Evet," dedi gözlerini kırıştırarak, belli ki bana gerçeği söylediği için irkilmmişti. "Söyle bana Ephraim," dedim. "Bıçağı nereden buldun?"

Bu bilgiyi pek çok nedenden dolayı istiyordum, buna koz da dahildi.

"Sokaktaki bir adamdan çaldım," dedi, neredeyse robot gibi konuşuyordu ama bunun nedeni, büyümenin onun karmakarışık düşüncelerini eleyip acı gerçeklerini ortaya çıkarmasına engel olamamasıydı.

"Ah, Ephraim," dedim alaycı bir hayal kırıklığıyla. "Kimdi o adam?"

"Onu tanımıyorum," dedi kaşlarını çatarak. Gözlerindeki ifade sanki bıçağı bulduğu akşamı hatırlıyormuş gibi mesafeliydi. "Sanırım bir şirket için çalışıyordu."

Kilise. O bir piskopos ya da rahip değildi. Cübbesi çok sadeydi." "O adam şimdi nerede, Ephraim?"

"Öldü," diye fısıldayarak itiraf etti. "Onu ben öldürdüm."

Bir korku damlası omurgamı sarstı. Bir cinayet itirafı beklemiyordum. Yine de sorgulamaya devam ettim. Bu şehvet seviyesini koruduğu sürece kendimi güvende tutabilirdim.

"Bana daha fazlasını anlat, Ephraim."

"Hançer ona ait değildi. Şuna bir baksana. Bir kilise adamı için fazla güzel," dedi. "Bu yüzden onu takip ettim. Onu öldürmek istememiştim ama bana karşılık verdi. Kendimi koruyordum."

"Kilisenin bir üyesini öldürmek büyük bir suçtur, Ephraim."

"Lütfen söyleme," diye fısıldadı, gözleri korku doluydu.

Sanki düşünüyormuş gibi kılıfın sivri ucunu parmağımın ucuna geçirdim.

"Bu sırrı saklamam için bana ne vereceksin?" diye sordum. "Her şeyi," dedi.

"Hançeri mi?"

"Ne istersen," diye söz verdi.

O kadar büyülenmişti ki ağzının kenarından salyalar akıyordu.

Öne doğru eğildim ve onu yanağından öptüm. "Teşekkür ederim, Ephraim."

Barı ve içkimi arkamda bıraktım, kalabalığa karışırken bıçağı göğüslerimin arasına sıkıştırdım. Büyümün etkisi geçmeden ve Ephraim transından çıkmadan önce sınırlı bir zamanım vardı. İtiraf ettiği şeyi hatırlayıp hatırlamayacağını bilmiyordum ama beni hatırlayacağından ve hançerini çalmakla suçlayacağından emindim.

Kaçmak başımı belaya sokmak demek değildi. Mesele hançeri geri vermek zorunda kalmaktı ki Zahariev muhtemelen bunu talep edecekti.

Bakışlarımı neon çıkış tabelasından ayırmadım, yaklaştıkça daha da rahatlıyordum, ama sonra kalabalığı yarıp geçtim ve yolumun takım elbiseli bir adam tarafından kesildiğini gördüm. Onu gördüğümde, kalabalığın içinde kaybolmak niyetiyle döndüm ama siyah gömlekli ve kargo pantolonlu iki adam tarafından kafese alındığımı fark ettim.

Hay sikeyim.

"Bu taraftan," dedi takım elbiseli adam. Önünde yürümemi işaret ederken dönüp ona baktım.

İtiraz etmedim ve loş bir koridordan asansöre doğru ilerledim. İçeride, koyu renk gömlekli iki adam yanımda duruyordu. Her birine baktım. Bana babamın yanında çalışan her erkeği hatırlattılar. Sertmiş gibi davranan, kalın, kaslı kollarını göğüslerinin üzerinde sıkıca kavuşturmuş adamlar.

Onlara *umut vadedenler* diyordum. Onlar *ortak* demeyi tercih ediyorlardı ama bu kulağa olduğundan çok daha resmi geliyordu. Bu adamlar beş ailenin saflarında kalıcı bir pozisyon için yanıp tutuşuyorlardı ve bunu elde etmek için her şeyi yaparlardı, hatta kendilerini mahvedecek şeyleri bile.

Yaptıkları işe imrenmiyor değildim. Babamdan sonra, Zahariev muhtemelen beş patron arasında en çok korkulan kişiydi, karısı olmadığı ve büyüye doğrudan erişimi olmadığı düşünüldüğünde bu bir başarıydı. Korkuyla yönetiyordu çünkü para birimi bilgiydi. İktidardaki her adamı, hatta babamı bile mahvedecek kadar kirli bilgiye sahipti.

Bazen hala nasıl hayatta olduğunu merak ederdim.

Asansör sert bir şekilde durdu ve midemi bulandırdı. Kapılar açıldığında, takım elbiseli adam indi ve ben de onu takip ettim, umutlular da arkamdan geliyordu. Beni koridorun sonunda, içinde metal bir masadan başka bir şey olmayan bir odaya soktular. Kapının kapandığını duyunca döndüm ve takım elbiseli adamla yalnız olduğumu fark ettim.

"Yeni olmalısın," dedim.

Onu ya da diğ er iki adamı daha önce hiç görmemiştim. Seleflerinin nereye gittiğini merak ettim. Gerçi bu genellikle iki şeyden biri olurdu: Ya rütbeleri yükselmiştir ya da ölmüşlerdir.

"Nedenmiş o?" diye sordu.

"Daha önce senin işini yapan adam beni hep bırakırdı," dedim.

"Belki de bu yüzden artık çalışmıyor."

"Hiç sanmıyorum."

Adam başını yana eğdi ve beni inceledi. "Bu zor biri olacağın anlamına mı geliyor?"

"Zoru tanımlayın," dedim.

"Çaldığınız şeyi teslim edecek misiniz? Yoksa üzerinizi aramak zorunda mı kalacağım?"

"Eğer beni hırsızlıkla suçluyorsanız, o zaman üzerimi aramak zorunda kalacaksınız," dedim.

"Bir müşteriden bıçak aldığını gördük," dedi, sanki bu beni işbirliğine ikna edebilmiş gibi, ama havamda değildim.

Omuz silktim. "Alabileceğimi söyledi."

"İmzaları okuduk. Büyü kullanmışsınız."

Ben de bundan şüphelenmiştim. Tam anlamıyla çıkışta beni bekliyorlardı. Aslında şaşırmamıştım. Cennet'teki neredeyse her işletme büyü'nün ısı imzalarını hedef alan bir teknoloji kullanıyordu. Bu gece yaptığım şey yasadışıydı. Bir tür erkek gözetimi olmadan sihrimi kullanmama izin verilmiyordu. Evli olmadığım için gücümü ne zaman ve nasıl kullanacağımı babam belirliyordu, ancak evde yaşadığım zamanlarda bile sihrimi görmezden gelmişti.

Yine de onu gerçekten suçlamıyordum. Kızının on sekiz yaşında seks büyü'sü geliştirdiğini bilmenin babam için çok rahatsız edici olduğunu hayal edebiliyorum.

"Uymayı reddediyor musun?" diye sordu adam.

"Fikrimi nadiren değiştiririm," dedim.

"Öyle olsun," dedi ve bir bıçak çekerken bana doğru bir adım attı. "Soyun yoksa sana yardım ederim."

Kaşlarımı kaldırdım. Eğlendiğimi hissetmekten kendimi alamıyordum. Umut vaat edenlerin sorunu buydu. Gösteriş yapmak, kendilerini aptalca yollarla kanıtlamak isterlerdi. Bu muhtemelen Zahariev için çalışacağı son geceydi.

Bıçağa baktım ve sonra onun bakışlarıyla
karşılaştım. "Korkarım yardım etmek zorunda
kalacaksın."

Flört bile etmiyordum. Sadece daha yakın olmasını istiyordum.

Saldırmak için bana dokunmasını bekledim, bir elimi dirseğine, diğeri yüzüne vurdum. Sendeledi, iki eliyle kanayan burnunu tutarken bıçağı düşürdü.

Sonra taşaklarına bir tekme attım ve yere yığıldı.

Beş aileden birinin kızı olmanın bazı avantajları vardı. Babam her zaman kendimi koruyabilmemi isterdi. Bu endoktrine dünyaya katılmasına rağmen, dinin özellikle kadınlara karşı düşmanlık beslediğini biliyordu.

Bıçağı yerden aldım ve adamın üzerine çullandım. Siyah saçlarından bir avuç tutarak bıçağı boğazına dayadım.

İnledi.

"Sana beni bırakmanı
söylemiştim," dedim. Kapı açıldı.

Muhafızları bekliyordum ama ağır bir iç çekiş bana bu toplantıya başka birinin daha katıldığını söyledi.

Kafamı kaldırdığımda bir adam gördüm. Beni kızdıran türden bir yakışıklıydı, muhtemelen onu iyi tanıdığım ve çekici bulmak istemediğim için, ama bu imkansızdı. Bana göre mükemmel bir yüzü vardı - güzel bir çene çizgisi, yastık gibi dudaklar, mavi gözler ve kalın, siyah saçları

yanlardan. Sinirlendiğinde parmaklarını saçlarında gezdirmek gibi bir alışkanlığı vardı ve bu benim yanımda her zaman oluyordu.

İş için özel dikilmiş siyah bir takım elbise giymişti. Gözlerim yüzünden boynuna, bir dizi ayın dövmesinin olduğu yere gitti. Göğsünde dalgalanan bulutlarla birleşiyor, ışık huzmeleriyle kesiliyorlardı. Kırmızı gömleğinin düğmesiz yakasının altından sadece kısmen görünseler de, her şeyi görmüştüm ve meleklerin göğüs kafesi ve karnı boyunca savaştığını biliyordum. Bu, dünyanın sonu olan Armageddon'dan bir sahneydi.

"Lilith," dedi, sesi derin bir baritondur. Sesi sıkılmış ve biraz da sinirlenmiş gibiydi, sanki ben bir rahatsızlık mıyım gibi.

Ki bu haksızlık değildi. Ben bir rahatsızdım.

"Zahariev," dedim, bıçağı bırakmadan önce doğruldum. "Yeterince uzun sürdü."

Bakışları beni yuttu. Altında titremek istedim ama reddettiler, hareketsiz kalmak için dişlerimi gıcırdattım. Bakışlarının gücünü bilip bilmediğini merak ediyordum. Bildiğinden şüpheleniyordum. Onun tarafından kısıtılmış gibi hissediyor, bunun benimle ilgili hayal kırıklığına uğradığı anlamına gelip gelmediğini sorguladığım için nefret ediyordum.

Ayağımın dibindeki adam inledi ve Zahariev'in dikkati ona döndü. İçimde bir rahatlama hissettim ama omuzlarımdan düşmesine izin vermedim.

"Isiah," dedi ve adam burnunu tutarak sendeleyerek ayağa kalktı. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. "Bana neden Leviathan Hanesi'nin kızıyla bir odada kilitli olduğunu söyle?"

Adam gözlerini kocaman açarak bana baktı. Şok olmuş yüz ifadesi karşısında neredeyse sırtımdı.

"Hırsızlık yapıyordu!" diye
mırıldandı. "Kanıtla," diye
tısladım.

"Deniyordum!"

"Kıyafetlerimi çıkararak mı?" diye sordum.

Zahariev nadiren duygularını belli ederdi ama bunu duyunca gözleri hafifçe kısıldı.

"Sana bir *seçenek* sundum!"

"Tehdit ettin," dedim.

"Yeter!" Zahariev'in emri yüzüne inen bir tokat gibiydi. İkimiz de sustuk ve ona baktık.

"Ofisime, Isiah," dedi.

"Efendim-"

Zahariev bakmaktan başka bir şey yapmak zorunda kalmadı ve Isiah ağzı sıkı bir şekilde sustu. Bir kez başını salladı ve sonra odadan çıktı.

"Sana gerçekten itaat edeceğini düşündüren ne?" diye sordum. "Onun yerinde olsaydım kaçardım."

"Çünkü bazı insanlar aptallıklarına rağmen sadakat duygusuna sahiptir," dedi Zahariev.

"Bunun duygularımı incitmesi mi gerekiyordu?" diye sordum. "Duyguların mı var?"

"Siktir git."

Zahariev gülümseyerek yaklaştı, yaklaşırken parlayan ayakkabıları tıkırdıyordu. Enerjisi şimşek gibiydi. Vücudumda dolaşüyor, omurgamı dikleştiriyor ve etimi karıncalandırıyordu. Genelde erkeklerden hissettiğim enerji değildi bu. Bir damla bile arzu yoktu, sadece ham güç vardı.

Buna ne kadar içerlesem de, biraz gözüm korkmuştu.

Benden sadece birkaç santim uzakta durdu ve bakışlarımı tuttu. Güzel kokuyordu, vanilya ve sandal ağacı gibi.

"Ver" dedi.

"Al," diye meydan okudum.

Bana öylece baktı. Almayacağını biliyordum. Yıllardır Zahariev'in üzerine gitmişim ama o hiç pes etmemiş, bana hiç dokunmamıştı.

Bu beni rahatsız ediyordu, bu yüzden bu kadar zorladım. Gözlerimi devirdim ve iç çektim. "Senden nefret ediyorum."

Zahariev'in gözleri göğüslerime bile kaymadığı için hayal kırıklığına uğrayarak küçük bıçağı elbisemin korsajından çıkardım.

Bu lanet olası adam, diye düşündüm.

Bir kez olsun onun üzerinde gücüm olduğunu hissetmek isterdim.

Bıçağı aramızda tuttum, o da kaşlarını kaldırarak aldı.

"Güzel, işe yaramaz şeyler için bir erkeği baştan çıkarmak sana göre değil," dedi.

Bıçağa işe yaramaz demesinin tuhaf olduğunu düşündüm. Değerli taşlarla doluydu. Bunların bir değeri olduğu belliydi, ama sonra aklıma bir şeyi değerli kılan şeyler hakkında farklı fikirlerimiz olabileceği geldi. Umarım bu, bıçağın bende kalmasına izin vereceği anlamına geliyordu.

"Heyecanı sevdiğimi bilmelisin," dedim.

İşimde pratik bir unsur olsa da, daha iyi bir kelime bulamadığım için, meydan okumayı sevdiğim doğrudur.

"Zevk almanın başka yolları da var Lilith."

"Herhangi bir önerin var mı?" Omuzlarımı yuvarlayarak sordum. "Huzursuz olmaya başladım." "Belki de size bir liste vermeliyim," dedi. "Dinlediğin gibi değil

Bana. Belki bu seni beladan uzak tutar."

"Başım belada değil," dedim kirpiklerimin arasından ona bakarak. "Öyle miyim, Zahariev?"

O ağzın bana kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmasını istiyordum ama o kararlılığını sürdürdü.

"Her şey bir kere olur Lilith. Yanlış hedef, yanlış bölge."

Gözlerimi devirdim. Sözleri öfkemi alevlendirdi ve onu iterek geçtim.

"Tanrım, *keser* misin şunu? Ben çocuk değilim."

"Bunun senin yaşınla bir ilgisi yok. Bu senin büyüyle ilgili."

"Kutsal olan her şey aşkına," dedim yüzümü ona dönerek. "Annemle de konuştun mu? Sihrimden dolayı ne kadar hayal kırıklığına uğradığını ya da sihrimi kontrol altında tutmak için önümüzdeki yıl beni evlendirmeyi umduğunu paylaştı mı?"

Orada öylece durdu, sessizdi, elleri cebindeydi. Öfkem bedenimden farklı değildi. Onu etkilemiyordu.

"Sihrinizi nasıl kullandığınız umurumda değil ama insanlar konuşur. Komisyon konuşur."

Komisyon her ailenin reisinden oluşuyordu. Elbette Zahariev vardı, sonra babam Lucius; Temple City'yi yöneten Victor Viridian; Galant üzerinde Serafin Sanctius; ve Akkadia üzerinde Absalom Asahel. Amaçları aileler arasında barışı sağlamak ve anlaşmazlıkları büyümeden çözmekti. Ayrıca *İhtişam Kitabı*'nda belirtildiği gibi genellikle sadece kadınlara uygulanan sosyal yasaları da uyguluyorlardı.

Komisyonun benim hakkımda ne dediğini biliyordum. Annem bundan emindi. Aptal ve aceleciydim - bir utanç kaynağıydım. Bana o kadar sık söylenmişti ki, bir gün kararımın sonuçları olacağını bile bile bunu kabullenmeye karar verdim.

"Ne zamandan beri komisyonun ne diyeceğini umursuyorsun?"

Yaklaştığını duydum ama bakmayı reddettim, parmakları çeneme dokunduğunda şaşırdım.

İsteksizce bakışlarına karşılık verdim.

Açıklaması zordu ama hayatımda gördüğüm en derin gözlere sahipmiş gibi hissediyordum, yine de kesinlikle hiçbir şey içermiyorlardı.

"Umursuyorum çünkü senin hakkında yanılıyorlar,"

dedi. "Nasıl yanılıyorlar, Zahariev?"

Sadece ne düşündüğünü bilmek istediğim için sordum, komisyonu önemsediğim için değil.

Gözlerini dikmiş bakıyordu, gözlerinin parlak mavisi tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Yüzümü okuma şekli sinir bozucuydu. Ne gördüğünü ya da daha kötüsü, neyi gizlemediğimi merak ediyordum.

"Onların yargısı korkudur, Lilith," dedi. "Ve korku güçtür."

Yutkundum ve gözlerim dudaklarına kaydı. Zahariev bunu bana dokunmayı bırakması için bir işaret olarak almış gibiydi, çünkü elini bıraktı.

"Evine git Lilith. Yoksa ben seni yaparım."

Yaptırırım, demek istedim, çünkü bir yanım ne yapacağını görmek istiyordu, ama sonra beni ciplerinden birine tıkacağını ve şoförü Felix'e beni eve götürüp kapıma kadar geçirmesini emredeceğini biliyordum.

Bu yüzden ona meydan okumadım.

"Bıçağı alan adam bunun için bir rahibi öldürdüğünü söyledi," dedim.

Zahariev kapıda durakladı. Bana bakmadı ama başını çevirip beni dinledi.

"Muhtemelen onu gözaltına almalısınız." Bir kez başını salladı ve sonra gitti.

Ellerimi arkamdan indirmeden önce birkaç dakika bekledim. Birinde Zahariev'in cebinden çıkardığım hançeri tutuyordum. Kendimi muzaffer hissetmeliydim ama daha iyisini biliyordum.

Zahariev onu almama izin vermişti.

Zahariev

Nezarethanenin dışına çıktığımda Cassius, "Bölgene kendi bölgesiymiş gibi davranıyor," dedi.

"Lilith dünyaya böyle davranıyor," diye cevap verdim.

İkinci Bölüm

Zahariev'in emrettiği gibi eve gittim ama sadece koyu renk bir kot pantolon ve atlet giymek için. Ninova'nın muhtemelen en tehlikeli bölgesi olan ve Gomorra olarak bilinen Kaçakçılar Sokağı'nda ilerlerken dikkat çekmeyecek bir şeye ihtiyacım vardı. Ayrıca ceketimin altında kılıfında sakladığım silahıma da ihtiyacım vardı.

Bu gece sokaklar kalabalıktı ama bunun nedeni insanlar kadar çöplerin de olmasıydı. Zemin yapış yapıştı ve her adımda çizmelerimi sıyırmak zorunda kaldım ama sidik dolu bu sokaklarla aramda en az iki inç lastik olmadan şehrin bu kısmına girmem mümkün değildi.

Büyüdüğüm Hiram'la tam bir tezat oluşturuyordu. Yüksek beyaz binalar ve aynalı gökdelenlerle dolu bir bölgeydi. Orada kaldırımlar her gece kuvarsla temizlenir ve fırçalanırdı, gerçi sıkı bir sokağa çıkma yasağı uygulandığından bunu yapmak kolaydı. Saat ondan sonra kimsenin dışarı çıkmasına izin verilmiyordu ve yakalananlar tutuklanıyor ve para cezasına çarptırılıyordu, ancak insanları itaatkâr kılan şey bu bile değildi.

Ertesi sabah iş çıkış saatinde adınızın ve yüzünüzün şehirdeki tüm reklam panolarına asılması tehdidiydi.

Hiram'da utançtan daha güçlü bir şey yoktu.

Ninova o kadar güzel olmayabilir ve buradaki hayat daha zor olabilir, ama Hiram'ın sahte mükemmelliğine tercih ederim.

Bir korna sesi dikkatimi çekti ve bakışlarım şık spor arabalar ve kükreyen eski model kamyonlarla kaplı caddeye kayd. Kırpılmış saçlı bir adam üstü açık parlak kırmızı bir arabanın camından bağırdı. "Hey, güzelim, binmek ister misin?"

Eğlenmediğim halde dudaklarım büküldü.

"Yanlış yöne gidiyorsun," dedim kaldırımdan aşağı inmeye devam ederek.

"Üstümü değiştirebilirim," dedi ve beni çok kızdıracak şekilde arabadan inip koşarak yanıma geldi.

"Korkarım vaktini boşa harcıyorsun," dedim, çünkü sadece ben ilgilenmiyordum, o da ilgilenmiyordu. Bu adamda tek bir şehvet damlası bile hissedemiyordum.

"Neden?" diye sordu. "Evli misin?"

"Hayır," dedim.

"O zaman bir sorun göremiyorum," diyerek sözümü kesti. Etrafından dolaşmaya çalıştım ama beni durdurmak için kolunu uzattı. Bakışlarımın onunkilere kaymasına izin verdim, yine de hiçbir şey yoktu, benden en ufak bir şekilde tahrik olduğuna dair bir işaret yoktu. Beni kolay bir hedef olarak gördüğünden şüpheleniyordum, sokaklardan kaçırıp seks ticaretinde satabileceği genç bir kadın, Zahariev'in Ninova'da göz yummadığı bir pazar, gerçi diğer aileler için aynı şeyi söyleyemezdim.

Yüzünü inceledim. Zahariev'e iyi bir tarif verebilmek için hatırlamak istiyordum.

Başımı yana doğru eğdim. "Fikrimi değiştirebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sadece bir tur bebeğim," dedi sırtarak. "Tek gereken bu."

Bakışlarımı indirdim ve güldüm. "Sorunu biliyorsun," dedim yavaşça, böylece o da bana ayak uydurabilecekti. "Beni tatmin etmek için iki inçten fazlası gerekiyor."

"Orospu," dedi, dudağı kıvrılmıştı.

Silahımı çektim ve kasıklarına doğrulttum. "Siktir. Çekil."

Ellerini havaya kaldırarak geri sıçradı. Karşılıklı atışmamızda kimse gözünü bile kırpmadı. Bu bölge için olağan bir durumdu, özellikle de bu cadde için.

"Ne var biliyor musun? İyi," dedi kaldırımdan inerken. "O kadar da ateşli değil."

"Nasıl daha iyi hissedeceksen," diye mırıldandım. "Piç kurusu."

Silahımı kılıfına soktum ve barların, kulüplerin, restoranların ve antika dükkânlarının önünden geçerek kaldırımda ilerlemeye devam ettim. Bazıları tam olarak vaaz ettikleri gibi olsa da, diğerleri çok farklı türden işletmelerin paravanıydı, Zahariev'in komisyonun bilmesini istemediği türden. Mesela Sons of Adam. Cennet'teki en iyi mozzarella çubuklarından bazılarını servis eden bir bardı. Haftada en az bir kez orada yemeye çalışırdım. Sahibi Samuel adında bir adamdı ve arka taraftaki depoda silah satıyordu. Biliyorum çünkü ben de silahımı oradan almıştım.

Sorun şu ki, silahlar Eden'de yasa dışıydı ama Ninova'da kendinizi korumak için gerekliydi.

Zoar, partileriyle bilinen bir dans kulübüydü. Aynı zamanda Zahariev'in Ninova limanına taşımadan önce babamdan çaldığı bir sokak uyuşturucusu olan yeşim taşının son sevkiyatını depoladığı yerdi. Zahariev'e onun aldığını bildiğimi söylememiştim. Bu küçük bilgiyi kötü bir gün için saklıyordum.

Sırlarını verme Lilith, diye öğütlemişti Zahariev bana uzun zaman önce, ben de onu ilgilendirse bile *vermedim*.

Ama bununla ne yapacağını merak ediyordum. Kâr için değildi. Onu tanıdığımdan beri, bölgesinde uyuşturucu satışını ve dağıtımını yasaklamıştı ve bunu yaparken yakalanan herkes ağır bir şekilde cezalandırılıyordu. Sanırım bunu zaman gösterecekti.

Zoar'ın yanında Raphael'in Kalıntıları vardı.

Buranın sahibi olan adamın adı aslında Raphael değildi. Abram adını kullanıyordu. Ona Raphael'in kim olduğunu sorduğumda, hiç kimse dedi. Ben sorduğumda

Kendisi hiç kimse olmadığı halde iş yerine neden kendi adını verdiğini sorduğumda, Abram'la kafiye bir şey olmadığı için bu adı verdiğini söyledi.

Ben de ona Abram'ın Antikaları diyebileceğini söyledim. Bana *kimsenin ukalaları sevmediğini* söyledi.

Dükkânın adı büyük bir vitrinin üzerinde yaldızlı bir yay şeklinde gösteriliyordu ama Ninova'da vitrinler riskliydi, bu yüzden içerisi parmaklıklı ve karartılmıştı. Kapısı çürüyordu, yeşil boyası soyulmuştu ve kapıyı açtığımda başımın üzerinde bir zil çaldı.

Abram bara çok benzeyen cilalı ahşap bir tezgâhın arkasında duruyordu, özellikle de bir ayna fon görevi gördüğü için, ama arkası dönükken dükkânına göz kulak olmak için kullandığını biliyordum. Abram beyaz saçlı ve sakallı, yaşlı bir adamdı. Yuvarlak bir yüzü ve şişman bir vücudu vardı. İçeri girdiğimde yarım ay gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Yine mi sen?"

"Beni gördüğüne sevinmemiş gibi davranma," dedim.

Gözlüklerini başının üstüne doğru kaydırды. "Tek yaptığın dükkânımı ıvır zıvırla doldurmak."

"Parasını sen ödüyorsun."

Abram oflayıp pufladı ve incelemekte olduğu bozuk parayı tepsiye geri koyduktan sonra hepsini arkasındaki tezgâha taşıdı.

"Bugün hangi işe yaramaz şeyi getirdin?"

"Sana satamayacağın ne getirdim?" diye sordum.

Durakladı ve eğilerek son iki yıldır ona sattığım rastgele şeylerle dolu büyük, ahşap bir sandığı kaldırdı.

"Hey, bunlar gerçekten güzel güneş gözlükleri," dedim ve onlara uzandım. Abram sandığı elimden çekip aldı.

Onun ekşi bakışlarıyla karşılaştım. "Kabul etmelisin, daha iyi oldum."

Ninova'ya varmak bir hayatta kalma dersi idi ve ayaklarımın yere basması birkaç ayımı almıştı. Bu süre içinde tonlarca eşyayı çaldırılmışım. Görünüşe göre sahip olduğum her şey Hiram diye bağırıyordu ve bu beni bir süre hedef haline getirdi, ta ki Zahariev bana kredi kartını fırlatıp yeni kıyafetler almamı söyleyene kadar, bu mantığa aykırı görünüyordu ama Eden'de kumaşlar statüye eşitti.

Kıyafetler uyum sağlamama yardımcı olmuştu ama hiçbir şey beni zaman kadar alıştıramazdı. Kutuya daha yakından bakmak için ayak parmaklarımın ucunda yükseldim.

"Sana iki hafta önce getirdiğim kutsal emaneti göremiyorum," dedim. "Ya da bir hafta önceki haçı."

Kutsal emanet, camla kaplanmış bir tutam saçtan oluşan bir kolyeydi. Aziz Sebastian'a ait olduğu söyleniyordu, kilisenin onu kanonlaştırmış olması dışında hayatı hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adam. Saçın gerçekten ona ait olduğundan şüpheliydim ama kim bilebilirdi ki? Her halükarda, insanlar ne kadar küçük olursa olsun bir azizin parçası için iyi para ödüyorlardı. Haçı bir rahipten almıştım. Som altındandı, yakutlarla süslüydü ve kemerinden sarkıyordu; büyüümün hiçbir teşviki olmadan çıkarmaya razı ol d u ğ u bir kemerdi.

Gerçi yaratılış dışında, bekâr rahipler muhtemelen Cennet'teki en büyük efsaneydi.

"Yalan söylemek gûnahtır, Abram," dedim.

"Gûnah bizim para birimimiz kızım," dedi kutuyu tezgâhın altına iterek. "Eee?"

"Bana *kız* deme," dedim, Ephraim'in bana verdiği bıçağı cebimden çıkararak. Çal demeyi reddettim. Tezgâhın üzerine koydum. Abram'ın antika dükkânının ışığı altında biraz daha az çarpıcı görünüyordu ama bunun kasıtlı olduğunu düşündüm. Müşterilerine düşük fiyat verebilmek için her şeyin kötü görünmesini istiyordu.

İfadesi değişti, gür kaşları kalktı, gözlerinde şaşkınlık parladı, ama konuşurken ilgisine bir sınır koymayı başardı.

Sesinde bir parça merak vardı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu, yakından incelemek için eline aldı.

"Buralarda," dedim. Genellikle, doğrudan konuya girer ve umuduyla istediğimden birkaç yüz dolar daha fazla bir miktar para Abram ihtiyacım olana kadar pazarlık ederdi ama bu sefer gerçekten de bıçağı merak ediyordum. Ayrıca, bana ayrıntıları verirse, belki de ondan birkaç aylık kiradan daha fazlasını alabilirdim. "Ee? Nedir bu?"

"Bir hançer," diye yanıtladı.

Gözlerimi devirdim. "Bunu biliyorum, pislik. Özel bir şey, değil mi?"

Bana cevap vermedi ama bir çekmeceyi açmak için durakladı. Bir kuyumcu mereği çıkardı ve onu taşları taramak için kullandı.

Sessizliği hoşuma gitmedi ve ayağımı yere vurarak beklerken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Birkaç saniye sonra göz mereğini çekmeceye attı ve bıçağı tezgâhın üzerine koymadan önce kapattı.

"İki yüz," dedi.

Teklifi karşısında öfke mi yoksa şok mu hissettiğimi bilemiyordum.

"Siktir git. O bıçak en az üç bin eder, bunu sen de biliyorsun!" Abram kıkırdadı. "Değeri bu olabilir ama kâr etmek zorundayım."

Yaşlı adama ters ters baktım. "Peki," dedim. "Kıramı o lanet hançerle ödeyeceğim."

Hançeri geri almaya gittim ama Abram önce kaptı.

Öfkeyle silahıma uzandım. Ninova'ya taşındığımdan beri bu adamla iş yapıyordum ve bana böyle mi davranıyordu? Lanet olası bıçak küçük bir servet değerinde olmalıydı ama yaşlı adamın bakışlarıyla karşılaştığımda donup kaldım.

Gözlerinin beyazı kızarmıştı.

Yüzümün rengi soldu ve bir an için nefes almayı bıraktım. "Abram?"

Gözlerini kırıştırdı ve yanağından aşağı bir kan izi süzüldü.

Elini kaldırıp yüzüne dokundu. Elini çektiğinde parmaklarını birbirine sürterek kaşlarını çattı, sanki ne olduğunu anlamamış gibiydi.

Ne olduğunu anlamamıştım.

Yaşlı adam kanlı bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. Yüzü cafcacflı bir renge bürünmüştü. Ağzından, hava kaçıran bir balon gibi alçak, garip bir inilti çıktı ve bu sesi çıkarırken ağır çekimde düşer gibi oldu, içi boş bir gümbürtüyle yere çarptı.

Birkaç saniye sersemlemiş bir halde durdum, az önce ne olduğunu anlayamamıştım.

"Abram?" diye seslendim ve sonra sıçradım, yere bakarken karnımı tezgâha yaslardım. Sırt üstü yatıyordu, gözleri kan gölüydü.

Kesinlikle ölmüştü.

"*Bu* ne lan?" diye mırıldandım nefesimin altında.

Tezgâhtan aşağıya indim. Vücudum tuhaf hissediyordu, sanki kemiklerim titriyordu, ama sonra gerçekten titrediğimi fark ettim ve aklıma gelen tek kişiyi, acil durum bağlantım Coco'yu aramak için telefonumu cebimden çıkardım.

Telefon çaldı ve çaldı.

"Hadi, hadi, hadi," diye mırıldandım nefesimin altında. Cevap vermeyince telefonu kapattım ve tekrar aradım. Sonra zil çaldı, birinin dükkâna girdiğini işaret ediyordu. Ağırlığımı kapıya doğru iterek kapıya doğru fırladım. Diğer taraftaki her kimse beni geri itti.

"Kapalıyız!" Kilidi bulmaya çalışırken bağırdım. Titreyen parmaklarıma rağmen kilidi yerine oturttum ve telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

"Lilith?"

"Coco, şükürler olsun!" Dedim. Rahatlama vücuduma serinletici bir dalga gibi yayıldı ama çarpan kalbimi rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı.

Biri kapıyı yumrukladı.

"Siktir git!" Bağurdım.

"Lilith, neler oluyor?"

"Coco, kötü bir şey oldu." "Neredesin?"

"Raphael'in Emanetleri," dedim. "Bak, Abram öldü."

"Öldü mü?"

"Evet! Ne yapacağımı bilmiyorum!"

Düşünemiyordum. Onu terk etmek yanlış geliyordu ama her yerde kameralar da vardı. Tam olarak sorumlu olmadığımı fark ettim, ama aynı zamanda video olsa bile uygulayıcıların bana inanacaklarına da güvenmiyordum. Onlar kilise için çalışıyordu ve ben bir kadındım. Lucius Leviathan'ın kızı olduğum için muhtemelen hapis yatmam gerekmeyecekti ama beni babama geri göndermek için her türlü bahaneyi kullanacakları kesindi ve ben de bundan kaçınmak için her şeyi yapardım.

"Bekle," dedi Coco.

Parazit gibi bir ses ve müziğin uzak yankısı vardı. Boğazım gittikçe daha sıkı hissederek bekledim.

"Bu Lilith," dediğini duydum Coco'nun. "Başı dertte."

Bir duraklama oldu ve sonra Zahariev'in sesini duydum.

Neredeyse inleyecektim. Tabii ki *ona* gidecekti.

"Lilith." Adımı söyledi ve başka bir şey söylemedi.

"Abram öldü ve ben ne yapacağımı bilmiyorum," dedim.

Diğer tarafta sessizlik vardı. Ne düşündüğünü, neye benzediğini merak ettim. Çenesini mi sıkıyordu yoksa dudaklarını mı büzüyordu? Sinirlendiğinde ikisini de yapardı.

"Geliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Elimi yavaşça yanıma bırakıp telefonumu tuttum. Sessizliğin ne kadar gürültülü olabileceğini ilk kez fark etmişim. Etrafıma bakındım, darmadağın dükkândaki her şeyin kalabalık olduğunu hissettim. Birkaç saniye sonra tezgâhın etrafından dolandım. Abram hareketsiz yatıyordu ve hareket etmemesine rağmen ona seslendim. Nedenini bile bilmiyordum. Cevap vermesini beklemiyordum.

Sessizlik vardı.

Gözlerim bıçağa kaydı. Yere yığıldığında elindeydi ve şimdi vücudunun yanında duruyordu. Donuk ışığın altında parıldaması bana onunla alay ettiğini düşündürdü. Bıçağa uzanabilecek kadar yaklaşıp kadar ilerledim ve parmaklarımın ucuyla onu kendime doğru çektim. Bu ölü adamdan neden bu kadar korktuğumdan emin değildim, belki de neden bu kadar ani öldüğünü bilmediğim içindi, ama gerçek şu ki, buradan çıktıktan sonra ödemem gereken bir kira vardı.

Bıçağı cebime soktum, dükkânın önüne doğru çekilirken tüylerim diken diken oldu. Yalnızdım ama yine de birinin beni izlediğini hissediyordum. Belki de kameralar yüzündendi.

Sonunda yerde bir yer seçtim ve dizlerimi göğsüme çekerek oturdum. Dışarıdaki sesler omurgamı dik tutuyordu. Birinin kapıyı kırmasını ya da camı kırmasını bekledim, sarhoş bir eğlencenin ya da çılgın bir kafanın etkisiyle. Antika dükkânları, karaborsada altın, tarihi eser ve silah arayanlar için sık sık soygun hedefi olurdu. Şansıma bakılırsa, Raphael'in dükkânına biri girecekse bu gece girecekti.

Belki de bir cesedin başında nöbet tuttuğum için daha paranoyak olmuşum.

Zahariev hangi cehennemdeydi?

Tam o sırada kapı çarpması gibi bir ses duydum. Zahariev olduğunu umsam da emin olamadım, bu yüzden tezgâha yaklaştım ve

Silahımla, bana ve Abram'a katılan kişinin ortaya çıkmasını beklerken kalbim hızla çarpıyordu.

"Lilith?"

Zahariev'in sesini duyduğumda içimi bir rahatlama kapladı, bu çok sık hissetmediğim bir şeydi.

Silahımı kılıfına soktum ve tezgâhın arkasından fırladım. Bana doğru bu kadar çabuk gelmesi beni şaşırtmıştı, yaklaştığında durdu ve gözleri vücudumu taradı. Bu şehvetli bir bakış değildi. Bu bir değerlendirmeydi.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedim, nedenini bilmesem de biraz sinirlenmiştim. Belki de ben *bu aşamadan geçerken* babama benimle ilgileneceğine dair söz verdiğinden beri endişesinin topları için olduğunu bildiğim içindi - babamın sözleri, benim değil.

"Coco nerede?" Arkasından geliyor olabilirmiş gibi etrafına bakınarak sordum ama kimse yoktu.

"Arkadaşını neden bir suç mahalline getireyim ki?" diye sordu.

"Oraya olay yeri deme! Ben kimseyi öldürmedim."

Ağzının köşesi kalktı.

"Bunu eğlenceli bulmana çok sevindim," dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Bunu eğlenceli bulmuyorum," dedi. "Ben *seni* eğlenceli buluyorum." Beni geçip gitti, ben de onu takip etmek için döndüm. "Nerede o?" diye sordu.

"Tezgâhın arkasında," dedim, başımla oraya doğru işaret ederek.

Zahariev yaklaştı, Abram'a bakmak için eğilirken sessizdi. Onu izledim, boğazımdaki kalınlığı bastırmak için yutkundum. Birkaç saniye sonra doğruldu.

"Ne oldu?" diye sordu, gözleri benimkilerle buluştu.

"Bilmiyorum," dedim. "Çaldığım lanet bıçağı satmaya çalışıyordum."

"Hırsızlık yapmadığını sanıyordum," dedi. "Tanrım, sana *katlanamıyorum*."

Dudakları seğirdi. "Ne olmuş yani? Bıçağa baktı ve öldü mü?" Bunu bir şakaymış gibi söyledi ama değildi.

"Evet," dedim. "Kesinlikle."

Kaşlarını çattı, gözleri hafifçe kısıldı. "Bıçağı göreyim."

Bıçağı ona vermekte neden tereddüt ettiğimden emin değildim, belki de bana daha fazlasına neden olduğu açık olmasına rağmen hâlâ bazı sorunlarımı çözebileceğini umduğum içindi.

"Lilith," dedi Zahariev.

"Biliyorum, tamam," dedim, onu uzatırken hayal kırıklığına uğramıştım. Cebine koyarken ona bakmadığında bile geri alamayacağımı biliyordum.

Konuşmadan önce birkaç saniye birbirimize baktık. "Sana eve gitmeni söylediğimi sanıyordum," dedi.

"Şu anda beni azarlamasan olmaz mı? Sana kiranın ödenmesi gerektiğini söyledim ama Paul denen herif sürekli zam yapıyor."

Zahariev, "Abram bıçak hakkında bir şey söyledi mi?" diye sormadan önce durakladı.

"Hayır," dedim ama bu onun taktiği idi. Ne kadar çok bilgi verirse, muhtemelen o kadar değerliydi. "Ne kadar değerli olduğunu söylerse bana nasıl düşük fiyat teklif edebilir ki?"

"Ne teklif etti?" "İki yüz," dedim.

Şerefsiz, diye düşündüm, çünkü ölümler hakkında kötü konuşmak yanlış geliyordu, en azından yüksek sesle, ama kesinlikle beni kandırmaya çalışmıştı.

"Hmm," dedi ama başka bir yorum eklemedi. Bunun yerine, yanımdan geçip dükkânın arka tarafına doğru yürüyerek gitti.

"Nereye gidiyorsun?" Arkasından seslendim.

Hiçbir şey söylemedi. İvır zıvırla dolu arka odaya doğru onu takip ederken sinirli bir iç geçirdim.

"Sence ona ne oldu?" Arkasından seslendim.

Zahariev arka kapıyı iterek açtı ve kırık dökük bir tuğlayı kapıya dayadı. Eğildiğinde kolyesi düştü, ucunda parıldayan gümüş bir haç sallanıyordu. Kolyenin onun diniyle hiçbir ilgisi yoktu. Benimkine benzer şekilde, babasından bir hediye idi.

"Belki de kalp krizidir," diye önerdi doğrulurken. "Gözleri kan çanağına dönmüştü Zahariev," dedim.

"Ne düşündüğümü sordun," dedi. "Ben de sana ne düşündüğümü söylüyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedim başımı sallayarak. "Çok kötü bir yalancısın."

"Bunu söyleyecek tek kişi sensin, küçük aşkım," diye cevap verdi.

Zahariev'in bana taktığı lakaba alışmıştım ama yine de yüzüm kızardı.

Elini kapıdan çekti ve gözden kayboldu. Onu takip ettim ve ara sokakta bekleyen bir dizi siyah araç buldum. İkisi SUV, ikisi de minibüstü; ne kadar güzel ve parlak olurlarsa olsunlar, insan kaçırmak ve öldürmek için yapılmış gibi görünüyorlardı. Koyu renk giysiler giymiş adamlar asker gibi yanlarında duruyordu, gerçi öyle olduklarını tahmin ediyordum - Zahariev'in emirlerini yerine getiren adamlar.

Dışarı çıktığımızda, ellerinde çeşitli temizlik malzemeleri taşıyarak binaya girdiler.

Uzun palto giymiş bir adam minibüsün kapılarını çarparak kapattı. Döndü, ağzından bir sigara sarkıyordu.

"Gabriel!"

Ona doğru koşup ortasından sarıldığımda sıırttı.

"Hey, bebeğim," dedi beni sıkıca kucaklayarak. S ı c a k t ı ve kucaklaması rahatlatıcıydı. Soğuk mesafeye kıyasla güzeldi.

Zahariev her zaman aramıza girerdi.

"Nerelerdeydin?" diye sordum.

"Oh, beni bilirsin. Sadece Tanrı'nın işini yapıyordum," dedi.

Ondan uzaklaşırken gözlerimi devirdim ve başımı eğerek bakışlarıyla buluştum.

"Sen Tanrı'nın işini yaparken ben neredeyse çıplak aranıyordum."

Sarı kaşları havaya kalktı ve Zahariev'e baktı. "Kimi?"

"Isiah," dedi Zahariev. "Sizi kandırmasına izin vermeyin. Saniyeler içinde burnunu kırdı."

Gabriel soluk soluğa bir kahkaha attı.

"Bunu hak etti," dedim. "Bana dokunmaması için onu uyarmıştım."

"Seni suçlamıyorum," dedi Gabriel. "Bilmek istediğim, sen gittikten sonra Z'nin ona ne yaptığı."

Sigarasını yakmakta olan Zahariev'e baktım. Sigarasından uzun bir nefes çekti, başparmağı ve işaret parmağı arasında tutarak gecenin içine bir duman püskürttü. Cevap vermedi.

Bazen o kadar tehditkâr görünüyordu ki onu tanımakta güçlük çekiyordum. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

"Üşüdün mü bebeğim?" Gabriel sordu, ben daha cevap veremedenden ceketini çıkarmıştı bile. Ceketini omuzlarıma dolamasına izin verdim.

"Benimle her zaman ilgileniyorsun," dedim ona gülümseyerek.

"Bunu biliyorsun," dedi ve sonra Zahariev'e baktı. "Onu eve mi götürüyorsun?"

Bir kez başını salladı.

Gabriel omuzlarımı okşayarak, "Seni seviyorum bebeğim," dedi.

"Esther'e selam söyle," dedim.

Esther onun kız arkadaşıydı ve onu seviyordum. İronik bir şekilde, annemin de onu seveceğini düşünüyordum. O benim olmadığım her şeye sahipti; şefkatli, merhametli, evcimen.

Keşke Ninova'da doğmamış olsaydı.

"Ona kendin söyle," dedi. "Her zaman başımızın üstünde yerin olduğunu biliyorsun." "Biliyorum," dedim. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve antikacı dükkânının karanlığında gözden kayboldu.

Bakışlarım Zahariev'e kaydı. Sigarasını ıslak zemine bıraktı ve çizmesinin altında ezdi.

"Hazır mısın?" diye sordu yaklaşarak. Beni sıranın önündeki cipe doğru yönlendirmek için kolunu uzattı ama bana dokunmadı. Enerjisi her yanıma sarmıştı, Gabriel'in ceketinden daha ağırdı.

Zahariev kapıyı açtı ve ben de arka koltuğa kaydım.

"Bayan Leviathan," dedi şoför dikiz aynasına bakarak. "Felix," dedim.

"Uzun zaman oldu."

"Sizce iki hafta uzun bir süre mi Bayan Leviathan?"

Felix'in beni iki günde bir eve götürmekle görevlendirildiğini düşünürsek öyleydi, çünkü Zahariev benim maskaralıklarımdan bıkmıştı.

"Aww," dedim. "Saymışsın."

Homurdandı.

Bir an için Zahariev'in eve giderken bana katılmayacağını düşündüm. Göğsümde filizlenen küçük hayal kırıklığı sancılarında hoşlanmamıştım. Kendime bunun bıçağım hâlâ onda olduğu için olduğunu söyledim ama açıkçası bu hissin nereden kaynaklandığından tam olarak emin değildim.

Diğer kapıyı açıp arka tarafa geçtiği anda bu his kayboldu. Enerjisi boğucuydu. Neden onunla ilgili her şey bu kadar elektrikliydi? Sanki sihirli gibiydi.

Pencerelerden dışarı bakmıyor olsaydım, Felix'in arabayı vitesle taktığını bilemezdim. Hızlanması çok yumuşaktı. Zahariev'e baktım, profili sokak lambalarının ve neon tabelaların parıltısıyla belli aralıklarla aydınlanıyordu.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum.

Konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı, ki bu her zaman yaptığı bir şeydi. Cevap vermesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü hiç sormadım, çünkü vereceği cevabı düşündüğünü biliyordum.

"Bir işe yarar mı?"

"Muhtemelen hayır," diye

itiraf ettim. "O zaman hayır."

"O bıçağı geri almama izin verecek misin?" "Hayır."

"Zahariev," dedim ona doğru dönerek. "İhtiyacım var-"

"Ben hallederim," diyerek sözümü kesti.

"Yardıminızı istemiyorum," dedim. "Bunu kendim yapmak istiyorum." Onun anlayamayacağı nedenlerden dolayı buna ihtiyacım vardı.

"İstedigini biliyorum," dedi bakışlarıyla buluşarak. "Ama şu anda yapamazsın, o yüzden bırak ben halledeyim."

Teklifini gerçekten takdir ettim. İşler kötüye giderse bana yardım edeceğini bilmek içimi rahatlatıyordu, ama yapabilecek durumdaydım ve hayatımı kazanmak istiyordum.

"Eğer çalışmama izin verirsen-"

"Lilith, bunu konuşmuştuk."

"Kimsenin bilmesine gerek yok," dedim. "Isiah beni tanıımıyordu!" "Ve bak bu onu nereye getirdi," diye karşı çıktı Zahariev.

"Bu onu nereye getirdi, Zahariev?"

"Yerin dibine girdi," dedi.

"Sen yapmadın." İçimi bir suçluluk duygusu kapladı.

"Ninova'da kurallarımız var Lilith. Onları iyi biliyorsun. Seni tehdit etti. Sana dokundu. Hayatından vazgeçti. Benim için dans edersen yığılacak cesetleri düşünsene."

"Senin için çalışırken bu kurallar geçerli değil."

"Sorun da bu, değil mi?"

"Siktir git," dedim. Buraya bir hapishaneden kaçmak için gelmişim ve o beni başka bir hapishaneye koymak istiyordu. "Bana ödeme yapmayabilirsin ama bu diğer adamların yapmayacağı anlamına gelmez."

Cipin hâlâ hareket ediyor olmasına rağmen kapıyı açmaya çalıştım. "Çocuk kilitleri, Bayan Leviathan," dedi Felix.

Kolu bıraktım ve koltuğuma geri otururken sinirli bir hırıltı çıkardım. Bu konuşmayı ilk kez yapmıyorduk ve her seferinde olduğu gibi iyi gitmişti.

Ondan sonra sessiz kaldık. Nasıl para kazanacağımı düşündüm, sadece bir ay yetecek kadar değil. Gerçek para. Bir gelir. Ninova'daki sorun, kulüplerin dışında insanların dükkanlarını işletecek kadın aramamalarıydı.

Sonunda Felix yıkık dökük apartmanımın önünde durdu. Evde olduğum için hiç bu kadar rahatlamamıştım. Kapıyı açmaya başladım ama içeride kilitli olduğumu hatırladım.

Felix sürücü koltuğundan indi ve önce Zahariev'in inmesine izin verdi, bu da beni sinirlendirdi. Beni kapıya kadar geçirmesine ihtiyacım yoktu, gerçi geçirirdi de.

Hep öyle yapardı.

Cipten çıkıp doğruca ikinci kattaki daireme giderken Zahariev'e bakmadım. Sigara içmek için toplanmış birkaç apartman sakini merdivenleri işgal etmişti. Onları isimleriyle tanımıyordum ama daire numaralarını biliyordum.

Genellikle eve geldiğimde kıpırdamazlardı, bu yüzden daireme ulaşmak için seksek oynamak zorunda kalırdım.

Bu gece, Zahariev arkamda belirirken, kaçtılar.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, yeterince ilerlersem Zahariev yetişmeden kendimi daireme kapatabileceğimi düşündüm, ama kapıma geldiğimde anahtarımı kilide sokamadım. Biraz eğikti, bu yüzden çalıştırmak için her zaman biraz manevra yapmak gerekiyordu. Üstüne üstlük o kadar sinirlenmişim ki gözlerim yaştan bulanıklaşmıştı.

Zahariev'in önünde ağlamak istemiyordum, bu da beni o fark etmeden içeri girmek için daha da çaresiz hale getiriyordu, ama sonra kolları etrafıma dolandı ve anahtarı lanet olası bir sihirbaz gibi kilide sokarken eli benimkinin üzerine kapandı. Kısa bir an için sıcaklığı beni sardı, iliklerime kadar işledi.

Sonra beni bıraktı ve Gabriel'in ceketi üzerimdeyken bile titredim.

"Lilith," dedi Zahariev, sesi sessizdi.

Ona bakmak istemedim. Kapı kolunu çevirip daireme girdim ama Zahariev ayağını kapıya sıkıştırdı.

"Siktir git Zahariev," diye çıkıştım ama kıpırdamadı. Ben bakışlarıyla karşılaşana kadar bekledi. Gözleri daha parlak görünüyordu, belki de yarı karanlıkta durduğu için, yüzünün sadece bir kısmı benim soluk sundurma ışığımla aydınlanmıştı.

"Övgü, öğleden sonra iki," dedi ayağını kapıdan çekerek.

Gözlerim büyüdü ve midemden göğsüme doğru bir adrenalin dalgası yükseldi.

"Ciddi misin?" diye sordum.

"Ciddi olmadığım şeyleri asla söylemem," dedi ve uzaklaşmaya başladı ama bana bakmak için durakladı. "Eğer cesaretini kaybedersen bana haber ver. Vaktimi boşa harcamaktan nefret ederim."

Ters ters baktım. "Neden sinirlerim bozulsun ki?"

"Çünkü," dedi. "Benim için dans edeceksin."

Zahariev

"O kız senin ölümün olacak," dedi Felix.

Zaten bildiğim bir şeyin bana söylenmesine gerek yoktu.

"Bu apartman kompleksinin sahibi," dedim. "Nerede yaşadığını öğren. Ziyarete gidiyoruz."

Üçüncü Bölüm

Üşümüştüm, o kadar derinden titriyordum ki dik duramıyordum. Rüzgâr, kum parçalarını taşıyarak içimden geçti. Bana ince cam parçaları gibi çarpıyorlardı. Başımı çevirdim, gözlerim donuktu. Etrafta tepeler, yıldızlarla dolu gökyüzüne karşı karanlık, yükselen dalgalar gibi yükseliyordu. Sadece Cennet'in dışında, Nara-Sin Çölü'ndeki kapıların ötesinde bir yerde olduğumu tahmin edebiliyordum.

Beni devam ettiren şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama başka seçeneğim olmadığını biliyordum.

Kum, ayaklarımın altında yılanlar gibi hareket ediyordu. Sanki onlar benim rehberlerimmiş gibi takip ettim. İleride, çivit mavisi gecede bir şey parıldıyordu. Dikkatimi çekti ve tuttu. Büyülenmiş gibi ona doğru ilerledim. Gece durgun ve sessiz olana kadar rüzgâr yavaşça kesildi. Sessizlik, başımın iki yanını kavrayan fiziksel eller gibi kulaklarıma baskı yapıyordu.

Basınç artıyordu, sanki beynim şişiyor, kafatasıma baskı yapıyordu. Şakağım zonkluyordu. Acı o kadar yoğundu ki gözlerim yaşardı ve ilk birkaç damla yaş yanaklarımdan süzülürken ayaklarımın dibindeki parıldayan hazineye uzandım.

Parlak mücevherlerle süslenmiş altın bir hançer. Dilimi kuru dudaklarımdan üzerinde gezdirdim. Kanın metalik tadı midemi bulandırdı.

Bıçağı elime aldım. Ağırdı, zaten bir yükü. Dokunduğumda rüzgâr yeniden hızlandı, etrafımda kükreyerek uyarı sözcükleri taşıdı.

Zincirlerle bağlı, kanayan kadından sakının.

Ateşin önünde korkusuzca dans eden sürgünden, genç kanatlı canavardan sakının.

*Birçok adı olan kadından, bakireden, fahişeden, kızıl yilandan sakının.
Karanlıkta fısıldayan baştan çıkarıcıdan sakının.*

*O başlangıç ve sondur. O barış ve
kaostur.*

O, kapıları çalan dehşettir.

Başım her vuruşta çarpıyor, *çarpıyor, çarpıyordu*, bıçağa bakarken başka tarafa bakamıyordum. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü ve bıçağa kan sıçrattı.

Rüzgâr çılgılık attı ve kafam patladı.

Öksürerek uyandım, boğazım o kadar kuruydu ki yutkunamıyordum. Aynı anda kapımın aralıksız çalındığını fark ettim. Genellikle komodinin üzerinde duran suya uzandım ama sadece telefonumu bulabildim.

Gözlerim sulanarak yataktan fırladığımda zorlukla nefes alabiliyordum. Çılgına dönmüş bir halde yüzümü ve parmaklarımı yokladım ama kâbusumdaki kanı değil, normal gözyaşlarını buldum.

Şimdi kalbim de hızla atıyordu.

İşte ben böyle ölüyorum, diye düşündüm, tökezleyerek mutfığa girdim, her sert vuruşta sallanan ön kapıyı geçtim. Diğer taraftaki her kimse gitmiyordu.

Dolaptan bir bardak aldım ve musluktan su doldurduktan sonra hayatımda hiç içmemiş gibi yudumladım. Tezgâha çarpmadan önce ikinci bir bardak daha yudumladım.

Artık hayatta kalacağımdan emindim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Ne?" Kapıyı yırtıp açtığımda yüzüme bir kâğıt parçası fırlatılmasıyla kükredim. Kâğıdı göğsümde tutmaya çalışırken irkildim ve çırpındım, ancak ev sahibimi karşımda buldum.

"İşte lanet olası makbuzun," diye tersledi ama yüzüne bakmaktan onu gerçekten duyamayacak kadar dikkatim dağılmıştı. Gözü neredeyse şişmişti ve dudağı yarılmıştı.

"Yüzüne ne oldu senin?"

"Ne demek ne oldu?" diye öfkелendi. İlk başta bana neden bu kadar kızgın olduğunu anlamadım. Ona yumruk atmadım ama sonra devam etti. "Zahariev Zareth oldu. Onu becerdiğin konusunda beni uyarabilirdin."

"Onunla yatmıyorum," dedim.

İhtiyacım olan son şey bu tür bir söylentinin babamın kulağına gitmesiydi.

"Belki de yapmalısın. Lanet olası kiranı ödedi. Üç lanet olası ay."

Göğsüme bastırdığım kâğıt parçasını işaret etti. Sonunda ona baktım ve tam olarak söylediği şeyi gösteren bir makbuz olduğunu fark ettim.

Kıramız Kasım ayına kadar ödenmişti.

Zahariev, diye düşündüm. *Seni orospu çocuğu*.

İkiye bölünmüştüm, minnettar ama aynı zamanda sinirli hissediyordum. Zahariev'e kiradan bahsetmemiştim çünkü onun parasını istiyordum. Şimdi kendimi daha büyük bir yük gibi hissediyor ve beni kulüplerinden birinde dans ettirme teklifini geri çekip çekmeyeceğini merak ediyordum.

"Bir dahaki sefere geç kalacağın *zaman ona... söyleme*," dedi Paul. "Seninle çalışacağım."

Benimle çalışacak mısın?

Paul'ün bu sözleri söyleyeceğini hiç düşünmemiştim ama Zahariev'in suratını ikinci kez dağıtmasını istediğinden de şüpheliydim.

Bunu ben de istememiştim.

Sadece lanet olası bir iş istemiştim.

Paul hışımla uzaklaştı ve karanlık sabahın içinde kayboldu.

Yavaşça kapıyı kapattım, sürgüyü kilitledim ve güvenlik zincirini yerine kaydurdım. Arkamı döndüğümde Coco koridorun önünde duruyordu, yüzü dn geceki makyajla lekelenmiş, çok uykulu görünüyordu. Yine de güzeldi; uzun boylu ve sarışındı, saçlarının dipleri koyu renkti. Temple City ya da Hiram'da doğmuş olsaydı muhtemelen bir model olabilirdi.

"Bunu duydun mu?" diye sordum.

"Zahariev kiramızı dedi," dedi.

"Evet." Ona makbuzu uzattım.

Aldı ve okudu. "Lilith... sordun mu?" "Hayır," dedim.

"Bir iş istedim."

Hl masada olduğunu umduğum bir iş.

"Zahariev'in seni sahnelerinden birine alacağını hiç sanmıyorum, bebeğim."

"Aslında," diye geçiştirdim. "Bugün saat ikide Praise'de onunla buluşmamı söyledi."

Coco'nun gözleri büyüdü, Zahariev bunu söylediğinde benim kadar şaşırmıştı. Sonra heyecanlı bir çığlık attı ve kollarını bana doladı. Ben de onu belinden sıkıca kucakladım.

"Bekle," dedi beni kol mesafesinde tutarak. "Başka ne dedi?"

Omuz silktim. Onun için dans etmek zorunda kalacağımı söylemek istemedim. Bunun olağın bir şey olmadığından oldukça emindim. Coco da dahil olmak üzere tanıdığım kadınların oğ menajer ve koreograf Hassenaah için seçmelere katılmak zorundaydı. Eğeri Zahariev beni gerçekten sahneye çıkarırsa, Hassenaah hiç mutlu olmazdı.

"Sadece geç kalmamamı söyledi," dedim.

Coco'nun gözleri biraz daha kısıldı. Yalan söyleme konusunda Zahariev'den daha iyi değildim. Beni çok iyi tanıyordu ama stelemiyordu da.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedim, konuşmayı farklı bir yöne çekerek. "Ne bekleyeceğimi ya da ne giyeceğimi bilmiyorum."

"Ne bekleyeceğini biliyorsun," dedi. "Tüm rutinleri zaten biliyorsun."

Onları biliyordum çünkü Coco bana öğretmişti. Bu, Zahariev fark etmeden seçmelere katılabileceğimi düşündüğüm zamanlardı, ancak taş gibi soğuk Hassenaah'ın önünde saatler geçirdikten sonra bana asla sahneye çıkamayacağımı söylemişti. Zahariev kısmen sorumluydu ama Hassenaah'ın benden hoşlanmadığını da biliyordum. Beni şımarık bir velet, bana verilen hayatın kıymetini bilmeyen zengin bir kız olarak görüyordu ki bu haksızlık değildi.

Ben şımarık bir
velettim. Zengin bir
kızdım.

O hayatın kıymetini bilemedim.

Ama Ninova'daki insanlar gerçeğin sadece bir kısmını gördüler.

Güzelliği, ihtişamı, parayı gördüler ama bedelini bilmiyorlardı.

Hassenaah da Günah Kenti'nde yaşayan pek çok kişi gibiydi. Diğer bölgelerdeki insanların sorunları olduğuna inanmıyorlardı; sadece kendi acılarını biliyorlardı. Ki bu iyiydi. Onu benimkiler konusunda ikna etmeye çalışmayacaktım. Ailemi neden terk ettiğimi biliyordum, Zahariev de biliyordu.

Komisyonun onaylamamasına rağmen kalmama izin vermesinin bir nedeninin de bu olduğunu düşünüyordum.

"Ya yeterince iyi değilsem?"

Dans etme yeteneğimden bahsetmiyordum bile. Coco,

"Bebeğim, sen yeterince iyisin," dedi. "Güven bana."

Kanepeye doğru ilerledim ve minderin üzerine çöktüm.

"Sana güveniyorum," dedim. "Ama Hassenaah'nın benden hoşlanmadığını unutuyorsun."

"Zahariev seni sahnede istediği sürece Hassenaah'nın ne düşündüğü önemli değil," dedi Coco.

"Zahariev'in beni sahnede istediğini sanmıyorum," dedim. "Dün gecedan sonra bence başka seçeneği olmadığına inanıyor."

"Dün gece ne oldu?"

O korkunç kâbus da dâhil olmak üzere, olan biten her şey gözümün önünden geçerken bir nefes aldım. Tenim çakıl taşlarıyla kaplandı ve bir an için kendimi kum ve rüzgâr kasırgasının ortasındaki çölde buldum. Titredim ve kollarımı kendime doladım.

Her şey çok gerçekçi gelmişti.

"Ben... hâlâ bilmiyorum," dedim.

Coco'ya her şeyi anlattım; Ephraim'le tanışmamı, bıçağı almamı ve Raphael'in Kalıntıları'na yaptığım ziyareti. Abram'ın kanayan gözleriyle yerde yatarkenki görüntüsü zihnimde canlandı. Ben dükkânına girmeden önce bir şey mi almıştı? Bıçağı bir tür zehir mi katılmıştı ve o da çok mu yaklaşmıştı? Eğer durum buysa, Ephraim neden yaşamıştı? *Ben* neden yaşadım?

"Şimdi Zahariev'in neden seni dansa kaldırmaya karar verdiğini anlıyorum," dedi Coco sözümü bitirdiğimde.

Kaşlarımı indirdim. "Neden?"

"Seni beladan uzak tutmak için," dedi.

"Başımı belaya sokmaya *çalışmıyordum*," dedim.

Coco meydan okuyan bir kaş kaldırdı. Bir şey söylemeden önce ne düşündüğünü zaten biliyordum.

"Yaşamak için hırsızlık yapıyorsun Lilith," dedi.

"Artık değil," dedim, Zahariev sözünü tuttuğı sürece. "Ama Zahariev en başta dans etmeme izin verseydi tüm bunların önlenebileceğini hatırlatırım."

"Belki de başka erkeklerin sana bakması fikri hoşuna gitmiyordur," dedi Coco.

Gülüşüm daha çok bir alay gibiydi; bu gülünçtü. "Eğer bu doğru olsaydı, Zahariev son iki yıldır kulüplerinde dolaşmama ve erkeklerin şehvetini avlamak için sihrimi kullanmama izin vermezdi," dedim. "Leviathan Hanesi'nin bir kızının Günahkârlar Sırası'ndaki bir kulüpte dans ettiğini öğrendiklerinde komisyonun ne diyeceğinden endişeleniyor."

Babamla başlatacağı savaştan bahsetmiyorum bile.

"Otoriteyi umursayacak bir tipe benzemiyor," dedi Coco, oturma odasına açılan mutfığa geçerken. Sararmış buzdolabının üzerinde, *sürtük* kelimesini heceleme için kullandığım bir dizi alfabe magneti vardı. Coco s harfini Paul'ün faturasını asmak için kullanmıştı.

"Onun sadece bir yönünü gördüğün için böyle düşünüyorsun," dedim.

Günahların kralı olabilirdi ama yine de her fırsatta lanet komisyondan alıntı yapıyordu, tıpkı dün gece Isiah beni nezarethaneye getirdikten sonra yaptığı gibi.

Senin hakkında yanılıyorlar, demişti, ama gerçekten de haklıydılar. Söyledikleri her şey bendim. Aptal ve aceleciydim. Utanç kaynağıydım. Onların istediği gibi davranmaya hiç niyetim yoktu ve Zahariev bana izlediklerini her hatırlattığında, onun sadakatini hatırlıyordum.

"Diğer taraf ne?" Coco sordu.

Başımı salladım. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama onu izlemek bir deneyimdi. Ninova'nın sınırlarının ötesinde koca bir zenginlik dünyası vardı ve Zahariev oraya zahmetsizce geçiş yapabiliyordu. Tahtını bir sapkınlık yatağı üzerine kurmasına rağmen dindarlar ve zenginler arasında nasıl davranacağını biliyordu.

Bazen onun bir koyun, bazen de bir kurt olduğunu düşünürdüm.

Ama çoğu zaman onu hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyordum.

"Önemli değil," dedim. İstedığımı elde etmiştim ve şimdi sadece onu elimde tuttuğumdan emin olmalıyım.

Dizlerimin üzerine kayarak doğruldum. Ellerimi kanepenin koluna dayadım.

"Kıyafet seçmeme yardım etmeye hazır mısınız?" diye sordum. Coco gülümsedi. "Aklımda zaten bir şey var."

İki saatten kısa bir süre sonra Zahariev'in önünde yarı çıplak dans edeceğimi bile bile babamla öğle yemeğine çıkmak gerçekten çok garip hissettiriyordu ama neyse. Bunu asla öğrenmeyecekti ve ben de babamı görme fırsatını kaçırmayacaktım.

Evden ayrıldığımdan beri, her cumartesi öğle yemeği yiyebilmek için programını benim için boşaltmaya özen gösterirdi. Bağımsız olma arzuma ve kilisenin kurallarına duyduğum nefrete rağmen babamı seviyordum. Ayrıldığımda, bu onu derinden yaralamıştı. Bunu her düşündüğümde göğsüm sıkışıyor. Ama ne zaman alternatifini düşünsem -evlendirilmek ve bir sifon olarak kullanılmak- doğru kararı verdiğimi biliyordum.

Bir taksiye atlayıp Ninova sınırına gittim; sınırda yargının baş meleği Zerachiel'in bir heykeli vardı. Herkesin üzerinde yükseliyor, gözlerini aşağıya dikmiş, bölgemize giren herkesi onaylamıyordu. Heykelin caydırıcı olması gerekiyordu; kilisenin izlediğini hatırlatması gerekiyordu ama karanlıkta, suçlular bizim bölgemize girdiğinde onu görmezden gelmek kolaydı.

Cennet'in karşısında altı heykel daha vardı: Raziel, Uriel, Menadel, Arakiel, Sariel ve Metatron. *İhtişam Kitabı'na göre her kapı için bir bekçi* vardı ve bu bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi. Bir keresinde, hizmet sırasında, heykellerin herhangi bir şeyi korumasının nasıl mümkün olduğunu sormuştum, görünüşe göre bu şu anlama geliyordu

Sadece inancımı değil, baş meleklerin gücünü de sorguluyordum. Ceza olarak Başpiskopos Lisk ile yalnız görüşmek zorunda kalmıştım.

Dokuz yaşındaydım.

Başpiskopos Lisk kadar nefret ettiğim kimse yoktu. Kilisenin nde geleniydi ama Hiram'daki İlk Tapınak'ta ibadeti yönetiyordu. Bu ona komisyon tarafından verilmiş prestijli bir görevdi. Genç yaşımda bile beni korkutmuştu, ancak onda olağandışı bir şey yoktu. engel burnu, vahşi kaşları ve boynuz çerçeveli gözlükleri olan ortalama yaşlı bir adamdı.

İki saat boyunca bana bir cümleyi tekrar tekrar yazdırdı: *Kilisenin otoritesini sorgulamayacağım*. Yorulmaya başladığımda ve el yazım dağıldığında, beni korkutmak için masaya bir cetvelle vuruyordu, ama bana vurması uzun sürmedi.

İşim bittiğinde beni odadan çıkarıp, ellerimdeki kırmızı yaraları ve gözyaşı lekeli yüzümü görmezden gelerek davranışım için bolca özür dileyen annemin yanına götürdü.

"Bunu sen yapmadın, Analisia. Senin bağlılığını biliyorum," diyerek Başpiskopos Lisk ona güvence vermişti. "Bazı ocuklar kalplerinde şeytanlarla doğarlar."

Kendisiyle birkaç özel seans daha yapmamın yararlı olacağını söyledi. Anneme beni zorla götürmemesi için yalvardım ama yalvarışlarım görünüşe aldanıp reddedildi.

Gitmelisin, dedi. *Bir gün Leviathan Evi'nin yüzü olacaksın. Yüz babam, dedim.*

Baban bir kukla, dedi. Beni terslerken gözlerindeki vahşi bakışı hl hatırlıyorum. Korkmaya başladığım bir bakıştı ve bugüne kadar beni rahatsız etti. *İtibarımızı ben inşa ettim ve mirasımı sen taşıyacaksın.*

Bu hiç istemediğim bir mirastı ama Başpiskopos Lisk olmasaydı bu mirastan kamayabilirdim. O, beni

kiliseye karşı. İyilik için bir kurum olarak başlamış olabilirdi, insanlara düzen ve ahlak duygusu sağlayan bir organizasyon olabilirdi, ama her şey onu kimin yönettiğine bağlıydı ve eğer liderlik yozlaşmışsa, diğer her şey de yozlaşmış olmalıydı.

Aracımı beklerken Zahariev'e mesaj attım.

O korkunç kâbusu hâlâ atlatamamıştım. Şu anda bile çöl kumunun kavurduğu boğazım acıyordu.

Bıçak hala sende mi? diye sordum.

Muhtemelen bunun aptalca bir soru olduğunu düşünecekti ama doğrusu, onunla ne yapmayı planladığını bilmiyordum. Rüyamdan uyandığımda, bıçağın yanımdaki yatakta, kurumuş ağzım kadar gerçek olmasını bekliyordum.

Var, diye mesaj attı.

Emin misin? Gerçekten bilip bilmediğini öğrenmek istedim. Sakladığı yere gidip kontrol etmiş miydi?

Yalan söylemem, dedi.

Seni yalancılıkla suçlamıyorum, dedim. *Sadece kendi gözlerinle görüp görmediğini bilmek istiyorum.*

Biraz saçmaladığımı fark ettim.

Konu nedir? diye mesaj attı.

Zahariev. Lütfen kontrol edin.

Sinirli iç çekişini duyar gibiydim ama hemen cevap vermeyince istediğimi yaptığını anladım. Dakikalar geçti ve sonra mesaj attı.

Sağ salim.

Teşekkür ederim, diye yanıtladım, kafamda şekillenen bir sonraki mesajı göndermeden önce duraksadım. *Teklifini geri çekmeyeceksin, değil mi?*

Ekrana bakarak bekledim.

Zahariev'in yazdığına dair hiçbir belirti yoktu. Kalbim sıkıştı, ben de devam ettim.

Sana kirayı ödemen için söylemedim, dedim. *Sana geri ödeyeceğim, söz veriyorum.*

Ondan hiç ses çıkmadı.

Sessizliğin ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. Meşgul bir adamdı. Belki de bir telefonla işi yarıda kesilmişti.

Endişem dikkatimi dağıttı. Babamın şoförü kapımı açmak niyetiyle şoför mahallinden çıkana kadar siyah bir SUV'nin önümde durduğunu fark etmedim. Yine de kapı koluna uzandım.

"Bayan Leviathan," dedi, ben içeri tırmanırken kapıyı tutarak. Şapkasını eğip beni içeri kapatırken bakışlarıyla karşılaştım ve küçük bir gülümseme sundum, aniden yeni deri kokusuyla çevrelendim. Babamın bu aracı ne kadar yakın zamanda satın aldığını merak ettim. Hiçbir zaman bir aracı uzun süre elinde tutmamış ve birkaç tanesini hurdalığa göndermişti.

Nedenini bilmek için dahi olmaya gerek yoktu. Babam da yasaları Zahariev gibi korku ve şiddet yoluyla uyguluyordu.

Şoför sürücü koltuğuna geçti ve aynasını düzeltti.

"Sizin için değiştirebileceğim bir şey varsa haber verin, Bayan Leviathan," dedi. "Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Ninova'dan Temple City'ye taksiyle gitmek ve babamın yanında çalışan hiç kimseyi bu işe bulaştırmamak isterdim ama bu imkânsızdı. Zahariev ve ailesinin herhangi bir üyesi dışında Ninova'da doğan hiç kimsenin diğer bölgelere girmesine izin verilmiyordu. Beşli arasında buna Cennet Kuralı adını verdik ve Cennet Bahçesi'ne en yakın bölgelerin daha fazla özgürlüğe sahip olduğu anlamına geliyordu. Çünkü

Örneğin, Hiram'da doğanlar Tapınak Kenti'ne girebilirlerdi ama Tapınak Kenti'nde doğanların Hiram'a girebilmeleri için komisyondan özel izin almaları gerekiyordu. Akkadia ve Galant'ta doğanlar kendi bölgeleri arasında Ninova'ya kadar gidebilirlerdi ama Tapınak Şehri'ne ya da Hiram'a gidemezlerdi.

Ninova herkese açıktı ama bu misafirperverlik karşılıksız değildi.

Procession Caddesi'nden kuzeye, şehre doğru sakın bir yolculuktu. Akkadia ve Galant'ın parmaklıklı girişlerini geçerken pencereden dışarı baktım. Akkadia, bir zamanlar beyaz olan binaları tozlu bir kahverengiye dönüşen Galant'tan daha renkliydi. Bunu yeşilliklerle telafi ediyorlardı, terasları yemyeşil ağaçlar ve açan parlak çiçeklerle süslenmişti.

Her iki semtin de güzel olduğunu düşünmüştümdür ama doğrusu, bir tarafı aile evlerine, diğer tarafı iş yerlerine ayrılmış olan Procession Caddesi ile bölünmüş Temple City ile kıyaslanamazlardı. Mimari çoğunlukla rotundalardan, kubbeli çatıları olan çeşitli boyutlardaki yuvarlak binalardan oluşuyordu. Bazıları bakır renginde ve kıızıldan mavimsi yeşile kadar farklı tonlardayken, diğerleri pırıl pırıl altın rengindeydi.

Şoför, üniformalı memurlar tarafından korunan sınır girişine yöneldi. Nöbetçi kulübesi, kubbe şeklinde altın bir çatısı olan yuvarlak taş bir bina olarak bölgeye uyuyordu. İleride yol bir kapıyla kapatılmıştı ama şoförüm ilerler ilerlemez kapı açıldı. Babamın tüm araçlarında geçiş kartı vardı. Diğer aileler için de aynısı geçerliydi.

Johra Nehri üzerindeki köprüden geçip ilçe merkezine girdik.

Burada kendimi küçük hissediyordum, binalar o kadar yüksekti ki her zaman bulutların içindeydiler, ama babam Temple City'yi seviyordu. İncir ve Güvercin adlı bu özel restoranı tercih ettiği için mi, yoksa Hiram'dan birinin bizi birlikte görüp anneme söyleme riskini en aza indirmek istediği için mi emin değildim. Annemin babamın beni görmek için zaman ayırdığını bildiğinden ve bunu şiddetle onaylamadığından şüpheleniyordum ama babam başkalarının yargısına rağmen, kilise aforoz edilmemi önerdiğinde bile beni seçmişti.

Başpiskopos Lisk ve bakanları ziyarete geldiğinde, bunun *sadece bir aşama* olduğunu söylediğini duymuştum. *Dünyanın fırsatlarla dolu olduğunu düşünüyor. Bırakın aksini keşfetsin, her zamankinden daha disiplinli ve minnettar bir şekilde geri dönecektir.*

Elbette, Başpiskopos Lisk itiraz etmişti. *O zaman genç kadınlara nasıl bir örnek oluyoruz? Ebeveynlerine, kilisenin kurallarına karşı gelmenin sorun olmadığını mı?*

O sizin için bir değer olacak, Başpiskopos Lisk, diye temin etti babam. Döndüğünde, nasıl yoldan çıkarıldığına dair tanıklığını paylaşacak. Tüm kadınlara dindar kalmaları için ilham kaynağı olacak çünkü o gerçek kötülüğü biliyor. Kızımın kalbini biliyorum, Alarich.

Bir yılı var, Lucius, piskopos uyarmıştı. Bir yıl ve komisyonun bir karar vermesi için ısrar edeceğim.

Sözde evremde bir yıldan fazla kalmıştım, yine de babam başpiskoposu uzak tutmayı başarmıştı, ancak bunun çok uzun sürmeyeceğini hissediyordum. Bazen babamın beni Hiram'a dönmeye utandırmak için mi iki haftada bir öğle yemeklerini sürdürdüğünü merak ediyordum. Önemseydiğini biliyordum ama aynı zamanda imajını ve Leviathan ailesinin mirasını da önemseydiğini biliyordum.

Kaburgalarımı sıkıştıran suçluluk duygusuyla nefes aldım ama hayatımla ilgili kararları bu duyguya dayanarak vermeyeceğime uzun zaman önce karar vermiştim.

Suçluluktan daha kötü şeyler de vardı; utançtan daha kötü şeyler de vardı.

Şoför, camekânlı İncir ve Güvercin'in önünde durdu, yüksek bir binanın zemin katındaydı. Kapıyı açmadım.

Kendime ait. Babam beni izlerken, onun kurallarından en azından birkaçına

uymayı tercih ettim. Şoför, "Bayan Leviathan," dedi ve beyaz eldivenli elini uzattı. Elini tuttum ve araçtan inip kaldırıma çıkmama yardım etmesine izin verdim.

"Teşekkür ederim," dedim.

Yaklaştığında bir görevli beni karşıladı ve kapıyı açtı. Restorana girerken ona başımla selam verdim.

Babamın her zaman oturduğu uzak köşedeki masa dışında tüm masalar boştu. Onu gördüğümde gülümsemekten kendimi alamadım. Seçtiği kabin için fazla iri görünüyordu.  parçalı lacivert bir takım elbise giymişti. Bu renk ona çok yakışıyor, benimkinden birkaç ton daha koyu olan tenini ısıtıyordu. Saçları uzamış ve ağarmıştı ama geriye doğru taramış ve ensesinde küçük bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Bazen bıyık ve sakal bırakırdı, bazen de bugün olduğu gibi sinekkaydı tıraş olurdu. Gülümsediğinde gözleri kırırır ve yüzündeki yara izi derinleşirdi. Bunu bir gamze olarak düşünmek hoşuma gidiyordu ama daha iyisini biliyordum. Yıllar önce sokakta bıçaklı bir saldırıya uğramıştı. Başka yaralar almıştı ama hayattaydı.

"Lily," dedi babam ben yaklaşırken. Ayağa kalkarken ellerini masanın üzerine koydu, serçe parmağındaki mühür yüzük parlıyordu. Yüzeyine kazınmış ejderha benzeri bir yılan resmi vardı, aile armamız.

Kucaklaştık ve onu sıkıca kavradım.

"Seni özledim," dedim, derin bir nefes alarak ciğerlerimi onun rahatlatıcı kokusuyla doldurdum. Annem çekilmez davrandığında babam her zaman imdadıma yetişirdi - kıvrıcık saçlarım ya da çok kısa eteğim için beni azarlardı - iyi olduğumu savunurdu.

Bu, ağlamadan duyamadığım bir kelimeydi -sadece *iyi* ama asla *yeterli* değil, ya da en azından söylediği buydu. Yine de savunulduğum için minnettardım, özellikle de anneme karşı.

Başımın tepesini öptü. "Ben de seni özledim balkabağım," dedi. Ayrıldık ve oturur oturmaz bir garson yaklaştı.

"Bay Leviathan, Bayan Leviathan," dedi her birimizin önüne renkli bir salata koyarken.

"Teşekkür ederim, Demetrius," dedi babam.

"Elbette," diye yanıtladı ellerini birbirine kavuşturarak. "Lütfen, bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Birazdan mezelerinizle birlikte döneceğim."

Babam alışkanlıkları olan biriydi. Bu restorana gelmeye başladığından beri her seferinde aynı şeyi sipariş ederdi; başlangıç olarak salata, sonra da trüflü patatesli az pişmiş bir biftek. Benim için de sebzeli fırında tavuk sipariş ederdi. Aileler arasında kadınlar yemek siparişi vermezdi; kocamız ya da babamız bizim için ne seçerse onu yerdik. Bu nefret ettiğim bir şeydi, ama seçim hakkını ondan almaya kıyamıyordum, çünkü bir daha asla eve dönemeyeceğimi bilsem de, onun umudunu kaybetmesi düşüncesine katlanamıyordum.

Bu yüzden her seferinde tavuk ve sebze yiyordum ve bu gece pizza sipariş edip hepsini mideye indirecektim.

Babam konuşmak için salatadan birkaç ısırık almamı bekledi. "İyi görünüyorsun," dedi, sanki rahatlamış gibiydi.

Bugün geldiğimde ne beklediğini merak ettim ve hemen şüphelendim. Son iki hafta boyunca yaptığım her şeyi düşündüm ama aklıma gelen tek şey Abram ve bıçak oldu. Zahariev babama söylemiş miydi?

Bu düşünce aklımdan geçerken bile bunun doğru olmadığını hissettim, çünkü Zahariev babama izimi kaybettiğini itiraf etmek zorunda kalacaktı ki bu çok sık oluyordu çünkü Zahariev aslında bana babamın fark ettiğinden çok daha fazla özgürlük veriyordu.

"Ben iyiyim," dedim ona küçük bir gülümseme sunarak.

"Annen bunu duyduğuna memnun olacak," diye ekledi.

Vücudum anında tepki verdi, kaslarım kilitlendi. Annemi duymak bile beni her an savaşımaya hazır, gergin hissettiriyordu.

"Yalan söylemek zorunda değilsin," dedim.

Sadece o konuyu açmadan bir öğünü, *lanet* olası *bir öğünü* atlatmak istiyordum.

"Ben yalan söylemem Lilith."

Sesi soğuk ve sertti.

Bakışlarımı kaçırdım ve dişlerimi sıktım. Annemin umurunda olup olmadığı konusunda onunla tartışmak istemiyordum. Sonunda, beni savunsa bile yine de annemin tarafını tutacaktı.

Birkaç dakika süren gergin bir sessizlikten sonra babam iç çekti.

"Lily," dedi masanın öbür ucuna uzanarak. Elini benimkinin üzerine koydu. Yüzüğünün kayışı tenime soğuk geldi. Yüzümü buruşturdum ama o fark etmemiş gibiydi. "Annenle her zaman aynı fikirde olmadığınızı biliyorum ama o seni önemsiyor. Seni seviyor. Sadece en iyisini istiyor."

O haklıydı. O sadece kendisi için en iyi olanı istiyordu. Hizaya girersem, bu onun iyi görünmesini sağlardı.

Bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim, çünkü babamın isteklerinin onunkilerle aynı doğrultuda olduğunu biliyordum. Beni evde, kiliseye bağlı ve seçtikleri kişiyle evlenmeye hazır olarak istiyorlardı.

Yokluğuma rağmen keşif yapıp yapmadıklarını merak ediyordum ama yine de bilmek istemiyordum.

Telefonumun ışığı yandı ve ekranda bir mesaj belirdi. Zahariev sonunda önceki mesajıma cevap vermişti. Dikkatimin dağılmasına sevindim çünkü annemle ilgili bir konuşmadan kavga etmeden nasıl kurtulacağımdan emin değildim.

Bana borcunu ödemeni istemiyorum, dedi. *2'de görüşürüz, küçük aşkım.*

Yüzüm ısındı. Mesajının hangi kısmına tepki verdiğimden emin değildim: bir saat içinde onun için dans edeceğimi hatırlatmasına mı yoksa ısrarla kullandığı lakabına mı?

"Kim o?" diye sordu.

Babama baktım ve yüz ifadesinden tavrımdaki değişikliği fark ettiğini anladım. Bakışları ağırdı, Zahariev'in mesajına verdiğim tepkinin her parçasını analiz eden bir ağırlık. Ağızı gerildi ve gördüğünden hoşlanmadığından şüphelendim.

"Sadece Zahariev," dedim telefonumu masanın üzerinden kaydırarak.

Babam elini çekti ve peçetesiyle ağızını sildi.
Gözleri yüzümden ayrıldı.

"Zahariev nasıl?" diye sordu.

"Sanırım iyi," dedim. Bu soru cümlesi beni rahatsız etti.

"Onunla görüşmüyorsun, değil mi?"

"Ne?" Söylediği şey komik olduğu için değil, saçma olduğu için güldüm.
"Baba, hayır."

Son konuşmamızın gidişatından nefret ettiğimi sanıyordum ama bundan daha çok nefret ediyordum. Zahariev'le ilişkimin sınırları vardı, dalga geçtiğimde bile. Birbirimize hiç cinsel anlamda dokunmamıştık, hiç öpüşmemiştik. Bu çizgiyi neyin bu kadar sağlam tuttuğundan emin değildim ama ikimiz de onu aşmadık. Belki de ikimiz de bir şekilde telkin edilmiş olduğumuz içindi - aileler bir varisin başka bir varisle birlikte olmasına izin vermezdi, bu yüzden ayartmaya boyun eğmek için hiçbir neden yoktu... zaten yoktu da.

Babam bana baktı ve doğruyu söyleyip söylemediğime karar vermeye çalıştığını biliyordum. Sonunda rahatladı ve çatalını tekrar eline aldı.

Sanırım bana inanmıştı.

"Zahariev'e karşı bir şeyin mi var?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi. "Sana dokunmadığı sürece. O zaman onu öldürürüm."

Gereksiz olsa da tehdidi tüylerimi diken diken etti. Babam Zahariev'den bana göz kulak olmasını istemiş olabilirdi ama öyle yapmıştı

Çünkü başka seçeneği yoktu. Zareth ailesinin reisine, tek çocuğu ve Leviathan ailesinin varisi olan bana karşı güvenmiyordu.

Gerçekten korumaya çalıştığı şey buydu: imparatorluğu.

"Onu öldürmeyi planlamayı bırakabilirsin baba," dedim. "Zahariev bana asla dokunmayacak."

Zahariev

"Sarhoş olup düştüğünü mü düşünüyorsun?" Cassius sordu.

Kardeşimin karşısında, Kurari Deniz Kanalı'nın dik setinden birkaç metre ötede durmuş, şişmiş bir adam bedenine bakıyordum. Derisi grimsi maviydi ve dili ağzından dışarı çıkmıştı. Kan, yüzünde sulu dereler halinde kurumuştı.

Bu Ephraim'di, Lilith'in dün gece bana bahsettiği adam.

"Onun o tür bir kurban olduğundan emin değilim Cassius," dedim. "İntihar mı?" diye sordu.

Kan olmasaydı ben de öyle düşünecektim.

"Sadece Lilith'e günahlarını itiraf ettiğini hatırlarsa," dedim.

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?" Cassius sordu. Cevap vermedim. Cevabım hayırdı.

Birinin yaklaştığını hissederek gerildim ve bir adamın yaklaştığını görmek için hafifçe kıpırdandım. Adı Histori'ydi. Onu iyi tanıyordum ve gördüğüme şaşırmamıştım. Ephraim'i kanaldan çıkaranın o olduğundan şüpheleniyordum. Sudan ilk kez ceset çıkarıyor olamazdı.

Cassius'un nefesinin altından, "Harika," diye mırıldandığını duydum. Ona onaylamayan bir bakış attım.

"Tori," dedim.

"H-hey, Bay Zareth, efendim," dedi.

Tori'nin sesinin bir yetişkin gibi çıktığı zamanlar da vardı, on iki yaşında bir çocuk gibi çıktığı zamanlar da. Şu anda sesi çocuk gibiydi.

"Ole Ephraim'i kanaldan çıkardınız mı?" diye sordum. "Evet, efendim," dedi.

"Onun düştüğünü gördün mü?" Başını salladı.

Bu biraz hayal kırıklığı yarattı. Bir nefes sessizlikten sonra.

"Nasıl öldüğünü anlamaya mı çalışıyorsunuz?"

"Nasıl öldüğünü biliyoruz," dedi Cassius. "Ona bir bakın. Boğulmuş."

Tori başını sertçe ve hızla salladı. "Ondan önce ölmüştü. Gözleri kanadığı anda ölmüştü."

Kaşlarımı çatarak Tori'ye baktım ama o ölü adama bakıyordu.

"Bu bir uyarı," dedi, sesi kısılmıştı.

"İşte başlıyoruz," dedi Cassius biraz da kızgınlıkla. Onu görmezden geldim. "Kimden bir uyarı, Tori?"

Bana tekrar baktığında çocuk gitmişti. Bana başka biri, bu dünyanın ötesinde bir şeyler gören bir adam bakıyordu.

"Tanrılar," dedi, sesi kararlı ve sarsılmazdı. "Onları duymuyor musun? Kapıları çalıyorlar."

Dördüncü Bölüm

Yemeğin geri kalanında annem ve Zahariev konularından kaçındık. İşimiz bittiğinde babam beni dışarı çıkardı. Bu en korktuğum kısımdı, veda etmek zorunda olduğum için değil, Lucius Leviathan'ın benim saçmalıklarımın bıkıp beni arabasına atıp eve götürdüğü gün olup olmadığını hep merak ettiğim için.

Neden henüz yapmadığından emin değildim. Hâlâ kendi başıma dönmemi umduğunu, böylece kötü adam olmak zorunda kalmayacağını düşünüyordum.

Babam beni çok iyi tanıyordu. Eğer beni eve dönmeye zorlarsa, onu asla affetmezdim. Bu kelime benim kelime dağarcığımın bir parçası olmadığı gibi onunkinin de bir parçası değildi. Yine de, kabul etmek istemesem de Ninova'da geçirdiğim zamanın bir son kullanma tarihi olduğunu biliyordum.

"Lilith," dedi babam, cipe yaklaştıkça adımları yavaşlıyordu. Adımı söyleme şeklinden hoşlanmamıştım. Sanki emir verir gibi konuşmamak için kendini zor tutuyormuş gibi bir hali vardı.

Buraya kadar, diye düşündüm. Zamanım doldu.

Seçeneklerimi düşündüm, ancak ikisi yakınlarda, tetikte ve tetikte bekleyen iri yarı babam ve adamları karşısında çok fazla seçeneğim yoktu. Gerildikçe ensemdeki ve kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Savaşmadan yenilmeyecektim.

"Bir iyilik isteyecektim."

Şaşıarak gözlerimi kırptım. Babam nadiren iyilik isterdi. Kimseye bir şey borçluymuş gibi hissetmek istemezdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Sesimdeki kuşkuyu gizleme zahmetine girmedim. "Annen yıllık galasına ev sahipliği yapıyor..."

"Baba-" Bunun nereye gideceğini bildiğim için söylemeye başladım. Benim de katılmamı istiyordu. Sadece kilise için değil, komisyon için de birleşmiş bir aile görüntüsü vermek istiyordu.

"Lilith. *Lütfen.*"

Babam asla lütfen demezdi ve bu konuda çok pratik yaptığı belliydi, çünkü ricasının bir kısmı emir gibi geliyordu.

"Benim için katıl."

Ona baktım, kızgınlığımı gizlemeyi reddediyordum.

"Annem bunu istediğini biliyor mu?"

"Ondan izin istemiyorum," dedi. "Orada olmanı istiyorum."

Neden? Sormak istedim. *Böylece mutlu bir aileymişiz gibi mi davranacaksınız?*

Ama bu pek hoşuma gitmeyecekti ve ayrıca zamanım da tükeniyordu. Praise'e gitmek için otuz dakikam vardı ve Ninova'ya dönmek de bir o kadar sürüyordu, tabii trafik iyiye. Zahariev de geç kalma konusunda şaka yapmıyordu. Sözünün eri bir adamdı.

"Bunu düşüneneğim," dedim, bekleyen cipe doğru hareketlenmişim bile.

Babam da kapıyı tutarak onu takip etti. Tüm açıklığı doldurdu, Güneşi ve yakıcı sıcaklığını engelliyor. Sadece elveda diyebileceğimi ummuştum. ve hepsi bu kadar olurdu, ama daha iyi bilmeliydim.

Bana kaşlarını çattı, dudakları gergin ve gözleri hafifçe kısılmıştı. Şansımı biraz fazla zorlamıştım. Artık babamla yüz yüze değildim. Lucius'la yüz yüzeydim ve onun onaylamamasının her zerresini hissediyordum.

"Düşünmekten fazlasını yap," dedi ve kapıyı kapattı.

Nefes almak için cipin hareket etmesini bekledim, gerginlik bedenimi terk ederken titredim.

Eskiden babamla sohbetlerimde daha iyiydim, beni kendi dünyasına çekme çabalarını dikkatlice yazılmış birkaç cevapla savuşturabiliyordum ama olmadığım biri gibi davranmak gittikçe zorlaşıyordu. Babamın bunu görebildiğini sanıyordum ve bana kim olmam gerektiğini hatırlatmak istiyordu - sessiz ve uysal, düzgün bir kız çocuğu.

Oysa ben hiçbir zaman böyle biri olmamıştım, beni o kutuya sığdırmaya çalıştıklarında bile, babam rol yapmam için bana yalvardığında bile.

"Sizi eve bırakmamı ister misiniz, Bayan Leviathan?"

Beni almaya gelen her şoför sordu. Babamdan böyle bir talimat aldıklarından şüpheleniyordum ama her zaman hayır diyordum. Nerede yaşadığımı bildiğinden emindim, yani mesele saklanmaya çalışmak değildi; mesele anonimliğimi korumaktı. İhtiyacım olan son şey komşularımdan birinin Leviathan ailesine ait olduğu açıkça belli olan bir araçla eve geldiğimi görmesiydi.

Zahariev'le ilişkilendirilmek bir şeydi, Deniz Yılanı'nın Evi'yle ilişkilendirilmek başka bir şey.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Beni sınırda bırakabilirsiniz."

Şoför itiraz etmedi; bu, bölgeler arasında ilk kez yolculuk ettiğimde hepsinin öğrendiği bir dersti. Babamın tuttuğu adam, kapımın önünde olmadıkça beni bırakmayı reddetti. Babama tek bir mesaj gönderdim ve bunun üzerine şoför arandı. Cevap verdiği anda yüzü soldu ve tek kelime etmeden kapıyı açtı.

Onu bir daha hiç görmedim ve ondan sonra kimse benimle tartışmadı.

Babamın arabasından ayrıldım ve bir taksi çağırmadan önce şoförün trafik çemberinin etrafından dolaşarak Procession Caddesi'nde kuzeye ve Hiram'a doğru ilerleyişini izledim.

Bu araba babaminkinden çok farklıydı. Koltuğun mavi derisi, sarı minder görünecek kadar aşınmıştı. Camlar kapalıydı, muhtemelen klima çalışmadığı için. Şoför uzun saçlı ve sakallı yaşlı bir adamdı. Küçük, yuvarlak güneş gözlükleri takıyordu ve kollarında soluk yeşilimsi dövmelemler vardı.

"Nereye sevgilim?" diye sordu sigarasının küllerini bir strafor bardağa savururken.

"Övgüye," dedim. "Eğer beni yedi dakika içinde oraya götürebilirsen, sana iki katını öderim."

Kirasını ödeyemeyen biri için muhtemelen en iyi hamle bu değildi ama Zahariev'in katkısı ve ufukta görünen bir iş sayesinde cüzdanımdaki fazladan paranın artacağı konusunda umutluydum.

"Tamamdır hayatım," dedi ve gaza bastı.

Praise'e ikiye bir dakika geöe vardım.

Kulübün kendisi Günahkârlar Sırası'ndaki diğerlerinden farklı değildi. Tuğla siyaha boyanmıştı ve kırmızı bir neon tabelada el yazısıyla ismi yazıyordu. Birinci katta hiç pencere yoktu ama ikinci kattakiler geceleri kırmızı ışıqla aydınlatılıyordu. Bazen müşterileri içeri çekmek için sanatçılar pencerelerin önünde dans ediyordu. Gerçi bu Praise'e özgü bir şey değildi. Pek çok kulüp yeteneklerini cadde boyunca uzanan pencerelerde, sadece neonun farklı tonlarında sergiliyordu.

Dışarıdaki ağırbaşlı görüntüye rağmen kulüp içeride eğlence için düzenlenmişti. Sahne alçak ve geniş, böylece tüm seyirci kendini deneyimin içinde hissediyordu. Ayrıca kızların yerde asılı duran başka bir sahneye doğru yürüyebileceği bir podyum da vardı. Bu yuvarlaktı ve barın tepesinde oturuyordu. Oturma yerleri olmasına rağmen - kırmızı kanepeler, sandalyeler ve bar tabureleri - zemin her zaman kapasitesinin ötesinde doluydu.

sadece ayakta. Bunun istisnası, kulübün karşı tarafında, balkonları bar sahnesi ile aynı seviyede olan VIP'lerdi.

Kulübe girdiğimde zemin ışıkları yanıyordu ve halı ile mobilyaların kırmızı tonları neredeyse cıcaflıydı. İşte o zaman Praise parlaklığını biraz kaybetti. Canlanmak ve cephesindeki çatlakları gizlemek için karanlığa ihtiyacı vardı. -Lekli zemin, soyulan boyalar, yıpranmış mobilyalar... Ama bu Ninova'nın tamamı için geçerliydi.

Zahariev bekliyordu.

Parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla derin düşüncelere dalmış bir halde duruyordu. Kaşları çatıktı, ağzı gergindi, bir şeyden -genellikle benden- hoşnut olmadığının işaretiydi bu.

Kapının kapandığını duyunca bakışları benimkine kaydı. Nadiren bedenimi takip etmesine izin verirdi ama bugün bana soğuk bir bakış attı.

"Bu kıyafet rutininin bir parçası mı?" diye sordu.

"Siktir git," dedim kalem eteğimi düzelterek. "Babamla öğle yemeği yediğimi biliyorsun."

Gülümsedi ve sigarasından bir nefes çekti. "O nasıl?" Zahariev sordu.

"Eve dönmem için her zamankinden daha çaresiz," dedim. Gözlerimin kısılmasına izin verdim. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Eminim Lisk ona baskı yapıyordur," dedi Zahariev, konuşurken ağzından dumanlar çıkıyordu. "Senin evlenmeni istiyorlar."

"Kimse benimle evlenmeyecek," dedim. "İtibarımı mahvettim."

"İnsanın güç arzusunu hafife alıyorsun," dedi Zahariev.

"Kilise evlenmen için *sana* baskı yapıyor mu?"

"Hayır, yine de komisyon her görüşmemizde potansiyel gelinler önermeyi seviyor."

"Kim gibi?" Ben sordum. Zahariev'in evleneceğini düşündükçe içimde kükreyen kıskançlık duygusu hoşuma gitmiyordu. Kendi kendime bunun, onun için seçilen kadının beni onaylama ihtimali olmadığı için olduğunu söyledim. Seçtiği kadınlar diğer üç ailenin ikinci ve üçüncü kızlarıyla sınırlıydı ve o kadınların hiçbirisi benden hoşlanmıyordu. "Eminim Victor Violet'i öne çıkarmıştır. Sakın onunla evlenme. O bir sürtük."

Zahariev kaşlarını kaldırdı ve sigarasından bir nefes daha çekti. "Hazır mısınız?"

"Müstakbel eşin söz konusu olduğunda yanlış bir karar vermeni istemiyorum."

"Gelin falan yok Lilith," dedi adam. "Evlenmeyeceğim."

"Asla mı?" Ben sordum. Bu soruya cevap vermesini ne kadar çok istediğimi ve cevap vermediğinde ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı fark ettim.

"Sifon istemiyor musun?" Dürtmeye devam ettim. "Çok moda. Ne kadar güçlü olabileceğini bir düşün."

Eşlerinden, hatta bazen kızlarından bile büyü sızdırmayan tek bir Elohai tanıımıyordum. Resmi olarak, ailelerin büyülerini sadece kiliseyi desteklemek için kullanmaları gerekiyordu, onlar da bunu sadece mucizeler gerçekleştirmek - fırtınaları dindirmek, hastaları iyileştirmek, ölüleri diriltmek- için kullanıyorlarmış gibi davranıyorlardı. Gerçi bu sonuncusu bildiğim kadarıyla sadece bir kez gerçekleşmişti. Elbette herkes bu tür hediyelerin alıcısı değildi. Bazen bir Elohai'nin büyüü cezalandırmak için kullanılırdı. Bazen de fırtınaların, hastalıkların ve ölümlerin sebebi onlardı.

Annem, *bu dünyadaki rolümüzün inancın gücünü pekiştirmek olduğunu* söylerdi.

Neye olan inanç? Ben sordum. *Bu bizim sihrimiz, Tanrı'nın değil.*

Annem beni bileğimden tutup sarsmıştı. Acı vermemişti ama onun sert bakışlarıyla karşılaştığımda içimde beliren korkuyu hâlâ hatırlıyorum.

Annem bana kızdığında bambaşka bir insana, bir canavara dönüşürdü.

Sen Elohai'sin, demişti dişlerinin arasından. Damarlarında Tanrı'nın kanı var. Bu Tanrı'nın büyüü. Her zaman Tanrı'nın büyüü olmuştur. Asla unutma.

Sözlerini unutmamıştım ama güçlü, kararlı ve diğer aile reislerinden daha bağımsız olan annemin, bana zarar vermektan başka bir şey yapmayan bu kuruma neden güç verdiğini de anlamıyordum.

Hâlâ anlamıyordum ama işte bu yüzden kaçmıştım ve bu yüzden Zahariev'e iş için yalvarıyordum.

"Güçlü olmak için büyüye ihtiyacım yok Lilith," dedi Zahariev. "Oyalanmayı bırak."

"Oyalanmıyorum," dedim ona ters ters bakarak. Babamı soran ve evlilikten bahseden oydu. Bakışlarıyla buluşmadan önce odaya göz gezdirdim. "Beni nerede istiyorsun?"

Zahariev'in sessiz kahkahası midemi bulandırdı. Ne düşündüğünü, beni çağırırken gözlerinin neden parladığını bilmek istiyordum.

"Hadi, küçük aşkım."

Döndü ve beni bir koridordan aşağıya, umumi tuvaletleri geçip birkaç özel süitin bulunduğu bir köşeye götürürken onu takip ettim. Her birinde deri bir kanepe ve mahremiyet için bir perde vardı. Dış dünyayla aramızda hiçbir kilit olmayan bu odalardan birinde Zahariev için dans etme düşüncesi beni endişelendirdi. Herhangi biri içeri girebilirdi ve yanlış bir fikre kapılmaları kaçınılmazdı ama bunları yüksek sesle söylemedim çünkü yine oyalamakla suçlanmak istemiyordum.

Sol tarafta bir oda seçti, ben önünden içeri girdikten sonra perdeyi kapattı. Dönüp bana baktı ve sanki bu küçük odanın tüm havasını emmiş gibi hissettim.

Nefes alamıyordum ve bir an için kendime olan güvenim sarsıldı. Belki odadan kaynaklanıyordu ama Zahariev'in bana bakışı farklıydı. Yüz ifadesinde her zamanki sinirliliğiyle ilgisi olmayan ciddi bir ifade vardı. Belki de yakınlık ona bu işi ne kadar ileri götürdüğünü fark ettirmişti.

Blöfümü göreceğini düşünmüştüm ama işi kapmak için dans etmek zorunda kalsam bile çalışma konusunda ciddiydim.

Kendimi rahat bıraktım ve ona gülümsedim.

"Biraz gergin görünüyorsun, Zahariev. Neden kendini rahat hissetmiyorsun?"

Gözlerinin kısılmasına bakarak önerimin hoşuna gitmediğini düşündüm ama ben köşede kendimle meşgul olurken o da yerine oturdu. Çantamı yere bıraktım ve soyunmaya başladım. Parmaklarımı eteğimin kumaşına geçirerek, şirin bir çift arsız siyah iç çamaşırını ortaya çıkarmak için eteğimden sıyrıldım. Arkası dantelli idi, önünde bir fiyonk ve biraz daha fırfır vardı. O konuşana kadar Zahariev'e çıplak kıkımın tam görüntüsünü verdiğim gerçeğini düşünmemiştim.

"Ne yapıyorsun?"

Doğrudum ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. "Giyiniyorum," dedim.

Bir bacağını dizinin üzerine atmış, bir kolunu kanepenin arkasına dayamış, son sigarasını parmaklarının arasına sıkıştırmıştı. Son düğmem de çözülürken bakışlarıyla karşılaştım. Yine de gömleğimi çıkarmadım. Dansım sırasında onu bir dekor olarak kullanmayı planlamıştım. Altına da uyumlu bir sütyen giymiştim. Her bir askısında ve göğüslerimin arasında birer tane olmak üzere ipek fiyonklarla vurgulanmıştı. Bunu sevmiştim çünkü beni gerçekten göğüslerim varmış gibi gösteriyordu.

Askıları ayarladım ve ellerimin kalçalarımın düşmesine izin verdim. "Beğendin mi?" diye sordum.

Alay etmek istemiştim ama sonra gülümsedi ve bu görüntü kalbimin küt küt atmasına neden oldu. Zahariev o kadar güzeldi ki. Bazen bunu hatırlamak zor oluyordu, çünkü çoğu zaman kendimi onun himayesi altındaymışım gibi hissediyordum.

Öne doğru oturdu ve sigarasından son bir nefes çekti. Bir duman çıkarırken kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Övgü bir striptiz kulübü değildir," dedi. "Burada dans etmene izin vermeyi düşünmemin tek nedeni bu."

"Ben aptal değilim, Zahariev," dedim. Ona karşı hissettiğim kısa süreli çekim kayboldu. Bir çift yüksek çorap almak için çantama uzandım. Önce birini sonra diğerini bacağıma geçirirken tek ayağımanın üzerinde dengede durdum.

"Sana aptal demiyorum," dedi sigarasını söndürürken. "Zaten bildiğim bir şeyi bana söylemeye ne diyorsun?" diye sordum. "Bir uyarı," dedi.

"Herhangi biri için soyunacağıımı nereden çıkardın?"

"Benimle sevişmek için her şeyi yapmazmışsın gibi davranmayalım," dedi.

"Her zaman senin nasıl tepki vereceğini düşünmeden karar verdiğimin farkındasın değil mi?" dedim ve çantamdan kıyafetimin son parçası olan topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Ayağıımı birinin içine soktum ve Zahariev'in önündeki masayı kullanarak onları bağladım.

"Biliyorum," dedi. "İşte bu yüzden şimdi, bunu yapmadan önce sana söylüyorum, bu kuralların esnetilmesi diye bir şey yok Lilith. Ya dediğimi yaparsın ya da hiç çalışmazsın."

İçimin bir yılan gibi kıvrıldığını hissedebiliyordum. Tepkim otomatikti. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordum ama Zahariev beni bu yüzden uyarıyordu. İsyankâr çizgimin bir çizgi olmadığını biliyordu. Bu sadece kişiliğimin bir parçasıydı.

"Evet, babacığım," dedim, sesim alaycılıkla kalınlaşmıştı.

Zahariev'in çenesi gerildi ama ağzının köşesi kalktı, gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu.

"Aferin kızıma," diye övdü, sesi alçak ve sertti. Bir bacağını diğerinin üzerine atarak arkasına yaslandı. "Şimdi benim için dans et."

Dişlerimi sıktım, ona ters ters baktım ama onun da bana bakışından bunun sınavının bir parçası olduğunu anladım. Otoriteden hoşlanmadığımı biliyordu, özellikle de bunu dayatmaya çalıştığında. Bana bu işi verirse, teknik olarak benim patronum olacaktı.

Hayatımda ilk kez sadece dinlemek değil, itaat etmek zorunda kalacaktım.

Kendimi neyin içine sokmuştum?

"Müzik yok mu?" diye sordum. "Kendi müziğini çal," dedi.

"Çok sıkıcısın, Zahariev."

Dudakları kıpırdadı ve başını biraz geriye eğdi. "Benim müziğimle dans etmek istemiyorsun, küçük aşkım."

Genelde bu lakabın etkisini görmezden gelebilirdim ama bu sefer söylediğinde içimi ürpertmesini saklamak için boynumu kıvrırmak zorunda kaldım. Zahariev her ne kadar beni onunla yatmakla suçlasa da, o da aynı oyunu oynuyordu.

Ben de onunla yatmak üzereydim.

Döndüm ve eşyalarımın arasından telefonumu almak için eğilirken kıcıımı dışarı çıkardım. Zahariev'le tekrar karşılaştığımda gözlerinin hızla yüzüme kaydığını gördüm. Gülümsemek istedim ama geri aldığım azıcık gücü çalmasını da istemiyordum.

Zahariev'e telefonumu uzattım.

"Sana söylediğimde Oynat'a bas," dedim. Cihazı aldı, bakışlarını tuttu.

"Soru yok mu?" diye sordu.

"Daha sonra af dileyeceğim," dedim ve pozisyon almak için arkamı döndüm, kalçamı bir tarafa eğerken sırtımı ona döndüm. Hazır olduğumda omzumun üzerinden ona baktım. "Oynat'a bas Zahariev," dedim nefes nefese bir sesle. Sesimin bu kadar baştan çıkarıcı çıkmasını istememiştim. Gerçek şu ki nefes alamıyordum. Dans etmek ve Zahariev'i kızdırmaya çalışmak beni ne kadar heyecanlandırırsa da, bu işi umutsuzca istiyordum.

Müzik başladı, yavaş ve boğucu bir ritim. Coco'nun gecenin son performansından önce dans ettiği müzik gibiydi ve ona göre en önemlisiydi.

Bu onları çok sinirlendiriyor, demişti.

Sözlerine gülümsedim ve müziğin tenime işlemesine izin verdim. Damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum. Hareket etmemi sağlayan bir rehberdi.

Bundan keyif aldım. Kendimi bunun içinde kaybettim.

Hayatımda kontrol edebildiğim çok az şey vardı ama dans ettiğimde kendimi güçlü hissediyordum. Burada sihir yoktu, sadece hareket halindeki bir bedenin sadeliği ve güzelliği vardı ve ben Zahariev'in hipnotize olmasını istiyordum.

Kollarımın kalkmasına izin verdim, ellerim kıcımın, yanlarımın, göğsümün üzerinde kayıyor, aşağı süzülmeden önce başımın üzerine ulaşıyor, yana dönerken kalçalarım sallanıyor, vücudumu yavaşça döndürüyordum. Zahariev'in bakışlarını tuttum, bu kolaydı çünkü gözleri bana sabitlenmişti. Çenesini indirmiş, dudaklarını birbirine kenetlemişti. Başka bir kadını durduracak bir bakıştı bu ama ben ona alışmışım.

Gülümsedim.

"Sen hiç rahatlamaz mısın, Zahariev?"

Dizlerimi kırıp yere çöktüğümde nefesim kesilmişti, ellerim kalçalarımın kayıyordu. Konuşmadı ama bacaklarını açtı ve pozisyonunu düzeltti. Bir eli kalçasında, diğeri kanepenin arkasında duruyordu.

Hareket etmeye devam ettim, tekrar ayağa kalkmadan önce yerde uzanırken vücudumu kavislendirdim.

"Dans etmeyi ne zaman öğrendin?" diye sordu.

"Coco öğretti," dedim, kollarımı başımın üzerine kaldırdım, kalçalarımı bir yana, sonra diğer yana salladım.

"Tabii ki," dedi.

Bir an için sesi ritmimi böldü ve müziğe ayak uydurmak zorunda kaldım. Kısa bir utanç dalgası ve ardından hayal kırıklığı hissettim.

"Neden böyle söyledin?" diye sordum.

"Ne gibi?" diye sordu.

"Coco'yu onaylamıyormuşsun gibi," dedim.

"Çıkarım yapma Lilith," dedi.

Bir süre sessizlik oldu ve rutinime odaklanmam gerektiğini bilsem de ona başka bir soru sormadan edemedim.

"Delirdin mi sen?"

Ona bakamıyordum, zaten bunun amacı da bu değildi. Göz teması kurmam gerekiyordu ama yüz ifadesini görmek istemiyordum.

"Neden bana hep bunu soruyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim. Öfke, yaptığım her şeye verilen doğal bir tepki gibi görünüyordu. Asıl soru, onun ne düşündüğünü neden umursadığımdı?

"Onaylamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Artık konuşmak istemiyordum. Soruları işime odaklanmamı zorlaştırıyordu, bu yüzden cevap vermedim ve onun yerine odadaki enerjiye odaklandım. Hava elektrikli gibiydi. Dans ettiğimde hep öyleydi, ama yavaş ve şehvetli olduğunda daha çok. İstemediğim her şeyi serbest bıraktığımı hayal etmek hoşuma gidiyordu - annemin ve babamın içime yerleştirdiği suçluluk duygusunu, bu dünyada hayatta kalamama korkusunu, beni her hafta Smugglers' Row'a gönderen çaresizliği.

Zahariev'e tekrar baktığımda kendimi o kadar da kaybolmuş hissetmedim.

Yaklaştım, gözlerimiz kilitlendi ve ellerimi dizlerine koydum, kalçalarını döndürerek önünde yere indim ve tekrar kalktım, avuç içlerim uyluklarına doğru kaydı.

Beni durdurmadı.

Zahariev yapılıydı. Onu birçok kez tişörtsüz görmüştüm ama kaslarının sert kenarlarını hissetmek farklı bir deneyimdi. Karnı, göğsü ve kolları mürekkeple kaplıydı. İlk dövmesini yaptırdığı zamanı ve annemin bunu nasıl onaylamadığını hatırladım. Annem dövmelelerin zevksiz olduğunu ve aile kurmaya niyetli biri için uygun olmadığını düşünüyordu ama annemin onaylamaması onun için bir şey ifade etmiyordu ve ondan sonraki her etkinlikte yeni bir parça yaptırıyor gibiydi. Sonunda, giysisinin kenarlarının ötesine, boynuna ve bileklerini geçerek ellerinin ve parmak eklemlerinin üst kısımlarına kadar süzöldüler.

Onlardan

hoşlanmıştım

. O da bunu

biliyordu.

Ellerimi omuzlarına koydum ve bir dizimi vücudunun iki yanına koyarak üzerine çıktım. Kendimi tamamen ona yaslamadım ama parmaklarım uzun saç tellerini bulup bükene kadar tırnaklarım başının arkasındaki kırpılmış saçlara sürtündü. Çekince başı geriye doğru eğildi, dudaklarım dudaklarına yaklaştı.

Bir santim bile kıpırdamadı.

Daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Dokunduğumuz yerin ısınmasını beklemiyordum. İçimde bedenim savaşıyordu, yumuşuyor ama aynı zamanda geriliyordu.

"Ee, Zahariev?" Sesim kısık bir şekilde sordum. "Tatmin oldun mu?"

Zahariev'in elleri çıplak kıcımlı avuçladığında dudaklarım bir nefesle ayrıldı. Dik oturarak bizi daha da yakınlaştırdı. Konuşurken gözleri ağzıma kaydı.

"Kafeste dans edeceksin," dedi. "Maskeli kalacaksın ve kıyafetlerini çıkarmayacaksın."

Parmakları sanki bir noktayı vurgulamak istercesine tenime battı.

"Özel danslar ve lanet olası sihir yok," diye devam etti. "*Anladın mı?*"

Otoriter görünmeye çalışıyordu ama gülümsemekten kendimi alamadım. "Bir işim olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum.

"Kurallarımı çiğneyene kadar" diye uyarırken bile ağzının köşesi kalktı.

Sözlerindeki imayı görmezden geldim ve kollarımı boynuna atarken kutsal olmayan bir çığlık attım. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

Onu sıktım ve elleri yanlarıma gitti. Beni itmedi, ama kesinlikle beni uzak tutmaya çalışıyordu, ki bu iyiydi. Zaten gitmem ve Coco'ya iyi haberi vermem gerekiyordu.

Ne zaman başlayabileceğimi sormak için geri çekilmeye başladım ama Zahariev'in kolu aniden etrafımda sıkıştı. Beni yana doğru fırlattı ve sersemlemiş bir halde kanepeye düştüm. Ayağa kalkışını ve silahını çekişini izledim, tam o sırada odamızın perdesi kenara itildi. Koyu gri takım elbiseleri ve parlak siyah ayakkabılarıyla şık bir şekilde giyinmiş iki adam orada duruyordu. Biri açık mavi, diğeri bej düğmeli bir ceket giymişti.

İkisi de ceketlerinin yakasına haç şeklinde altın bir rozet takmışlardı ve bu rozet onları Birinci Tapınak'ın infazcıları, yani bir tür kolluk kuvveti olarak tanıtıyordu. Neden burada olduklarını tahmin edebiliyordum.

"Sakin ol, Zahariev," dedi açık mavi giysili adam. Ellerini kaldırdı, avuç içleri düzdü. Bej giysili olandan daha gençti.

"Benim bölgemdesin Burke," dedi Zahariev. "Bana sakın olmamı söyleme."

"Bir ses duyduk," diye açıkladı infaz memuru. "Araştırmaya geldik." "Ta Hiram'da bir ses mi duydunuz?" Zahariev sordu.

"Hiram'dan sizinle konuşmak için geldik. Acı çeken bir kadın sesi duyduğumuzu düşündük," dedi yaşlı adam. Bakışları Zahariev'den bana kaydı. Başıyla onayladı. "Bayan Leviathan."

Siktir. Siktir. Siktir.

"Eğer bunun zor durumdaki bir kadın olduğunu düşünüyorsan, karın için endişeleniyorum Koval."

Zahariev silahını indirdi. "Bize biraz izin verirsiniz," dedi. "Biz de tam bitirmek üzereydik."

İnfaz memurları birbirlerine baktılar. Ciğerine yumruk atmak istedim. Suçlamalarını reddetmesi gerekiyordu, onaylaması değil.

"Elbette," dedi Burke. Perdeyi kapattı. Zahariev yüzünü bana döndüğünde ayağa kalktım. "Giyin," dedi.

"Bana ne yapacağımı söyleme," dedim, emrinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. İhtiyacım olmayan bir şeydi bu. "Oraya bu şekilde gitmek istediğimi mi sanıyorsun? Bizi yakalama şekilleri yeterince kötüydü. Ya babama söylerlerse? Zaten bugün seni bir kez öldürmekle tehdit etti."

Zahariev kaşlarını kaldırdı ama muhtemelen şaşırmadığı için nedenini sormadı.

"Babana hiçbir şey söylemeyecekler," diye ısrar etti.

"Onlar infazcı, Zahariev," dedim eteğimin içine girerken. "Babama söylemezlerse, lanet kiliseye söylerler."

Tanrım, ne *düşünüyordum* ki?

"Kiliseye de söylemeyecekler," dedi. "Sen nereden *biliyorsun*, Zahariev?"

Onun için umursamaz olmak çok kolaydı. Benimle aynı ahlaki standartlara sahip değildi. Eğer bu olay duyulursa, utanç duyacaktım.

onu. Daha da kötüsü, zorla eve gönderilecek ve muhtemelen annemle babam bir evlilik ayarlayana kadar odama kapatılacaktım.

"Çünkü Burke yıllardır kilisenin parasını zimmetine geçiriyor ve Koval da karısını aldatıyor," dedi Zahariev. "Hiçbir şey söylemeyecekler Lilith."

Sözleri biraz rahatlatırsa da, hayal kırıklığı beni germeye devam etti. Birkaç saniyeliğine onun kim olduğunu unutmuştum.

"Özür dilerim," dedim. "Seni kızdırmak istememiştim. Ben sadece..." Her şeyi kaybettiğimi düşündüm.

"Kızgın değilim," dedi ama sesindeki kızgınlık bana aksini söylüyordu. Gözleri önümde gezindi. Bir an için bir pişmanlık parıltısı gördüğümü sandım. Buna tutunmak ve ne kadar değeri varsa sağlamak istedim, ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

"Giyin," dedi tekrar.

Aceleyle gömleğimin düğmelerini ilikledim ve topuklularımı düz ayakkabılarımla değiştirdim. Eskisinden daha derli toplu olmama rağmen, hiçbir şey Zahariev'le birlikte bu odadan çıkıp bu infazcılarla yüzleşmenin utancını hafifletmeyecekti.

Hazır olduğumda Zahariev'e yaklaştım. Artık kafam biraz daha yerine geldiğine göre, onu gerçekten neden ziyaret ettiklerini düşünebilirdim.

"Ephraim'e ne yaptın?" diye sordum. "Hiçbir şey," dedi.

"Zahariev," dedim, sesimde bir onaylamama notası vardı ama tam olarak yalan söylediğini düşünmüyordum. Sadece sorumu geçiştiriyordu.

Dudakları kıvrıldı. "Dikkatli ol, küçük aşkım. Annem gibi konuşmaya başladın."

Perdeyi geri çekti, ben de önünden çıktım ama koridorda onun önden gitmesine izin verdim. İnfaz memurlarını karşılayan ilk kişi olmak istemedim.

Burke ve Koval'ı barın yanında beklerken bulduk. Yüz ifadelerinden, Zahariev'in onlar hakkında bana anlattıklarını duyduklarından şüphelenmiştim.

"Ne istiyorsunuz?" Zahariev sordu.

"Sizinle çok önemli bir konuyu görüşmek istiyoruz Bay Zareth. Mümkünse özel olarak."

"Değil," diye cevap verdi.

"Bu uygun değil, Zahariev-"

"Bu konuda hiçbir şey düzgünmüş gibi davranmayalım Burke," dedi Zahariev.

Yüzümün kızarmasından nefret ediyordum ama elimde değildi. Bu ikisinin bizi ispiyonlamasından endişe etmiyor olabilirdi ama bu imaya boyun eğmemesini gerçekten istiyordum.

"Zaten değerli saniyelerimi boşa harcadınız. Sizi bölgemden dışarı çıkarmadan önce soruma cevap vermeniz için bir saniyeniz daha var."

Koval kolunun altında tuttuğu bir dosyayı açarak, "Bu adamı arıyoruz," dedi. Zahariev'e bir kâğıt parçası uzattı.

Ephraim'in bir fotoğrafıydı.

Zahariev bana baktı. "Dün geceki adam bu mu?" diye sordu.

"Evet," dedim ve iki infaz memuruna baktım. "Bir adam öldürdüğünü söyledi."

"Size itiraf mı etti?" Koval sordu, belli ki şaşırmıştı.

"Tekrarlamama gerek var mı?" diye sordum.

"Elbette hayır, Bayan Leviathan," dedi.

Adresini görünce yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Bu bana onun benim kim olduğumu bildiğini hatırlattı.

"Lütfen... bize daha fazlasını anlatabilir misiniz?"

Gerçeğin tamamını anlatmayacaktım. Beni Zahariev'le yarı çıplak yakalamaları bir şeydi, sihrimi babamın gözetimi olmadan kullandığımı itiraf etmem başka bir şeydi.

Zahariev'e baktım ve aramızda hiçbir kelime geçmemesine rağmen ne düşündüğümü anladı. Cesaret verici bir şekilde başını salladı.

"Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir hançeri olduğunu fark ettim. Ona nereden aldığını sordum. Bana bunun için kiliseden bir adamı öldürdüğünü söyledi. Sonra Zahariev'e itiraftan bahsettim."

"Bu adamı ve çaldığı kılıcı bulmamızın ne kadar zorunlu olduğunu anladığınızdan eminim."

"Kesinlikle zorunlu," dedi Zahariev. "Tıpkı Bayan Leviathan'la toplantımı böldüğünüzde tanık olduklarınızla ilgili sessizliğiniz kadar zorunlu."

Daha önce hiç gerçekten ölmek istememiştim ama Tanrı şimdi zamanımın geldiğine karar verirse, gittiğime memnun olurum. Hiçbir şey bundan daha kötü olamazdı.

"Kişisel işlerinizi asla ifşa etmeyiz Bay Zareth," dedi Koval.

Zahariev gözlerini dikmiş bekliyordu.

"Ya da Bayan Leviathan'ın," diye hızla ekledi Burke.

Koval ile gergin bir bakış alışverişinde bulundu. İkisi de terliyordu, ışıklar alınlarında parlıyordu.

"Doğru," dedi Zahariev.

Bir kapının kapanma sesi dikkatimizi çekti. Bakışlarım girişe kayd. Cassius metal bir çanta taşıyarak gelmişti. Ephraim'den aldığım bıçağın içinde olduğunu tahmin ettim.

"Beyler," dedi Zahariev. "İkincime aşinasınızdır." "Elbette," dedi

Burke, Cassius'u başıyla işaret ederek.

"Bıçakla birlikte size aracınıza kadar eşlik edecek."

"Saygılarımla, Bay Zareth," dedi Burke, "ayrılmadan önce kılıcın elimizde olduğunu teyit etmek istiyoruz."

Zahariev, "İsteğinizin saygıyla karşılanacak bir yanı yok," dedi.

Onun cevabını sessizlik izledi. Etrafımızdaki hava daha da yoğunlaştı.

Koval konuyu değiştirmek için, "Peki ya Bay Caddel?" diye sordu. "Korkarım Bay Caddel Ninova'da geçirdiği geceden sağ çıkamadı," dedi.

Zahariev, dikkatini ikincisine çevirdi. "Cassius."

Bu bir emir ve görevden almaydı. Zahariev infazcılarını eğlendirmeyi bitirmişti.

"Beyler," dedi Cassius. "Müsaade ederseniz." Önünde yürümeleri için onları yönlendirdi.

Bakışları bir an Zahariev'in üzerinde oyalandı. Ne istediklerini merak ettim - belki de kendilerinden istediği sözün aynısını almak istiyorlardı, ama bu hem aşağılayıcı hem de boşuna olurdu. Zahariev'e sırlarını ifşa etmesi için bir sebep vermedikleri sürece bunu yapmayacaktı.

Sonunda yumuşadılar ve Cassius onları dışarı kadar takip etti.

Kapı kapandıktan sonra Zahariev'e döndüm. Aklımda pek çok şey hakkında pek çok soru vardı.

"Ephraim öldü mü?" diye sordum.

"Onu bu sabah erkenden bir kanalda bulduk," dedi Zahariev. "Daha önce sorduğumda neden bana söylemediniz?"

"Şimdi söylüyorum," dedi. "Ona ne oldu?"

"Düşüğünden şüpheleniyorum," dedi Zahariev. "Eğer Abram dediğin gibi öldüyse-" "Öldü," diye tersledim.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Zahariev devam etti.

"Gözlerinde kan birikmişti."

Kaşlarımı çattım, kaşlarımı indirdim. Anlamamıştım. Bildiğim kadarıyla Ephraim ile Abram arasında sadece iki ortak payda vardı:

Ben ve hançer. Onları ben öldürmemiştim, yani geriye tek bir olasılık
k a l ı y o r d u ama neden onlar?

Ya da daha doğrusu, Zahariev ve ben nasıl
hayatta kalmıştık? "O bıçak ne, Zahariev?"

"Bizim sorunumuz değil," dedi.

"Zahariev-"

Onunla tartışmak istedim, çünkü bu bizim sorunumuzmuş gibi
geliyordu. "Bizim değil Lilith," diye tekrarladı, sesi sertti.

Ona baktım, bu konudaki duygularımla kafam karışmıştı. O haklıydı. Bıçak
artık infazcılarının elindeydi. Başa çıkmaları gereken onlardı. Sanırım asıl yardıma
ihtiyacım olan şey suçluluk duygusuydu. En azından Abram'ın ölümünden
kendimi sorumlu hissediyordum. Bıçağı ona ben getirmiştim ama bu yine de
olanları açıklamıyordu.

Zahariev'in parmakları yüzümden birkaç tutam saçı çekerken tenimi
sıyırdığında irkildim.

"Bırak artık," dedi. "Ucuz atlattın ama bir daha asla. Coco'yla birlikte gel.
Yarın başlıyorsun."

Zahariev

Başım çok büyük belada.

Lilith'in gidişini izledim.

Kapı kapandıktan sonra barın karşısında sigaralarımı bıraktığım yere uzandım. Paketten bir tane çıkardım ve tam kardeşim dönerken yaktım.

"Lucius'un kızıyla ne yaptığını bana anlatmak ister misin?"

Ona sadece Lilith'in kim olduğunu hatırlatmak istediğinde böyle seslenirdi. Anlamadığı şey ise benim asla unutmadığımdı.

Cevap vermeden önce ağzımdan kalın bir duman üfledim.

"Onunla hiçbir şey yapmıyordum."

"Saçmalık," dedi Cassius. "Nasıl görüldüğünü gördüm." "Nasıl görünüyordu, Cassius?"

Gözlerini dikti ve sonra başını salladı. "Biliyor musun? Boş ver."

Cevap vermemeyi seçtiğine sevinmiştim. Konuşmanın gidişatına bağlı olarak onu bayıltabilirdim.

Cassius paketimden bir sigara kaptı. Ona bir sigara uzattım.

"Annem çok üzülürdü," dedi Cassius.

"Eğer ölürsen hayal kırıklığına uğramaz," dedim.

Kardeşim sigarasından bir nefes çekti.

"Sen sert bir orospu çocuğusun, Z."

Sert değildi. Sadece doğruydu.

"O lanet bıçak konusunda daha fazla yaygara koparmalıydın.
Kiliseden yüklü bir para koparabilirdik."

"İhtiyacın olan bir şey mi Cass?" Ben sordum.

"Her zaman daha fazlası için yer vardır," diye yanıtladı kardeşim.

Yer doldurmakla ilgilenmiyordum, özellikle de kilisenin
dikkatini çekecekse.

"Açgözlülük kötülüğün anasıdır," dedim.

Kardeşim alay etti. "Bunu lanet tohum söylüyor."

Beşinci Bölüm

Ben ayrılırken Cassius Praise'e doğru gidiyordu. Benden dört yaş büyüktü ve aslında Zahariev'in daha genç bir versiyonuydu, ancak babasını daha çok tercih ediyordu ve beni her zaman tedirgin eden aynı derin gözlere sahipti.

"Hey, Lili-Billie," dedi.

"Bu benim adım değil," dedim, anında sinirlenerek.

Ninova'ya taşınmadan önce bile Cassius'la hiç iyi geçinememiştim. Zahariev'in aksine Cassius aile kurallarını esnetmeye pek istekli değildi. Babasının övgüsünü kazanma arzusuna yenik düştüğünü düşünüyordum. Bu alışılmadık bir şey değildi, özellikle de aile yedekleri için, ama Zahari Zareth, Cassius'un daha önce söylediği şeyleri tekrar etme eğilimini alkışlamamıştı.

Bana göre bu, kendi başına düşünemediğinin bir işaretiydi. "Bu senin takma adın," dedi.

"Kimse bana öyle demez,"

dedim. "Ben öyle diyorum," dedi.

Cevap verirken bakışlarını tuttum. "Dediğim gibi... *kimse*."

Sessizce kıkırdadı. "Biliyor musun, kardeşim pek çok kadınla yattı ve hiçbiri senin gibi onun bölgesine sahipmiş gibi davranmadı."

"Ben senin kardeşini sikmedim," dedim.

Bakışları vücudumda gezindi. "Sen nasıl istersen, Lili-Billie."

Beni geçip kulübün içinde kayboldu. Ayağımı uzatıp ona çelme takmak istedim ama artık ona bakmamayı tercih ettim.

Coco'yu aramadan önce kaldırıma doğru yürüdüm. Sokağın aşağısında bir adam volta atarken bağıırıyordu. Hava ılıman olmasına rağmen uzun bir trençkot, atkı ve bere giymişti.

Adı Tori'ydi.

Ya da en azından yerel halk ona böyle sesleniyordu.

Bir açık hava vaizinin tam tersiydi. Daha çok bir açık hava muhalifiydi ve kiliseye karşı konuşsa da vaaz ettiği şeyler hiç mantıklı değildi.

"Bir simülasyonun içinde yaşıyoruz!" diye bağıırıyordu. "Gerçek tanrılar dağın altında kapana kısıldı. Kapıları çalııyorlar! Onları duyamıyor musunuz? Onları duyamıyor musunuz? Uyanın! Uyanın! Uyanın! Uyanın! *Uyan!*"

"Lily?"

Coco'nun sesiyle irkildim. Telefonu açtığını bile duymamıştım.

Tori'nin bağıırışları arka planda kaybolurken "Coco," dedim. "Özür dilerim, ben-" "Nasıl gitti?" diye sordu heyecanlı bir telaşla. "İşi aldın mı?"

Duraksamaya ve beklenti yaratmaya çalıştım ama heyecanıma engel olamadım.

"Yarın başlıyorum," dedim.

Çığlık attı. "Aman Tanrım! Bana her şeyi anlat! Hassenaah ne dedi?"

Bu soruyu sormasını beklemeliydim, çünkü onun için seçmelere katıldığımı varsayıyordu. Yalan söylemekte tereddüt ettim ama Zahariev için isteyerek dans ettiğimi kimsenin bilmeden mezara gitmeyi de tercih ederdim. O iki infazcının bir tür ilişki içinde olduğumuzu düşünerek gitmeleri yeterince kötüydü.

"Zahariev'in ona başka bir seçenek sunduğunu sanmıyorum," dedim, bu doğrudu ve Coco'nun zaten bildiği bir şeydi. "Şimdi benden daha da nefret edecek."

"Senden nefret etmiyor," dedi Coco, ama bunun nedeni Hassenaah'nın onu sevmesiydi. "Ama etse bile önemli değil. İş senin! Ve eğer sana sataşmaya karar verirse, Zahariev'e söylemen yeterli."

"Her sorun yaşadığımda Zahariev'e koşacak değilim Coco," dedim.

Onu Abram'la ilgili duruma dahil etmekten bile *hoşlanmamıştım*. Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyordum.

"Sadece yüksek mevkilerde arkadaşların olduğunu söylüyorum Lilith. Birçoğumuz senin bağlantıların için adam öldürürdük."

"Pek çok insan öyle," dedim.

Suçluluk duygusu göğsüme sızdı, nereye dönersem döneyim kurtulamadığım bir zehirdi bu. Sahip olduğum statüyle doğduğum için şanslı olduğumu fark ettim. Bu şekilde davranabilmemin tek nedeni de buydu. Hayatım diğerlerinden çok daha kolaydı ama bu onu istediğim hayat yapmıyordu.

"Eve mi gidiyorsun?" Coco sordu.

"Bir saat kadar sonra," dedim. "Esther'e uğramak istiyorum."

"Ona selamımı söyle!" dedi. "Yola çıktığında bana mesaj at." "Atarım," dedim. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, bebeğim!" dedi.

Görüşmeyi sonlandırdım ve çantamdan kulaklığımı çıkarıp bir avuç bozuk parayla birlikte hâlâ bağırmakta olan Tori'ye doğru yürüdüm.

"Kilise dağın altındaki tanrıların kölesidir!" "Hey, Tori," dedim.

Konuşmasına ara verdi ve bakışlarımla karşılaştı. Gözleri mavinin şaşırtıcı bir t o n u n d a y d ı , o kadar açıktı ki neredeyse beyaz görünüyordu.

"Selam Lilith," dedi.

Sesi sıcak ve dostçaydı.

Bir avuç dolusu bozuk parayla elimi uzattım. Tori onun elini benimkinin altına aldı ve ben de bozuk paraları onun eldivenli avuçlarına bıraktım.

"Tanrı seni korusun," dedi.

Ona yarım bir gülümseme verdim. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi. "Ben iyiyim."

Sesinde, mücadelesinin genç yaşta başladığını düşündüren çocuksu bir yan vardı ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Hiram'da akıl sağlığıyla mücadele eden insanlar için çok az kaynak vardı, bu da Ninova'da neredeyse hiç olmadığı anlamına geliyordu. Zahariev en azından denemişti. Hendeklerin yakınında, Çadır Kent olarak da bilinen ve ihtiyacı olanların barındığı bir merkez açmıştı.

"Kapının çalındığını duyuyor musun?" Tori sordu.

Tori böyle sorular sorduğunda her zaman soğukkanlı olmaya çalışırdım. Yaşadığı şeyi geçersiz kılmak istemiyordum, çünkü geri kalanımız için gerçek olmasa bile onun gerçekten duyduğuna inanıyordum.

"Sanırım sen benden daha iyi duyuyorsun," dedim. "Benim tek duyabildiğim trafik."

Tori, "Giderek artıyor," dedi. "Yakında duyacaksın."

"Uyarın için minnettarım," dedim. "Kendine iyi bak,

Tori." "Evet," dedi. "Sana da."

Caddeye doğru ilerledim. Arkamda Tori vaaz vermeye devam ediyordu ama ben kulaklığımı taktığımda sesi uzaklaştı. Yürürken müzik dinlemeyi severdim, ancak genellikle geceleri dışarıda olduğum ve mümkün olduğunca uyanık kalmayı tercih ettiğim için nadiren fırsatım olurdu.

Gabriel ve Esther, Ninova'nın çoğunlukla depolarla dolu bir bölgesi olan Sümer'de eski bir fabrika binasında yaşıyorlardı. Kompleksleri birkaç kat yüksekliğindeydi ve etrafı dikenli tellerle çevrili beton bir çitle çevriliydi. Tehditkâr görünüyordu ama ekstra güvenliği takdir ettim.

Binalarının şifresine sahip olmama rağmen kapıdaki çağrı kutusunu kullandım ve çaldığında kamerayı kapattım.

"Kim..."

Esther'in sesini duydum ve elimi bırakıp dilimi dışarı çıkardım.

"Lily!" dedi, sesi o kadar parlaktı ki, gerçekten güneş ışığı gibi hissettiriyordu.

"Merhaba aşkım," dedim. "Ziyarete geldim. Gabriel'in ceketini de getirdim."

"Eminim bunu takdir edecektir. İçeri gel," dedi. Kapılar açıldığında yüksek bir tıkırtı duyuldu.

"Hemen geliyorum," dedim gülümseyerek.

Asansörle yedinci kata çıktım ve Esther'i kapısının önünde beni beklerken buldum. Onu gördüğümde koşmaya başladım. Ona sarılmak için ayak parmaklarımin ucuna kalkmak zorunda kaldım. Benden daha uzundu ve yuvarlak göbeği aramıza daha fazla mesafe koyuyordu.

"Nasılsın?" diye sordum. Ela gözleriyle buluşarak sordum. Bu kadında ne olduğunu bilmiyordum ama kelimenin tam anlamıyla içsel bir ışıkla parlıyor gibiydi. Koyu renk, kıvrırcık saçlarından sıcak, kahverengi tenine kadar her şeyi çok güzeldi.

Gabriel'i ne kadar sevsem de, onu nasıl elde ettiğini sorguluyordum. Kız onun liginin dışındaydı.

Kahretsin, o *benim* ligimin dışındaydı.

"Ben iyiyim," dedi gülümseyerek. "Sen burada olduğun için daha iyiyim." "Seni özledim," dedim.

"Her zaman bekleriz," diye cevap verdi ve yine içimi kemiren bir suçluluk duygusuyla doldu. Ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu ama bu istemediğimden değildi. İki yakamı bir araya getirmeye çalışmakla meşguldüm. "Arkadaşlığını isteyeceğim, özellikle de bebek doğduktan sonra."

Gözlerim onun karnına kaydđ. "Yeğenim nasıl?"

Gabriel ve Esther bir erkek ve kız kardeşe sahip olmaya en çok yaklaştığım kişilerdi. Beni sahiplendikleri için minnettardım.

"Gelişiyor," dedi. "Ben o kadar değilim."

"Çok güzel görünüyorsun," dedim, çünkü bu doğruydu ve başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Sen her zaman çok tatlısın Lily," dedi. Öyle değildim ama bunu söylemesi çok nazıkçeydi. "İçeri gel."

Kapıyı benim için açık tuttu ve ben de onun önünden mutfağa doğru yürüdüm. Büyük, kemerli pencereleri, tuğla duvarları ve tepesinde açıkta duran metal boruları olan oturma odasına açılıyordu. Esther bitkileri severdi ve çeşitli sarmaşıklar, çalılar ve palmyeler bulundururdu. Bana Hiram'ı hatırlatan ve muhtemelen kendi bölgemde özlediğim tek şey, gelişen yeşil bir bahçenin güzelliğiydi.

Ninova'da pek bir şey yoktu, tabii kaldırımındaki çatlaklar arasında büyüyen yabani otları saymazsanız.

"Çay ister misin?" diye sordu. "Ben

yaparım," dedim. "Sen otur."

Gölümsedi. "Çok tatlısın."

Mutfağa geçtim ve çaydanlığını buldum.

"Gabe dün gece seni gördüğünü söylediğinde çok kıskandım," dedi ve ben çaydanlığa su doldurup kaynamaya bırakırken kanepeye çöktü.

Dolaptan iki fincan alarak, "Pek de iyi koşullar değildi," dedim. "Bu çok daha iyi."

"Duydum," dedi kaşlarını çatarak. "Senin için endişeleniyorum, Lily."

"Benim için endişelenme," dedim. "Senin tabağında yeterince var.

Ayrıca, ben iyiyim. Bana bak, burada tek parça halindeyim."

Kollarımı havaya kaldırdım ve ona küçük bir reverans yaparak gösteriş yaptım. Aptalca davranıyordum ama bunun onu gülümsetebileceğini düşünmüştüm.

Ama gülümsetmedi.

"Öylesin," diye kabul etti. "Ama senin için her zaman endişeleneceğim."

"Şey," dedim, içtenliği beni garip hissettirdi, minnettar olmama rağmen. "Seni bu yüzden seviyorum." Çaydanlık gürlemeye başladı. "Hangi çayı istersin?" diye sordum.

"Kutuda zencefil var," dedi ve sonra tekrar ayağa kalktı, bir eli belindeydi.

"Ben bulurum," dedim.

"Çay için kalkmıyorum," dedi. "Pasta için kalkıyorum."

Gülmekten kendimi alamadım. "Sana bir dilim getirebilirim," dedim. "Ya da hepsini, neye ihtiyacın varsa. Sadece nerede olduğunu söyle."

"Sadece bir dilim," dedi nefes nefese, tekrar yerine otururken. "Arkanda."

Döndüm ve yarısı yenmiş bir çikolatalı kek gördüm. Cam bir kubbeye örtülü bir tabağın üzerinde duruyordu ve mor orkide çiçekleriyle süslenmişti. Esther otuz beş haftalık hamileyken bile her şeyi güzel göstermek zorundaydı.

"Hemen üstünüzde tabaklar var," diye ekledi.

Dolabı açtım ve pastayı ortaya çıkarmadan önce iki tabak çıkardım.

Uzun zaman önce soğumuş olmasına rağmen, nasıl olduysa hâlâ sıcak kokuyordu.

Ağzım sulandı.

"Bunu ne zaman yaptın?" diye sordum.

"Dün gece bir ara," dedi. "Uyuyamadım."

İki parça kestim ve kapladım. Esther kendisi yapsaydı, tek bir kırıntı bile kalmazdı ama ben kaosun vücut bulmuş hali olduğum için benimkiler dağınıktı. Hangisinin daha güzel olduğuna karar vermeye çalışarak onları değerlendirdim. Soldakini seçtim ve ona verdim.

Adaya doğru döndüm ve ona çay doldurdum.

"Gabriel çok mu gürültülü horluyor?" diye sordum. "Ağzına bir çorap sokabilirsin."

Hafifçe güldü. "Hayır, evde değildi. O yokken uyumakta zorlanıyorum."

"Hiç evde değil miydi?" Ben sordum.

"Zahariev'in ona ihtiyacı vardı," dedi.

Çay ve kek dolu tepsiyi taşıyarak oturma odasına girdiğimde duraksadım ve muhtemelen sebebin ben olduğumu fark ettim.

"Zahariev'le konuşacağım. Gabe evde seninle olmalı, özellikle de geceleri."

Esther güldü. Onu güldürmeyi seviyordum ama ciddiymdim.

"O kadar da umurumda değil," dedi. "Özellikle de seninle ilgilenmesi için çağrılıyorsa."

Bakışlarımı indirdim, zorlukla yutkundum. Esther'in karşısına oturmadan önce tepsiyi aramıza bıraktım. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama çayımızı ve kekimizi gergin bir şekilde düzenleyerek ondan kaçındım.

"İyi misin?" diye sordu, sesi sıcaklık ve endişe doluydu.

Bunu takdir ettim ama dün gece hakkında konuşmak da istemedim. Düşündüğümde tek görebildiğim Abram'ın kül rengi yüzü ve kanayan gözleriydi.

"Ben iyiyim," dedim, dilimi yakan sıcak çaydan bir yudum alarak. "Daha önce ziyaret edemediğim için özür dilerim. İşler biraz..."

Hayatımın durumunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. *Zorluk* aşırı görünüyordu. Hala başımı sokacak bir evim ve yiyecek yemeğim vardı, her ne kadar diyetim çoğunlukla tuzlu erişteden oluşsa da.

"En iyisi değil," dedim. "Ama sanırım daha iyi olmak üzereler. Zahariev sonunda bana bir iş verdi."

Kaşları şaşırmış gibi kalktı. "Bu harika bir şey. Ne iş yapacaksın?"

Tereddüt ettim, birden kendimi güvensiz hissettim.

"Dans edeceğim," dedim çayımı yudumlarken. "Praise'de."

"Dans mı?" diye tekrarladı, neredeyse nefesi kesilmişti. "Zahariev dans etmene izin mi verdi?"

"Onaylamıyorsun," dedim. Hayal kırıklığı ü z e r i m e çöktü, kemiklerime soğuk bir ağırlık çöktü.

"Sadece şaşırdım," dedi. "En azından sana aile içinde bir iş vermesini beklerdim."

Neredeyse gülecektim. "Zahariev asla vermez. Onu çok kızdırıyorum."

Yine de daha önemli olan, benim bir rakibin kızı olduğum gerçeği idi. Şu anda ailelerin arası iyiydi ama bu sırlarımızı paylaştığımız anlamına gelmiyordu. Zahariev'in işleri hakkında muhtemelen onun istediğinden daha fazla şey biliyordum.

"Onu kızdırma," dedi Esther. "Seni güvende tutmak Zahariev'in onurudur."

"Zahariev ile Gabriel'i karıştırıyorsun," dedim.

"Gabriel sana karşı çok korumacı," diye onayladı. "Ama hepimiz öyleyiz."

Kilitte gıcırdayan bir anahtar sesi dikkatimizi çekti.

Esther'in gülümsemesi daha da genişledi. "Gabriel eve geldi."

Bir saniye sonra kapıyı iterek açtı. Dün geceki kıyafetlerini giymişti ve yorgunluğu her halinden belliydi. Gözleri donuk bakıyordu ve ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrılmıştı, ama sonra Esther'i gördü ve ifadesi aydınlandı.

"Merhaba güzelim," dedi oturma odasına girerken, bana bakıp doğrulmadan önce onu öpmek için eğildi. "Seni gördüğüme sevindim,

Kız bebek," dedi. "Bebeğin odasında bazı şeyleri bir araya getirmeme yardım etmek için mi buradasın?"

"Demek beni bu yüzden davet ettin," diye alay ettim, kaşlarımı kaldırarak. "Hey, elimden geldiğince yardım almalıyım."

"Önce dinlenmen gerekmiyor mu?" diye sordum.

"İyiyim," dedi, sonra gerinirken bir inilti çıkardı. "Ne derler bilirsin. Kötüler için dinlenme yoktur."

Gözlerimi devirdim.

"Yine de duş alacağım." Esther'in başına bir öpücük daha kondurdu ve sonra yatak odasının kapısına doğru geri geri yürümeye başladı. "Şimdi beni ekme."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum," dedi ve arkasını dönüp yatak odasında kaybolmadan önce göz kırptı.

Esther'e baktım. "Ona nasıl katlanıyorsun anlamıyorum."

"Zahariev'e katlandığın gibi," dedi.

"Zahariev'i görmezden geliyorum," dedim. "Aynen öyle."

Birlikte güldük ve çayımızla kekimizi bitirdik. Gabriel yatak odasından yeni duş almış olarak çıktığında, Esther için biraz daha çay hazırlıyor ve kirlettiğim birkaç bulaşığı temizliyordum.

Biraz daha az solgun görünüyordu ama gözleri hâlâ kırmızıydı. Muhtemelen zımpara kağıdı gibi hissediyorlardı. Bu hissi bilirim. O lanet kâbus sayesinde şimdi de öyle hissediyordum.

"Hazır mısın bebeğim?" diye sordu.

"Evet, Esther'in çayını bitireyim," dedim.

Çaydanlık yeni kaynıyordu.

"Belki de taşınmalısın," dedi Gabriel, çalacak bir şeyler bulmak için plak koleksiyonunu karıştırırken. Evdeyken her zaman müzik açık olurdu. Bu onun rahatlama yöntemi idi. "Esther'e evde yardım etmen için sana para veririm. Sokakta bir bok satmak zorunda kalmayacaksın."

"Zahariev sana söylemedi mi?" Esther sordu.

Ne söyleyeceğini bildiğim için anında dehşete kapıldım. Gabriel'e söylemek farklıydı. Belki de ağabeyi gibi olduğu içindir.

"Zahariev ona bir iş verdi."

"Ne işi?" diye sordu. Kız arkadaşından bana baktı.

Boğazımı temizledim, cevap verirken kendime güvenim sarsıldı. "Dans etmek." Kaşları kalktı. "Dans mı?"

Gabriel ve Esther göz göze geldiler. "Ne?"

diye sordum. Ben sordum.

"Hiçbir şey," dedi Gabriel. "Sadece şaşırdım."

"Zahariev bana kurallar verdi," dedim ama nedenini bilmiyordum. Belki de bunun daha kabul edilebilir olacağını düşünmüştüm.

"Eminim öyledir," dedi Gabriel. Plağını koymak için arkasını döndü ve birkaç saniye sonra odada yumuşak bir akustik yankılandı.

Keşke onaylamadıklarını söyleselerdi ama onları çok iyi tanıyordum. İkisi de heyecanıma zarar vermek istemiyordu ama bunun için artık çok geçti.

Esther'e çayını getirdim.

"Teşekkür ederim canım," dedi.

"Elbette," dedim ve Gabriel'e baktım. "Hazır mısın?"

Sırıttı ama gözlerinde hiç ışıltı yoktu. Sadece yorgun görünüyordu. Gabriel'in bu hali beni üzüyordu. "Ben

hazırım bebeğim," dedi.

Onu oturma alanının karşı tarafındaki daha küçük bir odaya kadar takip ettim. Duvarlar sakinleştirici bir adaçayı yeşiline boyanmıştı ve odanın etrafına sallanan bir sandalye ve alt değiştirme masası yerleştirilmişti. Yerde bir kutu içinde duran beşik için duvarda geniş bir alan bırakılmıştı.

Gabriel cebinden katlanabilir bir bıçak çıkardı ve bandı kesmeye başladı. Yanına diz çöktüğümde esnedim.

"Yorgun musun?" diye sordu.

Cevap vermekte tereddüt ettim çünkü yorgun olduğumu biliyordum ve bu biraz da benim yüzümdendi.

"Ben... pek iyi uyuyamadım,"

dedim. "Kötü rüyalar mı gördün?"

Kaşlarımı çattım. "Nasıl tahmin ettin?"

Kısa bir gülümseme sundu. "Güçlüsün bebeğim, ama dün gece zordu."

Boğazımda biriken kalınlığı yuttum. "Bunca zamandır

Abram'ın evinde miydin?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Temizlik çok azdı. Otopsi öyle değildi." "Otopsi mi?"

"Zahariev onun incelenmesini istedi," dedi. "Bunu denetlemek zorundaydım." "Ne bulundu?"

"Kanser," dedi Gabriel. "Her tarafı kanser doluydu."

Kaşlarım çatıldı. "Onu öldüren şeyin bu olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır," dedi. "Her halükarda öleceğini söylemeye çalışıyorum."

"Gabriel," dedim. Sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemiyordum. "Onu neyin öldürdüğünü biliyor musun?"

Başını salladı. "Dr. Mor tam olarak bir şey söyleyemedi. Birkaç test istedi, dedi ki biz Biliyorum daha fazla içinde a çift Haftalarca.

O Şüpheliler bir şey

Çevresel."

"evresel mi?" diye sordum.

"Cennet'in en iyi yerinde yaşamıyoruz," dedi Gabriel. "Ve Abram daha yaşlıydı. Dükkânı *daha da* yaşlıydı. Bir tür kirlilik yüzünden ölmüş olması mümkün."

Zamanlama yüzünden açıklamasını kabul etmek zordu. Aslında bıçağın kendisinden ziyade bir tür toksin yüzünden öldüğünü düşünmek çok daha mantıklıydı ama bu Ephraim'in de neden öldüğünü açıklamıyordu.

"Neyin var bebeğim?" Gabriel sordu.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaydırdım. "Bilmiyorum. Sanırım sadece Abram'ın ölümünden bir şekilde sorumlu olmadığımдан emin olmak istiyorum."

"Sana tek söyleyebileceğim, dünyanın bu bölgesinde yaşamanın risklerini herkesin bildiği. Bazen bu birilerinin ölmesi gerektiği anlamına gelir."

"Nefsi müdafaadan bahsediyorsun," dedim. Gerçi burada geçerli değildi ama olabilir de. Abram hayatta kalsaydı, bıçağı bana geri vermeyeceğinden emindim. O zaman ne olurdu emin değildim.

"Ben hayatta kalmaktan bahsediyorum," dedi. "Belki de Tanrı seni bağışlamak için onu aldı."

Bakışlarımı kısmıştım. "Sen iyi Tanrı'ya inanmıyorsun," dedim.

Sırıttı. "Hayır, ama kulağa hoş geliyor, değil mi?"

Gözlerimi devirdim ve elimdeki işe odaklanarak onun yanında yere diz çöktüm. Birlikte beşiğın tüm parçalarını çıkardık. Temelde bir tahta yığının ve üzerinde hiçbir kelime olmayan, sadece resimler bulunan bir kullanım kılavuzuydu.

"Neyin nereye gideceğini nasıl bileceğiz?" diye sordum.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi," dedi Gabriel. El kitabını yüzünden birkaç santim uzakta tutuyor ve gözlerini kısıyordu.

"Bu iş sonsuza kadar sürecektir," dedim.

"Gitmen gereken bir yer mi var?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Omzunu hafifçe ittim. "Aptallık etme."

"Bu samimi bir soru," dedi gülümseyerek. "Bir gün bana biriyle çıktığını falan söyleyeceksin."

"Ben kimseyle çıkmıyorum, Gabriel," dedim.

İstemediğimden değil. Eninde sonunda potansiyel bir erkek arkadaşla gerçekte kim olduğumu söylemek zorunda kalacaktım ve bu da bana olan ilgilerinin sonu olacaktı. Kimse bir aileye bulaşmak istemezdi, özellikle de benimkine. Ben de onları suçlamıyordum, bu yüzden işlerin bir içki, bir dans ya da hızlı bir sevişmeden öteye gitmesine asla izin vermedim, ama hepsi buydu - bir gece, isim yok ve hiçbirini bir daha görmedim.

"Başka kim çıkmıyor biliyor musun?" diye sordu Gabriel.

"Eğer Zahariev dersin, bu lanet beşik ayağıyla kafana vururum," diye tehdit ettim.

"Tsk, tsk," dedi. "Kimse sana şiddetin hiçbir şeyi çözmediğini söylemedi mi?"

"Senin iş tanımın şiddet değil mi?" diye sordum.

"O benim bebeğim, sen değil," dedi. Bir an sessiz kaldı ve sonra bana baktı. Bazen ifadesindeki samimiyet kalbimi acıtıyordu ve bu kadar şefkatli birinin nasıl böyle bir hayat sürdüğünü merak ediyordum ama cevabı biliyordum.

O bu hayatın içinde doğmuştu.

"Sadece mutlu olmanı istiyorum Lily. Hepsi bu."

"Mutluyum," dedim. "Hiç olmadığım kadar mutluyum."

Cevabı yumuşak bir gülümseme oldu. "Güzel. Pekâlâ, şu beşiği bir araya getirelim de oğlumun uyuyacak bir yeri olsun. Belki biz bitirdiğimizde çok geç olur, sen de kullanmak zorunda kalırsın."

Gülümsedim, saçma şakası karşısında başımı salladım.

Beşiği monte etmek için iyi bir saat harcadık. Biz çalışırken odaya taze ot ve sarımsak kokuları yayılıyordu.

Esther yemek

yapıyordu. Midem

gurulduyordu.

Gabriel kaşlarını kaldırdı. "Bugün yemek yedin mi?" "Babamla öğle yemeği yedim," dedim.

"Yani hayır," dedi. Babamın benim için her zaman sipariş verdiğini ve seçtiklerinden ne kadar nefret ettiğimi biliyordu.

Yemek yapmayı hiç öğrenmemiştim. Annem bizim işimizin yönetmek olduğunu söylerdi, uygulamak değil. Şefler tutar ve menüler hazırlardı ama hayatında hiç tavaya dokunmamıştı. Ninova'ya taşındığımda ilk kez sadece karnımı doyurmaktan değil, yemek pişirmekten de sorumluydum. Çok fazla yemek yakmıştım ama Coco ile birlikte bu işi çözmeye çalışıyorduk. Söylemeye gerek yok, iyi ve ev yapımı bir yemek için her zaman minnettardım ve Esther bunu yerine getirmekte asla başarısız olmadı.

"Harika görünüyor," dedi. Dönüp ona baktım. Ellerini önlüğüne siliyordu, bu da karnının şişliğini daha da belirginleştiriyordu. O kadar sevimli görünüyordu ki, fiziksel olarak acı veriyordu. "Mektupları da asacak mısın?"

Şifonyerin çekmecesini açtı ve Liam yazan bir set çıkardı. "Ancak bana tam olarak nasıl istediğinizi söylerseniz," dedi Gabriel.

Esther kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin seçici olduğunu söylüyor," dedim.

Gabriel'in kafası bana doğru döndü. "Sen kimin tarafındasın?"

Omuz silktim. "Beni besleyecek."

"O güzel beyninde bir tür imgelem yarattığını bildiğimi ve ona mümkün olduğunca yaklaşmak istediğimi söylüyorum."

Esther onun bakışlarını yakalamak için başını geriye eğdi. "Onları beşiğin üzerinde ortalay," dedi.

Birbirlerine gülümsediler ve sonra öpüştüler. Özel bir ana izinsiz girmişim gibi hissederek gözlerimi kaçırdım. Birlikteliği nadiren arzuldum. Birine hesap verme ya da biriyle *birlikte* karar verme fikrinden hoşlanmıyordum ama bu ikisinin arasındaki nezakete tanık olunca, belki de böyle bir şey olsa aldırılmazdım diye düşündüm.

Bu duyguyu çabucak uzaklaştırdım. Bu anlamsız bir arzuydu. Cennet'te beni sevmenin babamın tehdidine değeceğini düşünen tek bir erkek bile yoktu. İşte bu anlarda, ne kadar uzağa gidersem gideyim, ne kadar derin bir kopuş yaşarsam yaşayayım, ailemden asla kaçamayacağımı fark ettim.

Öyleyse ne yapıyordum ki?

"İyi misin?" Gabriel omzumu dürterek sordu. "Biraz kaybolmuş görünüyorsun."

Bakışlarına karşılık verdim, midem yine yüksek sesle guruldayınca rahatladım. Gabriel kıkırdadı. "Şu mektupları asalım da yemeğini yiyebilesin," dedi.

Onları asmak için işe koyulduk. Biz derken, ben elimde mektuplarla bir kenarda dururken Gabriel her şeyi yaptı, ta ki o hazır olana kadar. Mektuplar asıldıktan sonra çocuk odası biraz daha tamamlanmış gibi hissetti ve bir sonraki ziyaretimde muhtemelen burada gerçek bir bebek olacağını fark ettim ki Esther bu kadar hamileyken bunu hayal etmek bile biraz zordu.

Liam'ın odasından çıkarken Gabriel, "Yardımanın için teşekkürler bebeğim," dedi. "Sen olmasaydın yapamazdım."

"Yapamazdım demek istiyor," dedi Esther. Hâlâ mutfaktaydı ama okaliptüs ve ince konik ve sütun mumlarla süslenmiş masayı hazırlamıştı, hepsi yanıyor ve beyaz balmumu damlıyordu. Tabaklar çoktan dumanı tüten yemeklerle -biberli biftek, patates püresi, bezelye ve havuç- dolmuştu.

"Otur! Sepette ekmek ve teknede sos var," dedi Esther, elinde iki şişeyle yaklaşarak. "Biraz şarap ister misin, Lily? Beyaz ve kırmızı şarabım var."

"Kırmızı," dedim. "Ama bırak da ben açayım."

Esther zaten çok şey yapmıştı, kendi şarabımı kendim doldurabilirdim.

Bana şişeyi ve tirbuşonu uzattı. Kadehimi doldurduktan sonra Gabriel'e uzattım ama o kendine bir Jack and Coke hazırlıyordu.

"Lily'ye," dedi Esther, Gabriel bitirdiğinde bardağını kaldırarak. "Yeni işin için tebrikler."

Gabriel elini uzatarak Esther'in bardağını engelledi. "Suyla kadeh kaldırmak kötü şans getirir."

"Ben alkol alamam," dedi Esther.

"Al bakalım." Ayağa kalktı ve başka bir bardak almak için mutfığa koştu. Döndüğünde, kadeh kaldırmak için kokteylinden biraz döktü. "Sen ve senin batıl inançların," dedi Esther.

"Üzgün olmaktansa güvende olmayı tercih ederim," dedi.

"Pekâlâ. Lily'ye!" "Lily'ye," dedi Esther.

Kadehimi kaldırıp onlarınkiyle tokuştururken gülümsedim; yeni işim hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, yine de benimle kutlama yapmaya istekli oldukları için rahatlamıştım.

Yemek yerken konuşup gülüştük ve Ninova'ya taşındığım andan itibaren beni sorgusuz sualsiz evlerine davet eden bu iki insan için kendimi büyük bir minnettarlık duygusu içinde buldum. Daha da müteşekkirdim çünkü onların nezaketinin benim adımla hiçbir ilgisi yoktu. Esther ve Gabriel *beni* önemsiyorlardı.

Bu, Zahariev için söyleyebileceğimden çok daha fazlaydı.

Yemekten sonra Gabriel'in bulaşıkları yıkamasına yardım ettim ve sonra gitmek için hazırlandım.

Eşyalarımı toplarken, "Sana bir taksi çağırayım," dedi.

"Yürüeyebilirim," dedim.

"Yapamam bebeğim," dedi. "Eğer sana bir şey olursa kendimi asla affetmem ve Zahariev de beni öldürür, yani bu da var."

Bundan şüpheliydim, çünkü babam bu emirleri vermeden önce Zahariev'in kellesini alırdı, ama bunu söylemedim.

Esther'e sarıldım ve sonra iki elimi karnına koyarak Liam'a veda ettim.

"Yakında yine gel," dedi. "Her zaman kapımız sana açık."

"Geleceğim," dedim. "Teşekkür ederim... her şey için."

"Seninle aşağıya kadar yürüyeceğim," dedi Gabriel.

Esther bizi kapıya kadar takip etti. Koridorun yarısında veda etmek için döndüm. "Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum canım," dedi.

Asansörde Gabriel ve ben karşılıklı duruyorduk. Elleri ceplerinde duvara yaslanmıştı, sanki artık kendini tutamıyormuş gibiydi.

"Onun gününü güzelleştirdin," dedi. "Teşekkür ederim."

Gülümsedim. "Sonunda-" Cümlemi esnmeden bitiremediğim için mutluydum. Gabriel gibi benim de yorgunluğum sonunda beni yakalamıştı. "Ziyarete gitmeliyim."

Gabriel kıkırdadı. "Sanırım ikimizin de biraz uykuya ihtiyacı var." "Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye mırıldandım kapılar açılırken. Umarım kâbuslarla işim bitmişti.

Binadan çıktığımızda yağmur kokusu içimize doldu. Burnumu kırıstırdım. Ninova'daki yağmur Hiram'dakinden farklıydı. Hiram'da, tüm yeşilliklerden dolayı, toprak ve temiz kokuyordu. Burada ise

belli belirsiz kimyasal. Birden, Gabriel'in Abram'ın çevresel bir şeyden öldüğüne dair söyledikleri o kadar da uzak görünmedi.

Belki de bıçak sadece bir tesadüftü.

Gabriel beni bekleyen taksiye kadar götürdü ve şoförle konuşarak adresimi verdi.

"Kız güvenle içeri girene kadar gitme," dedi ve ona birkaç dolar daha verdi. Arka kapıyı açtı ve ben de içeri girdim. "Sonra görüşürüz bebeğim," dedi.

Tam kapıyı kapatırken yağmur yağmaya başladı.

Şoför dikiz aynasından bana baktı. Yuvarlak gözlüklü, yaşlı bir adamdı. Gri bir şapka ve açık renk bir kot ceket giymişti.

"Ateşin iyi mi?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim," dedim.

Arabayı vitesine taktı ve ben de şoförün sohbet etmekle ilgilenmemesine şükrederek kısa yolculuğa razı oldum. Kendi müziğini dinleyebilirdim ama yağmurun arabaya vururken çıkardığı ses hoşuma gitti. Gözlerim bulanık ve ağırdı. Uyumayı çok istiyordum ama bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Gabriel bu adama beni eve sağ salım götürmesi için fazladan para ödemiş olabilirdi ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Eğer uyuyakalırsam, bir depoda böbreksiz uyanabilirdim.

Pencereden neon geceye baktım ve uyanık kalmama yardımcı olacak şeylere odaklanmaya çalıştım. Sorun, zihnimin Zahariev'i ve dansım sırasında beni nasıl idare ettiğini seçmesiydi.

Ellerini hâlâ kıcımda hissedebiliyordum, parmakları tenime bastırıyordu. Bana dokunmasını beklemiyordum ama buna kızmamıştım. Sadece bunun bir anlamı olduğunu düşünmeme izin veremezdim. Bunu sadece benimle uğraşmak için yapmıştı çünkü ben onunla uğraşmıştım.

İntikam kötüdür.

"Providence'ın dışında mısınız?" diye sordu şoför, arabanın önüne bir şey fırladığında dikiz aynasına bakarken.

"Dikkat et!" Bağırđım ama artık çok geçti. Frene basmadan önce yüksek bir gümbürtü duyuldu. Emniyet kemerim kilitlendi ve öne doğru sarsılırken vücudumu kesti.

Sonra her şey bitti ve birkaç saniye boyunca şaşkın bir sessizlik içinde oturduk. Artık kesinlikle uyanıktım.

"İyi misin?" diye sordu şoför.

"Evet," diye nefes aldım ama tam olarak emin değildim. "Burada kal," dedi.

Hiç sorun değil, diye düşündüm.

Kapısını açmaya gittiğinde ellerinin titrediğini fark ettim.

Arabadan çıktı ve kapıyı kapattı. Ürkütücü sessizlikte bekledim, sadece sileceklerin ön camda sürüklenirken çıkardığı gıcırtyla bölündü, yağmur dinmiş olduğu için artık kuruydu.

Artık dayanamayacağıma karar vermeden önce her gıcırtyda dişlerimi daha da sıktım. Emniyet kemerimi çözdüm ve koltukların arasına sıkışarak onları kapatacak düğmeye uzandım. Bunu yaparken kafamı kaldırdım ve şoförün telefonuyla konuştuğunu gördüm. Sırtı bana dönüktü ama sonra döndü, yüzü arabasının farları tarafından aydınlatıldı. Bir saniye sonra, cinayetine tanık oldum.

Yağmurlu karanlığın içinden iki eldivenli el fırladı. Biri sürücünün başını kavrarken, diğeri bıçağı boynuna defalarca sapladı.

Boğazımdan kısmi bir çığlık koptu, sonra bir elimle ağzımı kapattım ve koltuğa geri çökerek saldırganın sürücüyü bırakmasını izledim.

Onu tanıdım.

Bu Burke'tü, iki infazcından daha genç olanı. Bir şeyler gördüğümü düşünmeme neden olacak şekilde farklı görünüyordu. Gözleri belli belirsiz mor bir renkle parlıyor gibiydi. Elinde Hiram'a geri vermesi gereken altın hançeri tutuyordu.

Ön koltuğa fırladım, kilitleri kurcalarken titriyordum. Burke ellerini camıma vurduğu anda kilitler yerine oturdu. Vites kolunu hareket ettirmeye çalışırken boğazımdan bir çığlık koptu ama kilitlenmiş gibiydi.

Bir şeyleri yanlış yapıyordum ama sorun şu ki araba kullanamıyordum. *Buna iznim yoktu.*

Lanet olsun! Avucumun içiyle direksiyona vurduğum ve korna çaldı.

Evet! Korna.

Üzerine uzandım, tiz sesin geceyi doldurmasına izin verdim.

Burke'ün vuruşu kesildi ve baktığımda silahını çektiğini gördüm. Çığlık attım ve eğildim. Kapının kilidini açtım ve ayağımı kapıya doğru ittim. Kapı ona doğru uçtu. Tökezleyerek geri çekildi ama pencereye tutundu. Kolu tuttum ve çarparak kapatmaya çalıştım. Parmakları ezilmesine rağmen tutundu.

Kapıyı bıraktım ve silahıma uzandım, silahı ona doğrulttum, ama sonra beni bileğimden tuttu ve aniden arabadan dışarı çıktım, başımın arkası kaldırıma çarptı. Acı anıydı ve tüm vücudumu uyuşturdu. Kısa bir süre paniğe kapıldım, hafif bir çınlama gittikçe artarken hareket edemedim, ama sonra Burke üzerimdeydi ve bir silahım olduğunu hatırladım.

Parmaklarım kabzanın etrafına dolandı. Göğsüne nişan aldım ve tetiği çektim.

Silah sesi çok yüksekti ve kanı yüzüme sıçradı. Doğrulduğum ve sırtım arabanın çerçevesine çarpana kadar kaçmaya çalıştım.

Burke sendeledi ve tek dizinin üzerine çökerek bana baktı. Gözlerindeki o tuhaf parıltı gitmişti.

"Öldür beni," dedi. "Lütfen. Bunu yapmak

istemiyorum!" Başımı salladım.

Tek atış yeterince kötüydü. İki tanesi aşırı ölüm sayılırdı. "*Lütfen*,"

diye yalvardı, dişleri sıkılmıştı. "*Lütfen!*"

Hareket etmeyince hırladı, dişlerini gösterdi, bir hayvan gibi saldırdı. Ona bir kez daha ateş ettim. Yüzüstü kaldırıma düştü ve bir daha hareket etmedi.

Ne kadar kötü titrediğime rağmen ayağa kalktım. Artık ölmüş olduğundan şüphelensem de silahımı Burke'e doğrultmaya devam ettim.

Arabanın önüne doğru süründüm ve orada ölü şoförle diğer infazcı Koval'ı buldum.

"Ne oluyor lan?" Nefesimin altında mırıldandım, Burke'e bakmak için döndüğümde yüzümü buruşturdum.

Başım *ağrıyordu*.

Arabaya doğru gitmeye başladım. Eşyalarımın ihtiyacım vardı, sonra da yardım çağırmadan önce buradan olabildiğince uzaklaşmalıydım.

Burke'ün cesedinin üzerinden geçerken, altında parıldayan bir şey fark ettim. Ne yaptığımı ve ne olduğunu anlamadan önce parmaklarım altın kılıcın kabzasını sıyırmıştı bile. Kemiklerime kadar işleyen bir soğukluk içimde kök saldı ve parmaklarım silahın etrafında sıkılaştı.

Doğrulduğumda bir ses duydum.

"Dikkat et..."

Ve sonra binlercesi daha.

Dikkat, dikkat, *dikkat*.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Darbe başımın zonklamasına ve görüşümün bulanıklaşmasına neden oldu. Kusma dürtüsüyle savaştım, midem çalkalanıyordu, parmaklarım çölü kazıyordu

kum. Bu hissin geçmesini beklerken vücudumun farkına vardım. Derim gergin ve çatlamıştı, kemiklerimin üzerinde çok ince gerilmişti. Haydut dilimi çatlak ve kanayan, nemden yoksun dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Gözlerim bile kumdan aşınmıştı, o kadar kuruydu ki kafamın içinde küçülmüş gibi hissediyordum.

Fısıltılar kesilmedi, uyarıları bir davulun vuruşuyla noktalandı. Nereden geldiğini bilmiyordum, belki de kendi kalbim göğsümde çarpıyor, çarpıyor, *çarpıyordu*.

Dinledikçe, kelimeler dudaklarımdan döküldü.

*Dikkat et, gece tanrıçası, ayın
annesi.*

Dilinde zehir, kanında zehir var.

*Sunağıma yat,
adımlarımda kanını
akıt.*

*Beni bu bağlardan kurtar, Bu
karmin kapılarını kır.*

Kanın tadına baktım ve dilimi kapladığında yeniden canlandığımı hissettim. Başımı kaldırdığımda büyük bir mağaranın ağzında diz çökmüş olduğumu gördüm. Karanlık bana doğru uzanıyordu. Onu karşılamak için ayağa kalktım.

Zahariev

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bay Zareth," dedi Colette D'Arsay. "Ama Lilith için endişeleniyorum. Henüz eve gelmedi ve telefonuna da cevap vermiyor."

Tedirginlik üzerime çöktü, rahatsız edici bir gölge gibi. Korku hissi vücudumdaki yabancı bir cisim gibiydi. Onu dışarı atmak istiyordum ama bunu yapmanın tek bir yolu olduğunu biliyordum.

"Onu bulacağım," dedim. Söz verip telefonu kapatırken boğazım düğümlendi.

Altıncı Bölüm

Uyandığımda, karanlık bir havuzdan yükseliyor gibiydim. Yüzeye çıktığımı ve bedenimin uyandığını hissettim, bir yatakta olduğumun ve kıyafetlerimin nemli olduğunun farkındaydım. Başım ağrıyordu. Sanki beynim zonkluyor, kafatasıma sığmayacak kadar büyüyordu. Neler olduğunu hatırlamam biraz zaman aldı. Tuhaf, çöl rüyamın gölgesinde kalan anılarımı ayrıştırmak zorunda kaldım.

Bir öncekinin devamıydı ve hâlâ çok gerçektir. Dilim yapış yapıştı, dudaklarım kurudu. Yutkunmaya çalıştım ama ağzımda hiç nem yoktu.

İçecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Gözlerimi uzun, gölgeli bir tavanda açtım. Ortadaki aydınlatma armatüründen (hintkamışı bir küre) Gabriel ve Esther'in odasında olduğumu anladım. Başımı biraz kaldırdım ve köşede duran Zahariev'i gördüm. Bir kolunu göğsünün üzerinde kavuşturmuş, diğer kolunu kaldırmış, başparmağını dudaklarında gezdiriyordu.

Adını fısıldadım ve gözleri benimkilere kaydı ama bana doğru gelmedi. Kollarını indirdi ve biriyle konuşarak kapıyı açtı. Bir saniye sonra kenara çekilerek yaşlı bir adamın içeri girmesine izin verdi.

Onu hemen tanıdım. Adı Luke Morganstern'dı ama herkes ona Dr. Mor derdi. Kısa, tuzlu ve biberli saçları ve siyah bıyığı olan yaşlı bir adamdı. Çene çizgisinin altındaki deri sarkmıştı,

Bu da onu sürekli kaşlarını çatıyormuş gibi gösteriyordu ama aslında her zaman neşeliydi.

Onu uzun zamandır tanıyordum ama Ninova'ya taşındığımda tanışmıştım. Zahariev için çalışıyor ve onun çevresindekileri tedavi ediyordu. On yedi yaşımıdayken doğum kontrolü istemiştim. Zahariev aracılığıyla istemek zorunda kaldım, bu utanç vericiydi ama yine de aldım. Hiram'da onun hizmetlerinden yararlanan tek kadın ben değildim - ya da bu konuda bir erkek.

Kilise ve beş aile kadınlara vücutlarıyla ne yapabileceklerini söylemeyi severdi ama gizliden gizliye bir skandalı bastırmak için her şeyi yaparlardı, buna el altından kürtaj için para ödemek de dahildi.

"Bayan Leviathan," dedi Dr. Mor yaklaşırken. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Başımı çarpmış gibiyim," dedim yavaşça doğrulup. Bacaklarımı yatağın kenarına attım ama bir baş dönmesi dalgası beni oturduğum yerde tuttu. Dengemi bulmaya çalışarak gözlerimi kapattım ama o zaman bile kafamın içinde yüzüyorlarmış gibi hissettim. Bu his karnıma doğru ilerledi ve midemi bulandırdı.

"Dikkatli ol," dedi Dr. Mor. "Baş dönmesi var mı?" "Biraz," dedim, gözlerim hâlâ kapalıydı.

Uzun bir nefes verdim.

"Mide bulantısı?"

Başımı salladım. Gerçekten kusacağımdan korktuğum için konuşmak istemedim. Birkaç saniye sonra bu his geçti. Dr. Mor çantasını komodinin üzerine bırakıp açtığında gözlerimi açtım. Bir çift pudra mavisi eldiven çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Hâlâ odada bulunan Zahariev'e baktım. Bu nedenle oyalandığını biliyordum.

"Bir arabadan bileğimden tutulup çıkarıldım," dedim. "Kaldırıma çarptım."

"Seni arabadan kim çıkardı?" diye sordu Zahariev. Sesinde kızgın olduğunu düşündüren bir sertlik vardı.

Ona baktım ve kafatasımın arkasından gözlerime keskin bir acı saplanınca anında pişman oldum.

"Siktir," diye mırıldandım, başımın en ağrıyan yerine dokunmak için uzandım ama Dr. Mor beni durdurdu.

Mor beni durdurdu.

"Dokunmamaya çalış. Bir saniye içinde bakacağım. Seni sorularla boğmadan önce biraz dinlenmeni beklesek nasıl olur?" diye önerdi, gözlüklerinin üzerinden Zahariev'e bakarak.

"Sorun değil," dedim dişlerimin arasından. "Hareket etmemeliydim." Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. "Burke'tü," dedim. "Beni bir kez sarsınca arabadan çıktım. O kadar hızlıydı ki yere inmekten başka bir şey yapamadım."

Ben konuşurken Dr. Mor gözlerime bir ışık tuttu ve sonra başımın arkasını yokladı. Kaldırıma çarptığım yer hassaslaşmıştı ve dişlerimin arasından nefes aldım.

"Açık yara yok, sadece iyi bir düğüm var" dedi. "Sana iyi bir sarsıntı vermiş."

Bunda hoş bir şey yoktu.

"İki gün tamamen dinlen. Eğer o zamana kadar kendini daha iyi hissedersen - baş dönmesi, mide bulantısı, baş ağrısı- *hafif* aktivitelere dönebilirsin," dedi.

Konuşurken Zahariev'e bakması hoşuma gitmedi, sanki benim *aktivite seviyemden* bir şekilde o sorumluymuş gibi.

"Bir hafta sonra, semptomların *geçtiyse* normal aktivitelere dönebilirsin. Gerektiğinde ağrı için bir şeyler alın," diye devam etti Dr. Mor mavi eldivenlerini çıkarırken. "Baş ağrınız kötüleşirse, görüşünüz değişirse... hemen beni arayın. Sorunuz var mı?"

"Hayır," dedim. "Teşekkür ederim, Dr. Mor."

Gölümsedi. "Elbette, Bayan Leviathan."

Doktor eldivenlerini paltosunun cebine soktu, çantasının fermuarını çekti ve giderken Zahariev'e başıyla selam vererek oradan ayrıldı.

Yalnız başımıza birbirimize baktık.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Önemsediğin için mi yoksa beni sorgulamak istediğin için mi soruyorsun?"

"İkisi de," dedi.

Duvara yaslandığı yerden kıpırdamadı. Koyu renk kot pantolon ve siyah bir gömlek giymişti. Saçları ıslaktı ve dağınık bir şekilde yüzüne dökülüyordu. Duş aldığını sanmıyordum, bu yüzden yine yağmur yağdığını varsaydım.

İçimi çektim. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim. "Gabriel bana bir taksi çağırdı. Şoför birine çarpana kadar iyiydi. Koval olduğu ortaya çıktı. Sonra Burke arabadan iner inmez şoföre saldırdı. Tuzak gibiydi."

"Belki de öyleydi," dedi Zahariev.

"Ama neden?" Ben sordum. "Ve neden bunu riske atsinlar?"

Hiç mantıklı değildi. Kim olduğumu biliyorlardı. Yabancılaşmış olsam bile hâlâ Leviathan'ın kızıydım.

"Bilmiyorum," dedi Zahariev. "Ama yaptılar."

Kaşlarımı çattım. Bir şeyler hâlâ doğru gelmiyordu.

Burke onu öldürmem için bana yalvarmıştı. Sanki ele geçirilmişti ve bir anlık berraklıkla onu durdurmam için bana yalvarmıştı. Zahariev'e gördüklerimi anlatmayı düşündüm -gözlerinde mor bir parıltı- ama şimdi bunun gerçek olup olmadığını sorguluyordum. Daha çok çevredeki neon ışıklarının bir yansımasıydı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Dinleneceksin," dedi. "Bu, doktor aksini söyleyene kadar çalışmak yok demek Lilith."

"Zahariev-"

"Sadece bir hafta Lilith," dedi. "Bir hafta sonra başlayabilirsin."

Neden tartıştığımı bilmiyordum. Dinlenmeye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Sanırım sadece hazır olduğumda teklifin artık orada olmayacağından korkuyordum.

"Bana güvenmiyor musun?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Elbette. Bunu bana neden soruyorsun?"

"O zaman hemen şimdi güven bana," dedi. "Teklifimi geri çekmeyeceğim."

Yüzüm kızardı. Paniklediğim için utanmıştım. "Teşekkür ederim." Zahariev hiçbir şey söylemedi ve sonra ellerini uzattı. "Seni eve götürelim."

Ellerini tuttum, parmakları parmaklarımın etrafına dolanırken sıcaklığının farkındaydım. Ayağa kalktım ve başımın dönmesi durana kadar Zahariev'in göğsüne baktım.

"İyi misin?" Zahariev sordu, sesi alçaktı, aramızda neredeyse bir fısıltı gibiydi. Omurgamdan aşağı süzülerek beni ürpertti.

"Evet," dedim uzun bir nefes alıp vererek, midemde kaynayan bulantıyı bastırmaya çalışarak.

"Lilith."

Başımı geriye doğru eğerek Zahariev'in bakışlarıyla buluştum. "Ne?"

Ağzının bir tarafı kalktı. "Sadece yalan söylerken gözlerimin içine bakmanı istiyorum."

Ona ters ters baktım.

"İyi olmak *istiyorum*, tamam mı?"

Yüz ifadesi yumuşadı. "İyi olmamak sorun değil."

"Öyle hissetmiyorum," dedim. Başımı göğsüne yasladım.

Gülüştü sessizdi. "Çünkü zapt edilmeyi sevmiyorsun." Durakladı ve sonra ekledi, "Çoğu vahşi şey sevmez."

Kendimi geri çektim. "Bana hayvan mı diyorsun?"

Sessiz kıkırdaması göğsümü ısıttı. "Hayır. Gidelim."

Zahariev bir elini belime koyarak beni kapıya doğru yönlendirdi. Oturma odasındaki ışığa karşı gözlerimi kırptım. Bu baş ağrımı daha da kötüleştirdi ama birkaç dakika sonra hareket edebilecek kadar kendime geldim. Esther'i kanepede gördüm, başı garip bir şekilde koluna dayanmış, uyuyordu.

"Gabriel nerede?" diye sordum.

Zahariev bana baktı ve hiçbir şey söylemedi ama ne düşündüğünü anlamak için kelimelere ihtiyacım yoktu.

Sence nerede?

"Gabriel'i Esther'den uzaklaştırmaya devam edemezsin," dedim. "Her an doğuma girebilir."

"O zaman Gabriel bana söyleyebilir," dedi Zahariev. "Zaten sana zarar veren iki adamı görmekten çok mutlu oldu."

Kanepeye doğru ilerledim. Esther'i uyandırmak istemiyordum ama gerçek bir yatakta olması gerekiyordu.

"Esther," diye fısıldadım, onu hafifçe sallayarak. Gözlerini açtı ve sonra kapattı.

"Hey, yatağa gitmen gerek," dedim onu tekrar sarsarak.

Bu kez gözlerini açtı ve gerçekten bana baktı.

"Ah, Lilith," dedi yüzümü ellerinin arasına alarak. "Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedim.

"Çok endişelendim," dedi, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ağlama," dedim. Ağlarsa bununla başa çıkamazdım. "Ben iyiyim, gerçekten. Zahariev beni eve götürecek ve senin de gerçek bir yatakta dinlenmen gerekiyor. Seni yarın ararım, tamam mı?"

"Tamam," dedi ve beni kucakladı. "Dikkatli ol."

"Her zaman," dedim, ama bu sözler yanlış geliyordu. Buradan her türlü tedbiri olarak ayrılmıştım ama yine de başım belaya girmişti.

"Seni seviyorum," dedim Esther'in alnından öperek. "Ben de seni seviyorum."

"İyi geceler Esther," dedi Zahariev beni kapıya kadar geçirirken, eli sırtımdaydı. Koridordan asansöre doğru ilerlerken bile elini bırakmadı. İçeri girdiğimizde aramıza mesafe koyacağını düşünmüştüm ama koymadı. O yanımdayken bile bara tutundum ve inişe geçtiğimizde mide bulantısı hissettim.

"Kilise infazcılarını aramaya gelecek," dedim. "Buna güveniyorum," diye cevap verdi Zahariev.

Ona baktım. Dümdüz önüne bakıyordu, bu yüzden sadece çenesinin keskin kenarını görebiliyordum.

"Onlara ne söyleyeceksin?"

Bana doğru baktı. "Onlara ne bulduğumu söyleyeceğim," dedi. "Üç ölü adam ve bir taksi."

"Peki ya bıçak?" diye sordum.

Zahariev kaşlarını çattı. "Ne demek bıçak ne olacak?" "Bıçak Burke'deydi," dedim. "Onu kullanırken gördüm. Onu aldım."

Bunu da hayal etmediğimi biliyordum, çünkü bıçağı elime alır almaz o lanet çöle ışınlanmıştım.

"Sen bayılmadan önce orada olabilirdi," dedi Zahariev. "Ama Gabriel geldiğinde orada değildi."

"Neden biri bıçağı alıp çantamı bıraksın ki?"

"Belki de onun daha değerli olduğunu düşünmüşlerdir," dedi. "Sanırım sorumlu kişiyi bulmamız an meselesi."

"Şimdiden bir ipucunuz var mı?"

"Hayır," dedi. "Ama o kılıca dokunan herkes öldü, sen ve ben hariç. Şimdi ona sahip olanın bir istisna olacağından şüpheliyim."

Ben de aynı kuşkuyu paylaşıyordum, ama neden Zahariev ve ben bir gibiydik?

Eve dönerken arka koltuğa uzandım. Zahariev bacağını yastık olarak kullanmama izin verdi, pek rahat sayılmazdı ama şikâyet etmedim. Başımı bir ağırlık gibi hissediyordum ve oturmaktan daha iyiydi. Gözlerimi kapalı tuttum ama uyumadım. Yolculuk çok sarsıntılıydı ve Burke'le mücadelem sırasında aldığım diğer yaraların farkına vardım. Kıçım acıyordu. Belki de o düşüş sırasında kafamdan başka bir yerimi daha kırmıştım. Zahariev'in elinin kalçamda durması da yardımcı olmuyordu, sıcak bir ağırlık sadece ağrının üzerinde durmama neden oluyordu.

Oraya vardığımızda inledim. Tekrar doğrulduğumda o baş dönmesini hissetmek istemiyordum. Zahariev parmaklarıyla saçlarımı taradı ve ben de gözlerimi açıp onun aptalca güzel yüzüne baktım. Tüm dünyada aşağı baktığında çenesi olmayan tek kişi o olmalıydı.

Çok kabaydı.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

diye sordu. "Sadece uyumak istiyorum," dedim.

Saçlarımın arasında gezinen parmakları yardımcı olmadı. Böyle devam etseydi, kısa sürede kucağında uyuyakalırdım, özellikle de artık durmuşken.

Zahariev'in dudakları kıvrıldı. "Neredeyse vardın, küçük aşkım. Seni taşımamı ister misin?"

"Bu gece ikinci kez ayaklarımı yerden kesmeye çalışıyorsun, Zahariev."

Gülümsemesi bir an için genişledi ve sonra tamamen kayboldu.

"Özür dilerim," dedi.

Kaşlarımı çattım, ses tonundaki ani değişim kafamı karıştırmıştı. "Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü bu hiç yaşanmamalıydı."

"Senin sorumluluğunda olduğumu şiirsel bir dille anlatmaya caksın, değil mi?" diye sordum. "Çünkü eğer öyleyse, bunu başka bir zamana saklayabilirsin."

"Değildim," dedi.

"Çok şükür," dedim doğrulup. Beklediğim kadar boktan hissediyordum. İlk ağrı geçene kadar başımı ellerimin arasına aldım.

Zahariev çoktan arabadan inmiş, çantamı ve ceketimi koluna atmış bekliyordu.

"Hoşça kal Felix," dedim. "Bir dahaki sefere görüşürüz."

"İyi geceler Bayan Leviathan," dedi dikiz aynasından başını sallayarak.

Zahariev'in yanına kaydım ve elini uzattığında SUV'den inmeye başladım.

"Ben iyiyim," dedim, kendi başıma dışarı çıktım ve kapıyı kapattım. "Başımda dikilmene gerek yok."

Muhtemelen sinirlenmiş gibi görünsem de ona kızgın değildim. Sadece kendimi çaresiz hissetmekten hoşlanmıyordum.

"Üstünde durmaya çalışmıyorum," dedi. "Sadece düşmeni istemiyorum."

"Düşmeyeceğim," dedim ama şans eseri kaldırımda ayağımı yakalayabileceğim doğru bir nokta buldum ve tökezledim. Kendimi sabit tutmayı başardım ama saygınlığımı kaybettim.

Kollarını kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmış duran Zahariev'e baktım.

"Sakın bir şey söyleme," diye uyardım.

Hakkını yemeyelim, söylemedi ve beni merdivenlerden daireme kadar takip etti. Orada durdum ve ona döndüm. Konuşmaya başladım, ona

söylediklerim için üzgündüm ama kapı açıldı.

"Lilith," dedi Coco, ismim nefes nefese dudaklarından döküldü. Beni kucaklamak için kendine çekti. "Çok endişelendim."

"Ben iyiyim," dedim.

Bana daha sıkı sarıldı. Zahariev yanımdan geçip dairemize girdi. Odama yöneldi ve eşyalarımı yatağın üzerine bıraktı.

Zahariev çıkarken Coco da uzaklaştı.

"Teşekkür ederim, Bay Zareth."

"Her zaman," dedi.

İkiyle ikiye bir araya getirmem biraz zaman aldı ama sonunda Zahariev'in beni bulmasının sebebinin Coco'nun alarmı çaldırması olduğunu anladım.

Bakışları bana kaydı. Birden diğer Zahariev'i, bana gülümseyen ve saçlarımla oynayan Zahariev'i istedim. Bu seferki tüm bunları kayıtsızlık maskesinin altına gömmüştü. Bir dahaki sefere ona etrafta dolanmamasını söylediğimde bunu hatırlayacaktım.

"Biraz dinlen," dedi.

Gidişini izledim. Otoparkı geçip onu bekleyen cipine doğru ilerlerken Coco konuştu.

"Özür dilerim Lilith. Nerede olduğunu bilmiyordum ve telefonuna da cevap vermiyordun-"

"Biliyorum. Sorun değil," dedim bakışlarına karşılık vererek. Zahariev'i aradığı için kızgın değildim. Abram hakkında ona gittiğinde bile kızmamıştım. Sadece tepkisinden korkmuştum. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Özür dileme," dedi. "Güvende olduğun için çok mutluyum."

Gülümsedim ve onu bir kez daha kucakladım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi. Beni daha sıkı tutarken kolları sırtımı ısırdı.

Bana evreninin merkezi olduğumu ve benim yokluğumun tüm dünyasını yörüngeden çıkaracağını hissettirdi. Bu hayattan başka bir şey elde edemesem bile Coco'nun dostluğu bana yeterdi.

"Ürkütücü biri gelmeden koridordan çıkalım," dedi ve beni dairemize çekip kapımızın kilitlerini sürgüledi. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Su, yemek... Ağrı kesici?"

"Ben iyiyim," dedim. "Yüzümü yıkayıp yatacağım. Sen de biraz dinlenmelisin. Yarın işin var."

"Bugün demek istiyorsun," dedi. "Saat sabahın dördü."

"Siktir." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Özür dilerim Coco."

"Sorun değil," dedi. "Uyumak için bütün günüm var."

Yutkundum ve gözlerim sulanmaya başladı. Neden aniden ağlama isteği duyduğumdan emin değildim. Burnumdan nefes aldım ve gözyaşlarımı yakalamak için parmaklarımı gözlerimin altında gezdirdim. Bir yanımın bunaldığını, diğer yanımın ise acıdığını düşünüyordum. Gerçekten.

"Ah, bebeğim," dedi Coco, kollarını açıp beni bir kez daha kucakladı. "Her ne olduysa, çok üzgünüm."

"Sorun değil," dedim boğazımı temizleyerek. "Sana her şeyi yarın anlatacağım... bugün... her neyse."

"Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," dedi.

Coco'da sevdiğim şey asla zorlamamasıydı. İki yıl önce Praise'de ilk tanıştığımızda kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu ve umurunda da değildi. Sadece bende hoşuna giden bir şey görmüştü. Bana nezaket gösteren ilk kişi oldu, birdenbire yaklaşıp kendini tanıttı. Gerisi tarih oldu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum," dedi benden uzaklaşarak. "Biraz uyu."

Koridorda dolařtım ve boktan banyomuza doęru ilerledim. Pembeye boyanmıř ve dōřenmiřti. Lavaboda pas vardı ve banyonun etrafındaki kalafatta sūrekli bir kūf kolonisi būyūyordu ve dikkatli olmazsak ecza dolabı duvardan dūřecekti ama en azından su sıcaktı.

Haşlayıcı demek
istiyorum. Aynaya
baktım.

Solgundum, gerçi bu odadaki ıřık zeytin tenimi her zaman daha sarı gōsteriyordu. Yūzūme gōz kalemim ve rimelimden dolayı siyah bulařmıřtı ve gōzlerim kan çanaęına dōnmūřtı. Kendimi ne kadar kōtū hissediyorsam o kadar kōtū gōrūnūyordum.

Saçlarımı geriye doęru çektim ve yūzūmū yıkamak için musluęu açtım. Suyun ılık olana kadar ellerimin arasında birikmesine izin verdim ve temizleyiciyi cildime masaj yapmadan ōnce yūzūme sırattım. řimdiden kendimi daha iyi hissediyordum. Sanki bugūn yanlıř giden her řeyi temizliyordum.

Suyun kırmızı aktıęını fark ettięimde yūzūmū durulamaya bařladım.

Bir karıncalanma hissi tūm vūcuduma yayıldı ve gōęsūmde patladı. Nefes alamıyordum ve gōrūřūmūn kenarları bulanıklařtı, aynı kırmızı tonuyla renklendi.

Bu boktan pembe banyoda ōlecektim.

Barın ūzerinden bir havlu kaptım ve doęrulup aynaya bakarken yūzūmū kuruladım ama kandan eser yoktu.

İçimi dolduran panik bir anda yok oldu.

Derin bir nefes aldım ve başımı geriye attım. Gōzlerimi bir sūre kapalı tuttuktan sonra açıp odanın ortasındaki kare şeklindeki floresan ışığa baktım.

Benim neyim vardı bōyle?

Tekrar aynaya baktım. Karşımdaki kadın çok yorgundu.

Havlumu lavaboya attım ve yatak odama döndüm. Nemli kıyafetlerimi çıkarıp kuru bir atlet ve iç çamaşırı giydim, ardından montumu yatağın üzerinden attım ve Zahariev için giydiğim topuklu ayakkabıları yere atarak çantamda telefonumu aradım.

Hatırladıkça yüzüm kızarıyordu. Bu sinir bozucu duygular üzerinde biraz çalışmam gerekecekti.

Sonunda çantamın dibinde telefonumu buldum. Coco'dan birkaç cevapsız arama ve mesaj vardı, bir tanesi de babamdan.

Annemin galası için bir davetiyenin resmiydi.

Leviathan ailesi sizi yıldızların altında göz kamaştırıcı bir gecenin tadını çıkarmaya davet ediyor.

Gözlerimi devirmiştım. Hiram'da görünürde yıldız yoktu ama annemi tanıyorsam, şehirdeki tüm sokak lambalarını kapatmak anlamına gelse bile yıldızlara sahip olmanın bir yolunu bulurdu.

Telefonumu prize taktım ve çantamı yere attım, yatağımın üzerindeki hançeri görünce donakaldım. Kabzasındaki yakutlar loş lamba ışığında küçük gözler gibi parlıyordu, renkleri kan lekeli bıçağa uyuyordu.

Zahariev'in onu bulamadığını söylediğini sanıyordum. Burada ne işi vardı?

Ona uzandım ama tereddüt ettim. İlk seferinde beni çeken enerjinin aynısı yayılıyordu ama şimdi korkuyordum. İçerdiği güç her neyse, belli ki tehlikeliydi. Dört kişiyi öldürmüştü. Burke ve Koval'ı da ölenler arasında sayıyordum. Ninova'ya bana suikast düzenlemek için döndüklerine inanmıyordum. En azından isteyerek değil.

Bu kılıç ele geçirme yeteneğine sahipti ve beni tekrar ziyaret etmek istemediğim bir yere, çöle göndermeyi seviyordu.

"Seninle ne yapmam gerekiyor?" Sanki bana söyleyebilirmiş gibi mırıldandım. Zahariev'i aramayı düşündüm ama çok yorgundum.

Yerden bir gömlek aldım ve bıçağı kabzasından tuttum.

Komodinimi açarak çekmeceye bıraktım ve kapattım.

Bununla yarın ilgilenecektim.

Ya da bugün.

Her neyse.

Biraz uykuya ihtiyacım vardı.

Uykudan uyandığımda başım zonkluyordu, sanki beynim bir kalp atışı geliştirmişti. Gözlerimi kapalı tuttum, acı keskinleştğinde onları sıktım. Biri gözbebeklerime bıçak saplasa, bundan çok daha iyi hissederdim.

Gözlerimi açmak için cesaretimi toplamadan önce bir süre öylece yattım. Odam karanlıktı, yatağımın yanındaki pencereden içeri en ufak bir ışık sızılmıyordu. Telefonumdan saati kontrol ettim.

Saat 16:00'ydı.

Birkaç mesaj almıştım; biri Esther ve Gabriel'den iyi olup olmadığımı ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyordu, diğeri Coco'dan işe gittiğini ve mikrodalgada yemek bıraktığını söylüyordu. Kalbim sıkışmıştı. Hiram'da hiç arkadaşım olmamıştı, en azından gerçek bir arkadaşım. Küçük yaşlardan itibaren babam bana isminin gücünü öğretmişti.

Hiçbir zaman bir tanıştırmaya ihtiyacın olmayacak, ama sağduyuya ihtiyacın olacak, derdi.

Sosyal etkinliklere katılmaya başladığımda, babam benimle birlikte gölgede durur ve bana seçkinler arasından kimlerle arkadaşlık etmem gerektiğini söylerdi - yüksek rütbeli kilise görevlileri, hayırseverler ve

beş aile. Zahariev onların arasında değildi ama yine de dikkatimi çeken tek kişi oydu.

İlk başta bunun nedeni diğerlerimizden farklı görünmesiydi. Daha gizemli görünüyordu ve sırlarını öğrenmek istiyordum. Büyüdükçe, seksi olduğu için ilgimi çekmeye başladı.

Ne diyebilirim ki? Ben gençtim, o ise yaşlı bir adamdı. Başkalarının da onu izlediğini gördüm ve onun çekiciliğinin etkilerini hisseden tek kişinin ben olmadığını biliyordum.

On altı yaşında bir gece, babam beni özgür bıraktıktan sonra, Viridian'ın kızlarıyla arkadaş olma talimatını görmezden geldim ve gözümü Zahariev'den ayırmadım. Partiden ayrılıp evimin arkasındaki mezarlığa gittiğini o zaman anlamıştım.

"Beni mi takip ediyorsun ufaklık?" diye sordu devasa bir mezar taşının yanından geçerken.

Onunla yüzleşmek için döndüm. Bir sigara yakıyordu, alev yüzünün hatlarını tutuşturuyordu.

Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettirmişti. Bunların hepsi yasak arzuları, sadece adı yüzünden değil, yaşı yüzünden de.

"Belki biraz daha eğlenceli bir yere gidiyorsundur diye düşünmüştüm," dedim.

Bir duman çıkardı ve mezarlığın karanlığına doğru baktı. "Sadece ölülerle iletişim kurmaya geldim," dedi.

"Gerçekten mi?" Muhtemelen Başpiskopos Lisk, kanallık uygulamasının ve ölülerle konuşmayla ilgili her şeyin küfür olduğunu ilan eden birkaç vaaz verdiği için bu fikir hemen ilgimi çekti. Bu, birkaç kadını büyücülükten idam ettirdikten sonraydı.

Ruhlarla iletişim kuranlar şeytanlarla iletişim kurmuş olurlar. Başpiskopos bu konuda sık sık vaaz verir, her zaman çok açık olmak isterdi.

Elohai'yi cadılardan farklı kılan şey. Esas olarak kandı. Elohai'lere büyü Tanrı tarafından bahşedilmişti, cadılar ise büyüü şeytani güçler tarafından yaratılan zanaatları inceleyerek öğrenmişlerdi.

Her zaman bu şeytani güçlerin kim olduğunu bilmek istemişimdir. Sıradan insanların büyü yapabilmesini sağlayan bilgiyi Tanrı'dan değilse nereden almışlardı?

Yine de bu soruları hiç sormamıştım. O zamana kadar kiliseyi sorgulamanın sonuçlarının cezaya değmeyeceğine karar vermiştim.

Zahariev kıkırdadı. Sanırım okültizme olan ilgim onu eğlendirmişti. Şaka yaptığı için hem utanmış hem de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kızardım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, aniden üşüdüm.

"Baban seninle konuştu mu?" diye sordu.

"Konuşma mı?"

"Kim arkadaşın, kim değil," dedi. Konuşurken ağzından dumanlar çıkıyordu.

Gözlerim biraz açıldı. "Nereden biliyorsun?"

Gülümsemesi hiç değişmedi. "Bu bir geçiş töreni," dedi. "Listesinde olmadığma on dolarına bahse girerim."

Tereddüt ettim ve gülümsemesi genişledi. Benden bir cevap almasına gerek yoktu. Kollarımı ovuşturdum. "Bu aptalca," dedim. "Sahte arkadaşlar istemiyorum." "O zaman arkadaş edinme," dedi.

Yapmak zorundayım, demek istedim. Bu bir öneri değil, bir emirdi. Ama kendimi durdurdum. "Aynı konuşmayı yaptığınızı söylemiştin? Babanın listesinde ben de var mıydım?"

Zahariev sigarasını düşürdü ve ayağıyla toprağa vurdu. Bana doğru birkaç adım attı. O sırada, yaklaşırken bakışlarını tutmak şimdiye kadar yaptığım en cesurca şeydi.

"Evet," dedi. "Sen bir listedeydin. Dokunulmaz."

Zahariev'in tavsiyesine uymuştum.

Sahte arkadaşlar edinmezdim, bu yüzden Ninova'ya gelene kadar hiç arkadaşım olmamıştı, tüm Cennet'te *gerçek* olan tek yer burasıydı.

Mutfığa gitmeden önce Gabriel, Esther ve Coco'ya cevap yazarak iyi olduğumu bildirdim. Bir bardağa su doldurup kana kana içtikten sonra tekrar doldurup banyoya götürdüm ve ağzıma bir avuç acı kesici atıp musluğu açtım. Su ısındığında duş aldım.

Kendimi daha iyi hissedeceğimi düşündüm ve fiziksel olarak da hissettim ama o lanet bıçağın farkındalığından kurtulamıyordum. Yatağımın başucundaki çekmecede saklı olsa bile varlığını hissedebiliyordum. Büyüsü bana doğru uzanıyor, bir yılanın soğuk ve nemli vücudu gibi vücudumun etrafında kıvrılıyordu. Sanki ona tutunmazsam bir daha asla bütün olamayacakmışım gibi beni geriyordu. Bu bir numaraydı. Nedeni ne olursa olsun, beni o çöle geri götürmek istiyordu.

Ondan kurtulmalıydım ve onu kimsenin bulamayacağı bir yere koyacaktım.

Yeni duş almıştım, koyu renk bir kot pantolon, siyah bir atlet ve belimde tuttuğum silahı saklayan en sevdiğim deri ceketimi giydim. Coco'nun odasına girdim ve aradığım şeyi bulana kadar dolabını aradım: eskiden taşıdığı küçük bir sırt çantası. Hançeri dün gece almak için kullandığım gömleğe sardım ve çantaya koydum. Omuzladığımda beklediğimden daha ağır olduğunu hissettim.

Kulağa biraz saçma geldiğinin farkındaydım ama niyetimi bildiğini düşünüyordum. Geceye doğru yola çıkıp en üst basamakta durakladığımda daha da ikna oldum. Kısa bir an için içimi bir korku kapladı. Gece... tuhaf geliyordu ama o gün Pazar'dı ve Ninova Pazar günleri her zaman farklı hissedildi. Eleştirmenler gitmiş, kendi bölgelerine dönmüş ve arkalarında sessiz bir durgunluk bırakmışlardı.

Bu beni tedirgin etti ve neredeyse arkamı dönecektim ama bıçağın istediği de buydu. Ağırlığı tam tersi bir etki yarattı ve bana önümde daha büyük bir görev olduğunu hatırlattı. Bu bıçaktan kurtulmak, gecenin enerjisinin yarattığı olumsuzluk hissinden daha önemli, daha öncelikliydi, bu yüzden sineye çektim ve yanıp sönen neonlarla ışıldayan, pembe, mor ve mavinin renkli tonlarıyla çağıran Günahkârlar Sırası'na doğru ilerledim. Bu gece çok az kişi çağrıya cevap verecekti ve yarın daha da azı.

Yine de Coco çalışıyordu.

Eğer kızlar müşteriler için dans etmiyorlarsa, Hassenaah için dans ediyorlardı.

Kafamı çarpmamış olsaydım bunun nasıl bir şey olduğunu bilebilirdim ve bu lanet bıçak olmasaydı kafamı çarpmayabilirdim.

Sırt çantamın kayışlarına daha sıkı sarıldım. Bu sokaklarda soyulmak alışılmadık bir şey değildi. Yerliler genellikle suçluları hedef alırdı ama ben gardımı indirecek değildim.

İşte o zaman av olursun, anladın mı? Zahariev'in sesini kafamın içinde duydum, yumruğunu saçlarımda hissettim. En son soyulduğumda da bu şekilde noktayı koymuştu.

Muhtemelen aramızda yaşanan en ateşli şeydi ama uyarıyı da anlamıştım. O zamandan beri etrafıma ve eşyalarımı nasıl taşıdığımı çok daha dikkat eder olmuştum. O zamandan beri soyulmamıştım ve bu gece de soyulmayacaktım, özellikle de kendimi bu lanet bıçaktan kurtarmaya giderken.

Hayatımı geri dönülmez bir şekilde altüst etmişti.

Abram'ın öldüğünü görmeyi asla unutamam.

Burke'ü vurup öldürdüğümü asla unutmayacağım. Ve o lanet kâbusları.

Titredim.

Hâlâ etrafımda kükreyen rüzgârı ve tenimi tırmalayan kumu hissedebiliyordum. Göğsümdeki korkunun titremesini hissedebiliyordum, sanki gözlerim kan çanağına dönerken bütün kemiklerim sallanıyordu.

Belki de bu kılıç yeterince uzakta, Kurari Denizi'nin derinliklerinde bir yerlerde kaybolursa, tüm bunlar sona erecekti.

Günahkârlar Sırası'ndan aşağı devam ettim ve Southgate Mezarlığı'ndan geçerek kanal köprüsüne ulaştım. Köprünün altından, denizden Nara-Sin Çölü'ne su akıyordu. Kanalin yapımı çok büyük bir girişimdi ve büyük büyük büyük babamın ve beş ailenin diğer reislerinin mirasıydı. Çölün diğer tarafına bir kanal kazmak istemişler, sürdürülebilir bir su kaynağının, çölde maden ve petrol çıkarmak için adam gönderirken hayatta kalmak için daha iyi bir şans anlamına geleceğini düşünmüşler.

Sonunda başardılar, ama ancak birkaç yüz kişi kanalı inşa ederken öldükten sonra.

İşin ironik yanı, beş aileyi zengin eden bir kaynak olan kanalın, kilisenin günahın kökü olarak tanımladığı yere yakın bir yerden geçmesiydi. Köprünün diğer tarafında, dağın yamacına oyulmuş Yedinci Kapı vardı. Dünyanın kötülüğünün bu kapının ardında, köklere dolanmış bir şekilde hapsediği söylenirdi. Kapının kendisi muazzamdı, kan renginde büyük bir taş eserdı. Siyah kemerin etrafına kıvrılmış yılanların karmaşık mozaikleri işlenmişti ve çift kapılar büyüyle mühürlenmişti.

Ya da *İhtişam Kitabı* öyle diyordu.

Arkalarında ne olduğunu gerçekten kim biliyordu?

Taş bariyerin tepesine tırmanmadan önce yalnız olduğumdan emin olmak için sırt çantamı omuzlarımdan indirirken etrafıma bakındım. Hançeri çıkardım, tel örgüdeki bir açıklıktan geçirdim ve bıraktım. Karanlık tarafından yutulmadan önce bıçak parıldıyordu. Sessiz bir şırıltı duyduğumda suya düştüğünü anladım.

Kanalın en dibine battığını ve bir daha hiç görülmemek üzere sürüklenip gittiğini hayal ettim. Göğsümdeki gerginlik hafıfledi.

Çıkıntıdan aşağı atladım.

Ayaklarım yere değdiğinde, omurgamda bir ürperti belirdi.

Dağların yakınında hava daha soğuktu ama dağların gölgesinde olmanın da tedirgin edici bir yanı vardı. Tehditkâr zirvelere bakmak için döndüm, Ninova'nın ışığından kırmızıya boyanmış açıları bana yanan bir kâğıdın kenarını hatırlatıyordu.

Gece sessizdi. Nefesimi tuttum ve kapıların diğer tarafından yankılanan bir ses duymak için kulak kabarttım ama ısıklık çalan rüzgâr ve gürül gürül akan kanaldan başka bir şey yoktu.

Nefesimi bıraktığımda yanaklarımda bir kızarıklık belirdi.

Kendimi aptal gibi hissediyordum, gerçi burada Tori'nin saçmalıklarını dinlerken bana tanıklık edecek kimse yoktu.

Topuklarımda üzerinde döndüm ve oradan ayrıldım.

Eve gitmeden önce Sons of Adam'a uğrayıp mozzarella çubukları almayı düşündüm. Midem bu fikirle gurulduyordu ama bu yürüyüş beni şehrin diğer ucuna götürecekti ve Raphael'in Kalıntıları'nı da geçmem gerekecekti. Buna hazır olduğumdan emin değildim ama tüccarın dükkânına ne olduğunu merak ediyordum. Zahariev, Abram'ın yerini alması için birini mi tutmuştu? Dükkân sahibi kendi emriyle idam edilirse yapacağı şey buydu. Bunu Ninova'da ve Hiram'da birden fazla kez görmüştüm.

Sonunda kafatasımın arkasındaki ağır merakıma ağır bastı ve Alay Caddesi'nden kuzeye doğru ilerledim.

Dönüşte bıçağın yükü olmadan biraz daha rahat hissetmeyi bekliyordum ama nedense daha da tedirgin oldum. Enerji dengesiz, neredeyse şiddetli hissediliyordu.

Kendimle dış dünya arasına bir duvar örmek için adımlarımı hızlandırdım ama Günahkârlar Sırası'nın başlangıcındaki ilk birkaç kulübün önünden geçerken durakladım.

Bir bere yere atılmıştı. Eğilip aldım ve Tori'ye ait olduğunu fark ettim.

Sonra ara sokağa baktım ve dört adam gördüm, siluetleri sokağın elektrikli ışığına karşı karanlıktı. Yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış yatan başka bir figürün etrafında daire şeklinde durmuşlardı.

Bu Tori olmalıydı.

"Hey, şerefsizler!" Çığlık attım ve onlara doğru hücum ettim. "Onu rahat bırakın!"

Adamlar döndüler ve beni görünce güldüler. "Yürümeye devam et, güzel kız. Bu seninle ilgili değil," dedi biri.

"Bu bir sik ölçme yarışması mı? Senden daha az şanslı olanları incitmekten zevk mi alıyorsun? Bu sana kendini büyük mü hissettiriyor?"

Kaşlarını çattılar. "Emir aldık hanımefendi. Şimdi siktirin gidin."

"Kimden emir aldınız? Zahariev'den gelmediklerini biliyorum."

Ve eğer bunun kulübünün hemen dışında olduğunu bilseydi, dördünü de öldürtür ve odun öğütücüsüne gönderirdi.

Adamlardan biri bana doğru adım attı, ben de silahımı çektim. Ellerini kaldırdı.

"Şimdi, ş i m d i," dedi. "Tetiği çekmeye heveslenme. Biz sadece Tanrı'nın işini yapıyoruz."

Gabriel, Zahariev'in vasiyetini yerine getirirken bu terimi kullanıyordu.

"Bana başka bir ailenin emriyle burada olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum.

Adam güldü ama sanki benimle uğraştığına inanamıyormuş gibi bir hali vardı.

"Nesin sen? Bir çeşit ahlak polisi misin?" diye sordu biri.

"Arkadaşıma zarar veriyorsun," dedim. "Ve sen buraya ait değilsin. Getir bölgemden *siktir* git."

"Silahını indir, tatlım."

Ses arkamdan geldi. Sese doğru döndüm ve bir silahın namlusuyla yüz yüze geldim. İsteksizce kendi silahımı bıraktım.

Hay sikeyim.

Nereden gelmişti bu adam?

"Şuradaki arkadaşlarıma bir tekme atar mısın?" diye sordu.

Gözlerim adamdan silahıma kaydı. Teknik olarak tek silahım o değildi. Büyüm vardı ama bu adamların hiçbiri oynak hissetmiyordu, bu yüzden onları kontrol etmemin bir yolu yoktu.

İsteksizce adamın dediğini yaptım ve tek silahımın kaldırırmda kaymasını izledim. Dört adamdan biri onu aldı.

"Aferin kızırma," dedi arkamdaki adam ve sonra nemli eli enseme indi. Sertçe bastırdı ve ben de acıyı hafifletmek için omuzlarımı sıktım. Dün gece başımı çarpmamış olsaydım bu kadar kötü olmayabilirdi. "Bitti mi?" diye sordu diğer dördüne.

Dehşete kapıldım, silahımı alan adam Tori'ye doğrulttu ve tetiği çekti. Kurşunun etkisi vücudunu sarstı. Çığlık attım ama sonra adamın eli ağzımı sertçe kapattı. Kaba avucunun dudaklarıma değmesinden nefret ediyordum. Sırtırma dayadığı silah olmasaydı onu ısırabilirdim.

"Çekil," diye emretti ve ben de itaat ettim.

Kaba eli ağzımdan kayarak boynuma geri döndü ama beni bekleyen bir cipe doğru aceleyle götürürken silah hiç hareket etmedi. Adam beni içeri itti ve yanıma bindi. Diğer dört adam da araca doluştu ve kapılar kapanmadan şoför gaza basarak hızla Alay Caddesi'nden aşağı inip Ninova'dan çıktı.

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordum.

"Bizi kimin gönderdiğini sordunuz," dedi adamlardan biri. "Sizi tanıştıracamız." "Onu paketleyin," dedi yanımdaki adam.

Bir saniye sonra, adamlardan biri başımın üzerinden bir şey geçirirken dünyam karardı. Ellerim bağlı değildi ama silah hala yanıma sokulmuştu, bu yüzden hareket etmedim. Tam olarak korkmuyordum ama kızgındım ve bu herifler beni nereye götürüyorsa oraya gitmeye hevesliydim. Eğer ailelerden biri için çalışıyorlarsa, maskemi düşürdüklerinde büyük bir sürprizle karşılaşacaklardı ve ben de bunun sonuçlarını izlemek istiyordum.

Birisi sessizliği doldurmak için radyoyu açtı. Birkaç dakika sonra biri şarkı söylemeye başladı. Sonra bir başkası daha katıldı ve hepsi etrafımda böğürene kadar bir başkası daha.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım.

Bu bir eşek şakası gibi geliyordu ama Tori'nin ölümünün komik bir tarafı yoktu.

Parmaklarımı yumruk yaptım, öfkem beni terletiyordu. Korkunç bir suç işledikten sonra nasıl bu kadar kaygısız olabildiklerini anlamıyordum, hem de masum birine karşı.

Cip nihayet durmadan önce iki şarkı daha dinledim.

Rahatlamıştım, bu iki kıllı adamın arasında ezilmekten, kendi nefesimi koklamaktan, onların esiri olmaktan yorulmuştum.

Silahlı adam beni kolumdan yakaladı ve cipten dışarı sürükledi. Karanlıkta ne yapacağımı şaşırmış bir halde tökezledim ama düşmeme fırsat vermeden beni ayağa kaldırdı.

"Çantasını al," diye emretti. "Ve telefonunu."

Kendimi geri çektim ama adam beni yakaladı ve silahını çeneme dayadı. Eller omuzlarıma yerleşti ve göğüslerimi okşayarak aşağı indi. Bana dokunanı ittim ama adam yumruğunu saçlarımda sıktı.

"Sakin ol, tatlım. Tek yapacağımız bakmak," dedi ve ikisi birden kıs kıs güldüler.

Bir saniye sonra, hafif, zonklayan bir arzunun
kıpırdadığını hissettim. Midem bulandı.

"Telefon ceketimin cebinde," dedim dişlerimi sıkarak. "Ceketimin cebinde.
Sola."

"Devam et, Kane," dedi beni tutan adam.

Kane, Kane, Kane, diye tekrarladım içimden. Onu hatırlayacaktım. Kane elini
cebime sokarken, "Lanet olası oyunbozan," diye mırıldandı.
ve telefonumu aldım. Bağlantı bana onun hakkında daha iyi bir izlenim verdi
Şehvet, neredeyse yüzeysel hissettiriyordu. Yine de ona tutundum ve ileri doğru
itilirken onu bir tasma gibi tuttum.

Adam elini boynumda tutarak, "Yürü," diye emretti.

Neyse ki zemin düzdü, bu yüzden tökezlemedim ama bir noktada hava değişti
ve içeri girdiğimizi anladım.

"Sana atıştırmalık bir şeyler getirdik patron," dedi bir adam. Belki Kane'dir
diye düşündüm ama sesi uzaklardan geliyordu ve biraz yankılıydı.

"Kimin için çalıştığınızı bilmek istedi," dedi bir diğeri. "Biz de ona
göstermenin en iyisi olacağını düşündük."

Birden kapüşon kayboldu. Işığa karşı gözlerimi kısıtım ama hızla önümdeki
adama odaklandım ve kendime olan güvenim mideme indirilen bir darbe gibi
yerle bir oldu.

Ailelerden birine götürülmemiştim.

Başpiskopos Alarich Lisk'e götürülmüştüm.

Midem çalkalandı ve onun sulu mavi gözleriyle tanışır tanışmaz canlanan
endişem yeniden alevlendi. Annem benimle yalnız kalmasına izin verdiği andan
beri bana yaptığı tüm korkunç şeyleri düşünmeden ona bakamıyordum.

Şehvetini hissettiğimde onun da bunu yaptığını
anladım. "Bayan Leviathan."

Sesi üzerimde gezinirken dişlerimi sıktım. Adımı soğuk bir yargıyla söylemesinden nefret ediyordum. Boğazımın arkasında kelimelerin biriktiğini hissettim. Tadı zehir gibiydi. Bana enjekte ettiği aynı duygularla -suçluluk, utanç ve mahcubiyet- onu da zehirlemek istedim ama bu isteğim boşunaydı.

Başpiskopos Lisk hissetmezdi.

O lanet olası bir sosyopattı.

"Adaletimizi engelledi," dedi bir adam. "Muhالیf kişiye arkadaşım dedi."

Konuşan kısa sarı saçlı ve sakallı adama ters ters baktım. Yüzünü hafızama kazımak için elimden geleni yaptım, ancak hayatımın büyük bir bölümünde beni taciz etmiş olan adamın önünde dururken bir şey hatırlamak zordu.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Büyümü damarlarına enjekte etmeliydim. Ona penisini kesip bütün olarak yutmasını söylemeliydim, böylece boğularak ölmesini izleyebilirdim. O zaman sonunda güvende hissetmenin ne demek olduğunu anlayacaktım.

Ama şimdi ona bakarken, sanki gücüm damarlarımda donmuş, onun şehvetinin mide bulandırıcı enerjisiyle karışmak istemiyordu.

Dişlerimi öyle sert sıktım ki çenem acıdı. Ondan öyle bir nefret ediyordum ki parçalanmak istiyordum ama ondan öyle bir nefret etmek istiyordum ki öfkeleniyordum.

"Tori zararsızdı," dedim ağzım titreyerek. Onun ölümünü izlediğim için mi yoksa Lisk'ten korktuğum için mi bilmiyorum.

"Kiliseye karşı konuşmanın zararsız olduğuna mı inanıyorsun?" Lisk sordu. Sesi kalındı, sanki boğazının arkasına tükürmüş gibiydi. Midem bulandı.

"O *hastaydı*," diye karşı çıktım.

Söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Lisk, "Aklı başında olsun ya da olmasın, herhangi bir muhalif taraftar kazanabilir," dedi. "Bu kilisenin almayacağı bir risk. Öğrencilerim arasında bunu en iyi senin anlayacağını düşünüyorum."

Verdiği eğitimle ilgili anılar su yüzüne çıktıkça içimi bir bulantı dalgası kapladı. Daha hızlı yazmam için beni zorlayan cetvelinin parmaklarıma batan acısını hâlâ hissedebiliyordum. Bir noktada, farklı türde bir cezaya ihtiyacım olduğuna karar verdi. Beni dövebilmek için eteğimi kaldırmamı istedi, bu da iç çamaşırlarımı indirmeye dönüştü, bu da onun mastürbasyon yapmasına ve açıkta kalan arkama boşalmasına dönüştü.

Bu adamdan nefret ediyordum.

"Eğer bir sorunun varsa Zahariev'e gitmeliydin," dedim. "Ninova onun bölgesi."

"Bu çok komik," dedi adamlardan biri. Koyu renk, kıvrıkcık saçları vardı. "Senin olduğunu söylememiş miydin? Bize bölgenizden defolup gitmemizi söylediğinizde?"

Bunu takip eden sessizlikte ona ters ters baktım.

Lisk bana doğru birkaç adım attı ve tüylerim diken diken oldu.

"Sanırım benim gücümün ailelerinkinden daha fazla olduğunu unuttunuz," dedi Lisk. "Bu isyankâr çizgiye sahip olmana izin verildiğini unutma. Bu sana *benim* tarafımdan verilmiş bir ayrıcalık. Baban sana bir yıl daha kazandırdı ama zamanın doldu Bayan Leviathan. Ailenizin yanına dönün, yoksa bunun sonuçları olacaktır."

Nefesimi tuttum ve ona dik dik baktım, gözlerim yaşlarla bulanıklaşmıştı. Umarım anlamamıştır. Onun karşısında bu kadar soluk kalmaktan nefret ediyordum.

Lisk'in bakışları yanımdaki adama kaydı.

"Onu bulduğun yere geri götür," diye emretti.

Adam beni arabaya sürüklemeye hazırlanırken gerildim ve Lisk ekledi: "Ve Lilith. Bu size Zahariev'in bile sizi koruyamayacağını hatırlatsın."

Zahariev

"Senin kız kötü şans getirir," dedi Cassius ağzından bir duman çıkararak.

Morguma yeni katılan üç kişiye bakarak onu görmezden geldim.

Jonathan Koval. Joseph Burke. Esli Reed, şoför. Bu şans değildi, iyi ya da kötü. Başka bir şeydi.

Şehrimde bir hastalık kök salmıştı ve o lanet bıçakla başlamıştı.

Dr. Mor beyaz önlüğüyle odaya girerken kapılar arkamızdan açıldı.

"İyi akşamlar çocuklar," dedi neşeli bir ses tonuyla, duvara doğru yürüdü ve duvardaki kutudan bir çift eldiven çıkardı.

"İyi akşamlar doktor," dedi Cassius.

"Söndür şunu," dedi Dr. Mor, gözlüklerinin üzerinden biraz kızaran Cassius'a sert bir bakış atarak. Sigarasının ucunu ıslatmak için lavaboya doğru ilerledi. "Sen daha iyi bilirsin."

Kıkırdadım ama doktor bana onaylamayan bir ifadeyle bakınca kahkahamı hemen bastırdım.

"Ne? Ben bir şey yapmadım ki!"

"Aynen öyle," dedi Dr. Mor. "Sen en büyüklerisin. Onu hizada tutman gerekiyor."

Beni tüm hayatı boyunca tanıyan bir adamı işe almanın kesinlikle bir dezavantajı vardı ve bu da bana ebeveynlik yapma kolaylığıydı.

Cassius kıs kıs güldü ama ikimiz de ona ters ters bakınca ifadesi hemen düştü.

"Telefonda da söylediğim gibi," diye söze başladı Dr. Mor ve dikkatimizi cesetlere yöneltti. Yaklaşırken eldivenlerini yerine taktı. "Ölüm nedeni belli ama görmenizi istediğim bir şey var."

Dr. Mor beyaz bir çarşafı çekerek mor renkli bir Burke'ü ortaya çıkardı. İçime bir öfke dalgası yayıldı ve çenem sıkıştı. İnfazcıyı Lilith'e saldırmaya iten nedeni öğrenmek için sabırsızlanıyordum ama aynı zamanda Lisk'le yüzleşmek için de sabırsızlanıyordum.

Başpiskopos bana onun kafasına asmam için bir şey vermişti, gerçi henüz farkında olduğunu sanmıyordum ama Lilith'in eline geçen hançerin kilisenin himayesinde olduğu açıktı.

Dr. Mor beyaz önlüğünün cebinden bir kalem çıkardı ve Burke'ün rengi solmuş ağzını işaret etti.

"Bu pembemsi-mor renk," dedi. "Bir tür jöle benzeri bir madde. Otopsi sırasında her delikten sızıyordu. Bir örnek aldım ama birkaç haftadan önce sonuç beklemeyin."

"Ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Dr. Mor. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim ama bunun bir tür büyü olup olmadığını merak ediyorum. Belki de bir lanet."

Bir an için Lilith'in sorumlu olabileceğini düşündüm. Belki de itiş kakış sırasında büyüsünü kullanmıştı, ama ben

büyüsü bu tür bir etkiye sahip olan tek bir Elohai tanıyorum. "Bir gelişme olduğunda beni ara," dedim ve sonra Cassius. "Reed'in ailesine haber verecek birini bul. ölüm."

"Peki ya diğer ikisi?"

"Kuzeye doğru küçük bir geziye çıkacaklar," dedim.

Yedinci Bölüm

Lisk'in adamları beni buldukları yere geri götürmediler. Beni Ninova sınırında, baş melek Zerachiel'in yargılayıcı gözleri altında bıraktılar. Birdenbire, farklı bir insan -olmak istediğim kadın- olmak için yaptığım tüm çalışmalar işe yaramaz hale geldi. Tacizcimle karşı karşıya geldiğimde, iki yıl önce evden kaçan o korkmuş kıza dönüşmüştüm.

Ceketimi sıkıca üzerime çektim ve yürümeye başladım.

Eve nasıl gittiğimin gerçekten farkında değildim. Ayaklarım beni sadece o yöne götürürken zihnim bomboştu, düşünemiyordum, korku hissiyle sakatlanmıştım. Uzun bir süre, endişe ya da korku olmadan uyanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Şimdi bu duygular beni mahvediyordu.

Evimin bulunduğu siteye yaklaştığımda tanıdık bir SUV gördüm. Zahariev yolcu tarafındaki kapıya yaslanmıştı. Beni görünce doğruldu ve sigarasını yere attı.

"Sen tam bir baş belasısın, küçük aşkım," dedi. "Sana söyleneni hiç yapmaz mısın?"

Gözyaşlarına boğuldum.

Ağlamaktan nefret ederdim ama Zahariev'in önünde ağlamaktan daha çok nefret ederdim.

Ellerimle yüzümü kapattım. Saklanmak istedim ama gidecek hiçbir yer yoktu. Zahariev beni kendine çekti. Vücudum titrerken parmaklarım gömleğinin içinde kıvrılıyordu. O sırada kafamın içinde annemin durmamı emreden sesini duydum.

Bastır onu. Dünyanın nasıl hissettiğini bilmesine asla izin vermemenin gücü vardır.

Acımın kaynağını hiç sorgulamamıştı. Acaba biliyordu da yüzleşmek mi istemiyordu ya da çarpık bir şekilde bunun beni doğru yola sokabileceğini mi düşünüyordu diye merak ederdim. *Onun* yoluna.

Sözlerinden ne kadar nefret etsem de dinlemeye çalışırdım. Şu anda böyle olmak istemiyordum. Uğraşmam gereken başka, daha önemli şeyler vardı.

Tori gibi.

Zahariev'in eli sırtımdan boynuma doğru kaydı.

"Yapma!" dedim. Dedim ve ondan uzaklaştım. Ani panik beni titretmişti ama adamın parmaklarını hâlâ tenimde hissedebiliyordum.

Zahariev gözlerini kocaman açmış, ağzı bir karış açık bana bakıyordu. Bir saniye sonra kendini toparladı ve bana doğru birkaç dikkatli adım attı. Ellerini yavaşça kaldırarak yüzümü ellerinin arasında tuttu. Başparmağı yanağımın üzerinde gezindi.

"Ne oldu?" diye sordu. Gözlerim yaşlarla doldu.

"Onu öldürdüler," dedim. "Tori'yi vurdular."

Gırtlaktan gelen bir hıçkırık boğazımı yırttı.

"Nerede?" diye sordu.

"Ara sokakta, Günahkârlar Sırası'nın sonunda."

Dönmeye başladı ama ben eline uzandım. Durdu ve bana baktı. "Beni bırakma," dedim, ağzım titreyerek. "Lütfen."

Yalnız kalmak istemiyordum ve Coco bir süre daha eve gelmeyecekti.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Aracının yolcu kapısına vurdu. "Cassius'u ara," dedi Felix'e. "Ona Günahkârlar'a gitmesi gerektiğini söyle..."

Daha fazla yön öğrenmek için bana baktı.

"Ara sokakta, Angel ve Reverence'ın arasında," dedim.

"Angel ve Reverence," diye tekrarladı ama Felix'in beni duyduğundan emindim. "Bir olay oldu."

Zahariev bana döndü ve elime uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Bana dönmeden önce beni merdivenlerden daire kapıma kadar çekti. Kapının kilidini açmamı beklediğini fark ettim.

"Ben... Anahtarım yanımda değil," dedim. "Onu ve telefonumu aldılar."

Zahariev'in ağzı sertleşti ve ayağını kapıya vurdu. Kapı açılıp duvara çarparken kilidin ve kolun yanındaki ahşap parçalandı.

Ona baktım ve içeri girmemi işaret etti. İtaat ettim ve kapıyı kapatıp zinciri yerine kaydırmasını izledim. Kapıyı kapalı tutan tek şey buydu.

Zahariev telefonunu çıkardı ve bakışlarımla karşılaşmadan önce hızlıca bir mesaj gönderdi. Odanın ortasında durdum, kollarımı kendime doladım. Ne yapacağımı bilemiyordum.

"Ben gitmeden önce yeni bir kapın olacak," dedi.

"Telefonuma erişirlerse mesajlarımı görürler," dedim. "Her şeyi bilirler."

Bıçağı. Kirayı. Takma adımı. En kötüsünü düşüneceklerdir.

"Ben hallederim," dedi ve sonra bakışları boynuma kaydı. Saçlarımı itti, parmakları tenimde ağrıyan bir noktanın üzerinde dans ediyordu.

"Karşı koymaya çalıştım," dedim utanarak. "Ama silahı vardı." "Kimin silahı vardı?" diye sordu.

"Adını bilmiyorum," dedim. "Dört kişilerdi ama sadece birinin adı vardı. Kane. Başpiskopos Lisk için çalışıyorlar."

Zahariev'in ifadesi sertleşti. "Sana zarar verdi mi?" Zahariev sordu.

Yutkundum, boğazımdaki kalınlığı temizleyemedim. Sonunda cevap verdiğimde sesim fısıltıdan başka bir şey değildi. "Bu gece değil."

Zahariev'e Lisk'in bana tam olarak ne yaptığını hiç söylememiştim ama cevabım yeterince şey anlatıyordu. Soru sormadığı için minnettardım ve bu ihtimalden kaçınmak için bu gece olanları anlattım, bıçağı kanala götürdüğüm kısmı atladım. Ona adamlardan, Tori'yi benim silahımla nasıl vurduklarından, patronlarını görmeye gidişimizden ve Lisk'in uyarısından bahsettim.

"Belki de ismimden kaçabileceğimi düşünmekle aptallık ettim," dedim uzun, sefil bir duraksamadan sonra.

"Birinin her zaman ilk olması gerekir," dedi

Zahariev. "Ben ölürsem birinci olmanın bir önemi kalmayacak," dedim. "Kimse sana dokunmayacak," dedi Zahariev.

Söylemedi ama ne *düşündüğünü* biliyordum - ve *eğer beni dinlemiş olsaydın, bu gece kimse bunu yapmazdı.*

"Ne yapacaksınız?" diye sordum. "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"O adamları bulmanızı istiyorum. Adalet istiyorum."

"Senin için mi yoksa Tori için mi?" diye sordu.

"Neden ikimiz için olmasın?" diye sordum.

Bunu izleyen sessizlikte beni inceledi ve sonra elini kaldırdı, saçlarımdan kopan bir tutamı parmağına dolayarak yüzümden uzaklaştırdı.

"Bu haftayı atlatamazlar," dedi.

Dokunuşunun sıcaklığına rağmen ürperdim. Bu eller sayısız kez öldürmüştü. Bunu nadiren düşünürdüm ama bu gece bundan kaçamazdım çünkü az önce dört adamın öldürülmesini emretmişim.

Ama beni en çok rahatsız eden şey, bu konuda zerre kadar pişmanlık hissetmememdi.

"Lisk adamlarının peşine düşeceğini biliyor olmalı," dedim.

"Bildiğini tahmin ediyorum," dedi Zahariev. "Önemsediğini varsayıyorsun." "Başın belaya girmeyecek, değil mi?"

Kıkırdadı.

"Sanırım bu aptalca bir soruydu," dedim yüzüme bir sıcaklık yayılırken. "Sen belanın tanımıydın."

Gülümsemesi genişledi. "Haksız değilsin," dedi. "Ama endişen için minnettarım."

Kapı çalındı.

Bir an donakaldım ve verdiğim tepkiden nefret ettim. Kapıyı açmaktan hiç korkmamıştım ama bu silahım elimden alınmadan önceydi.

Zahariev, "Sadece marangoz," dedi.

Bakışlarıyla buluşmadan önce nefesimin dudaklarımın arasından yavaşça kaçmasına izin verdim. "Ben duş alacağım. İhtiyacım var..."

O adamların hissinden kurtulmam gerekiyordu ama bunu yüksek sesle söylemek başarısız olduğumu kabul etmek gibi geliyordu ve bu doğru olmasa da kendimi suçlamaktan vazgeçemiyordum.

"Gitme," diye fısıldadım.

"Bunu düşünmüyordum," dedi.

Yatak odama çekildiğimde ceketimi çıkarıp yatağımın üzerine bıraktım ve üzerimi değiştirmek için bir takım kıyafet aldım. Banyoya dönerken oturma odasına doğru baktım. Zahariev ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamıştı. Telefonla konuşuyor, baş ağrısı varmış gibi baş ve işaret parmağıyla alnını ovuşturuyordu.

Ya da *ben* onun baş ağrısıymışım gibi.

Muhtemelen ikincisiydi.

Banyoya girdim ve duşu açtım. Su ısınınca soyundum ve vücudumu inceledim. Önce Zahariev'in bir sorun olduğunu fark ettiği boynumu kontrol ettim ve boynumda kırmızı izler buldum.

parmak uçları şeklindeydi. Kolumda da vardı - beş mükemmel oval, koyu renkli. Yarına kadar çürük olacaktı.

Silahın yan tarafıma saplandığı kaburgalarımın etrafını yokladım. İz yoktu ama o bölge acıyordu.

Ellerim tenimin üzerinde gezinirken, o adamların bana nasıl davrandıklarını, Kane'in bana nasıl dokunduğunu ve şehvetini nasıl körüklediğini hatırladım. Beni ilk tacizcimin önüne nasıl getirdiklerini düşündüm ve aniden içten dışa doğru titrediğimi hissettim ve uzun zaman önce gömdüğüm bir korku kükreyerek canlandı.

Duşa girdim, vücudum titriyordu ve tek hissedebildiğim ya da odaklanabildiğim şey ham derinin yakıcı acısı olana kadar kendimi fırçaladım. Kaç kez yıkandığımı ve durulandığımı bilmiyordum ama bir noktada Zahariev kapıyı çaldı.

"İyi misin?" diye sordu.

Boğazımın arkasında toplanan kalınlığı ve gözlerimden süzülen yaşları hissedebiliyordum. Yıkıldığımı anlamaması için duygularımı yutmaya çalıştım ama konuştuğumda sesim hâlâ kısıktı.

"Ben iyiyim."

Bir duraklama oldu. "Bana ihtiyacın var mı?"

Sorusu beni kırdı, göğsümü yırttı ve beni yere düşürdü. Küvetin dibine kaydım, dizlerimi göğsüme çektim ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Lilith?"

Bir duraklama daha oldu ve sonra Zahariev'in kapıyı açtığını duydum. Ayağa kalktım ve perdeyi kenara ittim. Ona doğru düştüm, kollarımı ve bacaklarımı ona doladığımda beni yakaladı ve daha önce hiç yapmadığım gibi ona yapıştım.

"Seni tuttum," dedi, sesi ateşli bir fısıltı gibiydi. Ona inanmıştım. Onu tanıyordum.

O sabitti.

Birkaç kısa an için kontrolümü kaybettiğimi hissettim, içimden gelen her hıçkırık en hasarlı kısımlarımdan dalgalanırken titredim.

Ve sonra bitti, sanki bir musluk kapatılmış gibiydi.

Belki de hiçbir şeyim kalmamıştı. Tam olarak emin değildim.

Sonrasında kendimin, ıslak ve çıplak bedenimi Zahariev'in etrafına nasıl sardığımı farkına vardım ama utanacak enerjim yoktu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Üzülme," dedi. "Daha iyi misin?"

Çekilmeden önce başımı salladım ve Zahariev beni yere bıraktı. Saklanmak için değil ama üşüdüğüm için kollarımı kendime doladım. Zahariev bana bir havlu uzattı.

"Ben dışarıda bekleyeceğim," dedi.

Yalnız kaldığımda duşu kapattım, kurulandım ve giyindim.

Banyodan çıktığımda Zahariev'i yatağımın kenarında otururken buldum. Üstü çıplaktı, feryat eden kurutma makinemizin sesi daireyi dolduruyordu.

"Giysilerinin kuruması muhtemelen üç saat sürecektir," dedim. "Gitmem gereken bir yer yok," dedi.

"Sen bir yalancısın, Zahariev," dedim.

"Madem öyle diyorsun, küçük aşkım." Dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi ama sonra gözleri kayarak koluma kaydı. Diğer yaralarımı da fark etmişti. Yaklaşıp yatağa girerken bunu örtbas etmeye çalıştım. Zahariev hareket etmedi ama bana da bakmıyordu. Çenesi patlamıştı, öfkesi tazelenmişti.

"Babama söyleyecek misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi, sesi kısıktı. "Ama öğrenecek... eninde sonunda."

Bu düşünce midemi bulandırdı ve yan dönerek kendi içime kıvrıldım. Zahariev'in gözlerini üzerimde hissettim ve bir süre sonra lambayı kapatmak için uzandı. Gideceğini sandım ama sonra yanıma uzandı.

Konuşmadık. Dokunmadık.

Sessizlik aramızdaki havayı kalınlaştırdı. Gergindim, tenim karıncalanıyordu. Neden böyle hissettiğime karar veremiyordum. Belki de birbirimizi tanıdığımız onca zaman boyunca ona karşı hiç bu kadar savunmasız olmamıştım.

Ya da belki de bana dokunmasını istediğim içindi.

Cinsel anlamda değil. Sadece beni gerçekten önemseyen biri tarafından kucaklanmak istiyordum.

Sormak istediğim şeyin utancından derim yanıyordu.

Bir nefes aldım ama cesaretimi kaybettim ve sessiz kaldım. "Sorun nedir?" Zahariev sordu.

"Hiçbir şey," dedim.

"Ve sen benim korkunç bir yalancı olduğumu söylüyorsun," diye cevap verdi, ama karanlıkta bile eğlendiğini anlayabiliyordum.

İtiraz etmedim, sonunda sormadan önce sadece birkaç saniye sessiz kaldım. "Bana sarılır mısın? Ben sadece..."

Kelimelerim kurudu. Bunu neden istediğimi nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyordum. Sadece istedim. Buna ihtiyacım vardı.

Zahariev sessizdi ama bakışlarını hissedebiliyordum. "Sormana gerek yok," dedi.

Ona yaklaştım ve başımı göğsüne yasladığımda kolunu bana doladı. Diğer elini benimkinin üzerine koydu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Sesinde soluk soluğa bir tını vardı, sanki kelimeler içinde bilmediği bir yerden geliyordu.

"Evet," dedim, "Teşekkür ederim," diye fısıldamadan önce duraksadım.

Konuşmadı ama altımda gergin hissediyor, kendisiyle minnettarlığım arasında bir duvar örüyordu.

Söylemediği kelimeleri duyabiliyordum -bana *teşekkür etme*. Yüzlerce kez söylediği kelimelerdi bunlar.

Bunu öylesine söylemiyorum, demiştim, geçmişimiz göz önüne alındığında bu ifadenin pek bir anlamı olmadığına farkındaydım. Hayatımız boyunca ailemize, kiliseye, Tanrı'ya teşekkür etmemiz öğretilmişti ama bunların hiçbirisi bana Zahariev'in sahip olduklarının bir kısmını bile vermemişti.

Biliyorum, ama buna ihtiyacım yok. Senin vermene değil.

O zaman da anlamamıştım, şimdi de anlamıyorum ama yine de bunu söylemenin önemli olduğunu hissettim.

Zahariev'in sıcaklığı vücudumdaki gerginliği azalttı. Kalbinin atışını hissedebilmek için avucumu göğsüne daha sıkı bastırdım ve ona doğru gevşeyerek gözlerim ağırlaştı.

"Cassius Tori'yi buldu mu?"

"Buldu," diye onayladı Zahariev.

"O asla kimseyi incitmez," dedim fısıldayarak. Çok yorulmuştum.

"Mesele kimseyi incitmek değildi," dedi Zahariev. "Söylediği şeylerle ilgiliydi."

"Herkes onun vaazlarının saçmalık olduğunu biliyor," dedim.

Aynı fikirde olmasını bekliyordum ama sessizliği bile çelişkili geldi.

"Zahariev mi?" Başımı kaldırıp ona baktım, her ne kadar karanlıktan yüz ifadesi seçilemese de.

"Belki de hiç de saçma değildir," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

Zahariev'in cevabı, sık sık yaptığı gibi parmaklarını saçlarımin arasında geçirmek oldu.

"Hiçbir şey," dedi ve elini bırakıp sıcaklığını aldı. "Uyu artık Lilith."

Sesi değişmişti. Tekrar buz gibi kabuğuna çekilmişti. Sadece nedenini anlamıyordum. O sıcaklığın bir kısmını geri kazanmaya çalışarak daha yakına kaydım, tutuşu sıkılaştığında minnettar oldum, ancak aramızdaki mesafeyi hala hissedebiliyordum, sanki bedenlerimiz düzensiz kenarlardan oluşuyormuş gibi.

Artık birbirimize uymuyoruz.

Ayaklarımı tozlu zeminde sürükleyerek mağaranın karanlığına doğru ilerledim. Arkamda çöl kükrüyor, kemiklerimin kaybının yasını tutuyordu. Buraya bir sığınak diyemezdim. Kum kesmeyi taş kesmeye değişmişim. Vücudum kanıyordu. Havada bir şey vardı, hafif sülfürik kokan bir koku. Zorlukla nefes alabiliyordum, ciğerlerimi bu yüksek mağaralara musallat olan karanlık özle doldurmaktan çok korkuyordum, yine de devam ettim.

Ben alçaldıkça hava daha da soğudu. O kadar çok titredim ki, sanki yeryüzü altımda titreşiyormuş gibi hissettim. Yine de devam ettim, sivri sütunların üzerinden sürünerek ve yolumu kapatan kayalık oluşumlardaki dar boşlukların arasından geçerek... neye, bilmiyordum.

Ama burada bir şey vardı ve beni çağırıyordu.

Beni çağırıyordu. Sözleri soğuk hava dalgaları gibi omurgamı titretiyordu.

Karanlık anne,

Saygıdeğer kraliçe,

Karanlığınızı bir kefen gibi giyin.

İnişini kızıl mağaralardan yap,

Karışık köklerine sarılın.

Kase'den tatlı tatlı iç,

Kutsal kan, zehir, gecenin coşkusu. Kutsal ateşi

uyandırın ve saldırmak için yükselin, Öfkenizi,

sonsuz feryadınızı serbest bırakın.

Kır bu zincirleri, bu bağlayıcı kapıları.

Bir adım attım ve bileğime bir şeyin dokunduğunu hissettim. Sanki bir dalın yanından geçmişim, ya da belki bir kayayı tekmelemişim. Yürümeye devam ettim ve tekrar hissettim, bu sefer daha yüksekti. Bacağıma dokunmak için uzandığımda bir şey elime yapıştı ve soğuk, nemli bir yılan koluma dolandı. Çılgılık attım ve yarattığı yakaladım. Zehirli dişleri derimi paramparça ederken onu çekip kurtardım ve karanlığa fırlattım.

Kolumu göğsümde tutarak sendeledim ve sonra kanımı ateşe veren, içimdeki her şeyi paramparça eden yakıcı bir acıyla felç geçirerek yere yığıldım.

Sonra yılanın dişlerinin tekrar derime battığını hissettim. Geri dönmüştü ve acım öfkeye dönüştü. Parmaklarım yakındaki bir kayanın kenarına dokundu ve ona uzandım. Başımın üzerine kaldırarak yılanın üzerine indirdim ve onu tekrar tekrar ezdim.

Her darbede acı çekerek kıvrandı ama yine de durmadım. Duramazdım. Artık bedenime bağlı değildim, kendimin dışında, insanlığı terk etmiş bir ruh olarak duruyordum.

Tüm gücümü son vuruşuma verdim ve kollarım darbenin etkisiyle titredi. Taşı bıraktım, yılanın üzerinde kalmasına izin verdim ve geriye düştüm. Sığ nefesler alıyordum, vücudumdan ter damlaları dökülüyordu, kollarım acıyordu, her yerim *acıyordu*.

Görüşüm bulanıklaştı ve aniden yılanın kanlı kalıntıları yok oldu.

Onun yerini ben almıştım ve göğsümün derinliklerine gömülü altın ve pırıl pırıl bir bıçak vardı.

Bir solukta uyandım, oturur pozisyona geçtim ve göğsümü tuttum. Sanki bana ilk kez hayat verilmiş gibi havayı içime çektim. Ciğerlerim yanıyor, kalbim hızla çarpıyor ve tüm vücudum *ağrıyordu*.

Yan döndüm ve lambamı yaktım, yatağımın başucundaki çekmeceyi açtım, kanala atmış olmama rağmen bıçağı bulacağımdan korkuyordum.

Birbirine dolanmış şarj kablolarıyla karşılaştığımda içimi soğuk bir rahatlama dalgası kapladı.

Çekmeceyi kapattım ve parmaklarımı hâlâ nemli olan saçlarımın arasından geçirdim. Zahariev gitmişti.

Ne zaman gittiğini merak ettim.

Ayağa kalktım ve saati kontrol etmek için telefonuma uzanmaya başladım ki artık telefonumun olmadığını hatırladım. Lisk'in mesajlarına erişebildiğini düşününce midem bulandı. Zahariev'le yazışmalarım her zaman çapkınca olsa da fazla suçlayıcı değillerdi. Başpiskopos bunları babamla paylaşmaya karar verirse, aramızda hiçbir şey olmadığına onu ikna etmekte zorlanacaktım.

Şükürler olsun ki hiç çıplak fotoğraf göndermemiştim. En azından o telefonla.

Ve Zahariev'e de asla, gerçi dün gecedan sonra beni hiç çıplak görmediğini söyleyemezdin. Bunun seksle ilgisi olmaması önemli değildi. Babam öğrenirse, Zahariev ölü bir adamdı.

Ama o bunu biliyordu ve yine de kalmıştı.

Yanaklarıma sıcak bir kızarıklık yayıldı ve kalbim biraz daha sert çarpmaya başladı. Daha önce başka birine karşı hiç bu kadar savunmasız olmamıştım. İçimde bir duygu çarpması hissettim, hoşuma gittiğinden emin olmadığım baş döndürücü bir utanç.

Bir nefes aldım ve başımı tavana doğru eğerek nefes verdim. Birkaç saniyeliğine duygularım yok oldu ama dün gece olan her şeyi, özellikle de Zahariev'in *orada bulunma* şeklini düşündüğümde intikam duygusuyla geri döndüm. Beni kontrol edecek kadar önemsemiş, bana sarılacak kadar önemsemiş, yalnız kalmayacağımdan emin olana kadar yanımda kalacak kadar önemsemişti. Şimdi tek düşünebildiğim bana karşı ne kadar sağlam hissettirdiği, teninin benimkine karşı ne kadar sıcak olduğu, ne kadar güzel koktuğuydu, cesur ama tatlı. Ne olduğunu çıkaramıyordum. Sadece hoşlandığımı biliyordum.

Ve hoşuma gitmesinden nefret ediyordum.

Zahariev'i öpmeyi hiç düşünmemiş değildim. Düşünmüştüm. Ona bir *baksana*. Çok ateşliydi. Birlikte büyüdüğüm herkes onu becermenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Bazıları etmişti. Biliyordum çünkü onun yatağına giren kadınlar bana onun ne kadar iyi olduğunu söylüyorlardı.

Bundan da nefret ediyordum.

Ama içimi kasıp kavuran kıskançlıktan daha çok nefret ediyordum.

Sorun şuydu ki Zahariev bana göre değildi çünkü ben ona göre değildim.

Dokunulmaz.

Bu benim listemdi, peki ya bu? Kendimi yeniden çocuk gibi hissetmeme neden olan bir gecenin ardından su yüzüne çıkan liseli kız aşkımın kalıntılarıydı sadece.

Banyoyu kullanmak için yatak odamdan çıktım. Kabus beni bir çamur tabakasıyla kaplanmış gibi hissettirdi. Yüzümü yıkadım, lavabodaki suyun kahverengiye döndüğünü fark ettim.

Bir an için musluktan geldiğini düşündüm ama ellerimi akıntının altına soktuğumda suyun berrak olduğunu gördüm. Kaşlarımı çattım ve sonra

Islak elimi ön kolumun üzerinde gezdirdim, kahverengi damlacıklar pembe fayanslı zemine düşerken kumun avucuma sürtündüğünü hissettim.

Aynaya baktım ve aynı elimi göğsümün üzerinde gezdirdim. Parmaklarım tenimdeki tozda daha soluk kesikler bıraktı.

Bana ne oluyor böyle? diye mırıldandım. Uyurgezer miydim?

Coco hiçbir şey söylememişti. Belki de bu yeni bir gelişmeydi. Belki de bu yüzden böyle tuhaf rüyalar görmeye başlamıştım.

Ya da belki Zahariev'in botları gerçekten çok kirliydi. Midem kırırdadı. Vücudum bunun doğru olmadığını biliyordu.

Bir takım kıyafet almak için banyodan çıktım ama odama girdiğimde farklı hissettim. Sanki biri buraya gelmiş ve eşyalarımı karıştırmıştı. Yatağıma yaklaştım, her adımda kalbim daha hızlı atıyordu. Yorganımı kavradım, çarşaflarımdaki kumu fark ettim ve onu yere sürükledim.

Orada, altın bir kabzanın içinde değerli taşlar parıldıyordu, bıçağı yatağımın yaylarının derinliklerine gömülmüştü.

Zahariev

Gitmek için Colette duşa girene kadar bekledim.

Onu ürkütmek ya da neden burada olduğumu açıklamak zorunda kalmak istemedim. Bunu Lilith'e bırakacaktım.

Boktan kurutma makinesinden gömleğimi çıkardım ve ilikleme zahmetine girmeden üzerime geçirdim. Kolları hala nemli olduğu için kollarıma yapışmıştı.

Evden çıkarken telefonum cebimde titredi. Telefonu almak için merdivenleri çıkana kadar bekledim, çıkarken de bir sigara yaktım.

"Evet?" Otoparkı geçerken cevap verdim. Felix hâlâ bekliyordu.

"Bir hediyen var," dedi Cassius. "Açmamı ister misin?" "Beş dakika," diye cevapladım.

Telefonu kapattım ve yolcu koltuğuna tırmandım.

"Ne dinliyorsun lan sen?" diye sordum.

Felix müziğin sesini kıstı. "Orkestral. Beni uyanık tutuyor."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Sen lanet olası bir canavarsın, Felix."

Kıkırdadı, ama hemen sessizleşti. "Nereye?" diye sordu.

"Eve," dedim. "Cassius bana bir hediye almış."

Sekizinci Bölüm

Oturma odasında battaniyeye sarınmış bir şekilde oturuyordum. Arka planda biraz gürültü olsun diye televizyonu açmıştım. Kilise kanalları kontrol ettiği için zaten tek işe yarayan buydu. Çocuklar için İncil eğitim kanalları ve Başpiskopos Lisk'in geçmiş vaazlarının tekrarları arasında gezindim ve sonunda haberlere ulaştım.

O kâbustan sonra sessizce oturmak istemedim. Bıçağı yatağımdan bile çıkarmamıştım. Orada bıraktım ve üzerini battaniyemle örttüm.

Nasıl olmuştu da bana geri dönmüştü?

Zahariev'den kanalı sürüklemesini isteyecektim ama bir şey bulamayacağını biliyordum. Biliyordum çünkü bu bıçağın hissini tanıyordum. Ona dokunduğum ilk gece büyüsunü tatmıştım, dilimin arkasında metalik bir his vardı ama o zaman Ephraim'in şehvetinin keskinliğiyle karıştıracak kadar inceydi.

Kilisenin onu geri almak için neden bu kadar çaresiz olduğunu merak ettim. Sadece bir yadigâr, bir azize ait bir şey olması mümkündü ama kılıç kimin büyüsunüne sahipti ve neden sağda solda insanları öldürüyordu? Neden beni ve Zahariev'i zarar görmeden bırakmıştı?

İki seçeneğim varmış gibi hissediyordum. Kılıcı kiliseye kendim götürebilir ve Lisk'in ellerine teslim ederek kendimi ona sevdirebilirdim ama onun övgüsünü istemiyordum.

Onun korkusunu istiyordum.

Koz istedim.

Elimde ne olduğunu bilmek istiyordum ama dikkatli olmam gerekiyordu. Muhtemelen onları öldürmeden bıçağı bir koleksiyoncuya ya da satıcıya götüremezdim. Ayrıca Smugglers' Row'da onu çalmaya çalışmadan ya da beni lanet başpiskoposa ihbar etmeden değer biçecek kimseye güvenmiyordum. Adamdan nefret ediyor olabilirlerdi ama para kazanılacaksa ayaklarına kapanırlardı.

İhtiyacım olan bilgiyi almak için başka bir yol bulmalıyım.

"Hey, bebeğim, iyi misin?"

İrkildim ve Coco'nun bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırdım. Koridorun sonunda durmuş, ellerini göğsüne yasladığı küçük, siyah ve bulanık bir şeyin etrafında birleştirmişti.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim ama biraz kendinde değil gibiydin."

Ne dediğini duydum ama dikkatim çok dağınıktı. "Coco... bu bir kedi mi?"

Sırıttı ve onu bir adak gibi iki elinin arasında tuttu.

"Çok sevimli değil mi?"

"Coco," diye inledim. "Paul öğrenirse bizi evden atar."

"Ben de bunu düşünmüştüm," dedi, kanepeye diz çöküp topuklarının üzerine oturarak. "Ama Zahariev suratına yumruğu indirdiğine göre, muhtemelen bizimle uğraşmaz diye düşündüm."

Kedinin masum, bakır rengi gözleri karşısında güçlü durmaya çalıştım.

"Biliyorsun, bazı geceler karnımızı zor doyuruyoruz," dedim. "Onu nasıl besleyeceğiz?"

"Kira borcumuz olmadığına göre önümüzdeki üç ay boyunca biriktireceğimiz tüm parayla." Daha yüksek bir ses tonuyla konuşurken yavru kediye havaya kaldırdı ve burnunu okşadı. "Öyle değil mi? Z Amca'ya teşekkür edebilirsin, evet, edebilirsin."

Zahariev'in bu minik yavru kediyi tutması ve Coco'nun ona amca demesine izin vermesi düşüncesiyle eğlenerek kaşlarım kalktı. Kedileri sevdiğinden bile emin değildim. Eğer onun evi de benim çocukluğumdaki gibiyse, muhtemelen evcil hayvan beslemesine hiç izin verilmemişti. Annem köpeklerin çok pis, kedilerin de çok yıkıcı olduğunu söylerdi. Ayrıca, ipek halılarına işeme ya da sıçma riskini almak istemezdi.

"Ona ne isim verdin?" diye sordum.

Coco'nun gülümsemesi sinsiydi, gözleri bir gurur ışıltısıyla parlıyordu. "Angel," diye cevap verdi.

Neredeyse homurdanacaktım. "Ciddi olamazsın Coco."

"Ne?" diye sordu. "Ona bir baksana! Küçük ve tatlı. O bir melek!"

"*Melek* dediğin küçük ve tatlıdır," dedim. "Melekler... başka bir şeydir."

Eğer Eden'in etrafındaki heykellere inanılacak bir şey varsa, korkunçlardı ama korkumu yüksek sesle dile getirmek istemedim.

"O zaman ona Cherub diyelim!" Coco dikkatini yavru kediye çevirerek ilan etti. "Sen ne düşünüyorsun?"

Cevap olarak tiz bir miyavlama sundu. "Gördün mü?"

Hoşuna gitti!"

Başımı salladım ama gülümsemekten kendimi alamadım. Coco'yu bir evcil hayvanla görmekten hoşlandığımı itiraf etmeliydim. Eve bir şeyle dönme fikri de hoşuma gidiyordu, özellikle Coco hâlâ isteyken, ama Zahariev'in bizi zor durumdan kurtarmasından hemen sonra bir şeye para ayırdığım için kendimi suçlu hissediyordum. Beklemediğini bilsem de yine de ona borcumu ödemek için çalışmak istiyordum.

"O kadar küçük mü olması gerekiyor?" diye sordum.

"Muhtemelen yavrularının en küçüğüdür," dedi Coco. "Ama zamanla ve bol bol sevgiyle büyüyecek."

Yavru kediyi yanak yanağa kucakladı. "Onu tutmak ister misin?" diye sordu.

Çok küçük olduğu için biraz isteksizdim. "Ya onu düşürürsem?"

"Onu düşürmeyeceksin," dedi Coco. "Ayrıca kediler dayanıklıdır. Ayaklarının üzerine düşerler."

Bunun her zaman doğru olduğunu düşünmediğimi söylemek istedim ama Coco zaten bana doğru eğilmişti. Avuçlarımın içinde canlı bir şey tutmak garip olsa da yavru kediyi aldım. Onu kucağıma indirdim ve yumuşak kulaklarının arkasını kaşıdım. Kısa süre sonra kıvrıldı ve küçük bir motor gibi titremeye başladı.

"Gördün mü?" dedi Coco. "Şimdiden aşık olmuşsun." Kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

"İyi denemeydi."

O konuşmadan önce bir süre sessizlik içinde oturdum.

"Ee," dedi kelimeyi uzatarak. "Bana neden yeni bir kapımız olduğunu söyleyecek misin?"

Cherub'un ipeksi kulaklarını ritmik bir şekilde okşamaya ara vererek tereddüt ettim. "Zahariev tekmeledi," dedim. "Anahtarımı kaybettim."

Normalde Coco'ya her şeyi anlatırdım ama duygusal olarak dün gece olanları anlatacak kadar dengeli olduğumu düşünmüyordum. Bunu başka bir güne saklayacaktım.

Coco yorum yapmayınca başımı kaldırdım ve beni izlediğini gördüm. Gözlerindeki şüphe hoşuma gitmemişti.

"Zahariev'in senin için neden her şeyi bıraktığını hiç merak ediyormusun?" "Coco-"

Bu yola girmek istemedim. Ne önereceğini biliyordum.

"Zahariev," diye araya girdi. "Zahariev, Eden'deki en güçlü ailenin gerçek anlamda başı olan Zareth'i *çıldırıyor*. Adamın muhtemelen satacak uyuşturucusu var-"

"Zahariev uyuşturucu satmıyor," dedim.

"Öldürmek için insan satıyor," diye devam etti.

Buna itiraz etmedim.

"Ama *anahtarını* kaybediyorsun ve o senin için kapıları kırmaya mı geldi?"

"Tek bir kapıydı," dedim, kayıp bir anahtardan daha fazlasıydı ama bunu söylemedim. "Ve evet, çünkü babamla bana göz kulak olması için bir anlaşma yaptı."

Ve Zahariev buna mecburdu çünkü kozu seviyordu. Bunu çarpıtmaya niyetim yoktu.

"Sana nasıl baktığını gördüm Lilith," dedi Coco.

"Bana bakıyor çünkü muhtemelen hırsızlık yapıp yapmayacağımı görmek için izliyor."

Coco başını salladı. "Hayır, Lily. O adam sevişmek istiyor."

Neredeyse gülecektim. "Coco, erkeklerin beni ne zaman becermek istediğini *bilirim*. Zahariev'den zamanın yüzde doksan dokuzunda ne yayılır biliyor musun? *Kızgınlık*."

"Bu, o yüzde birin senden tahrik olmadığı anlamına gelmez," diye karşı çıktı. "İtiraf et. Onu becermeyi düşündün."

"*Herkes* onu becermeyi düşünmüştür," dedim.

"Ama *sen düşündün* mü?"

"Tabii ki düşündüm!" Sinirli bir şekilde söyledim. Yüzüm kızardı. Derin, karanlık bir sırrı itiraf etmiş gibi hissediyordum ama aslında Zahariev'i arzuladığımı yüksek sesle itiraf etmek hoşuma gitmiyordu. Bir nefes aldım ve başımı salladım. "Yani, *ona bir baksana*. Çok seksi. Muhtemelen *sen* de onu becermeyi düşünmüştür."

"Pek benim tipim değil... bilirsin, erkek olduğu için."

Burnunun hafif bir tiksintiyle kırıışmasına güldüm ve bu konuşma etrafında oluşan gerginliği biraz olsun azalttım.

Coco iç çekti. "Seni kızdırmaya çalışmıyorum. Sadece merak ettim."

"Kızgın değilim," dedim. "İnan bana, Zahariev'i ayağa kaldırmaya çalıştım. Onunla uğraşmak hoşuma gidiyor. *Asla* ısırılmaz."

Eğer ısırırsa ne yapacağımdan emin değildim açıkçası. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanıyorduk ki... arkadaş olarak mı kalacaktık, yoksa bu bizi ayıracak mıydı? Belki de bunu öğrenmek istemiyordum.

"Bir gün öğrenecek," dedi. "Sen istediğin zaman."

Kaşlarım çatıldı. *Ben istediğim*de mi?

Ona ne demek istediğini sormayı düşündüm ama bu konuşmayı sürdürmesi için ona herhangi bir sebep vermek istemediğime karar verdim. Coco ipucunu anlamış gibiydi, çünkü dikkatini televizyona çevirdi.

"Ne izliyorsun?"

Bakışlarını takip ettim. Bir tür çocuk programına benziyordu ama tüm karakterler tuhaf el kuklalarıydı. Tam hiçbir fikrim olmadığını söyleyecektim ki kapı çalındı. Kanepeden zıplamadan önce birbirimize baktık.

Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden bakarken "Şeytandan bahset," dedi.

Birden kalbim hızla çarpmaya başladı ve nedenini bilmiyordum. Zahariev milyonlarca kez ziyaret etmişti ve ben hiç böyle bir tepki vermemiştim.

Dün gece yüzünden, dedim kendi kendime. *Dün gece pek çok şey oldu*.

"Günaydın Bay Zareth," dedi Coco.

"Günaydın Bayan D'Arsay," dedi Zahariev, gözleri görüş alanıma girer girmez benimkilerle birleşti.

Ne kadar uyuduğunu merak ettim. Hâlâ yorgun görünüyordu ama yeni duş almıştı.

"Günaydın," dedi.

"Merhaba," dedim ama sesim küçük ve soluk soluğa çıkmıştı. Bunun için Coco'yu suçladım, çünkü artık Zahariev'e seksi düşünmeden bakamıyordum.

Bu yeni bir düşüştü. Sevişmeye ihtiyacım vardı.

Coco'ya baktım ve gülümsememek için dudaklarını nasıl sıkıldığını fark ettim.

"Ben sadece... uh... banyoda olacağım," dedi.

Gözlerimi devirmek istedim ama yapmadım, Zahariev'in dikkatinin Cherub'un hala uyuduğu kucağıma düştüğünü fark ettim. Onun hakkında soru sormasına fırsat vermeden konuştum.

"Burada ne işin var?"

"Sana bir silah getirdim," dedi siyah bir çantayı havaya kaldırarak. Daha önce fark etmemiştim. Uzun ceketıyla neredeyse kusursuz bir uyum sağlamıştı. "Sana bir de telefon getirdim."

Cebinden bir cihaz çıkardı ve bana uzattı. Yeni ve parlaktı ve bu beni endişelendirdi.

"Peki ya benim eskisi?" diye sordum.

"Devre dışı," dedi.

Kendimi biraz daha iyi hissettim ama beynimin bir kısmı artık çok geç olup olmadığını merak ediyordu.

Zahariev silah çantasını sehpanın üzerine koydu ve sonra bana baktı. Bir şey söylememi istediğini hissettim. Dün gece için, yıkıldığım için, beni tutmasını istediğim için, rahatsızlık verdiğim için özür dilemeyi düşündüm ama bunu reddedeceğini biliyordum ve ayrıca üzgün de değildim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyiyim," dedim, muhtemelen doğru olamayacak kadar hızlı bir şekilde. Bakışlarını tutmaya dayanamadım, bu yüzden kucağımdaki kürk topuna bıraktım. Kanepe Zahariev'in ağırlığıyla eğildi.

"Ne zaman bir kedi aldın?" diye sordu.

"Görünüşe göre bu sabah," dedim. "Coco onu dün gece bir ara eve getirdi."

"Onu besliyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim ona bakarak.

Onu sevmek istercesine elini uzattı ama tereddüt etti.

"Sevebilir miyim?" Başımı salladım.

O kadar küçüktü ki, onu ancak parmağının ucuyla okşayabilirdi. "Çok güzel," dedi tekrar bakışlarımla buluşarak.

"Kedileri sever misin?"

Bir omzunu silkti. "Onlara aldırmam."

"Onu tutmak ister misin?" diye sordum ama elini geri çekti.

"Muhtemelen gitmeliyim. Bugün halletmem gereken birkaç iş var."

"Beni ilgilendiren bir şey var mı?"

Tori'nin katilleri hakkında soru sorduğumu biliyordu.

"Çok şey var," dedi ama açıklık getirmedi ve muhtemelen ben onun yerleşkesine gelmedikçe de getirmeyecekti ama buna gerek duymadım. Ava başladığını teyit etmek yeterliydi.

Zahariev ayağa kalktı ve kapıda duraklayarak bana baktı. "Babana yeni numaranı verdim," dedi.

Kaşlarım düştü. "Neden?" "Çünkü o aradı."

"Yani şimdi kanka mı oldunuz?" diye sordum. Dün gecedan sonra, Zahariev'in yaptıklarının babam için bir iyilik olduğunu hatırlatmak istemedim.

"Değiliz," dedi Zahariev sesinde bir o kadar hayal kırıklığıyla. "Benden annenin galasına katılacağından emin olmamı istedi. İsteğine yanıt vermediğinizi söyledi."

"Yani ona ne dedin? Beni zorlayacağını mı?"

"Sana ne zaman istemediğin bir şey yaptırdım ki?" diye sordu.

Başka tarafa baktım. Kendimi somurtan bir çocuk gibi hissediyordum, özellikle de babam beni Zahariev aracılığıyla manipüle etmeye çalıştığında.

Derin bir nefes aldım ve yersiz hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. İşte bu yüzden duygulardan nefret ediyordum.

"Gidiyor musun?"

"Kaçırmazdım," dedi kesin bir ifadeyle.

Alaycılığını takdir ettim çünkü bu, onun da etkinlikten en az benim kadar korktuğu anlamına geliyordu. Gitmek zorunda olduğu için gidiyordu, tıpkı annemin ona mecbur *olduğu* için davetiye göndermesi gibi. Hepimiz koyun gibiydik.

"Neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamıyorum," dedim. "Bunun annemi kızdıracağını biliyor."

Zahariev omuz silkti. "Görünüşe göre." "Bu yüzden mi gidiyorsun?"

Cevap vermedi.

Alay ettim, başımı salladım. "Sen tam bir eleştirmensin, Zahariev."

Kaşları kalktı ve ağzının köşesi soğuk bir gülümsemeyle kalktı.

"Güzel bir ağzın var, küçük aşkım, ama en çirkin şeyleri söylüyorsun."

Sözleri gerçekten acıtıyordu ama söylediklerim göz önüne alındığında haklıydı.

"Eğer gitmeye karar verirsen, seni ben götürürüm," diye devam etti. "Lisk orada olacak ve benimle olduğunu bilmesini istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim. "Ya komisyon senin ve babamın onların arkasından bir tür anlaşma yaptığınızı düşünürse?"

"Komisyon umurunda *bile* değil. Bunu şimdiye kadar anlamış olmanı beklerdim ama sanırım en kötüsünü düşünmekle meşgul olduğun için beni *dinlemiyorsun*."

Ona baktım, tepkisi karşısında şaşkına dönmüştüm.

Delirmişti. Demek böyle bir şeymiş diye düşündüm.

Hem utandım hem de sinirlendim. En kötüsünü düşünmemiştim ve onu dinlemiştim ama o da onların lanet kurallarını sanki *İhtişam Kitabı'nın* kendisiymiş gibi aktarmıştı, bu yüzden onların yargılarını yüzüme vurmamış gibi davranması bir *yalandı*.

Elini kapıya dayayarak durakladı ve gözleri Cherub'a kaydı. "Kedi sende kalsın," dedi. "Birinin seni sevmesine izin vermeyi öğren."

O gittikten sonra sessizce öfkelandim, az önce aramızda olanları anlamlandırmaya çalıştım. *Birinin seni sevmesine izin vermeyi öğren* derken ne demek istemişti? Bir sürü insanın beni sevmesine izin verdim. Coco. Gabriel'in. Esther. Ben *de dahil olmak* üzere herkesten sürekli uzak duran oydu.

Tanrım, bazen ondan nefret ediyordum.

Ama bunun aslında doğru olmadığını biliyordum ve şu anda midem suçluluk duygusuyla çalkalanıyordu. Çok ileri gitmiştim. Zahariev'e ikiyüzlü demek bir sonraki seviyeydi ve daha iyi bilmeliydim.

Ben tam bir felaketim, diye düşündüm başımı ellerimin arasına alarak. Gözlerim hâlâ kucağımda uyuyan ve benim kargaşamdan habersiz olan Cherub'a kaydı.

"Ee," dedi Coco, ıslak saçlarını havluya sarmış halde oturma odasına dönerken. "Zahariev kedinin bizde kalması gerektiğini mi söyledi?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Ne kadarını duydun?"

"Kedinin güzel olduğunu düşündüğünü bilmeme yetecek kadarını" diye cevap verdi. "Tabii senin hakkında konuşmuyorsa, ki ben de aynı fikirdeyim."

Neye tepki verdiğimden emin olmasam da iç çektim: Coco'nun beni dinlemesine mi yoksa görünüşümle ilgili yorumuna mı? İkisi de beni rahatsız etmemişti, sadece şaşırmamıştım.

"Kesinlikle benden bahsetmiyordu," dedim.

Zahariev'in görünüşüm hakkında yorum yaptığı tek zaman onun için dans ettiğim zamandı ve bu daha çok yargılama gibi hissettirmişti.

Bir de şimdi güzel ağzımdan çıkan çirkin şeyleri bana söylediği zaman.

"Bu gece çalışıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, ama Hassenaah prova için altı gibi kulüpte olmamızı istiyor," dedi. "Rutinimizin bayatladığına karar verdi ve değiştirmek istiyor."

"Ne?"

Coco'nun gözleri biraz açıldı. Sanki Zahariev'in beni işe aldığını unutmuş gibiydi.

"Merak etme, bebeğim!" diye beni temin etti. "Sana her şeyi öğreteceğim!"

Bana öğretmesi önemli değildi. Bir hafta daha pratik yapamayacaktım ve o zamana kadar geride kalacaktım.

"Bunu bilerek yaptığını biliyorsun," dedim. "Zahariev'in onu aşmasına çok kızdı."

"Belki," dedi Coco. Sesinin tonundan aynı fikirde olmadığını anlayabiliyordum. "Ama haksız olduğunu sanmıyorum. Benim bahşişlerim bok gibiydi."

Üzerime bir kızarıklık çöktü ve göğsüm biraz daraldı. Coco'nun Hassenaah'ya inanmak istediğini biliyordum ama bu kasıtlıydı.

"Neden bu gece izlemeye gelmiyorsun?" diye önerdi. "En azından yeni numaralar hakkında bir fikir edinarsın."

"Peki ya Cherub?" diye sordum.

"Birkaç saat iyi olacak," dedi.

Zaten bu akşam birkaç saatten fazla evde olmamayı planlıyordum. Dün geceden sonra, beni Ninova'nın oldukça keyifsiz bölgelerine götürecek bir soru listem vardı, ki bu çok şey ifade ediyordu, çünkü tüm bölge bok gibi yarım yamalaktı.

"Hassenaah ile aynı odada bulunma konusunda kendime güvenebilir miyim bilmiyorum," dedim, bir yanım kına yakmak istese de. "Bana bir kez daha nankör çocuk derse suratına bir yumruk atabilirim. Zahariev'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Özellikle de bu sefer bana gerçekten kızgın olduğu için.

"Muhtemelen hayır," dedi Coco. "Ama seni affedecektir."

"Bunu düşüneceğim," dedim.

"Neye karar verirsen ver, seni orada görmeyi çok isterim."

Coco hazırlanmayı bitirmek için koridordan odasına doğru yürüdü. Hâlâ kucağımda uyuyan Cherub dışında yalnız başıma yeni telefonumu kontrol ettim. Babamdan gelen bir mesaj vardı. Annemin gala davetiyesinin resmini tek bir notla birlikte göndermişti: *Düşünmekten fazlasını yap.*

Hayatımı sikeyim.

Zahariev

Ciğerlerim yandı.

Bazen dumanla doldukça parçalandıklarını hissettiğimi sanıyordum ama dayanmaya çalışıyordum. Sigara içmek zihnimi meşgul ediyordu. Meşgul.

Onsuz, başka şeyler
arzuluyordum. Dokunulmaz
şeyler.

"Bekle. Lütfen! Sana her şeyi anlatacağım. Sadece lütfen beni öldürme!"

Judas Fischer III.

Feryat eden oydu.

Lilith'in kaçırılmasından sorumlu dört kişiden biri.

İntikamımın ikinci alıcısı. Lilith'in adaletinin. İlki Jadon

Chavara'ydı.

"Lisk'ten bir liste ve emirler aldık, anlıyor musun? Tehditleri ortadan kaldırın. Senin kız, yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

Sigaramdan bir nefes daha çektim.

Silahımı kaldırıp tetiği çekmeden önce "Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Dokuzuncu Bölüm

Coco gittikten sonra yaklaşık bir saatimi çizim yaparak geçirdim. Hiçbir şekilde bir sanatçı değildim ama bu bıçağın resmini çizmek, yanımda bulundurmadan ya da fotoğrafını çekmeden onu taşımanın en güvenli yolu gibi görünüyordu ki Lisk sağ olsun, artık böyle bir şey söz konusu değildi. Eğer biri sorularımdan şüphelenirse, sadece bu özel tasarıma sahip bir şeyle ilgilenen bir müşteri olduğunu iddia edebilirdim.

Kırmızı değerli taşları temsil eden daireleri doldururken sayfayı sıkıca kapattım. Daha sonra bıçağın bir tanımını yazdım ve farklı kısımları gösteren oklar çizdim.

Mükemmel değildi ama işe yarayacaktı.

Bu sırada kâbuslarımdan hatırlayabildiğim kadar çok ayrıntı yazdım. Kılıcı ele geçirene kadar başlamamışlardı, bu yüzden birbirleriyle bağlantılı olduklarından şüpheleniyordum.

Etrafım hakkında hatırlayabildiklerimi ve fısıldanan dualardan satırları karaladım.

Kâse'den tatlı tatlı iç,

Kutsal kan, zehir, gecenin coşkusu. Öfkeni, sonsuz

feryadını serbest bırak.

Kırın bu zincirleri, bu bağlayıcı kapıları.

Tori'nin uyarılarını düşündüm.

Rüyalarımın ve Tori'nin kapılar hakkında uyarıda bulunmasının bir tesadüf olduğunu düşünmüyordum. Lisk onu öldürtmemiş olsaydı bunu düşünmeyebilirdim ama başpiskoposun o kapıların ardında kilitli olan şeye dikkat çeken herkesi ortadan kaldırmak istemesi bana mantıklı geliyordu, özellikle de kilisenin gücünü tehdit ediyorsa.

Belki de iblislerdi. Belki de tanrılardı.

Ama bunu öğrenecektim.

Notlarımı yazmayı bitirdiğimde gitmeye hazırlandım.

"Sadece sen ve ben varız evlat," dedim, beni dinlemeyen Cherub'a bakarak. Yorganımdaki gevşek bir iplikle uğraşmakla meşguldü, söylediklerimi gerçekten anladığını da düşünmüyordum. Coco gittiğinden beri onunla konuşuyordum ve verdiği tepkiler iki kategoriye ayrılıyordu: bakmak ve uyumak. Oyun oynamak yeniydi.

Onu izlerken ellerimi kalçalarımaya dayayarak iç çektim.

Onu yanımda getirmekten başka seçeneğim yoktu, bu ideal değildi ama onu burada yalnız bırakamazdım.

Onu taşımak için kullanabileceğim bir şey bulmak için odamın etrafına bakındım.

Biraz araştırdıktan sonra uzun bir eşarp buldum ve onu önümde tutabilmek için bir tür askı yaptım. Minik pençelerinin göğüslerime bu kadar yakın olmasının iyi bir fikir olup olmadığını merak ettim ama tutunacak pek bir şeyi yoktu, o yüzden belki de sorun olmazdı.

"Pekâlâ ufaklık," dedim ve sonra Zahariev'in benim için kullandığı eski lakabı ne kadar kolay kullandığımı düşünerek yüzümü buruşturdum. Ağzımı sabunla yıkamak istedim. "Hadi şunu deneyelim."

Onu kucağıma aldım ve eşarbin kıvrımına soktum. Kıpırdamadan oturdu, sanki olanlardan kafası karışmış gibiydi, tüylü kafası açıklıktan dışarı bakıyordu.

Dönüp boy aynama baktım ve güldüm. "Çok gülünç görünüyoruz," dedim.

Cherub *kime saçma diyorsun* der gibi bana baktı. "Tamam, adil. Gülünç görünüyorum."

Ben de gülünç görünüyordum ama dürüst olmak gerekirse, son birkaç haftadır hayatımda olan onca şey arasında en normali buydu ve bu durum hoşuma gitmişti. Topraklayıcıydı.

"Hadi sana biraz su ve yiyecek koyalım," dedim.

Lisk, Coco'nun büyük sırt çantasını almıştı, bu yüzden elimde sadece birkaç kez cüzdan olarak kullandığım küçük bir çanta vardı - bazı sinsi yankesiciler cüzdanımı çalana kadar. En azından bu sefer çalmaya kalkarlarsa yanlarına sadece biraz kedi maması alırlardı.

Önce ceketimi sonra da sırt çantamı giydim.

Yeni silahımı kılıfına koydum. Henüz kullanmadığım için taşıma konusunda endişeliydim ama Zahariev'in ya da adamlarından birinin silahı temizlediğini ve birkaç el ateş ettiğini tahmin ediyordum. Mesele şu ki, buna alışık değildim ve bu hiç hoşuma gitmiyordu ama en azından bir silahım vardı, çünkü Gomorra'ya silahsız girecek ya da o lanet bıçağı taşıyacak değildim.

Komodininin üst çekmecesine ters ters baktım. Umarım küçümsememi hissedebilirdi.

Cherub'la birlikte dairemnden çıktım. Alay Caddesi'ne doğru ilerlerken sessizdi. Kaldırımlar bir önceki geceye göre biraz daha kalabalıktı, çoğunlukla kulüplerden bir günden fazla uzak kalamayan bağımlılıkla yaşayan insanlar vardı. Birkaçı bana şaşkınlıktan eğlenceye uzanan bakışlar attı ama kimse benimle konuşmaya çalışmadı, bunun için minnettardım. Muhtemelen yüz ifademle bir ilgisi vardı. Tam olarak nasıl bir ifade verdiğimi bilmesem de enerjimi biliyordum. Zahariev sayesinde kararlı ve biraz da kızgındım, gerekirse herkesi yolumdan çekmeye hazırdım.

Alay Caddesi'ni geçip On İkinci Cadde'ye girdim ve Southgate Mezarlığı'nın yosunlu taş duvarlarını geçerek Gomorrah'nın en güney kısmına ulaştım. Abram tek müşteri değildi, ama bana zorluk çıkarsa bile genellikle elimdekileri satın alırdı. Diğerleri o kadar kolay değildi. Bazılarının müşterileri vardı, Hiram ve Temple City'de bazı eserleri isteyen eleştirmenler, beni daha kabataslak insanlarla uğraşmak için kabataslak dükkanlara gönderen şeyler.

Para kazanmanın en sevdiğim yolu bu değildi ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu.

Şehrin bu kısmı tam bir labirentti. Bölgeye giden tek yol Smugglers' Row'du. Bunun ötesinde, dükkanlara ve konutlara metruk binalar arasında zikzaklar çizen bir dizi dar geçitten ulaşılıyordu. En güvenli yolları zor yoldan öğrenmiştim, gerçi bu bölgedeki her şey gibi *güvenli* de biraz zorlamaydı.

Nemli bir geçitten aşağı kayarken, bir kolumu Cherub'a doladım ve diğerini silahıma yakın tuttum. Pencerelelerden ya da açık kapılardan gelen aydınlık cepler vardı ama aralık karanlıkta her şey olabilirdi.

İlerideki bir ışık diliminde bir kadın duruyordu, ellerinin arasına bir kumaş parçası sarmıştı.

"Sizin için bir eşarp, madam?" diye sordu.

Onu ve sırtıma tükürdüğü küfrü duymazdan gelerek yoluma devam ettim ve bir battaniyenin üzerine bağdaş kurmuş, bir dizi an çalan bir adamın yanından geçtim. El yapımı bir tabelada MELEKLERİN FREKANSINA AYARLANMIŞ ŞİFA ÇANLARI yazıyordu.

Bunun ne anlama geldiğini ve kaç kişinin onun iddialarına inandığını merak ettim, ancak gerçek şifaya ihtiyacı olan birinin Gomorra'da bunu aradığından şüpheliydim.

Burada hiçbir şey seni kurtaramaz.

Birkaç kez daha dönüp dolaştım, ara sokaklarda dolandım, daha talihsiz dükkanların önünden geçtim - biri egzotik hayvanlar satıyordu, diğeri

yasadışı ilaçlar- son virajı dönüp durmadan önce.

İleride, sarı ışık selinin içinde sigara içen bir adam duruyordu. Zahariev'in yaşlarında görünüyordu. Saçları koyu renkti ve yüzü sakalının kesilmesiyle oyulmuştu. Sigarasından bir nefes çektikten sonra elini yanına bıraktı ve gülümsedi.

Nahoş bir gülümseme değildi ama sıcak da değildi. "Vay, vay," dedi. "Bakın kim gelmiş."

"Baal," dedim onaylarcasına.

Gözleri yarı aydınlıkta parladı ve vücudumdaki askıya kaydı, kalın kaşları kalktı. "Bu bir bebek mi?"

"O bir kedi," dedim, Cherub'un kafasını dışarı çıkarabilmesi için kumaşı aralayarak. "Kesinlikle öyle," dedi sigarasından bir nefes çekerek. "Uzun zaman oldu,

Yılan. Neyin peşindesin?"

"Yeni bir müşterim var."

"Şimdiden Abram'ın yerine mi geçtin?"

Sertleştim. Ses tonundan hoşlanmamıştım ve Abram'ın ölümüyle ilgili ne gibi söylentiler dolaştığını merak ediyordum ama soracak kadar da meraklı değildim. Baal'ı sevmezdim. Beni ürkütüyordu, hem de bilindik nedenlerle değil. Baal beni arzulamıyordu, yine de içimde bir çekim dalgası hissediyordum. Onun için çok yaşlı olduğumdan şüpheleniyordum.

"Para sıkıntısı var," dedim.

"Doğru değil mi?" dedi ve dükkânına girmeden önce sigarasını karanlığa doğru savurdu. Dar bir odaydı ve parlak altınla halelenmiş ikonaların, kalaylı ve bronz aziz heykellerinin ve el mücevherli dini kitapların sergilendiği raflarla doluydu. Bunlar dindarlar arasında popüler olan eşyalardı ama en azından benim çevremde Baal'ın tanındığı şeyler değildi.

Baal sadece kemik parçaları ya da giysi parçaları değil, dini emanetler tedarik etme konusunda uzmanlaşmıştı. Azizlerin mumyalanmış kafalarını, dillerini ve çenelerini, kan ve saç dolu emanetleri satardı.

Kutsal emanetlerin gerçekliği söz konusu olduğunda genellikle şüpheli biriydim. Sahtelerini yapmak kolaydı. Aziz Masumiyet'in kafatasına sahip olduğunu düşünen beş kişi tanıyordum ama Baal farklıydı.

Muhtemelen piyasadaki en yavaş kapıcıydı. Müşterileri için eşya temin etmesi bir yılını alabilirdi. Eğer bir müşteri zaten başkasına ait olan ya da var olmayan bir şey istiyorsa, bunu söylerdi. Ayrıca bulduğu ve sattığı eşyaların ayrıntılı fiziksel kayıtlarını tutardı.

Bunlar gerçek miydi? Hiçbir fikrim yoktu ama detaylara gösterdiği özen bana en azından öyle düşündüğünü düşündürüyordu.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu.

"Müşterim bir bıçak arıyor," dedim. "Ama bana sadece bir tarif verdi."

Defterimi çıkardım ve korkunç çizimimi görebilsin diye tezgâhının üzerine koydum.

"Bu da ne böyle?"

"Sana *söyledim*," diye tersledim. "Müşterimin bana verdiği tek şey bir tarifti. Ben de elimden geleni yaptım."

Elinden gelenin en iyisi bu mu der gibi bir bakış attı.

"Bana sadece ne tarif ettiğini söyle."

Gözlerimi devirdim ve günlüğümü tezgâhından aldım.

"Kabzası altın kaplama bir kılıç. Üzerinde kırmızı taşlar var."

Bir süre sessizlik oldu. Baal'ın kaşları kalktı. "Hepsi bu mu? Sana tüm söylediği bu mu?"

Kızardım. Hayal kırıklığına mı uğramıştım yoksa utanmış mıydım bilemiyordum.

"Eğer müşterinizin verdiği tüm bilgi buysa, korkarım vaktinizi boşa harcıyor."

"Onu bulduğumda kılıfını çıkarmamamı söyledi," dedim. "Tabii gözlerimin kanamasını istemiyorsam."

Kıkırdadı. "Artık vaktini boşa harcadığından eminim."

Sertleştım. Bunun bir şeyleri ateşleyeceğinden emindim. "Ne demek vaktimi boşa harcıyorum?"

"Müvekkiliniz bir efsaneye inanıyor gibi görünüyor," dedi

Baal. "Tam olarak hangi kısmı efsane?" diye sordum.

Sorumun yarısında ses tonumu değiştirmek zorunda kaldım. Sesim çok savunmacı çıkmıştı, sanki daha iyi biliyormuşum gibi.

Çünkü biliyordum.

"Değersizlerin gerçekten kutsal olan şeylere bakamayacağına dair bir inanç var" dedi. "Ama bir şeyi kutsal yapan, insanın onun önemli olduğuna dair inancından başka nedir?"

"Belki de bunun hürmetle bir ilgisi yoktur," dedim. "Belki de kılıç lanetlidir."

Baal eğlenmiş görünüyordu. "Belki de," dedi. "Ama ben pek çok kutsal şeyi elime aldım ve onları pek çok değersiz insana verdim. Gözlerinin kanadığına hiç tanık olmadım."

Gözlerimi kısmıştım. "Sanırım haklısın," dedim bir adım geri çekilerek. "Eğer gerçekten kutsal bir şeye el sürmüş olsaydın, şimdiye kadar kesinlikle ölmüş olurdun."

Gitmek için döndüğümde Baal bana seslendi.

"Müşterin," dedi. "Zahariev Zareth değil, değil mi?"

Ona baktım, bu soru karşısında şaşırmıştım. "Neden Zareth olsun ki?"

Baal, "Söylentilere göre öldüğü gece Abram'ın dükkânının önünde onunla birlikte görülmüşsün," dedi. "Bütün bunlar biraz tesadüfi görünüyor."

"Dedikoducu olduğunu bilmiyordum, Baal," dedim. "Şebeke şüpheli, Eve," dedi.

Eve bağlantılarına verdiğim isimdi. Gerçek adımı vermek istemememin pek çok nedeni vardı.

"Ne hakkında?"

"Kimse ailelerle ilişkili biriyle anlaşma yapmak istemez."

"Gerçekten ağdaki herkes adına mı konuşuyorsun?" diye sordum. "Yoksa Zahariev'in senin bir pedofil olduğunu öğrenmesinden mi korkuyorsun?" Baal'ın yüz hatları sertleşti ve ben de güldüm. "Sanırım ikincisi. İyi geceler, Baal. Hiçbir şey için teşekkürler."

Dükkânından çıktım, ancak görüş alanından çıktıktan sonra adımlarımı hızlandırdım. Beni kızdırdığını düşünmesini istemiyordum ama şimdi kaç tanıdığımın aynı söylentiye duyduğunu merak ediyordum.

Bir sonraki ziyaretim bu sorunun cevabını verdi.

Saçlarını yüzünün derisini çekecek kadar sıkı topuz yap a n sert bir kadın olan hanımefendi bana şöyle bir baktı ve dışarı çıkmamı söyledi. Hiçbir gerekçem olmamasına rağmen tartışmaya çalıştım ve bana bir kağıt ağırlığı fırlattı.

Ellesar's Gold and Gemstone Gallery'nin güvenliği adımı söyler söylemez beni geri çevirdi ve Joakim's Emporium'a girmeye çalıştığım da hoparlörden bana bağırdı ve *farelerle* iş yapmadığını söyledi.

Kapıdan arkamı döndüm ve uzun bir nefes alarak başımı kırmızıya çalan gökyüzüne doğru kaldırdım.

Zahariev neden her şeyi mahvetmişti?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez kendimi suçlu hissettim. Bunu söylemek adil değildi ama Abram öldüğünde onu aramamış olmamın bir nedeni vardı.

"Siktir."

Cherub miyavladı.

"Biliyorum. Özür dilerim," dedim. "Bu iş planladığım gibi gitmiyor."

Çıkmaz sokağa girmeden önce bir seçeneğim daha vardı ve onu sona saklamıştım çünkü gerçekten gitmek zorunda kalmayacağımı umuyordum. Gomorra kötüydü, ama Hendekler? Onlar daha kötüydü.

Günahkârlar Sırası'ndaki müşteriler için kurallar vardı, Kaçakçılar Sırası'nda faaliyet göstermek için kurallar vardı. Hendeklere girmeye cesaret edenler için kural yoktu.

Bir zamanlar Southgate olarak bilinen bu bölge, Zahariev doğmadan yıllar önce çıkan bir yangınla keşfedilmemiş bir bölge haline gelmişti. O zamandan beri, ihtiyaç sahiplerinin ve kendilerini Ninova'ya ait hissetmeyenlerin evi haline gelmişti. Sadece mecbur kaldığımda, örneğin her zamanki alıcılarımın almadığı bir şeyi satmam gerektiğinde gittiğim bir yerdi, gerçi orada yaşayan insanlar genellikle parayla ticaret yapmazlardı. Onlar bir şeylerin ticaretini yaparlardı - parçalanmış kitaplar, serpantinit parçaları, *bir melek kanadının kemiği*, satmak için Gomorra'ya geri götürmem gereken şeyler.

Zamanımı boşa harcıyordum ve iki yanık sütunun işaretlediği girişten geçerken bu ziyaretimin de farklı olacağını düşünmüyordum.

Yabani otların istila ettiği kırık asfalttaki çatlakları takip ettim. Buradaki tek yeşillik buydu. Başka hiçbir şey ayakta kalamamıştı. Bazı binalar ve evler hâlâ sağlamdı ama harap olmuş ve dumanla lekelenmişti; diğerleri ise iskelet silüetlerinden başka bir şey değildi. Yine de, eğer düzgün bir çatısı ya da beton bir duvarı varsa, yerel halk burayı barınak olarak kullanıyor ve genellikle bölgenin diğer yerlerinden odun, tuğla ve metal topluyordu.

Bir keresinde Zahariev'e neden yeniden inşa etmediğini sormuştum. Yeterince parası vardı. Buradaki herkese yaşayacak daha güzel bir yer verebilirdi.

Eğer onlara yeni bir alan verirsem, burası artık onların olmayacaktı.

İlk başta ne demek istediğini anlamamıştım ama öğrenmem uzun sürmedi. Ninova'da bir hafta geçirmiştım ve varlıklı olanların daha az varlığa sahip olanlardan, daha az varlığa sahip olanların da hiçbir şeye sahip olmayanlardan aldıklarını görmüştüm.

Buna şaşırmamalıydım. Hiram'ın zenginliğinin temeli Ninova'da kanalla, çölle, madenlerle başlamıştı. Aynı suiistimali mikro düzeyde görmeyi hiç beklemiyordum ama bazen insanlar o kadar yıpranmıştı ki tek yapabildikleri hayatta kalmaktı.

Tepemizde, kararan gökyüzü bir ışık cümbüşüyle tutuştu ve ardından derin, gürültülü bir gök gürültüsü duyuldu. Sanki fırtına toprağın derinliklerindeki bir canavarı uyandırmış gibi yeri titretti.

Lanet olsun. Yürüyüşümde yağmur beklemiyordum.

Cherub da en az benim kadar korkuyla miyavladı. Yağmurda dışarıda olmayı sevmezdim. Zehirlenmiş gibi hissediyordum.

İlk birkaç damlacık düştüğünde, nihayet aradığım sokağı buldum, kararmış pencereler arasında çaprazlama uzanan, bazıları hâlâ giysilerle dolu çamaşır ipleriyle hatırlanmaya değerdi. Burada binalar daha az hasar görmüş ve teraslanmıştı.

Dışarıda birkaç insan vardı; bir adam marketinin önünde sigara içiyor, bir diğeri ise sokağa yığılmış çöp torbalarını karıştırıyordu. Hiçbiri bana aldırış etmese de kendimi huzursuz hissetmekten alıkoyamadım. Belki yağmur yüzündendi ama buraya geldiğim birkaç seferde burası çok daha hareketliydi.

Dükkân sahipleri mallarını kaldırıma çıkarıyor ve sabahın erken saatlerine kadar pazarlık ediyorlardı. Sokak lambası yoktu, bu yüzden çamaşır iplerine fenerler asmışlardı. Başka bir dünya gibiydi ve sanırım bazı açılardan öyleydi. Buranın dışında hiç kimse melek kemikleriyle takas yapmaya çalışmamıştı, 213 numaralı dükkândaki kadın hariç. Kapısının üzerindeki soluk rakamlara baktım. Bir zamanlar mavi olduğunu sanıyordum ama boyası o kadar solmuştu ki

Sadece biraz renk kalmıştı. Ayrıca tahtaya semboller kazımıştı. Ne anlama geldiklerini bilmiyordum ama kilisenin bunun bir tür büyüçölük olduğunu düşüneneğinden emindim.

Kaygan basamakları çıktım ve kapıyı çaldım. Küçük verandasında dururken yağmur daha da şiddetlenmeye başladı. Daha da yaklaştım, vücudumun mümkün olduğunca büyük kısmını kısa çıkıntının altına sığdırmaya çalıştım, kapıyı daha sert çaldım ama cevap gelmedi. Cherub miyavlıyordu.

"Biliyorum evlat. Özür dilerim," dedim.

Onu atkının içine soktum ve ceketimi üzerine katladım, pençelerini tenimde hissederken dişlerimi sıktım.

Bu berbat bir şey.

Binanın içine bakmanın bir yolunu bulmak için etrafıma bakındım ve verandanın yanında içeriyi görmemi sağlayacak bir sütun fark ettim.

Tırmandım, yağmur kapüşonlu başımdan ve sırtımdan yuvarlanırken yüzümü pencereye dayadım. İçeride bir tezgâhın arkasında duran, yüzü mum ışığıyla aydınlanmış bir kadın görebiliyordum.

Sakin ve odaklanmış görünüyordu.

Belki de kapıda olduğumu duymamıştı.

Pencereye vurdum.

Başını bana doğru çevirdi, gözleri kısılmıştı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, ben ölü bir orospu çocuğu olurđum.

"Kapalıyız," dedi. Boğuk sesini zar zor duyabiliyordum. Kapalı mı?

Burada hiç kimse kapanmaz.

Pencereye tekrar vurdum. Çaresizdim. Diğer bağlantılarımla tarafından dışlanmıştım ve bu sonuncusuydu.

Cevabı mumu söndürmek oldu.

"Hey!" diye bağırdım. "Hâlâ orada olduğuna biliyorum!"

Sanki nesnelerin kalıcılığını anlamamış gibiydi.

Sütundan aşağı indim ve kapısını çaldım. Yine de hakkını vermeliydim; bu kadın tam bir askerdı. Kapıya gelene kadar tam beş dakika çalmam gerekti.

Muhtemelen annemin yaşlarındaydı, kırışmış sarı saçları vardı. Saçlarını düşük tutuyor ve başının arkasında topuz yapıyordu, ancak birkaç asi tutam serbest kalmış ve başının etrafında süzülüyordu.

Adını unutmuştum, gerçi hiç söylememiş olması da mümkündü.

Bana ters ters baktı, tıpkı penceresini çaldığımda olduğu gibi kızgındı. Onu gerçekten suçlayamazdım. Çok sinir bozucu davranıyordum ama yardıma ihtiyacım vardı.

"*Kapalıyız* dedim."

Kapıyı kapatmaya çalıştı ve ben de bir Zahariev gibi ayağımı açıklığa sokmaya çalıştım ama keskin bir acı beynime doğru ilerleyince hemen çektim.

"Anne. Piç kurusu!" Dişlerimin arasından söyledim, her zonklayan acı dalgasını sürerken tek ayağımın üzerinde zıpladım. Bu, Zahariev gibi bir şey yapmaya çalıştığım son seferdi.

Kadın kapıyı suratıma kapatmadan önce bir gülümseme attı. "Hayır, hayır, hayır," dedim avuçlarımı kapıya çarparak. "Lütfen!"

Yalvarmaktan nefret ederdim ve kendimi gülünç hissediyordum. Kadının beni duyduğundan bile şüpheliydim ama henüz pes etmeyi reddettim.

Sırt çantamı omzumdan kaydardım ve günlüğümü almak için içine girdim. "Bakın, ne olursa olsun takas yaparım ama biraz bilgiye ihtiyacım var."

Günlüğü kapının altından geçirdim, bıçağın olduğu sayfaya kadar açtım. Birkaç dakika orada kalmasına izin verdim. Tam pes edip kitabı geri almak üzereyken, parmaklarımın ucundan çekip aldı.

Zorlukla nefes alarak bekledim.

Kitabı saklamış ve hiç cevap vermemiş olma ihtimali neydi?

Kapı kolunun döndüğünü duyduğumda olasılıkları oldukça olumlu görmeye başlamıştım.

Kapıyı tekrar açtı, gözleriyle beni süzüyordu. "Kimsin sen?" diye bağırdı.

"Adım Eve," dedim.

Bana inanmamış gibi bakışlarını kıstı ama ona gerçek adımlı verecek değildim.

"İlginç bir seçim," dedi. "Annen bunun güzel olduğunu mu düşünüyordu? Yoksa bilerek mi ilk günahı işleyen kadının adını verdi?"

Omuz silktim. "Sanırım bu neye inandığınıza bağlı."

İşin ironik yanı, annem bu hikâyeye inanıyordu ve itaatkâr olmadığımı düşündüğü zamanlarda bunu bana yerimi hatırlatmak için kullanıyordu.

Elmadan yedik. Bu bizim cezamız, derdi.

İhtişam Kitabı'nın ilk birkaç sayfasında yazılı olan gerekçe buydu. Küçük yaştan itibaren Havva'nın sözde günahından sorumlu olduğum öğretilmişti bana. Tanrı'ya itaatsizlik etmeye bu kadar kolay ayartıldığı ve Adem'i baştan çıkardığı için kendimi suçlu hissetmem sağlanmıştı.

Artık daha büyük olduğum için, ya Adem'in de aynı derecede sorumlu olduğundan ya da hiçbir zaman eleştirel düşünme yeteneğine sahip olmadığından şüpheleniyordum. Çoğu erkekle olan deneyimlerimi göz önüne aldığımda, ikincisini göz ardı edemezdim.

Şimdi düşündüğümde, Havva'yı takma adım olarak seçmemin uygun olduğunu anladım. Annem hikâyesini beni telkin etmek için kullanmıştı ama aslında yaptığı şey beni özgürleştirmektir.

Cherub askıdan kurtulmak için o anı seçti, başını serbest bırakırken kulakları havaya kalktı.

Kadının ifadesi kısa süreliğine yumuşadı.

"Adı ne?" diye sordu.

"Cherub," dedim.

"Cherub," diye tekrarladı, eğilerek kelimle yüz yüze geldi. "Ne kadar kıymetlisin, değil mi? Benim adım Saira."

Sadece kedime hitap etmesinin tuhaf olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum ama sonra bakışları benimkilere kayd, tekrar ekşidi ve istediğimi aldığım sürece umurunda olmadığına karar verdim.

Doğruldu ve kenara çekilerek dükkânına girmeme izin verdi. Mum yine yanıyordu ve muhtemelen çok fazla bitkisi olduğu için toprak kokuyordu. Her yerdeydiler, sepetler halinde tavandan sarkıyor, duvarlar boyunca çelenk gibi uzanıyorlardı. Mumlarla birlikte, sergilediği tüm o tuhaf şeyler olmasa, neredeyse ev gibi hissettiriyordu - mezarlık kiri, acı su ve renksiz sıvı içinde yüzen ölü şeyler.

Bunlar onun büyücülük yapan ya da en azından yapanlara eşya satan biri olduğunu ortaya çıkaran şeylerdi. Hayatını kazanmak için tehlikeli bir yoldu ama muhtemelen bunu yapmak için en güvenli yer burasıydı, Ninova Hendekleri'nin derinliklerinde. Kilise bunu öğrenirse sadece ona değil, müşterilerine de zulmederdi.

Kadın yanımdan geçip gitti, elinde hâlâ günlüğüm vardı.

Tezgâhın arkasına doğru ilerlerken, "Hiç kapanmadınız," dedim.

"Her zaman bir ilk vardır," dedi Saira, günlüğü kaldırarak. "Nedir bu?"

"Rüyalarım," dedim.

Tam olarak yalan sayılmazdı ama ona tüm gerçeği de söyleyecek değildim.

"Rüyaların," diye tekrarladı ve günlüğü tezgâhın üzerine bıraktı. I Ses tonundan onu kaybettiğimi anladım.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama cevaplara ihtiyacım var," dedim. "Ben rüyaları yorumlamam," dedi.

"Kapıyı bir nedenle açtın," diye tersledim. "Neden?"

Bana kızgın kızgın baktı. Bana güvenmesinin zaman alacağını biliyordum. Sorun şu ki benim zamanım yoktu. Yatağımın başucundaki çekmecedeki duran o lanet bıçak varken olmazdı.

Birkaç gergin saniyeden sonra kitabı açıp bıçağı çizdiğim sayfaya geldi ve parmağını resme doğru uzattı.

"Bu bıçak hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "*Sen ne biliyorsun?*"

"Burası benim dükkanım. Soruları ben sorarım."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum," dedim sinirli bir şekilde. "*Sorun da bu zaten.*"

Gözlerini dikmiş, devam etmemi bekliyordu. Tanrım, en az Zahariev kadar kötüydü. "Rüyamda onu çölde bulduğumu gördüm," dedim. "Hiçbir şey eskisi gibi olmadı.
o zamandan beri."

"Başka ne var?" diye sordu.

"*Başka ne* demek istiyorsun?" Sorusu karşısında kafam karışarak sordum.

"Yani, rüyalarında başka ne görüyorsun?" Dişlerinin arasından konuştu.

Rüyaları yorumlamadığını sanıyordum, demek istedim ama bunun beni çok uzağa götürmeyeceğine karar verdim. Çok iyi şartlarda tanışmadığımızı fark ettim. Bana kızmakta sonuna kadar haklıydı ama gerçek şu ki kapıyı o açmıştı, bu da bende onun istediği bir şey olduğu anlamına geliyordu.

"Sanırım bu bir hataydı," dedim, günlüğüme uzandım, ama onu elinden kaptı ve göğsüne yasladı. İşte bu yüzden gerçek bıçağı getirmemiştim; bu bıçak benden ve Zahariev'den başka herkesi öldürmek istiyor gibiydi.

Başka bir defter alıp içini aynı bokla doldurabilecekken bir defter için onunla kavga edecek değildim, bu yüzden gitmeye başladım.

"Bekle."

Durdum ve ona baktım.

"Kiliseden olmadığını nereden bileceğim?" Sesindeki titremeyi gizlemeye çalıştı ama ben duyabiliyordum. Belli belirsiz bir korku.

"Çünkü ben değilim."

"Bunun yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sence kilisenin bir ajanı göğsüne bağladığı bir kedi ve boktan çizimlerden oluşan bir günlükle buraya gelip senden yardım ister mi?"

"Bence kilise gücünü korumak için her şeyi yapar, hatta bana *İhtişam Kitabı'nı* küçümseyen bir kız bile gönderebilir."

"Benden ne istediğinizi bilmiyorum," dedim. İnfazcıların giyim kuşamları dışında tanımlayıcı işaretleri yoktu.

Bir mumu yaklaştırmadan önce birkaç uzun saniye bana baktı. Basit, siyah bir konik mumdu. Başka bir mumun alevini kullanarak yaktı ve aramıza koydu. Büyü kullandığını biliyordum ama benimkinden farklıydı. Bu doğuştan gelmiyordu; öğrenilmişti.

Şüphelendiğim gibi o bir cadıydı.

"Kâbuslar başlamadan önce ne oldu?"

"Alıcılarımdan biri gözümün önünde öldü," dedim.

"Abram Elkin."

Onu tanımasına şaşırmamalıydım. Haberin bu kadar uzağa ulaşmayacağını ummuştum. Baal'ın aksine, Zahariev hakkında soru sormadı.

"Öldüğü gece ona ne getirdin?" Tereddüt ettim

ve kaşları kalktı.

"O kılıç sadece rüyalarında değildi." Nefes

alamadan ona baktım. "Nedir o?" diye

sordum.

"*Nerede?*" diye karşı çıktı.

Cherub'a sarıldım, elim silahımın üzerindeydi.

Ellerini kaldırdı. "İstediğim için sormuyorum."

"Sen ilk olacaksın," dedim ve ona inanmam aptallık olurdu. "Yani sende olduğunu bilen başkaları da mı var?"

"Artık yok." Tekrar sormadan önce sözlerimin ağırlığının aramızdaki sessizliğe yerleşmesine izin verdim. "Nedir bu?"

Beni izledi ve sessizce bana küfrediyor mu yoksa gitmemi engelleyecek bir yol mu planlıyor diye merak ettim.

"Sana söyleyeceğim," dedi sonunda. "Ama karşılığında bir şey istiyorum." "Bu beni neden şaşırtmadı?"

"Güvenin bir bedeli vardır," dedi.

"Bunu büyük bir şeymiş gibi gösterme," dedim. "Neyse o, ödeme. Ne istiyorsun?"

"Yeşim," dedi.

Kaşlarımlı kalktı. "*Jade* mi? Uyuşturucu olan yeşim taşı mı?" Öylece baktı.

"Bağımlılığın mı var?" diye sordum.

Gözlerini kıstı. Belirgin kızgınlığına rağmen, bu geçerli bir soruydu, bana gerçeği söylemesini beklediğimden değil.

"Hayır," dedi. "Onu imgelemler yaratmak için kullanıyorum."

"Bunların halüsinasyon değil de imgelem olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum," diye tersledi ve tezgâhın etrafından dolandı. Ani yaklaşımı beni gerdi ama aynı zamanda Cherub'un tıslamasına neden oldu. Bir noktada küçük pençesini serbest bırakmış olmalı çünkü kadına doğru hamle yaptı. Herhangi bir zarar veremeyecek kadar uzaktaydı ama verdiği tepki kadının durmasına neden oldu. Şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi.

"Mükemmel bir tanıdığınız var," dedi.

"O bir tanıdık değil," dedim ve hemen pişman oldum.

Kadın kaba bir gülümseme sundu. "Düşündüğünüz gibi inançlarınızdan o kadar da kopuk değilsiniz," dedi.

Yüzüm kızardı. Bu doğrudu. Yine de bu kelimeyi kullanması beni korkutmuştu. Büyücülükle ilgili olduğu ve Tanrı'ya karşı işlenmiş bir suç sayıldığı dışında ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Ben... Tanıdık nedir?" diye sordum.

"Kiliseniz onlara şeytani ruhlar diyor," dedi kadın. "Yedinci Kapı'nın ardındaki kötülük tarafından kontrol edilen yaratıklar, ama onlar sadece rehberdir, sadece görevlerini tehdit edenlere zarar verirler."

Dikkatle onu izledim.

"Eğer familiarlar şeytani ruhlar değilse," dedim, "o zaman şeytan nedir?"

"Böyle şeyler yoktur," dedi kadın.

Kaşlarımı çattım ama kadın küçük, esprisiz bir gülümseme sundu.

"İstediğin cevap bu değildi, değil mi? Dönmeden önce bunu bir düşünün. Sana söyleyeceğim hiçbir şey rahatlatıcı

olmayacak." Doğru ya. Tamam.

"Söz veriyorsun," dedim. "Eğer istediğin şeyi sana getirirsem, bana bu bıçaktan bahsedeceksin."

"Sana bilmek istediğinden çok daha fazlasını anlatacağım," dedi. "Sadece bana yeşim taşını getir."

İsteği beni tedirgin etmişti ama cevaplar istiyordum.

"Peki," dedim. "Birkaç gün sonra görüşürüz."

Ona kesin bir zaman çizelgesi vermedim, çünkü uyuşturucuyu ele geçirmemin ne kadar süreceğini bilmiyordum. Zahariev babamın sevkiyatını çalmış olsa da, onu çoktan imha etmiş olması mümkündü. Eğer durum böyleyse, bir teslimat organize etmem gerekecekti ki adım lekelendiği için bu çok zor olacaktı.

Ne kadar çabalasam da, hayatımı biraz daha zorlaştırdığı için Zahariev'e kızmaktan kendimi alamıyordum.

Kapıya doğru ilerlemeye başladım.

"Bekle. Bunu al," dedi kadın, bana bir şemsiye uzatarak, "Tanıdığın için," diye ekledi.

"Teşekkür ederim," dedim çünkü nezaketinin benim için olmadığını açıkça belirtmiş olsa da yine de minnettardım.

Kapısının önünde birkaç saniye durdum ve Cherub'ı sıcak tutmak için ceketimin fermuarını çektim. İçeride olduğumdan beri hava daha da soğumuştı, yağmur sürekli ve sefil bir şekilde çiseliyordu. Yanık havayı içime çekerek derin bir nefes aldım. Şemsiyemi açıp Hendek'ten ayrılırken keskin koku beni yere serdi.

Praise'e vardığımda kot pantolonum sıırıslıklam olmuştu ama en azından Cherub kuruydu.

Kulüp kapalı olduğu için arkadan dolaştım ve şemsiyemi kapıda bıraktım. İçerisi soğuktu ve halı kaplı zeminde sahneye doğru ilerlerken titredim, çoraplarım botlarımın içinde gıcırdıyordu. Neyse ki titreşen müzik yüzünden kimse yaklaştığımı duymadı.

Coco'nun gülümsemesi beni gördüğünde genişledi.

İşin kötü tarafı, bu durum Hassenaah'nın da dikkatini bana çekmişti.

Sahnenin önünde duruyordu, bir elini göğsünün hemen altında kavuşturmuş, diğerini havaya kaldırmıştı. Başını ve vücudunun üst kısmını bana doğru çevirmiş, gözlerini benimkilere dikmişti. Muhtemelen Zahariev'den biraz daha yaşlı, siyah saçlı, kalın kemerli kaşları ve belirgin elmacık kemikleri olan güzel bir kadındı.

Varlığımdan iğreniyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra sahneye doğru döndü.

"Yine mi?" diye bağırdı, sesi bir kırbaç gibi havaya çarpıyordu.

Müzik durdu ve kızlar yerlerini aldı, bazıları aceleyle sahneden indi. Tekrar başladığında Coco'ya odaklandım. Onun dansını seyretmeye bayılırdım. Hareketleri her zaman çok kontrollü ve zarıftı. Hiram'da doğmuş olsaydı, Ulusal Bale'ye alınırdı.

Hassenaah'nın bir adım gerisinde sahneye yaklaştım.

Omuzlarının yükselişinden beni fark ettiğini anladım. Birkaç dakika sürdü ama sonunda konuştu. Kendini tutamadı.

"Sahnemde yer almak için başımın üstünden geçebileceğinizi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz Bayan Leviathan."

"Seni aşmadım," dedim, içimi sıcak bir nefret kaplamıştı.

"Yalan söylemeyin, Bayan Leviathan," dedi. "İstediğinizi, istediğiniz her şeyi elde ettiğiniz şekilde elde ettiniz: adınızla."

"Aslında onun için dans ettim," dedim.

Hassenaah'nın başı bana doğru döndü ve şok olmuş bakışları benimkilere takıldı. Muhtemelen bu gerçek hakkında çenemi kapalı tutmalıydım ama beni kızdırmıştı. Adımı yüzüme vurmaya o kadar hevesliydi ki, sıkı çalıştığımı bile kabul edemiyordu.

"Baban bu konuda ne düşünür?"

"Beni tehdit mi ediyorsun, Hassenaah?" diye sordum.

"Bu adil bir soru. Bildiğim kadarıyla ailelerin yakın ilişki kurmasına izin verilmiyor."

"Samimiyetten bahseden kim?" Ben de karşı çıktım. "Bu bir danstı, başka bir şey değil. Belki de bunun seni neden kıskandırdığını düşünmelisin."

Başını tekrar sahneye çevirdi ve elini sallayarak sesçiye müziği kesmesini işaret etti.

"Antrenman bitti," dedi. "Bu gece gerin. Yarın saat altıda başlıyoruz. tam saatinde."

Hassenaah uzaklaştı ve kızlar dağıldı. Coco uzun kollu bir gömlek giyerken **k o ş a r a k** yanıma geldi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Seni Hassenaah ile konuşurken gördüm." "Evet," dedim. "Her şey yolunda."

"Ne söyledi?" "İyi bir şey değil," dedim.

"Lilith." Adım ağzından çıkarken neredeyse bir sızlanmaydı. "İşleri daha da kötüleştirmedin, değil mi?"

"Neden her zaman işleri daha da kötüleştiren ben oluyorum?" Hayal kırıklığıyla sordum. "Benden nefret ediyor Coco. Ailemi sevmiyor ve Zahariev'i becermek istiyor."

"Tamam, tamam," dedi Coco, birinin beni duyma ihtimalinden utanmış gibi etrafına bakınarak. "Özür dilerim. Ben sadece... bunu senin için *istiyorum* Lilith ve eğer onunla anlaşılamazsan, bu her şeyi daha da zorlaştıracak."

"*Denedim!*"

Çok uğraşmıştım. Hassenaah için hayatımdaki herkesten daha çok uğraşmıştım. Benimle ilgili hiçbir şey onu etkilememişti, ne nezaket, ne şirretlik, ne de yetenek.

Benden nefret ediyordu.

Coco'nun aksi yönde ısrar etmesi de canımı acıtıyordu.

Gözlerimi kaçırdım ve Cherub'u askısından çıkarıp başıma geçirdim.

"Eve mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Evet. Sen gitmiyor musun?"

"Zahariev'i bulmam gerekiyor."

Yalan söyledim çünkü ona birkaç gram yeşim taşı aramaya gittiğimi söyleyemezdin.

"Ne zaman evde olursun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Geç olur herhalde."

Bana baktı. Gitmemi istemediğini biliyordum. Bu tartışmayı konuşmak, aramızdaki her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyordu ama benim canım konuşmak istemiyordu, en azından Hassenaah hakkında. İlgilenmem gereken başka, daha acil meseleler vardı.

"Tamam," dedi, sesi kısıktı.

Cherub için ellerini uzattı. Onu kaldırdım ve bakır rengi gözlerine baktım.

"Sen harika bir yardımcısın," dedim onu teslim ederken.

Bana miyavladı ve Coco gülümsememeye çalışarak kaşlarını kaldırdı. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece kedi istemediğini sanıyordum."

Cherub'un kulaklarının arkasını kaşmak için uzanırken, "Sana alışıyor," dedim. Bakışlarımı Coco'ya doğru kaldırdım. "Sonra görüşürüz."

"Dikkatli ol, Lily."

Praise'den girdiğim yoldan, arka kapıdan çıktım. Şemsiyeme uzandığımda telefonum titredi. Esther'in aradığını görmek için cebimden çıkardım ve kalbim boğazıma kadar yükseldi. Doğuma mı girmişti? Neden Gabriel onun yerine beni aramıyordu?

"Alo?" Cevap verdim.

Karşı tarafta sessizlik vardı.

"Esther?" diye sordum. Durmadan önce birkaç adım daha attım ve telefonumu kulağımdan çekerek aramanın kesilip kesilmediğini kontrol ettim. Hâlâ aktifti ve saniyeleri takip ediyordu. "Esther, her şey yolunda mı?"

Belki de beni yanlışlıkla aradı, diye düşündüm, yine de bu konuda bir şeyler doğru gelmiyordu. İsteksizce aramayı sonlandırdım, bir şey gönderip göndermediğini görmek için mesajlarımı kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu.

Yürümeye başladım ama sadece birkaç adım atmıştım ki telefonum tekrar çaldı.

"Esther?" Cevap verdim ama yine sessizlik vardı. "Esther!"

Yanlışlıkla aramışsa beni duyabileceğini umarak daha yüksek sesle konuştum ama yine ses yoktu. Tekrar telefonu kulağımdan çektim ve ekrana baktım. Bu tedirginlik hissi derinleşti ve yönümü değiştirerek Sümer'e doğru ilerledim. Her şeyin yolunda olup olmadığını iki kez kontrol etmekte yanlış bir şey yoktu... değil mi?

Dairelerine doğru ilerlerken aramayı bağlı tuttum. Bir noktada, şemsiyeyi bir kenara bıraktım ve tam gaz koşmaya başladım.

Kendime aşırı korumacı olduğumu söyledim. Esther'in saldırıya uğradığım gece olduğu gibi kanepede uyuyakalmış olması muhtemeldi. Muhtemelen telefonu altında duruyordu. Onu böyle bulmayı hayal ediyordum. Gayet iyi, uyuyordu.

Sadece içimin rahat olması gerekiyordu.

Daireye vardığımda ciğerlerim efordan yanıyordu ve ellerim biraz titriyordu. Binanın şifresini girdim ve onların katına ulaşması bir asır sürmüş gibi görünen asansöre yöneldim. Kapılar zar zor açıldığında içeri süzıldüm ve aceleyle koridorda dairelerine doğru ilerledim. Kapıyı çalmadım.

Eğer Esther gerçekten uyuyorsa, onu rahatsız etmek istemedim. Onun yerine anahtarımı kullandım.

İçeri girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Mutfağın zemininde dökülmüş çay ve kırılmış seramikler vardı, sanki çay yapıyormuş da fincanını düşürmüş gibiydi. Esther'in üçüncü üç aylık döneminin sonunda bile asla dokunmadan bırakmayacağı bir dağınıklığı.

Silahımı çektim.

"Esther?" Parçalanmış bardağın üzerinden atlayarak seslendim.

İşte o zaman kanı gördüm. Sadece birkaç parlak damlaydı ama yatak odasına doğru gidiyordu.

Belki de elini kesmişti.

"Esther!"

Sesim tanımadığım bir tona ulaşmıştı. Yatak odasına doğru ilerlerken içimde histeri yükseldi. O da boştu ama banyonun kapısı aralıktı ve oradan bir ayak görebiliyordum.

"Esther!" Odaya girerken silahımı kılıfına sokarak çığlık attım.

Görüşüm birden kıpkırmızı oldu.

Lavaboda, tuvalette, küvette, yerde, *her yerde* kan vardı ve hepsinin ortasında Esther duruyordu. Yan yatmış, eli telefonunun yanında, bir parmağı uzanmış ve kıvrılmış, karanlık bir ekranın üzerinde duruyordu. Diğeri yuvarlak karnının üzerinde duruyordu.

"Hayır, hayır, hayır, hayır."

Telefonumu çıkarırken ellerim o kadar kötü titredi ki, elimden kaydı, yere çarptı, ayakkabılarıma ve kotumun altına kan sıçradı. Telefonu alıp gömleğime sildim, gözlerim yaşlardan bulanıklaşmıştı. Ekrandan acil servisi arayacak kadar görüntü almayı başardım.

Görevli telefonu açtığında adresi bağırarak söyledim. "912 Sümer Yolu, Birim 716. Arkadaşımın bilinci kapalı ve kanaması var.

O hamile."

Karşı taraftaki kadının tıkırtılarını duyabiliyordum.

"Hastanın kadın olduğunu mu söylemiştiniz?" diye sordu.

"Evet! Bir kadın, otuz beş haftalık hamile." Zar zor konuşabiliyordum çünkü zar zor düşünebiliyordum. "Her yerinde kanama var. Her yerde kan var!"

"Nefes alıyor mu?"

Anlayamadım.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kulağımı göğsüne dayadım. "Evet! Evet!"

İçimi bir rahatlama kapladı. O yaşıyordu. Umut vardı.

"Esther!" Onu sallayarak çığlık attım. "Esther, lütfen uyan!"

"Hanımefendi. Hanımefendi. Kanın nereden geldiğini biliyor musunuz?" Sevk görevlisi de bağıırıyordu. "Başını mı vurdu? Kanaması var mı?"

Sorularını anlayamıyordum. Kanın nereden geldiğini nereden bilebilirdim ki? Her yerdeydi!

"Hanımefendi?"

"Bilmiyorum. *Bilmiyorum*. Ben doktor değilim. Buraya birini çağırın, lütfen. *Lütfen!*"

"Zaten bir ambulans gönderdim," dedi. "Bu soruları sormak onları hiç yavaşlatmayacak. Sağlık görevlileri için bilgiye ihtiyacım var."

Onun sakın sesinden nefret ediyordum. Bunun işinin bir parçası olması umurumda değildi. Beni geriyordu. Esther'in benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyormuş gibi hissettirdi. Liam'ın ne kadar önemli olduğunu.

"Hanımefendi?"

"Ne?" Tersledim.

"Sağlık görevlilerinin daireye girmesine izin vermeniz gerekiyor," dedi.

Oh.

Ayağa kalktım ve kapıya gittim. Kapıyı açtığımda, diğer tarafta iki adam vardı. Eldiven giymişlerdi ve birinin elinde büyük bir çanta vardı.

"Biri ambulans çağırdı mı?" diye sordu biri. "Evet, banyoda," dedim.

Aceleyle önlerine geçtim ve onlara odayı gösterdim.

"Ah, tatlım," dedi biri nefesinin altından. "Ne oldu?" "Bilmiyorum," dedim. "Onu bu halde buldum."

Hiç vakit kaybetmeden işe koyuldular. "Adı ne?" diye sordu içlerinden biri. "Esther," dedim.

"Esther," dedi adam yüzüne dokunarak. "Uyan, tatlım. Benim için gözlerini açabilir misin?"

"Kaç haftalık?" diye sordu diğeri. "Otuz beş haftalık," dedim.

Adam çift yönlü telsiziyle konuştu, verdiğim bilgileri ve daha fazlasını tekrarladı, kanamadan, tansiyonundan, kalp atış hızından ve ben odanın köşesinden Esther'i izlerken arka planda kaybolan milyonlarca başka şeyden bahsetti.

Sonunda onu sedyeye yatırdılar ve tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkardılar. Ben de onlarla birlikte asansöre bindim. Yüzü bana dönüktü, yan yatıyordu. Bilinci yerinde değildi ve yüzünü bir oksijen maskesi örtüyordu. Elastik bantların cildine baskı yapması hoşuma gitmemişti. Uzanıp ona dokunmak istedim ama ellerim kan içindeydi. Onun yerine, ona bakarken, uyanmasını diledim.

Uyanmasını. Uyanmasını. *Uyanmasını.*

"Akraba mısınız?" diye sordu içlerinden biri. "O benim kız kardeşim," dedim.

Bu doğru da olabilirdi.

"Hastaneye gitmenin bir yolu var mı?" Başımı salladım.

"Ön tarafa binebilirsin."

"Onun yanında olamayacak mıyım?"

"Uzun sürmez," dedi.

Kapılar açılır açılmaz dışarı çıktılar. Ben de peşlerinden gittim ama adımlarım durakladı ve onu ambulansa bindirmelerini uzaktan izledim.

İçimden bir ses onu bir daha asla canlı göremeyeceğimi söylüyordu.

Zahariev

"Kızıma dokunduğunu duydum," dedim.

O benim kızım değildi. Kimsenin değildi.

Ama ben onun adaletinin dağıtıcısıydım. Onun intikamı benimdi.

"Onun senin olduğunu bilmiyordum, dostum." Sesi titriyordu. "Hiçbir şey demek istemedim!"

Bunun adı Christian'dı. Christian Masters. Üç numaraydı.

Dördüncüsü yakında burada olacaktı.

"Ona saldırmak gibi bir niyetin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Saldırmak mı? Öyle mi dedi? Ona zar zor dokundum! Dostum, bana inanmak

zorundasın." "Sana inanıyorum," dedim.

Omuzları gevşedi. Suratına yumruğu indirmeden önce bu rahatlamayı hissetmesine izin verdim.

Parmak eklemlerim çenesine değdi ve gevşedi. Geri çekildiğimde omzumun üzerinden Cassius'un sesini duydum.

"Senin kız arıyor."

Ona soğuk bir bakış attım. "Ona katılmak ister misin?" Telefonumu elimden kaparak sordum.

Cevap verdiğimde kavga beni terk etti.

"Zahariev," dedi Lilith, adım ağzından hıçkırıklarla çıkarken. "Ben Esther. Ben... Gabriel nerede?"

Boğazım düğümlendi. "Neredesin?"

"Hastaneye giden bir ambulansa. Zahariev," dedi ve boğazının derinliklerinde bir yerden korkunç bir ses geldi. "Başarabilecek mi bilmiyorum."

Onuncu Bölüm

Hastaneye vardığımızda doktor ve hemşirelerden oluşan bir ekip bizi bekliyordu. Ben daha ambulandan inmeden Esther'i sürgülü kapıdan geçirip koridorda koşturmaya başladılar. Ben de peşlerinden gittim ama odasına girmeye çalışana kadar kimse beni fark etmedi.

"Burada olamazsınız," dedi mavi önlüklü bir hemşire.

Onu duydum ama gerçekten anlamadım. Esther beni aramıştı, bu da bana ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Ya uyandığında yalnızsa ve etrafı bu yabancılarla çevriliyse? Onun yanında olmalıydım.

Önce hemşireye, sonra da Esther'e baktım ama onu tüm bu hareketliliğin ötesinde zar zor görebiliyordum.

"Koridorun sonunda bir bekleme odası var. Durumu stabil olduğunda biri gelip sizi alacak." Hemşire işaret etti ve sonra kapıyı yüzüme kapattı.

Orada öylece durdum ve görüşüm bulanıklaşana kadar tahta parçalarına baktım.

Durumu stabil mi dedi? diye düşündüm. Kulağa umut verici geliyordu.

Arkamı döndüm ve koridorda bir aşağı bir yukarı baktım. Koridor boştu. Sessizdi. Esther'in odasında olanların tam tersi.

Kafamın içinde olanların tam tersi.

Hemşirenin işaret ettiği yöne doğru yürüdüm ve bekleme odasını buldum. Floresanlar mavi vinil koltuklardan ve grimsi zeminden parlıyordu. O kadar parlaktı ki gözlerim yaşardı.

Ya da belki sadece ağlıyordum.

Herkesten uzakta bir koltuk seçtim ve kollarımı kendime dolayarak oturdum, kendimi tutmaya çalıştım. Gabriel'in gelmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Yalnız kalmak istemiyordum. Ya korkunç bir şey olursa?

Lütfen, lütfen, lütfen.

Kime yalvardığımı bilmiyordum: belki Esther'e, belki de Tanrı'ya.

Nefret ettiğim bir Tanrı'dan merhamet dilemek için uygun bir zaman olmadığını fark ettim ama eğer hayatta kalırsa her şeyi yapardım.

Eve giderdim.

Hemşire Pomeroy'u çağırdığında orada fazla kalmamıştım. Bu Esther'in soyadıydı. Midem dehşetle doldu. Aynı zamanda göğsüm umutla kabardı. Bana Esther'i görebileceğimi söylemesini istedim ama bunun yerine bana başka bir bekleme odasına kadar eşlik etmek için orada olduğunu söyledi.

"Kız kardeşiniz acil sezaryen için ameliyata girecek." "O iyi mi?"

diye sordum. "Bebek iyi mi?"

"Ayrıntıları bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama birileri mümkün olduğunda size bilgi vermek için dışarıda olacak." Gözleri kanlı ellerime kaydı. "Yaralandın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim, avuç içlerim yukarı bakacak şekilde ellerimi uzatarak. "Bu... kız kardeşimin kanı. Kalbinin atıp atmadığını görmem gerekiyordu."

"Oh, tatlım," dedi kaşlarını çatarak. "Sana temizlenebileceğin bir banyo göstereyim."

Onu koridorda takip ederken başımı kaldırdığımda tanıdık bir siyah trençkot gördüm. Daha düşünmeden koşmaya başladım.

"Gabriel!" Onu gördüğüm için rahatlamıştım ama kafasını bana doğru çevirdiğinde neredeyse duruyordum. Onu hiç bu kadar derin kaş çatarken görmemiştim. Ciddi durumlarda bile gözlerinde her zaman bir parıltı olurdu ama bana bakan gözleri çoktan ölmüştü.

"Lilith," dedi.

Onunla arpıştım ve beni sıkıca kavradı. Gitmesine izin vermek istemedim. Yok olmasından korkuyordum.

"ok zgnm Gabriel," dedim. Ağlamak istemiyordum ama duygularımı kontrol edemiyordum. Evlerine vardığımdan beri boğazımın arkasında birikiyordu ve onunla temas kurduğum anda patladı.

"Her şey yolunda bebeğim," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Ona inanmak istedim. Kafamda, Esther ve bebeği ziyaret etmek için evlerine dönmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeme izin verdim, ama kalbim... milyonlarca parçaya ayrılıyordu.

Kendimi geri çektim ve gözlerimi sildim, birdenbire yalnız gelmediğini fark ettim. Cassius da onunla birlikteydi... Zahariev de yle. Gözlerimiz buluştu. İfadesine bir anlam veremiyordum ama yine de duygularıma bir anlam veremiyordum. Bir yanımda beni teselli etmesini istiyordu. Diğer bir yanımda ise, istediğimi yapsaydı ve bebek doğana kadar Gabriel'in Esther'le evde kalmasına izin verseydi şu anda burada olup olmayacağımızı merak ediyordu.

Başka bir hemşire yaklaştığında hızla gözlerimi kaçırdım ve kollarımı kendime sardım. "Bay De Santis?"

"Evet?" dedi Gabriel.

"Beni takip ederseniz, sizi özel bekleme odanıza götüreceğim."

"Karım nerede?" diye sordu.

"Ameliyatta," dedi hemşire. "Size odanızı gösterdikten sonra-" "O nasıl? Peki ya oğlum?"

"Bay De Santis, size odanızı gösterdikten sonra ameliyathaneyi arayıp bilgi alabilirim."

"Gabriel," dedim kolumu onun koluna dolayarak. Bakışlarını benimkilere indirdi. "Hadi gidelim."

Gözleri yüzümde oyalandı. Ne düşündüğünü bilmiyordum, belki de hiçbir şey ve her şeyi aynı anda düşünüyordu.

Onu ileri doğru çektim, o da beni takip etti. Hemşirenin arkasına düştük. Süit çok uzakta değildi, koridorun sonunda ve penceresiz bir kapının arkasındaydı. Odanın kendisi genişti ama yine de modüler koltuklar ve laminat ahşap masalarla hastane çılgınlıkları atıyordu. Bir duvar yeşile boyanmıştı ve floresanları masa lambalarıyla değiştirmişlerdi.

Hemşire çıkmadan önce, "Birazdan biri sizinle ilgilenecek," dedi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Aramıza ağır ve korkunç bir sessizlik yerleşti. Gabriel kanepenin kenarına oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Cassius odayı geçip kahve makinesine gitmeden önce bana baktı.

Zahariev koluma dokundu. Başımı kaldırıp ona baktım.

"Yüzünü yıkamalısın," dedi. Gözlerim kısıldı ama yüzümdeki sorunun ne olduğunu sormadan ekledi: "Ve ellerini."

Gözlerim irileşti.

Zahariev bir adım geri çekildi ve bitişikteki banyonun kapısını açtı. İçeri süzıldüm ve doğruca lavaboya gidip sıcak suyu açtım. Ellerime çok fazla sabun pompaladım, köpüklerin Esther'in kanıyla kırmızıya dönüşmesinden nefret ediyordum. Su buharlıydı ve tenime değdiğinde keskin bir nefes aldım ama umurumda değildi. Kendimi biraz temiz hissetmemi sağladı.

Arkamdan gelip soğuk suyu açana kadar Zahariev'in beni banyoya kadar takip ettiğini fark etmemiştim.

"Dur!" Suyu kapatarak tersledim.

"Kendine zarar veriyorsun," dedi ve tekrar açtı. Tekrar uzandım ama elini orada tuttu. "Lilith, *dur*."

Döndüm ve onu ittim. Bir adım geri çekildi, ama bunu aramızda biraz mesafe bırakmak için bilerek yaptığını biliyordum. Onun bakışlarından nefret ediyordum.

Bakışları neredeyse cam gibiydi, sanki benim *için üzülüyor*muş gibiydi ve bu beni kızdırdı. Beni görmezden gelmeye karar verdikten sonra umursamaya hakkı yoktu.

"Beni dinleseydin bunların hiçbiri olmazdı." Çenesi gerildi. "Lilith-"

"Siktir. Seni."

Onu tekrar ittim ve o da bana izin verdi. Belki de beyninin bir kısmı bunu hak ettiğini anlamıştı. Sırtı duvara dönükken bileklerimi yakaladı.

"Bırak beni!" Sıkılmış dişlerimin arasından söyledim. Kendimi kurtarmaya çalıştım ama beni daha yakına çekti ve sonra elleri yüzümün iki yanındaydı, parmakları kafa derime sertçe bastırdı. O kadar yakındı ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Gözleri sulanıyordu.

Onu hiç böyle görmemiştim. Keşke şimdi görmeseydim.

"Özür dilerim," dedi. "Dinlemeliydim. Keşke dinleseydim. Özür dilerim."

"Üzgün olmanı istemiyorum," dedim. "Bunu *düzel*tmeni istiyorum."

Yapabileceği bir şey olmadığını söylemek istercesine başını hafifçe salladı.

"Lily-"

"Bana böyle hitap edemezsin!"

Kapı çalındı ve Zahariev beni serbest bıraktı. Cassius'un kafasını odaya soktuğunu görmek için tam zamanında döndüm ama ne söyleyeceğini zaten biliyordum. Biliyordum çünkü diğer odadan Gabriel'in derin feryadını duyabiliyordum.

"Liam geldi. Onu stabilize ediyorlar," dedi Cassius. Ağzım titredi.

"Esther?"

Cassius sadece başını salladı.

İlk hıçkırık yüzeye çıkarken ağzımı kapattım. Bir kez başladığında, duramadım.

Yere yığıldım ve Zahariev de beni yere kadar takip etti.

Esther gitti. Esther gitti.

Esther öldü.

Kelimeleri defalarca tekrarladım, gerçek gibi hissedeceğim, anlayacağım anı bekledim.

Sorun da buydu. Anlamıyordum. Bu nasıl oldu?

Onu iki gün önce görmüştüm. Mutlu ve güler yüzlüydü. Lanet bir pasta yapmıştı.

Ve şimdi ölmüştü.

"Beni on sekiz kez aradı," dedi Gabriel.

Bizi bu lanet süite getirdiklerinden beri durduğu yerdeydi, öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Şimdi tek fark elinde telefonunu tutuyor olmasıydı.

Bir sandalyeye oturdum, ondan uzaklaştım ama konuştuğunda ona doğru baktım. Ona uzun süre bakamazdım, çünkü hoşuma gitmeyen çok fazla şey hissediyordum.

"On sekiz kez." Gabriel'in sesi kesildi.

Lanet olası telefonun neredeydi? Sormak istedim. Bunun yerine dişlerimi sıktım. Konuşmamasını diledim, en azından bu konuda. Zahariev'e ne kadar kızgın olsam da, Esther'i riskleri bilerek terk etmeye karar veren Gabriel'di... gerçi hiçbirimiz bunu beklemiyorduk.

Belki de sorun buydu.

Her olasılığa hazırlıklı değildik.

Ama neden *böyle* bir olasılık vardı ki?

Aramızdaki en erdemlileri kurtaramayacaksa bir tanrının ne anlamı vardı?
Anlamıyordum.

Hiç anlamıyordum.

Kapı çalındı ve genç bir hemşire içeri girdi. "Bay De Santis?"

Gabriel ayağa kalkarak, "Evet," dedi. "Ben
Victoria," dedi hemşire.

Sesi yüksek ve fazla neşeliydi. Göğsüme bir ok gibi saplandı. Dünyanın en parlak ışığı sönmüşken bir insan nasıl bu kadar mutlu olabilirdi?

"Oğlunuzla tanışmaya hazırlanmanıza yardım edeceğim. Eğer beni takip edersen?"

Bebek.

Liam.

İçimde gergin bir heyecan oluştu. Esther'in kaybını düşününce kafa karıştırıcıydı ama sadece oğlu yaşarken yas tutmak da yanlış geliyordu. Onun ışığı daha yeni yanmaya başlamıştı ve ben şimdi onu arıyordum çünkü onu takip etmek istiyordum. Bana rehberlik etmesine ihtiyacım vardı.

Kime benzediğini merak ettim, Gabriel'e mi yoksa Esther'e mi? Bunu anlayabilecek miydim?

"Bay De Santis'i bebeğin yanına yerleştirdikten sonra sizi almaya geleceğim, ailem. Merak etmeyin!"

Gabriel'in çıkması için kapıyı açık tuttu ve sonra gittiler, ben de Zahariev ve Cassius'la baş başa kaldım. Gabriel olmadan tek ses, bana ne kadar zamandır burada olduğumuzu hatırlatan bir saatti. Geçen her saniye bizi gün ışığına daha da yaklaşıtıyordu ve Esther olmadan bununla yüzleşmek istemiyordum.

Gittikçe daha da gerginleşiyordum. Zahariev yardımcı olmuyordu. Beni izliyordu. Bakışlarını hissetmeye o kadar alışmıştım ki, gözlerini kaçırıp geri döndüğünü bile anlayabiliyordum. Sanki her an çatlayacağımı düşünüyordu, bu da iki şeyden birine hazırlandığı anlamına geliyordu: Ya koşarsam beni tutacak ya da düşersen beni yakalayacaktı.

Her zaman ikisinden biri olurdu.

Saat ilerlemeye devam etti ve ben dişlerimi daha da sıktım. Birbirimizi bu kadar iyi tanımamalıydık.

Zafiyet düşmanın cephaneliğindeki bir silahtır, derdi annem ve ben benimkini hiç düşünmeden teslim etmiştim.

Dişlerimi daha sert sıktım.

Ve o lanet saat...

Ne yaptığının farkına varmadan sandalyemden kalkmıştım. Kanepenin üzerine tırmandım ve duvardan sökerek tüm gücümle yere fırlattım. Aşağı atlayarak yattığı yere doğru yürüdüm ve tekrar tekrar üzerinde tepindim.

Kimse beni tutmadı.

Kimse beni yakalamadı.

Plastik çizmelerimin altında her çıtırdadığında, biraz daha mücadele ettim.

Bittiğinde birkaç derin nefes aldım ve yerime döndüm.

"Biliyor musun," dedi Cassius, "birimizden pili çıkarmasını isteyebilirdin."

Kolumu uzatıp onu terslerken yüzüne bakmadım. "Senin kız tam bir baş belası," dedi Cassius.

"Ben onun kızı değilim," diye tersledim. "Ve asıl baş belası sensin."

Cassius'un dudakları seğirdi. Gözlerini oymak istedim.

Kahvesinden arta kalanları mideye indirdi. "Sigara içmeye gidiyorum." "Ne tür bir canavar bir bebekle tanışmadan önce sigara içer?" diye sordum.

"Seninle uğraştıktan sonra her normal insanın bir sigaraya ihtiyacı olur," dedi Cassius. "Sence Zahariev neden bu kadar çok sigara içiyor?"

"Cassius," diye tersledi Zahariev. "Biraz yürüyüşe çık." "Tamamdır patron," dedi sahte bir selam vererek. O gittiğinde ben konuştum.

"Eğer onu Hassenaah ile tanıştırmadıysan, belki de tanıştırmalısın. Benden ne kadar nefret ettikleri konusunda yaklaşabilirler."

"Sence Cassius ve Hassenaah senden neden nefret ediyor?" diye sordu.

"Çünkü benim nankör, şımarık bir velet olduğumu düşünüyorlar," dedim. "Ve Hassenaah seni becermek istiyor, ya da belki seni becerdi ve bundan kurtulamıyor. Gerçekten bilmiyorum."

"Cassius senden nefret etmiyor," dedi Zahariev. "Dikkatimi dağıttığını düşünüyor. Bundan nefret ediyor."

"Kulağa aynı şeymiş gibi geliyor," dedim.

Zahariev buna cevap vermedi. Bunun yerine konuyu değiştirdi.

"Hassenaah'ı kovmamı ister misin?"

Dönüp ona baktım, bunu sormasına şaşırmıştım. "K o v a m a z s ı n," dedim. "Coco onu seviyor."

"Ne istersem yapabilirim," dedi.

"Evet ama ikisi de onu benim yüzümden kovduğunu bilecek ve ben böyle bir şöhret istemiyorum."

Zahariev kaşlarını kaldırdı. "Ne itibarı?"

"Bir şeyler her ters gittiğinde beni kurtarmak için üzerime çullanırsan, sadece bir sıçan gibi görüneceğim ve hakkımda söylenen her şey doğru olacak."

Zahariev'e koşmak, beni beladan kurtarması için babama koşmakla eşdeğerdi ve bazı şeyler vardı ki bu tür bir borca değmezdi.

Huzursuz bir sessizliğe gömüldük ama bunun çoğu cevaplanmamış bir sorudan kaynaklanıyordu. Hassenaah ile yattığını inkar etmemişti ve bu içimi kemiriyordu. Onları birlikte hayal etmekten kendimi alamıyordum ve bunu düşündükçe hayal kırıklığım daha da artıyordu.

Neden bilmek istediğimi bile bilmiyordum.

Belki de Hassenaah'ı düşmanım olarak gördüğüm içindi.

Öfkem alçalıp yükseldi ve tam konuşacakken kapı çalındı.

Neşeli hemşirenin bizi Liam'ı görmeye götürmek için döndüğünü sandım ama gelen o değildi. Başının tepesinde birkaç tutam saçı olan yaşlı bir doktordu. Önlük ve beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti. Ondan hemen hoşlanmadım. Dr. Mor'u görmeyi tercih ederdim ama o geleneksel tıptan yana değildi.

Kilisenin koyduğu kurallara uymuyordu. "Bay Zareth," dedi doktor.

Doktordan Zahariev'e baktım, o da başıyla onayladı.

"Esther Pomeroy'la ilgili ilginizi çekebileceğini düşündüğüm bazı bilgiler var," dedi. "Hastaneye vardığında tahlillerini yaptık. Sisteminde yüksek konsantrasyonlarda Commiphora myrrha vardı."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

Doktor bana baktı ama sonra Zahariev'e baktı. Demek o da o adamlardan biriydi.

"Size bir soru sordu," dedi Zahariev.

Doktorun gözleri büyüdü. "Özür dilerim, madam-"

"Bayan Leviathan," diye düzelitti Zahariev. "Bayan Lilith Leviathan'ın huzurunda bulunma şerefine nail oldunuz, Dr. Marlow."

Gözleri daha da büyüdü. "Özür dilerim, Bayan Leviathan. Ben... Ben bilmiyordum."

En kötüsü de başka biri olsaydım umursamayacak olmasıydı.

"Esther'in sisteminde ne bulduğunuzu söylüyordunuz," diye sertçe hatırlattım.

"Evet," dedi boğazını temizleyerek. "Commiphora myrrha. Sisteminde yüksek konsantrasyonda bitki vardı. Yüksek dozda alındığında erken doğuma neden olabilir."

"Zehirlendiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Size yüksek dozda ve tek seferde aldığını söyleyebilirim. Kanamaya bu sebep oldu."

Onun asla böyle bir şey yapmayacağını savunmak için konuşmaya başladım. Liam'ı asla böyle bir tehlikeye atmazdı ama doktor devam etti.

"Buraya gelene kadar önemli miktarda kan kaybetti ve ameliyat masasında kalbi durdu." Bakışları Zahariev'e kaydı, benimkiler de öyle. "Bilmek isteyeceğinizi ve belki de... haberi vermek isteyeceğinizi düşündüm."

Zahariev başını salladı ama doktora bakmıyordu. Bana bakıyordu. Kapının arkamdan kapandığını duydum.

"O asla yapmaz, Zahariev!"

Bir an için benimle aynı fikirde olmayacağını düşündüm ama sonra yaslandığı duvarı iterek, "Biliyorum. Esther'i tanıyan tek kişi sen değilsin Lilith."

Gözlerimi kırptım ve yüzüm ateşle dolunca bakışlarımı kaçırdım. Bu gece birini kaybeden tek kişiymişim gibi davrandığımı biliyordum ama kişisel acımın ötesini düşünmek zordu, özellikle de onu bulan bendim.

Zahariev çeneme dokundu ve bakışlarıyla buluşana kadar başımı geriye doğru yönlendirdi. "Burada bir düşman istediğini biliyorum," dedi. "Ama o ben değilim, küçük aşkım."

Başparmağının ağzımın köşesine dokunduğunu hissettim ve bir yanımla onu ısırmak istedim ama cinsel bir şekilde değil. Dişlerimi gösterdim ve ondan uzaklaştım. "Düşmanlarımla kim olduğuna sen karar veremezsin, Zahariev. İstersem seni de düşmanım yaparım."

Gözleri karardı ve eğer neşeli hemşire o anda bizi Gabriel ve Liam'ı görmeye götürmek için dönmeseydi ne diyeceğini merak ettim. Cassius'u dışarıda beklerken bulup odadan çıkmadan önce Zahariev'e toplayabildiğim en sert bakışı attım.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

"Çıktığımdan beri," dedi. "Hafızamdan asla silemeyeceğim bir şeyin içine girmek istemedim."

"Keşke ben de seni hafızamdan silebilseydim," diye mırıldandım.

Hemşire ya aramızdaki konuşmayı duymamıştı ya da bizi görmezden gelmek için gerçekten çok uğraşıyordu, çünkü parlak bir şekilde gülümsedi ve onu takip etmemizi işaret etti.

"Bu taraftan!"

Bizi büyük bir kapıdan geçirdi, kayıt masasını geçti ve hasta odalarının olduğu başka bir koridora götürdü. Gabriel'in odasına vardığımızda duraklayıp kapıyı çaldı ve kapıyı açarken "Ailemi getirdim!" dedi.

Önce ben girdim ama ayaklarımın beni girişten öteye taşıyamadığını fark ettim. Gabriel Liam'ı çıplak göğsünde tutuyordu. Bebeğin profilinden daha fazlasını göremiyordum ama küçük, pembe ve mükemmeldi.

Gabriel başını kaldırdı ve bana gülümsedi.

"Lilith," dedi. "Gel bak... Tıpkı ona benziyor."

Bu sözlerin beni mutlu edeceğini sanmıştım ama içimden buz gibi geçtiler. Zahariev koluma dokundu. O henüz odaya girmemişti, Cassius da öyle. Beni bekliyorlardı.

Ama ben hareket edemiyordum.

Tek odaklanabildiğim kalbimin ne kadar hızlı attığıydı. Zahariev'in dokunuşu sertleşti. Başımı kaldırdığımda onu kaşlarını çatmış, kaşlarını indirmiş buldum.

Lilith mi?

Ağzı hareket ediyordu ama söylediği hiçbir şeyi duyamıyordum. Kavrayışı sıkılaştı ve beni tuttuğu yere baktım. Parmakları hemen gevşedi.

"Lily?"

Gabriel'in sesi sisi yararak geldi. Başımı çevirdim ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Ne adımı söyleyişine ne de gözlerindeki garip coşkulu acıya dayanabildim. Esther olmadan Liam'la karşılaşmayı kaldıramazdım.

Zahariev'den kurtuldum ve kaçtım.

Ve koştum.

Koştum da koştum.

Bir noktada, birinin beni takip ettiğini fark ettim. "Lilith, duracak mısın lan?"

Zahariev'di.

Her nasılsa, daha hızlı koşmak için kendimde bir güç buldum ve Gabriel ile Esther'in apartmanına varana kadar durmadım. Çok sıcaktı. Saçlarım terli yüzüme yapışmıştı. Ciğerlerim yanıyordu ama umurumda değildi. Tek yapabildiğim nefes almaya konsantre olmak olduğu için günün acısı o kadar da kötü değildi.

Binanın şifresini girmeye çalışana kadar titrediğimi fark etmedim. Yine de başardım ve kapı tam Zahariev yaklaşırken tıklayarak açıldı. Kapıya uzandı ve açık tuttu. İçeri girerken ona bakmadım. Beni asansöre kadar takip etti, yanıma geldiğinde kolu koluma değdi. Aramıza mesafe koyma dürtüsüne direndim. Bir yanım dün gece Başpiskopos Lisk'ten döndükten sonra yaptığı gibi elimi tutmasını istiyordu ama yapmadı ve asansöre bindiğimizde karşılıklı durup birbirimizi izledik.

"Bunu hemen şimdi yapmak zorunda değilsin," dedi. "Sadece şimdi var," dedim.

Çünkü daha sonra geri dönecek kadar güçlü olmayabilirdim. Şu anda yeterince güçlü olduğumdan emin değildim ama asansör kapıları açıldığında koridora adım attım ve Esther'in dairesine geri döndüm.

Bu kez içeri girdiğimde kokuyu tanıdım. Bu sadece yere dökülmüş çay değildi. Mür kokusuydu.

Zahariev yanımdan geçti ve parçalanmış fincanın en sağlam parçasını almak için eğildi, ki bu sadece kulplu kısımdı. Ters çevirdi, bir o yana bir bu yana döndürdü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum.

"Mür seramiğe yapışıyor," dedi ve sonra bana gösterdi. Kehribar renkli perçemler yüzeye yapışmıştı.

"Sence bunu Lisk mi yaptı?"

Başından beri sormak istediğim bir soruydu bu, içimden atamadığım bir şüpheydi. Başpiskoposun muhalifleri hedef almaya başlaması ve şimdi Esther'in ölmüş olması bir tesadüf gibi görünmüyordu. Kilise aleyhinde tek kelime ettiğini duymamıştım ama belki de beni öldüremediği için onu öldürmüştü.

"Hayır," dedi Zahariev.

Teorimi bu kadar hızlı çürüttüğü için içimde sıcak bir öfke dalgası yükseldi.

"Lisk komisyon tarafından görevden alınma riskini göze almazdı," diye devam etti,

"Ailemden birini hedef alsaydı da böyle olurdu."

"Ancak kendi gücünün komisyonunkinden daha fazla olduğunu düşünüyor," dedim. "Bunu bana o söyledi."

Zahariev kırık seramik parçasını tezgâhın üzerine koydu, bakışları bana kaydı. Ellerini serbest bırakmak istediği izlenimini edinmiştim ve bu hoşuma gitmemişti.

"Söylemiş olabilir ama bu onu doğru yapmaz. Lisk'i komisyon atadı. Komisyon onu görevden alabilir."

"Benimle beş yaşındaymışım gibi konuşuyorsun, Zahariev. Lisk'in böyle bir şey yapabileceğine inanmak senin için neden bu kadar zor?"

Zahariev tamamen bana doğru döndü. "Bunu kişiselleştiriyorsun."

"Bu kişisel bir mesele," diye homurdandım.

"Lisk'in Esther'i senin yüzünden hedef aldığını düşünüyorsun," dedi Zahariev. "Ama senin için önemli olsa bile ona zarar vermek için hiçbir nedeni yok."

Yüzümü ondan çevirip mutfığı taradım. "Onu savunmandan nefret ediyorum."

"Onu savunmuyorum ama hedefi ıskalıyorsun." "Artık seni dinleyemiyorum," dedim.

"Zaten dinlemiyorsun ki," diye karşı çıktı.

Yüzümü buruşturdum.

"Lisk nefretini hak etmiyor demiyorum," dedi Zahariev. Sesi bu kez daha sakindi. "Ama öfken başka bir yere ait ve onu en çok hak eden kişinin üzerine saldığından emin olmak istiyorum."

Gözlerim yine yaşarmıştı. Tanrım, bundan nefret ediyordum.

Boğazımı temizledim. "Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum." "Bu yüzden buradayız, değil mi?"

Oturma odasına doğru ilerlerken Zahariev'e baktım, yerdeki bir şeye bakmak için durakladı. Bunun Esther'in kanı olduğunu düşündüm ve hemen dikkatimi mutfığa, Esther'in çayını koyduğu yere çevirdim. Kapları açmaya başladım, kurcalandıklarına dair bir işaret aradım ama fincandaki maddeye benzer bir şey bulamadım.

Çayla işim bittiğinde tüm mutfığı gözden geçirmeye karar verdim. Her dolabı ve çekmeceyi aradım, içinde ne olduğunu koklamak için etiketli ve etiketsiz her kavanozu açtım. Esther konserve yapmayı severdi, özellikle de

farklı turşu çeşitleri. Turşuları açmayı bitirdiğimde ellerim acıyordu ve burnuma sadece sirke kokusu geliyordu.

"Başını ağrıtacaksın," dedi Zahariev.

Esther ve Gabriel'in odasından çıktığını görmek için döndüm ve banyoda olduğunu fark ettim. Biraz solgun görünüyordu ve gözleri değişmişti. En azından bakışları bana farklı gelmişti. Belki de şimdi neden normalden biraz daha dengesiz olduğumu anlamıştı.

"Dünden beri bir tane içiyorum," dedim.

Zahariev kaşlarını çatı ama biraz da sinirli görünüyordu. "Dr. Mor'un sana en başta söylediği gibi dinlenmen gerekiyor," dedi. "Ben... sen ne yapıyorsan onu yapabilirim."

"Ben iyiyim," dedim. "Şüpheyi yer bırakmıyorum."

Hastanedeki doktorun Esther'in bunu kendi kendine yaptığını ima etmesi yeterince kötüydü. En azından evi aradığımı ve bardağındaki maddeye benzer bir şey bulamadığımı kesin olarak söyleyebilirdim.

"Ecza dolabını kontrol ettin mi?" diye sordum.

"Lilith," dedi Zahariev, sesinde bir onaylamama notası vardı.

Banyoyu gördün, demek istedim. Bunu neden yapmam gerektiğini neden anlayamıyorsun?

"Kontrol edeceğim," diyerek mutfaktan çıktım ama Zahariev önümü kesti. Yanından geçmeye çalıştım ama bana izin vermedi.

"Zahariev," diye tersledim.

"Kontrol etmene gerek yok," dedi. "Çünkü hiçbir şey bulamayacaksın. Tek yapacağın kendini yeniden travmatize etmek olacak."

"Az önce yardım etmeyi teklif ettin," dedim. "Ve şimdi bir pislik gibi davranıyorsun." "Pislik yapmıyorum," dedi.

Onu iterek yolumdan çekmeye çalıştım ama o hareket etti, kollarını belime doladı ve beni yerden kaldırdı.

"Zahariev!" Kollarımı boynuna, bacaklarımı da beline doladım. Bu içgüdüsel, beni düşürecekmiş gibi hissettiğimde bedenimin verdiği tepkiydi. Ama düşürmedi. Onun yerine, beni taşırken elleri kalçalarımın altından geçti ve kıcımlı yemek masasının üzerine koydu.

"Dinlemiyorsun," dedi.

"Dinlemiyorsun lan!" Onu tekrar itmeye çalıştım ama ellerimi kavrayarak kalçalarımı kaynak yaptı. Ben de onu tekmelemeye çalıştım ama bacaklarımın arasında durduğu için pek başarılı olamadım.

"Bitti mi?" diye sordu. Çenesi gergindi, kasları patlıyordu.

Ona ters ters baktım. Boyu zaten benden bir karıştan fazlaydı ama onun sinirli bakışları altında oturmak kendimi çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Ben çocuk değilim Zahariev," diye tersledim. "O zaman neden çocuk gibi davranıyorsun?" diye sordu.

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibiydi. Fiziksel olarak geri çekildim. Zahariev gözünü bile kırpmadı. Ellerimi serbest bırakıp göğsümün üzerinde kavuşturdum ve tekrar ağlamamak için bakışlarımı kaçırdım.

"Lilith," dedi Zahariev ama ona bakmayı reddettim.

Parmaklarının şakağını sıyırdığını hissettim. Titreyen bir nefes alarak gözlerimi kapattım.

"Seni korumaya çalışıyorum. Neden bana izin vermiyorsun?"

Gözlerimi açtım ve bakışlarıyla karşılaştım. Yüz hatlarının yumuşamasından nefret eder gibiydim, sanki bana çocuk dediğini unutturmaya çalışıyordu.

"Beni korumana ihtiyacım yok."

"İhtiyacın var," dedi, o şefkatli yüz ifadesini koruyamayarak. "Sadece bunu benden istemiyorsun."

"Oh, siktir git," dedim. "Benim için iyilik olsun diye bir şey yapmışsın gibi davranma. İkimiz de babamın senden beni takip etmeni istediğini biliyoruz."

Zahariev'in kaşları düştü ve yemin ederim gözleri mavinin daha parlak bir tonuna dönüştü. Ateşle oynadığının farkındaydım ama yanmak istiyordum.

"Nazik olmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Sesinde sert bir ton vardı. Tenimi tırmalıyor, beni ürpertiyordu. Konuşurken bana doğru eğildi. Düşmemek için kollarına tutunmak zorunda kaldım. Pazuları kaslıydı ve Lisk'le karşılaştıktan sonra onun tarafından tutulmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım.

Vücudum gerginleştikçe tutuşum sıkılaştı, neredeyse rahatsız edici bir hal aldı. Bacaklarımın arasında, aynı anda hem şişmiş hem de boş hissetmeme neden olan bir sıcaklık birikiyordu. Bacaklarımı birbirine bastırmak istedim ama Zahariev bacaklarımın arasındaydı ve beni bir kez daha istediğim şeyden alıkoyuyordu.

"İyilik için yapıyorsan iyiliğin hiçbir anlamı yok, Zahariev."

Bir an için taş gibi hareketsiz kaldı, ama sonra gözleri dudaklarıma düşmeden önce ağzının köşesi alaycı bir yarım gülümsemeyle kalktı.

"Ah, küçük aşkım," dedi. "Öğrenmen gereken çok şey var."

Bana gülüyormuş gibi hissettim ve ona acı çektirme arzusu içimde sıkıca kıvrıldı. Ellerimi boynuna doladım ve onu kendime çektim, birkaç nefes için ayrılmadan önce ağızlarımız sıcak, çok basit bir öpücükle çarpıştı. Aynı anda bacaklarımı Zahariev'in beline doladım ve onu kendime çektim. Tam da hayal ettiğim gibiydi, sert ve kalındı.

Neredeyse inleyecektim.

"Lily," diye uyardı Zahariev, sesi alçak ve sertti.

Parmaklarım saçlarında sıkıştı. "Bana öyle hitap etmemeni söylediğimi sanıyordum." "Herkes sana Lily diyor," dedi.

"Arkadaşlarım bana Lily der,"

dedim. "Ben senin arkadaşın değil miyim?" diye sordu.

I sallandı benim Kalçalar, Hatırlatma onu . bizim güncel koşullar.
Zahariev'in nefesi kesildi.

"Arkadaşlarını becermekle ilgileniyor musun?" diye sordum.

Elleri göğüs kafesime doğru kaydı. Sanki aramıza mesafe koymak istiyor ama bunu yapacak cesareti kendinde bulamıyordu. Bencil herif. "Bunun olmasını istememiştım."

Gözlerimi kırptım, ona olan bağlılığım azaldı.

"Sertleşmek istemediğini mi söylüyorsun?" Bana baktı, ağzı sıkı, vücudu kaskatı kesilmişti.

"Bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun? Bunun olamayacağını biliyorsun."

"Bunu zorlaştırmıyorum," dedim. "Bunun bir anlamı olması gerekiyormuş gibi davranıyorsun.

bir şey. Seks sadece seks olabilir."

Aynı beklentilere sahip pek çok kadınla yatmıştı. Benimle de aynı şeyi yapmasını engelleyen tek şey ismimdi.

Zahariev beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. Günaha teslim olmuş her ne parçası varsa onu kapatışını izledim. Reddedilmenin o soğuk darbesi beni gerçeğe döndürdü.

Yatak odasına doğru fırladım.

"Siktir, siktir, siktir, Lilith!" Zahariev'in arkamdan bağırdığını duydum ama bu sefer beni durduramadı. O bana ulaşmadan Esther'in odasındaydım ve banyonun kapısını iterek açtım.

Hatırladığımdan daha kötü görünmesini beklemiyordum ama şimdi kan kurumuştı. Artık göz kamaştırıcı, parlak bir kırmızı değil, bazı yerleri diğerlerinden daha kalın olan kaba bir siyahtı. Dokunduğu her yeri görebiliyordum.

-Duş duvarı, musluk, tezgah. Beni aramadan önceki dakikalarda yaşadığı paniği okumak gibiydi.

Yere kayarken kapının çerçevesine tutundum. Zahariev arkamdan gelip oturdu, kolları beni sardı, dizleri beni hapsetti. Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü.

Bir şey söylemesini bekledim - bir gün beni dinlemeyi öğreneceksin.

Ama söylemedi.

Hiçbir şey söylemedi.

Zahariev

Temizlikçi çağırmak için koridora çıktım.

Bir sigaraya ihtiyacım vardı, taşaklarımdaki ağrıyı dindirecek bir şeye ama Lilith'in yemek odasında söyledikleri üzerinde uzun uzun düşünmek de istemiyordum.

Bunun bir anlamı olması gerekiyormuş
gibi davranıyorsun. Siktiğimin veledi.

O her şey demekti.

On Birinci Bölüm

Zahariev koridora çıktı. Yüksek sesle söylemese de temizlik için çağırdığını biliyordum, ki bunun için minnettardım. Bunun olduğunu bilmek bir şeydi, söylendiğini duymak başka bir şey.

Esther'in yatak odasında yerde ne kadar oturduğumuzdan emin değildim ama sonunda Zahariev beni gitmeye ikna etti. Hâlâ benimle uğraşmak istemesine şaşırmıştım. Tam bir felakettim ve çok kaba davranmıştım. Neredeyse yirmi dört saattir uyanık olmam ve şu anda duygularımı iyi kontrol edememem dışında gerçekten bir mazeretim yoktu.

Kendimi dengesiz hissediyordum. Pervasız hissediyordum.

Onunla dövüşebilirdim. Onu becerirdim. Şu anda yaptığımdan, yani *düşünmekten* başka bir şey yapmak için her şeyi yapardım.

Kanepedeki pozisyonumdan kalktım, Esther'in battaniyesini omuzlarıma çektim ve odayı geçerek Gabriel'in plak koleksiyonuna gittim. Sessizliği dolduracak tanıdık bir şeyler ararken Liam'ın odasından gelen bir ses duydum.

Durdum ve kapıya doğru baktım. Sanki bir şey düşmüş gibiydi. Seçtiğim plağı çıkarmak için bir an durdum ve sonra odaya doğru yöneldim. Kapıyı açtığımda tepe lambasını yakmaya çalıştım ama Gabriel lambayı değiştiriyormuş gibi görünüyordu çünkü tavanın ortasında boş bir delik ve yanında bir merdiven vardı.

Bu odaya girmek zamanda geri adım atmak gibiydi. Gabriel'in, Zahariev onu her ne için çağırdıysa, onunla ilgilenmesi için çağrılmadan önce üzerinde çalıştığı şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

Bu düşünce göğsümü gerdi ama bu hisleri bir kenara ittim.

Kapıyı açık bıraktım. Oturma odasından gelen ışık Liam'ın ismindeki son harfin duvardan düştüğünü görmeme yetti. Beşiğin içinde bir şey fark ettiğimde etrafına bakmaya başladım.

Yerimden sıçradım, beynim tam olarak ne gördüğümü algılamaya çalışıyordu. İlk başta bir tür oyuncak olduğunu düşündüm ama yaklaştıkça başka bir şey olduğunu fark ettim. Zonklayan büyük bir küre gibi.

"Ne oluyor lan..." Daha iyi görebilmek için telefonumu çıkardım ama ışık yaratığa vurur vurmaz tiz bir çığlık attı ve kendini havaya *fırlattı*. Yaratık dokunaçlarını büyütürken, zonklayan kütlesi mor elektrik iplikleriyle canlanırken geri çekildim ve Liam'ın şifonyerine çarptım.

Zahariev silahını çekmiş halde odaya daldığında silahıma uzandım. Yaratık tiz bir çığlık daha attı ve sonra kendini ona doğru döndürdü. Zahariev ateş etti ve yaratık çığlık atarak yere düştü. Menekşe rengi bir ışıkla titreşerek kıvranıyor gibiydi. Dokunaç benzeri kolları pencereye doğru fırladı ve kendini dışarı fırlatırken camı parçaladı.

Birkaç saniye boyunca her şey sessizdi.

Zahariev bana baktı. "İyi misin?"

Başımı salladım, ama kalbim hâlâ bir mil hızla atıyordu.

Zahariev pencereye doğru ilerledi, silahı hâlâ çekiliydi. Ben de onu takip ettim ama pencerenin kenarından baktığımda tek görebildiğim sarı güvenlik ışığında parıldayan kırık camlardı.

"Nereye gitti bu?"

"Şuraya," dedi Zahariev, çitlere doğru başıyla işaret ederek.

Yaratık yuvarlanmış dikenli tellerin üzerine düşmüştü, jelatinimsi vücudundan parçalar yere düşüyordu ve artık o garip, mor ışıkla parlamıyordu. Ölmüş müydü?

Pencereden uzaklaştım, Liam'ın odasından çıktım ve ön kapıya yöneldim. Zahariev de beni takip edince şaşırmadım. Koridorda asansöre doğru ilerledik.

"Hayal ettiğimi sanmıştım," dedim, hâlâ biraz nefes nefese kalmıştım. Kalbim göğsümün dışında atmayı bırakmamıştı. Zahariev bana baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Bakışlarına karşılık verdim. "İnfazcıların saldırdığı gece Burke'ün gözlerinin aynı mor ışıkla parladığını düşünmüştüm."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü kafamı çarptım," dedim, gördüğüm şeyin bir dakika önce orada olduğunu ve bir dakika sonra gittiğini söylemedim. "Bana inanacakmışsın gibi davranma! Şu lanet şeye bak!"

Zahariev bir şey söylemedi ama ikimiz de haklı olduğumu biliyorduk.

Zemin kata ulaştık ve dışarı çıktık. Zahariev silahını çekti, ama yaratığın düştüğü duvara yaklaştığımızda çoğu gitmişti. Geriye birkaç tane titreşen kürecik kalmıştı, garip, parlayan sümüklü böcekler gibi otların arasında sürünüyorlardı. Yaklaştığımızı hissetmiş olmalıydılar, çünkü hep bir ağızdan çığlık attılar ve birkaç kısa, yapışkan uzuv çıkardılar. Daha büyük olanın aksine, sadece küçük tekerlekler gibi otların içinde yuvarlanmayı başardılar.

"Bana o şeyin bir *anne* olduğunu mu söylüyorsun?" Zahariev botuyla onları ezerken sordum.

"Anne değil," dedi. "Ama kesinlikle çoğalabilir." "O zaman onları ezmeyi bırak! Ya *daha fazlasını* yapıyorsan?"

"Sence bundan geri dönebilirler mi?" diye sordu botunu kaldırarak. Tabanı balçıkla kaplıydı.

Midem bulandı. "İğrenç."

Zahariev ayakkabısını çimlere sürterek arkasında jöle izi bıraktı. "Sence onu yakalayabilir miyiz?" diye sordum.

"Hayır, *yakalayabileceğimizi* sanmıyorum," diye tersledi Zahariev, sesi yükselmişti. "Onu neyle öldüreceğiz? Muhtemelen az önce tüm şehrim lanet olası bir uzaylı virüsü bulaştırdım."

"Bana bağırman için sana bir sürü sebep verdiğimin farkındayım, ama ben sadece lanet olası bir sorunu çözmeye çalışıyorum, senin aksine, bunu *milyonlarca kez daha kötü* hale getiren sensin!"

Zahariev konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "Özür dilerim. Bağırığımı fark etmemiştim."

"Sorun değil," dedim, aniden yorgunluğumun ağırlığını hissederek. Uzun bir yirmi dört saat olmuştu.

Zahariev saatine bakarak, "Seni eve götürmeliyim," dedi ama ikimiz de kıpırdamadık. Daireme dönme düşüncesi bana neredeyse yabancı geliyordu, özellikle de bu kadar çok cevaplanmamış soru varken. Bakışlarımı balçık kaplı çimlere kaydırđım.

"Lisk'in kilisede iblisler hakkında vaaz verdiği zamanları hatırlıyor musun?" diye sordum.

Cadının iblislerin gerçekte var olmadığını söylediğini biliyordum ama bu şeylerin aksini kanıtlamak için oldukça iyi bir argüman oluşturduğunu düşündüm.

"Bana gerçekten dikkat ettiğini mi söylüyorsun?"

"Büyüm ortaya çıkana kadar kâfir olmadım," dedim. "Senin bahanen ne?"

"Ben bu şekilde doğdum," dedi.

"*Demek* istediğim," dedim konuşmayı yeniden yönlendirmek için, "ya o yaratık bir iblisse? Lisk iblislerin insanları ele geçirebilen ruhlar olduğunu söylemişti. O şeyler Burke'ü ve muhtemelen Esther'i de ele geçirdi."

Durakladım.

"Ya... ya o şeyin onların dairesinde olmasının sebebi bensem?"

"Dur," dedi Zahariev ama bu düşüncenin dehşeti çoktan boğazımı tırmalamaya başlamıştı. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bu yoldan gidemezsin Lilith."

"Kendimi asla affetmeyeceğim, Zahariev-"

"Evet, şey," dedi gözyaşlarımı silerken. "Bağışlama abartılıyor. Günah işlediklerinde yalvarsınlar diye kiliseye gidenlerin boğazına tıktığı bir şey sadece."

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Hiç de alaycı değilsin."

"Biz böyle yetiştirildik küçük aşkım," dedi ellerini omuzlarıma bırakarak. "Hadi seni eve götürelim."

Beni apartmanın önüne kadar götürdü ve Felix'i aradı. O sırada temizlik ekibi gelmişti. Kargaşadan uzaklaştım ve dizlerimi göğsüme çekerek soğuk kaldırımda oturacak bir yer buldum.

Zahariev'in ceketini omuzlarıma doladığını hissettiğimde sıçradım. Titrediğimi ancak o zaman fark ettim. Bir saniye sonra yanıma oturdu ve ben de başımı omzuna yasladım.

"Bunu nasıl yapmam gerekiyor?" diye

sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Eve git. Normale nasıl döneceğim?"

"Kimse senden normale dönmeni beklemiyor," dedi. "Eve gidiyorsun, uyuyorsun. Farklı bir dünyada uyanırsın. İnsanlar size her şeyin kolaylaştığını söyleyecektir ama asla kolaylaşmaz. İyi günler vardır ve acının lanet bir yük treni gibi çarptığı günler vardır."

Boğazımda biriken kalınlığı yutkunarak bastırdım. Zahariev bana hiç babasını kaybettiğinden bahsetmemişti ama şimdi onu dinlerken

Birden bunun ne kadar zor olduğunu fark etti. Babasını kaybetmekle kalmamış, hemen ardından aile reisi olarak onun yerine geçmişti.

"Ne iş yapıyorsun o zaman?" Ona bakarak sordum. "Acı bu kadar kötü vurduğunda?"

Zahariev'in gözleri benimkilere kaydı.

"Sadece bitene kadar acı çekiyorum," dedi. "Bu sadece hayat, küçük aşk."

"Eğer hayat buysa, onu yaşamak istediğimden emin değilim."

"Öyle söyleme."

"Neden söylemeyeyim? Ciddiyim. Ben ne yapıyorum ki, Zahariev? Buraya kaçamayacağım bir hayattan kaçmak için geldim. Eninde sonunda eve dönmek zorunda kalacağım. Sırf sikini içime sokabilsin diye babamın seçtiği bir pislikle evlenmek zorunda kalacağım. Bizim dünyamızdaki tüm kadınlar sadece yüceltilmiş üreme makineleri."

Zahariev'in çenesi patladı. Hangi kısma tepki gösterdiğinden emin değildim ama onun da kendisine damızlık denmesinden benim makine denmesinden hoşlandığım kadar hoşlandığını sanmıyordum. Sorumluluğunun aynı olduğunu biliyordu - varisler üretmek, soyu devam ettirmek.

"Bana bir söz ver," dedi, hâlâ beni izliyordu. "Ne için?"

"Eğer artık bu işi yapmak istemediğini hissedersen... bana söyle. Seni geri getirmem için bana bir şans ver."

Onu öpmek istedim.

Kısa bir an için, hayatımda hiçbir şeyi daha fazla istemediğimi hissettim. Kendimi ona doğru eğilirken buldum, dudaklarımız tam doğru açıda buluşsun diye yüzümü eğdim.

"Lilith."

Adımı bir uyarı gibi söylemişti ama bu, daha önce bana doğru sallandığını hissettiğim zamanki gibi değildi. Bu seferki soğuktu. Bana uslu durmamı söylüyordu.

"Özür dilerim," dedim. Başımı çevirdiğimde gülüşümün içi boştu. "Neredeyse kim olduğunu unutuyordum."

Tanrım, gerçekten uykuya ihtiyacım var.

Huzursuz bir sessizliğe gömüldük. Bunun her şeyden çok utandığım için olduğunu düşünüyordum ama çok geçmeden Felix geldi. Ayağa kalktığımda Zahariev elini uzattı ama ben tutmadım. Şimdilik ona dokunmayı bırakmıştım. Felix araçtan çıktı ve kapımı açtı. Yüzü asıktı, kaşları çatıktı.

"Özür dilerim Bayan Leviathan," dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Ben de üzgündüm.

Aracın arkasına tırmandım. Felix sürücü koltuğuna kaydı ve sonra benim camımı indirdi. Zahariev dışarıda duruyordu.

"Gelmiyor musun?"

Kalbimin yerinden çıkacak gibi olmasından nefret ediyordum ama genelde beni eve o bırakırdı. "Yapılacak çok şey var," dedi.

"Ellerinizin ve dizlerinizin üzerinde yerdeki kanı temizlemeyeceğinizi biliyorum. Peki başka ne var?"

Bana üzgün, gönülsüz bir gülümseme verdi.

"Biraz uyu Lilith," dedi ve araçtan uzaklaştı.

"Bekle!" Zahariev'in ceketini iterek çıkardım. Ceketini büktüm ve camdan ona doğru fırlattım. Yakaladı, gözleri parlıyordu.

"Umurunda olmadığını biliyorum," dedim, "ama bunu bensiz yaparsan seni asla affetmem."

Kılını bile kıpırdatmadı, bu da bana ne kadar ciddi olduğumu bildiğini düşündürdü.

Güzeldi.

Her kelimemde ciddiydim.

Arkamı döndüm ve Felix pencereyi açarak bizi dış dünyadan yalıtı. Kabin sıcaktı ve arka planda sessizce klasik müzik çalıyordu. Başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım.

Biri bana dokundu.

İrkilerek uyandım, sertçe sarsıldım ve zaten çarpmakta olan başıma keskin bir ağrı saplandı.

Tanrım, kendimi berbat hissediyordum.

Bir anımı aldı ama apartman kompleksime vardığımızı fark ettim. Felix kapıyı açmış, benim çıkmamı bekliyordu.

"Özür dilerim, Bayan Leviathan," dedi. "Evdesiniz."

"Teşekkürler, Felix," dedim. O kadar yorgundum ve ağzım o kadar kurumuştı ki sesimi fısıltının üzerine zorlukla çıkarabiliyordum. Gözlerimi kırıştıtararak arka koltuktan kaydım. Ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissediyordum. Belki de öyleydım.

"İyi olacak mısın?" Felix sordu. Sesinde daha önce hiç gerçek bir endişe duymamıştım ve dürüst olmak gerekirse, sormak için çok geç olduğunu hissettim.

"Coco evde," dedim. "İyi olacağım."

Beton merdivenlerden daireme çıkarken arkama bakmadım.

İçerisi, karşı duvara ve kanepeye ışık yansıtan televizyon dışında sessiz ve karanlıktı. Bir tarafta buruşuk bir battaniye duruyordu. Coco bir yere gitmek için kalkmış gibi görünüyordu. Mutfakta değildi, belki de banyoya gitmiştir.

Botlarımı kapıda çıkardım ve koridordan odama doğru ilerlerken banyoda ışık yanmadığını ve kapının aralık olduğunu fark ettim.

Bu durum beni tedirgin etti.

Yaklaştım ve iterek açtım, boş olduğunu görölnce rahatladım ve aynı zamanda endişelendim. Boğazımda bir düğümle yutkunarak Coco'nun odasına doğru döndüm ve aynı şeyi keşfettim.

Yaklaştıkça içimi bir korku kapladı. Kapıyı iterek açtığımda parmaklarımlın uçları soğuktu ve kalbim hızla çarpıyordu.

Coco yataktaydı ve Cherub başının yanındaki yastığın üzerinde top gibi kıvrılmıştı.

Titreyen bir nefes aldım.

"Hey," dedi Coco. Sesi biraz boğuktu, sanki yeni uyanmış gibiydi. "Eve yeni mi geliyorsun?"

Başımı salladım.

Kaşlarını çattı ve doğrulup oturdu, uzun saçları omzunun üzerinden dökölüyordu. "Ne oldu?" diye sordu. "Neyin var?"

Hayatımda ilk kez kendimi annem gibi olmayı ve kalbimin etrafında bir zırh olmasını dilerken buldum. Belki de böyle oluyordu, birbiri ardına gelen acı verici darbeler, ta ki bir gün uyanıp hiçbir şey hissetmeyene kadar.

Boğazım düğümlendi ve gözyaşlarımı akıtmak için çok uğraştım ama Coco'nun sesinde içimi parçalayan bir şey vardı. Yatağına sürölnerек girdim ve yanına uzandım. Parmaklarımlın saçlarımlı taradığını hissettim.

"Lilith?" Coco fısıldadı.

"Her şey," diye hıçkırarak cevap verdim.

Zahariev

Lilith sağ salim eve dönerken telefonumu çıkardım ve Dr. Mor'u aradım.

"Senin için erken, Zahariev," dedi.

"Evet, uzun bir gece oldu," dedim. "Esther Pomeroy'un bir saat içinde Ninova Genel Hastanesi'nden alınmasını ayarlamayı istiyorum. Tam bir otopsiye ihtiyacımız var."

Cevap veren sessizlikteki şoku hissedebiliyordum. "Elbette."

Ne olduğunu sormadı. Yakında öğrenecekti. "Peki Burke'ün cesedinden aldığınız örnekler?" telefonu kapatmadan önce ekledi. "Jöle benzeri madde mi?"

"Evet mi?"

"Ne olduğunu biliyorum."

Bölüm II

Üzücü

On İkinci Bölüm

Sons of Adam meşguldü.

Bar tıklım tıklımdı ve her masa doluydu. Havada yoğun bir duman bulutu asılı duruyordu ve bu da yemek salonunun tamamını daha karanlık gösteriyordu. Arada sırada birileri kalkıp koridorda dolaşıyordu. Birkaçı sadece tuvalete gidiyordu ama diğerleri Samuel'in cephaneliğini sakladığı depoya gidiyordu. Küçük bıçaklardan gerçek bir alev makinesine kadar her şey vardı.

Bununla ne yapacaksın? İlk tabancamı almaya gittiğimde sormuştum.

Şuna bak, diye cevap vermişti.

Ona inanmıştım. İşe birkaç parça satarak başlamış bir koleksiyoncuya benziyordu. Buna rağmen işini ciddiye alıyordu. Bir silah edinme süreci aslında Sons of Adam'a gitmekten çok daha kapsamlıydı. Geçmiş kontrollerini zorunlu tutuyor, yüz yüze dersler ve yazılı testler veriyordu.

Eğer gereklilikleri yerine getirmek istemiyorsan, o zaman silaha ihtiyacın yok, demişti.

Zahariev bunu yapmak zorunda mıydı? Biraz suratım asık bir şekilde sordum, çünkü babam bana zaten ateş etmeyi öğretmişti.

Zahariev'e kim öğretti sanıyorsun?

O ana kadar babası olduğunu sanıyordum.

Mızımızlansam da Samuel'in kapı bekçiliğini takdir ediyordum. Burada çok az insanın silahı olması gerekiyordu, ancak bu onları başka yerlerden satın almaya çalışmaktan ya da kendi silahlarını yapmaktan alıkoymuyordu. Kaç kez sokakta bir tür sivriltilmiş plastik veya metal parçasıyla bıçaklanma haberleri duyduğumu bilmiyordum. Bu bir sorundu ama herhangi biri silah ya da lanet olası bir alev makinesi edinebilirse dönüşebileceği türden bir sorun değildi.

Odanın köşesinde yuvarlak bir masaya oturdum. İki saattir buradaydım ve dört çilekli daiquiri ile mozzarella çubuklarımın sadece yarısını içmiştim. Üçüncü içkimden sonra rom ve şeker tadı gelmeye başlamıştı, ki bu iyiydi. Pek iştahım yoktu.

Felix beni bıraktıktan sonra bütün gün uyudum. Uyandığımda Coco çorba yaptı, ben de suyunu içtim. Tam olarak midem bulanıyor gibi değildi. Sadece aç hissetmiyordum.

Şu anda Esther'e o dairede ne olduğunu öğrenme ihtiyacı dışında pek bir şey hissetmiyordum.

Elinde boş bardak ve sürahilerle dolu bir tepsi taşıyan garson kız masama uğradı. Adı Shelley'di. Kabarık, sarı saçları vardı ve kömür karası göz kalemi gözlerinin etrafına bulaşmıştı. Sigara gibi kokuyor ve ciğerleri yanıyormuş gibi konuşuyordu. Ninova'ya geldiğimden beri bana hizmet ediyordu. Bazen bana *yol için fazladan* bir mozzarella çubuğu siparişi verirdi.

"Bir içki daha ister misin hayatım?" diye sordu.

Boş bardağıma baktım, bir iblisle savaşmak için ne kadar kafamın iyi olduğunu tartmaya çalışıyordum.

Liam'ın yatak odasında bulduğum blob yaratığa bu adı vermeye başlamıştım. Koval'ı, Burke'ü ve şimdi de Esther'i ele geçirdiğinden oldukça emin olduğum düşünülürse, en uygun isim bu gibi görünüyordu.

Bu düşünceyle gözlerim yaşardı, yeterince sarhoş olmadığımı da bu şekilde anladım.

"Bir tane daha," dedim ve boş bardağı ona uzattım. "Teşekkürler Shelley."

"Tamamdır hayatım," dedi ve kalabalığın içine doğru ilerledi.

Buraya içmeye gelmemiştim. Buraya mozzarella çubukları için bile gelmemiştim ama Shelley ben oturduktan kısa bir süre sonra onları getirdi.

"Jack sen kapıdan girer girmez yapmaya başladı," dedi.

Boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım, kokunun midemi nasıl çalkalayacağına hazırlıksızdım ama kimsenin bana neyin yanlış olduğunu sormasını istemiyordum. Henüz bilmiyorlarsa bile yakında öğreneceklerdi. Esther'in ölüm haberinin sokaklara ulaşmamasının tek nedeninin cenaze töreninin duyurulmamış olması olduğundan şüpheleniyordum.

O günden korkuyordum.

Büyümün çözülmesine izin verdim, kendimi etrafımdaki şehvet yağmuruna açtım, ama bu duygu yakıttı. Umutsuzluğumu bastırdı ve bunu alay etmek için kullandım.

"Jack'e ona borçlu olduğumu söyle," dedim.

"Oh, tatlım," dedi Shelley. "O adama hiçbir şey borçlu olmak istemezsin. Ona teşekkür ettiğini söylerim."

Sırıttım ama o arkasını döner dönmez gülümsememi ve maskaralığımı bıraktım.

Öne doğru eğildim, dirseklerimi küçük masaya dayadım ve mozzarella çubuklarından birini aldım. Marinara sosunun içine daldırdım, bir o yana bir bu yana çevirdim. Yemek gibi bir niyetim yoktu. Sadece ellerimi meşgul etmem gerekiyordu. Bu annemin nefret ettiği bir alışkanlıktı ve beni yakaladığında, eğer toplum içindeysen masanın altına tekme atar ya da evdeyse kolumu tokatlardı. Öyle bir noktaya gelmişti ki, çatal bıçak takımını almak için bile olsa elini her kaldırdığında irkilirdim.

Bu onu daha da sinirlendiriyordu.

Babam da onu neden özlemediğimi merak ederdi.

"Hey, fişek," dedi bir ses.

Tanıdık bir sestir, o yüzden başımı kaldırıp bakmadım bile ama yemeğimle oynamayı bırakıp mozzarella çubuğunu sepetine geri koydum.

"Havamda değilim, Abel," dedim.

"Hiçbir zaman havanda değilsin," dedi.

Başımı kaldırdım ve Sam'in kardeşi olan yaşlı adama ters ters baktım. Sons of Adam'a sık sık gelen diğerleri gibi ürkütücü biri değildi ama bana zor anlar yaşatmayı severdi ve ben de genellikle ona karşılık verirdim. Bu gece kendimi sözlü bir münazara yapacak kadar iyi hissetmiyordum.

Oturdu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin, fişek?" diye sordu.

"Sana kaç kere bana böyle hitap etmemeni söyledim?"

"Daha kötü lakaplar da var," dedi.

"Lakap da *yok*."

Kıkırdadı ama sessizleşti, huysuz davranışından etkilenmemişti. Birkaç dakika sonra nefes aldım.

"Sadece iyi bir gün geçirmiyorum, Abel."

"Kötü bir gün geçirmenin yanlış bir tarafı yok," dedi. "Arada bir kötü gün geçirmeye hakkımız var."

"Ona iyi davran Abel," dedi Shelley, bana taze bir içki uzatarak. "Zor bir gece geçiriyor."

"Gerçekten o kadar belli mi?"

"Mozarella çubuklarını bitirmedığın ya da zavallı bir serseriye yiyecek ve içeceklerinin parasını ödemeye ikna etmediğin düşünülürse, evet. Çok açık," dedi Abel.

Kahretsin, bu kadar mı tahmin edilebilirim?

Dudaklarımı büzdüm. "Sanırım seni neyin üzdüğünü biliyorum," dedi.

"Biliyor musun?" Midemde korku birikerek sordum. Esther konusunu açarsa nasıl tepki vereceğimden emin değildim. Muhtemelen gözyaşlarına boğulacaktım.

"Tori'ye olanları duydun, değil mi?" dedi.

"Duymaktan fazlasını yaptım." Yutkunmak için durakladım. "Onu ben buldum." "Geleceğini biliyordum," dedi Abel.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Dağın altındaki tanrılar hakkında konuştuğu için idam edilen ilk kişi o değil," dedi. "Southgate'in bu yüzden yok edildiğini biliyorsun... çok fazla insan başka tanrılara inanmaya başladı."

Kaşlarımı çattım. Aslında bunu bilmiyordum. "Kim bu diğer tanrılar?" diye sordum.

"Onlar sadece *İhtişam Kitabı*'na girmemiş hikâyeler," dedi. "Arada sırada ortaya çıkıyorlar ve kilise onları yok ediyor. Bir noktada, eğer doğru değilse bir şeyden neden bu kadar korktuklarını merak ediyorsunuz."

"*İhtişam Kitabı*'na girmemiş hikâyeler var da ne demek?"

Abel bu kadar cahil olduğuma inanamıyormuş gibi bana baktı ama ben Hiram'daki İlk Tapınak'ın duvarları arasında büyüdüm. *İhtişam Kitabı*'ndakiler dışında hiçbir hikâye yoktu.

"*İhtişam Kitabı* insanlar tarafından hazırlandı. Krallarımız varken bir konseyde bir araya gelerek sözde kutsal kitaplarında hangi hikayelerin yer alması gerektiğine karar verdiler. 'İlahi olarak yönlendirildiklerini' iddia ediyorlar, ki bu da siyasi olarak motive edildiklerini söylemenin komik bir yolu."

"Hikayeleri biliyor musunuz?" diye sordum. "Kitaba girmeyenleri mi?"

Başını salladı. "Tam olarak değil. Bildiğim kadarıyla hiçbir yerde yazılı olarak bulunmuyorlar, ama bahse girerim bildiğini düşünen birini bulabilirsin."

gerçeği. İşin özü zaten duymuş olduğunuz şey. İnsanlar birden fazla tanrı olduğuna ve Yedinci Kapı'nın ardında sıkışıp kaldıklarına inanıyor. Geçidin zayıfladığına dair işaretler olduğunu, büyülerinin çatlaklardan kaydığını, havayı daha sert, insanları daha hasta ve daha vahşî hale getirdiğini iddia ediyorlar ama bana sorarsanız bu sadece açıklayamadıkları bir şey için açıklama arayan insanlar."

"Yani bunların hiçbirine inanmıyor musun?"

Abel omuz silkti. "Bir dağın altındaki tanrılar, gökyüzündeki bir tanrıdan daha inanılmaz değil. Ne önemi var ki?"

"Önemli çünkü insanlar öldürölüyor," dedim.

"İnsanlar inançları uğruna ölmeye her zaman istekli olmuşlardır."

"Tori istekli değildi," dedim. Çoğu zaman ne dediğinin farkında olduğunu sanmıyordum. "Başpiskopos lanet olası bir korkak olduğu için hedef alındı ve öldürölldü."

Nedense restorandaki gürültü azaldı ve sesim kalabalığın üzerine taşındı. Bir sessizlik oldu ve odadaki tüm gözler üzerimdeymiş gibi hissettim.

Etrafıma bakındım. "Kendi işinize bakın," diye bağırdım.

Yavaş oldu ama kısa sürede insanlar dikkatlerini benden uzaklaştırdı, yine de bazılarının hala dinlediğini hissetmekten kendimi alamadım.

Abel masaya doğru eğildi.

"Bazılarımız nasıl bu kadar uzun yaşıyor biliyor musun? Düşüncelerimizi ne zaman kendimize saklamamız gerektiğini biliyoruz."

"Belki daha fazla insan konuşmaktan korkm a s a y d ı , Lisk bizi öldürebileceğini düşünmezdi."

"Tatlı rüyalar görüyorsun havai fişek, ama bizim dünyamızda insanlar çok gevezelik ettiklerinde ölürler ve birçoğu da çok gevezelik ettiklerinde yanarlar."

"Bana boş vermemi mi söylüyorsun?"

"Sana söylüyorum, toprakta üşürsen hiçbir şey yapamazsın. Şimdi kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Daha da kötüleşecek."

Kaşlarımı çattım, kaşlarımı indirdim. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bunu daha önce de gördüm," dedi. "Southgate'i yok eden yangından hemen önce." Abel birasının geri kalanını içti ve ayağa kalkarken ıslak bir iç geçirdi. "Hesabını ben öderim, fişek," dedi ve masaya bir avuç dolar attı. "Başını aşağıda, gözlerini açık tut ve zenginleri izle."

"Zenginleri izlemek mi?"

"Bölgeyi terk edecekler," dedi. "Lisk ölmelerine izin vermeyecek. Yeniden başlamak için para gerekir."

"Ninova'da kim zengin?" diye sordum.

"Zareth ailesi mesela," dedi. "Ama asla sadece bizi hedef alacaklarını söylemedim. Cennet'in her yerinde bir sürü günahkâr var." Durakladı ve masaya vurdu. "Sam'e seni geri getirmesini söyleyeceğim."

Abel'in uzaklaşmasını, barda durup arkadaşlarının sırtını sıvazlamasını, gülmesini ve şakalar yapmasını izledim. Sanki sadece dünyanın olası bir sonundan bahsetmiyordu, belki de bir tanesini atlattığını ve tekrar atlabileceğini hissediyordu ya da belki de ölmekten korkmuyordu.

Ölümden mi yoksa dünyanın sonundan mı korktuğuma karar veremiyordum. Bunu hiç düşünmemiştim, düzenli olarak kiliseye gittiğimde ve Başpiskopos Lisk cennet vaadi hakkında vaaz verdiğiğinde bile. Tanrı'nın günahlarımız için biricik oğlunu feda ettiğine inananlar için, doğru kişiler için bir armağandı ama bu bana hep çok basit gelmişti.

Cennetin doğuştan iyi olan insanlara bahşedilmesi gerekmez miydi? Bu, ölümden sonra bir yaşamın var olduğu varsayımına dayanıyordu, ama eğer yoksa, bu Esther'in artık var olmadığı anlamına gelirdi ve bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum.

"Sam seni bekliyor tatlım," dedi Shelley, bir bardak su ve el yazısıyla yazılmış bir makbuz bırakmak için masaya uğradı.

Ayağa kalktım, alkolün etkisiyle kısa süreli bir baş dönmesi yaşadım. Durakladım, bir elimi masaya koyarak kendimi sabitledim. Suyu içtim. O kadar soğuktu ki tadı neredeyse tatlıydı ya da belki de sadece susuz kalmıştım.

Karanlık koridorda ilerledim. Sonunda, üzerinde SADECE ÇALIŞANLAR yazan bir kapı vardı. Kapıyı iterek açtım ve kendimi tanıdık bir depoda buldum. Parlak arabalarla doluydu ve silah satın alınacak bir yerden çok bir otomobil mağazasına benziyordu.

Birkaç adam bir çekiciyi açık bir bölmeye yönlendirmeye çalışırken, başka bir grup da kompakt bir kamyonetin kaputunun etrafında toplanmıştı. Aracın ön tarafının altına bir tür makine yerleştirmişlerdi ve motorun bazı kısımlarına zincirler bağlıyorlardı.

Sam metal bir podyumun arkasında durmuş, bir yığın kâğıda bakıyordu. Uzun boylu ve zayıftı, mükemmel bakımlı bir keçi sakalı vardı.

"Güzel araba," dedim yaklaşırken.

Bana baktı ve sırttı. "Bir tur atmak ister misin?" "İsterdim," dedim. "Araba kullanamadığımı biliyorsun."

"Ne zaman öğrenmeye hazır olursan, üzerinde adının yazılı olduğu boş bir alanım var," dedi.

"Teşekkürler Sam," dedim ama bu teklifini kabul edeceğimden emin değildim. Zaten araba alacak param da yoktu.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu. "Şok tabancasına ihtiyacım var," dedim.

"Ne için?"

"İnsanları bayıltmak için," dedim.

Kıkırdadı. "Özellikle birini mi?"

"Silah alırken bana bu kadar çok soru sormamıştın," dedim.

"Zahariev Zareth seni aradığında soru sormayacaksın," dedi.

"Ben o notu hiç almadım."

"Sanırım sizin için çok az kural geçerli," dedi evraklarını bir dosyaya tıktırırken.

"Bu ne anlama geliyor?"

Adımla ilgili bir şey söylemesini bekliyordum. Farkında olmasına rağmen ailem konusunu hiç açmamıştı.

"Erkekler güzel bir kadın karşısında işe yaramaz," dedi. "Beyinlerinde bir şeyler kısa devre yapar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Beyin olduğuna emin misin?"

Sam kıkırdadı ve kürsüden uzaklaştı. "Hadi," dedi. "Seni bağlayacağım."

Onu küçük ve kare şeklindeki ofisine kadar takip ettim. İçeride, laminat ahşap tablalı basit bir metal masası vardı. Arkasında, her biri kilitli, farklı kapıları ve çekmeceleri olan uzun bir dolap vardı. Sam kemerindeki halkadan bir anahtar çıkardı ve aradığını bulana kadar anahtarları aradı.

"Hangisinin hangisi olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Gerçekten harika bir hafıza," diye cevapladı çekmecelerden birinin kilidini açıp siyah plastik bir kutu ve bir kutu daha çıkarırken. Çekmeceyi kapatıp tekrar kilitlemeden önce eşyaları masasının üzerine koydu.

"Daha önce hiç şok tabancası kullandın mı?" diye sordu kutuyu açarken. "Ne kadar zor olabilir ki?" diye sordum. "Sadece doğrult ve ateş et."

Dudaklarının kenarı kalktı ama kısa süre sonra ciddileşerek bana talimat verdi ve şok tabancasını kutudan çıkardı.

"Fişek silahın ön tarafına takılır," dedi. "Tırnakları sıkın ve elinizi fişegin önünden uzak tutun. Silahın önünde bir nişangah var."

ve bir lazer. Üstteki çatalın vurduğu yer burası. İkincisi aşağıya ateş eder. Emniyeti kapat, lazer açılsın, orta kütleye nişan al. Tetik."

Konuşurken gösterdi. "Merkez kütle nedir?"

"Ortası," dedi. "Anladın mı?"

"Anladım," dedim.

Yeterince basit görünüyordu, ancak bir iblis bloğu için *orta bölümün* ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim. Buraya sadece bir teorim olduğu için gelmiştim ve bunu test etmek için bir şok tabancasına ihtiyacım vardı.

Silahtan gelen akımın iblisin içinden geçen elektriği bastırıp onu öldüreceğini umuyordum. Tabii ki akımların birleşip onu daha güçlü hale getirmesi de mümkündü. Eğer durum buysa, yedeğim sırt çantamda taşıdığım bıçaktı. Bunun en iyi plan olmadığının farkındaydım - iblislere karşı hangi silahların işe yarayacağını bilmeden avlanmak - ama gerçekten umurumda değildi. Esther'i öldürmüştü ve onu yok etmek için her şeyi yapmaya hazırdım.

Sam şok tabancasını toplamaya başladı.

"Tekrar paketlemene gerek yok," dedim sırt çantamı omzumdan kaydırarak.

"Bu gece kullanmayı mı planlıyorsun?" diye sordu. "Sadece hazırlıklı gidiyorum," dedim.

Sam beni inceledi ve sonra "Kilise üyelerinin peşinden gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

En azından henüz değil.

"Kimin kızı olursan ol, bunun bir intihar görevi olacağını biliyorsun," dedi.

Gözlerimi hafifçe kısararak gülümsedim ve "Kiliseden korkuyor musun Sam?" diye takıldım.

"Evet." Ses tonu gerçekçiydi ve mizahı bedenimden çaldı. "Ve eğer senin için neyin iyi olduğunu bilseydin, sen de öyle olurdun."

Şok tabancasını almama izin vermeyi tekrar düşüneceğini sandım ama iki fişekle birlikte tabancayı bana uzattı.

"Ne kadar?" diye sordum.

Sam sanki ona bir fıkra anlatmışım gibi güldü.

"Senin hesabına yazacağım."

Kızardım, utandım çünkü param olmadığını biliyordu. Kartuşları, bıçakla zaten ağırlaşmış olan sırt çantama tıktırdım. Keşke hiç dikkatimi çekmeseydi diye düşündüm. Belki bu gece sahnede dans ediyor, kendi paramı kazanıyor olurdum. Belki Esther hâlâ hayatta olurdu.

Bu düşünceleri bir kenara ittim. Şimdi ve buraya odaklanmam gerekiyordu ve bunun bir parçası da bu lanet iblisleri avlamaktı.

"Teşekkürler," dedim.

"Beladan uzak dur," dedi.

Aniden, metalin metale çarpması gibi yüksek bir ses duyuldu. Dönüp ofis penceresinden dışarı baktım. Zincirlerden biri kamyonun motorundan kurtulmuş, önce aracın kenarına, sonra da beton zemine çarpmıştı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Sam, yanımdan geçip giderken. "Sen daha dün mü doğdun lan!" diye bağırarak küçük ofisten çıktı.

Ben de onu takip ettim, bunu ayrılmak için bir işaret olarak kabul ettim ve tamircilerden birinin konuştuğunu duyunca durakladım.

"Bu bizim suçumuz değil!" dedi ve yere bir şey fırlattı, tanıdık jelatinimsi bir madde.

"Bu da ne böyle?" diye sordu bir diğeri.

"Bilmiyorum ama motordan dışarı sızıyor."

Onlara doğru ilerledim ve yerdeki küçük açık pembe yapışkan maddeyi fark ettim. Hareket etmiyordu. Acaba motor çalıştığında lapa haline mi gelmişti? Bu iblislerin her birini odun öğütücüsünden geçirmem mi gerekecekti?

"Arabayı nereden aldın?" diye sordum.

"Onuncu Cadde ile Tyre arasında. Çalışmıyordu. Belli ki sorunu bulmuşlar."

Açık bölmelerden birinden kayarak arka sokağa çıktım. Çöp konteynırlarıyla kaplıydı ve çöplerle dolup taşıyordu. Kaynağı ve içeriği bilinmeyen bir dere asfalt yoldan aşağıya doğru kıvrılıyordu. Kendimi Gomorrah'ya giden Kaçakçılar Sokağı ile kesişen Beşinci Cadde'de bulana kadar onu takip ettim. Tamirci, Gabriel ve Esther'in dairesinden birkaç blok ötede, Onuncu Cadde ve Tyre demişti. İblisin bir kısmının kaçtıktan sonra o kamyonu sığındığını tahmin ettim. Diğerlerinin yakınlarda olup olmadığını ve hava karardığına göre harekete geçip geçmeyeceklerini merak ettim.

Aklıma Zahariev'e karşı biraz pervasız ve adaletsiz davrandığım geldi. Ona Esther'in ölümünü bensiz araştırmayacağına dair söz verdirmiştim ve burada iblis avlıyordum ama bu evde oturup ağlamaktan daha iyi hissettiriyordu.

Gomorrah'dan uzaklaşırken gece daha az kalabalıktı. Buradaki bölge daha endüstriyeldi, konut apartmanlarının ve fabrikaların bir karışımıydı. Bazıları hâlâ kömür yakıyor, bu da havayı puslu ve ağır yapıyordu. Ciğerlerime taş gibi yerleşiyordu. Bu havayla ilgili her şeyden nefret ediyordum, burada yaşayan ve çalışan insanların bu havadan hasta olduklarını ve Hiram'daki seçkinler kaşmir giyebilsin diye genç yaşta öleceklerini bilmekten nefret ediyordum.

Ninova'ya gelene kadar, bu tür bir kumaşı tedarik etmek için ne gerektiğini hiç bilmiyordum, ama bu hayatımın bir temasıydı.

Beşinci Cadde'den Tyre'ye, oradan da güneye, Onuncu Cadde'ye yöneldim. Açık bir çamaşırhanenin kapısından sokağa küf ve çiçek deterjanı kokusu yayılıyordu. Müşteriler dışarı çıkıp yakındaki içki dükkânına ya da biraz ötedeki şarküteriye giriyorlardı.

sokağın aşağısında. Bir yanım, ben en yakın arkadaşlarımdan birini çalan şeyi öldürme görevindeyken, bu insanların günlük işlerini tamamlamalarını kıskanıyordu.

Onuncu Cadde ile Tyre'ın kesiştiği yere geldim. İleride, kırık sokak lambaları nedeniyle daha büyük karanlık cepler vardı. Çalışanlar da titriyordu. Bu caddedeki dükkânların çoğu kapalı ya da terk edilmişti, pencereleri tahtalarla kaplıydı. Bir blok daha güneyde olan mezarlığı suçladım. Ürkütücülüğü geniş bir ağ oluşturmuş, hayatta kalan tek işletmelerin bir anıt ve mezar işaretleri şirketi, bir cenaze levazımatçısı ve bir göksel dükkan olmasını sağlamıştı.

Önünde durdum. Vitrin bir dizi ışıkla aydınlatılmıştı ve altın rengine boyanmış bir astroloji haritasını aydınlatıyordu. Camın arkasından mum, kristal ve kart raflarını görebiliyordum; kilise tarafından yasaklanmış şeylerdi bunlar ve beni meraklandırıyorlardı. Acaba insanlar buraya inanacak bir şey aramaya mı geliyorlardı, çünkü din onlara da zarar vermişti.

Bunlar ağır düşüncelerdi ve kederimin yüküne bunları da eklemeye hazır değildim.

Pencereden başımı çevirip sokağa baktım. Doğru yere gelmiştim ama kaldırımı tararken parlayan iblis bloğundan ya da onun çocuklarından hiçbir iz göremedim.

Çok parlak olması mümkündü. El fenerime verdiği tepkiye bakarak karanlığı tercih ettiğini düşündüm. Kaldırımda biraz daha ilerledikten sonra göksel dükkân ile terk edilmiş başka bir bina arasındaki ara sokaktan gelen bir ses duydum.

Yer değiştirdim, kendimi dükkânın önüne doğru bastırırken botlarım betonu gıcırdatıyordu. Sırt çantamı çıkarıp şok tabancamı ve sadece iki fişeğimi çıkardım, her iki cebime de birer tane koyduktan sonra ara sokağa baktım. Çöp konteynırları ve çöplerle dolup taşan yuvarlak metal çöp kutuları vardı. Gölge bir yan kapının üzerinde parlayan yeşilimsi mavi bir ışık dışında çoğunlukla karanlıktı.

Bir an için hiçbir şey görmedim ama sonra çöp kutularından birine yaslanmış, sallanan bir kapak fark ettim. Şok tabancasını hazırlayarak yaklaştım, ancak gerçek bir hasar vermek istiyorsam iblisle arama biraz mesafe koymam gerekecekti.

Yaklaştıkça korkmuyor, öfkeleniyordum; bu pisliklerin bana verdikleri zarar kadar zarar verdiklerini görmeye kararlıyım ama bunun mümkün olduğunu sanmıyordum.

Kapağı kenara ittiğimde büyük bir sıçanla karşılaştım. Gözleri menekşe renginde puslanmıştı ve bana doğru tısladığında ağzından siyah dallar çıkıyor, çatallı bir dil gibi çırpınıyordu.

Ağzımdan onursuz bir çığlık çıktı. Düşünmeye fırsat bulamadan geri sıçradım ve şok tabancamın tetiğini çektim, ama fare kaçmayı başardı ve iki dartin düştüğü çöp torbalarının arasına daldı.

Lanet olsun!

Cebimden yeni bir fişek çıkardım. Az önce tanık olduğum şeyi anlamaya çalışırken kalbim hâlâ hızla çarpıyordu.

Bir sıçan. Az önce bir iblis tarafından ele geçirilmiş bir fare gördün.

Şimdilik, bunun Ninova için -Cennet için- ne anlama gelebileceğini düşünmeme izin vermedim. Yeni fişegimi doldurduktan sonra poşetleri kenara ittim ve çöp kutularını tekmeledim. Farenin hâlâ orada olmasını ya da şok tabancasını onun üzerinde kullanabilmeyi beklediğimden değil ama kontrol etmem gerekiyordu.

Durum tespiti diyelim.

Çöp bidonunu bile ittim ama hiçbir şey çıkmadı.

Muhtemelen bir kanalizasyona düşmüştü. İblisin kendi kendine üreyip üreyemeyeceğini, tek bir farenin birden fazla fareye bulaşıp bulaşamayacağını merak ettim. Şehirde milyonlarca fare vardı, bu da iblisin seyahat etmesi için milyonlarca yol anlamına geliyordu.

Belki de Esther'in evine bu şekilde girmişti. "Lanet olsun!"

Yere düşmüş çöp kutularından birini tekmelerken bağırdım.

Sessizliğin içinde durdum, içimde öfke dolanıyordu ve kendimi tamamen çaresiz hissediyordum. Böyle bir şeyle nasıl savaşılabildim ki?

Fare zehriyle mi?

Omuz silktim. Denemeye değerdı.

Dürüst olmak gerekirse, Esther'in ölümünden sorumlu olan bu şeyi ortadan kaldırdığım sürece her şeyi denerdim. Yine de bunun yeterli olup olmayacağını merak ediyordum. Onları yok etmek istediğim kadar, nereden geldiklerini de bilmek istiyordum. Bir bilimkurgu filminden ya da çılgın bir bilim adamının şeytani ininden kaçmış bir şeye benziyorlardı ve ben onlara iblis desem de Başpiskopos Lisk'in bizi uyardığı iblisler olduklarını düşünmüyordum.

Belki de yanlış giden bir tür lanet ya da öğrenilmiş bir büyüdü.

Her neyse, kaynağını bulmalıydım.

Bir nefes aldım ve ayrılmak için dönmeden önce dudaklarımın arasından yavaşça çıkmasına izin verdim. Burada saklanan herhangi bir şeyi kovalamak için yeterince gürültü yaptığımdan şüpheleniyordum ve dün gecedən beri bu iblislerin sümüklüböceğe benzeyen bir şey için inanılmaz derecede hızlı hareket edebildiklerini biliyordum.

Sonra yüzüme bir damla su çarptı.

Ya da en azından ben onu silmek için uzanana kadar öyle olduğunu düşünmüştüm. İşte o zaman bunun su değil, jel olduğunu fark ettim.

Başımı arkaya yatırdım. Neon rengi gökyüzüne karşı, tepemdeki siyah teller boyunca uzanan bir iblisin titreşen kütlesini gördüm. Henüz ateşlenmemişti, mor yerine gri görünüyordu, ta ki onu fark ettiğimi anlayana kadar. Kulaklarımı çınlatan korkunç bir çığlık attı ve ardından gökyüzünde şimşek gibi parladı. Bunu yaparken, yuvalandığı çizgilerden kıvılcımlar fıskırdı ve arkamdaki ışık titredi.

Geriye doğru tökezledim, iblis kendini bana doğru fırlatırken şok tabancasını kaldırdım, zonklayan vücudundan siyah uzuvlar fıskırıyordu. Tetiği çektim ama sadece bir tane

oklardan biri hedefime isabet etti ve iblisin jelatinimsi vücuduna saplandı.

Korkunç bir çığlık attı ama acı çektiğini düşünmedim.

Onu kızdırdığımı düşündüm.

Dokunaçlarından biri bileğime dolandı, bir yılan gibi sıktı ve derimi yaktı. Çığlık attım ve elimi çekmeye çalıştım, ama uzuv sıkı kalmaya devam etti. Başka seçeneğim olmadığı için silahımı çektim ve yaratığa ateş ettim. Kutsal olmayan uluması dar geçitte yankılandı ama beni serbest bıraktı ve geride derimi yakan yağlı bir madde bıraktı.

"Lanet olsun!"

Bu dövüş için ne kadar hazırlıksız olduğumu çok geç fark ettim. Silahımı iblisin üzerine doğrulttum, zira iblis nabız gibi atıyor, büyüyor ve dal gibi kollarını kullanarak bana doğru zahmetsizce süzülüyordu. Cebimde bir fişek daha vardı ama onu doldurmak için zamana ihtiyacım vardı.

Bu yüzden ateş ettim ve mermilerim iblisi keserken, parçaları serbest kaldı. Yaratık çığlık attı ve bu ses kara tahtaya çakılmış çiviler gibi tüm vücuduma nüfuz etti. Buna karşı dişlerimi sıktım ve aramıza mesafe koyarken ateş etmeye devam ettim.

Şarjörüm boşaldığında silahımı kılıfına koydum ve şok tabancası ile fişegi çıkardım.

Ellerim titriyordu ama bunun korkudan değil acıdan kaynaklandığını düşünüyordum. İblisin bana dokunduğu yer hâlâ yanıyordu.

Son fişegimi doldururken bile mesafeyi koruyarak uzaklaşmaya devam ettim. İblis titriyor ve fokurduyordu, neredeyse kaynıyor gibiydi. Belki de öyleydi. Kızgın olduğunu hayal ettim. İçinden bir şey fırlayıp kafamın yanından geçene kadar ne yaptığını anlamadım - lanet mermilerimi geri veriyordu.

Allah kahretsin!

Çöp konteynırının arkasına daldım, peşinden daha fazlası geldi, vurduklarında korkunç bir tiz ses çıkarıyorlardı ve yeni fişegi şok tabancama sokmayı başardım. Sonunda sessizlik oldu, en azından iblis tarafından. *Çok gürültülüydüm*, nefesim kesik kesik ve düzensizdi.

Yavaşça çöplüğün etrafına baktım ama iblis gitmişti. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye fısıldadım.

Bir mermi daha yüzümün yakınındaki çöp konteynerine çarparken daha uzağa eğildim.

Çığlık attım ve geriye düştüm ama yarattığın bir kurşun daha sıkarken mor renkte parladığını gördüm. Çöp kutusunun kapağına uzandım. Onu siper olarak kullanarak çöp kutusunun arkasından çıktım. İblis parlayıp bana bir kurşun daha fırlatmaya hazırlanırken nişan alıp ateş ettim.

Bu sefer iki ok da hedefine isabet etti. Tetiği sıktım, sanki ne kadar sert çekersem akım o kadar artacakmış gibi.

İblis titreşti ve parladı, bir Noel ağacı gibi aydınlandı.

Aptalca bir hareketle ara sokağın girişinde bıraktığım sırt çantama doğru yürüdüm ve bıçağı çıkardım. Yarattığın çığlıkları onu görünce daha da arttı.

"Bu seni korkutuyor mu, pislik?" diye sordum.

Daha önce hiç bıçakla dövüşmemiştim ve nasıl tutacağımı bilmiyordum ama korkmuyordum çünkü iblisin içinden geçen akım onu olduğu yerde dondurmuştu. Yaklaştım, elimi kabzasına doladığım hançeri kaldırdım ve iblisin içine soktum.

Kesmek kolaydı ve o kadar sert ittim ki bıçağın ucu asfalta çarparak elimin kaymasına neden oldu. Tutuşumu yeniden ayarladım ve öfkeyle beslenen çılgınca saldırıma devam ettim.

İşim bittiğinde ortalık çok sessiz görünüyordu ama belki de her şey çok gürültülü olduğu içindi.

Dizlerimin üzerine oturdum, zorlukla nefes alarak pembe renkli bedeninin kararmış küle dönüşmesini izledim.

Sonra bıçağa baktım.

O yaratığı resmen eritmişti. Sanki bunu yapmak için *yapılmış* gibiydi. "Nesin sen?" Mırıldandım, bıçağı sessiz ışıktaki ters çevirdim. Sendeleyerek ayağı kalktığımda bir şeyden emindim.

O yeşim taşını almam gerekiyordu, hem de hemen.

Zahariev

Başpiskopos Lisk'in evi, çok sevdiği kilisesinin daha küçük ama daha az çarpıcı olmayan bir versiyonu olan First Temple'in karşısında yer alıyordu. Pırıl pırıl mermer cephesi, vitray pencereleri ve sivri çatısıyla geniş bir malikaneydi.

Açgözlülüğüne adanmış bir tapınaktı.

Sigaramdan bir nefes çekmeden önce kapıya vurdum ve zili arka arkaya çaldım.

Lisk cevap verene kadar bekledim ve dumanın dilimden yüzüne doğru yuvarlanmasına izin verdim.

"Alarich," dedim.

"Bay Zareth," sesi kalın, kaşları çatıktı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Size ait olduğunu düşündüğüm bir şey getirdim," dedim.

Kasılmasını izledim ve ifadesi neredeyse umutlu bir hal aldı, gözleri içten gelen bir ışıkla parlıyordu.

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve Cassius ile üç asker iki cesedi Lisk'in el değmemiş taş geçidinden aşağıya taşıyıp merdivenlerine bırakırken kenara çekildim.

Lisk'in yüzü kıpkırmızı oldu.

"Sanırım onları tanıyorsunuz? Jonathan Koval ve Joseph Burke," dedim, Lisk'in iyice görebilmesi için ayağımı kullanarak onları sırt üstü yatırdım.

"Bu o müstehcen!" Lisk seethed, ve kelimeler dişlerinin arasından kayıyordu.

Dilimi yanağımın iç kısmında gezdirdim ve güldüm.

"Gel üzerinde, Lisk. Sen görüldü Daha kötü. Sen daha kötüsünü yaptın... değil mi?"

Başpiskopos kaşlarını çatarak bana baktı. Sigaramdan derin bir nefes çektim.

"Eğer buraya beni tehdit etmeye geldiysen, Zareth, ben-"

Bir duman bulutunu tekrar doğrudan yüzüne doğru saldım ve daha da yaklaştım.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

Cassius ve üç asker iki cesetle daha döndüler.

Christian Masters ve Judas Fischer III'tü bunlar.

Sigaramı onun mermer basamaklarına bıraktım ve ayağımın altında ezdim.

"Bu ne cüret-"

"Neye nasıl cüret ederim? Seni tehdit etmeye mi?"

Gülümsedim. "Tehdit etmiyorum. Günahlarınızı ayaklarınızın altına seriyorum."

Cassius ve çocuklar son iki cesedi getirdiler. Jadon Chavara ve Kane Hoyt.

"Onları tanıdın mı? Hepsinin seninle ortak bir noktası var. Benim korumam altındaki birine zarar verdiler."

Benim için çok önemli biri, diye düşündüm.

Lisk sessiz kaldı, neredeyse soğukkanlıydı.

Yaklaştım, bir elimi omzuna koydum ve ona doğru eğildim.

"Sırrını biliyorum," dedim, parmaklarım sıkılaşarak tenine battı. "Eğer onun saçının teline zarar verirsen, senin sonunu getiririm."

Bakışlarını tutarak bir adım geri çekildim. Sanki işlediği suçlar onu aniden yakalamış gibiydi. Yüzünü çekiştiriyor, onu yaşlandırıyorlardı.

"Açık konuşalım, bu bir tehdit değil. Bu bir sözdür."

On Üçüncü Bölüm

Eve döndüğümde ev karanlıktı, bu da Coco'nun uyuduğu anlamına geliyordu. Biraz rahatlardım, mahvolmuş kıyafetlerimi ya da elimdeki görünür kesiği açıklamak zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım.

Coco'dan bir şeyler saklamayı sevmezdim ama bu gece olanları açıklamak imkânsız gibi geliyordu. Ayrıca bu durum onun asıl endişesi olması gereken iblisler konusunda endişelenmesine de neden olacaktı.

Bunun yerine, benim için endişelenecekti. Beni önemseyen birine sahip olduğum için minnettardım, bu yüzden ona yük olmak istemedim. Gördüğüm şeylerin söylenmemesi daha iyiydi. En azından şimdilik.

Yatak odama girip ışığı açtım, sırt çantamı yatağa attım ve ceketimi çıkardım, kumaş yanık elimin üzerinden kayarken dişlerimi gıcırdattım.

Acıyordu. Derim kabarmış, kırmızı, sarı ve biraz da kahverengi parlıyordu. Acıyı nasıl durduracağımı merak ediyordum. Şu anda sanki yanıyormuş gibi hissediyordum. Sadece havanın dokunduğu her yer zonkluyordu. Dr. Mor'a gidene kadar nasıl tedavi edeceğimi bulmam gerekecekti ama gittiğimde Zahariev'i ziyaretimden haberdar edeceğini biliyordum.

Zahariev'in haberi olmadan hiçbir şey yapamadığım için biraz içerliyordum ama babamın bilmesinden daha iyiydi, bu yüzden kötünün iyisini seçmek zorundaydım.

Çizmelerimi çıkardım ve tuvaletin sifonunu duyduğumda uyuyacak bir şeyler bulmak için yerdeki giysileri karıştırdım.

Hay sikeyim. Coco uyanıktı.

Fark edilmemek için ışığı zamanında kapatıp kapatamayacağımı merak ettim ama yerden bir gömlek alıp doğrulduğumda Coco çoktan kapımın önünde duruyordu.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"O mozzarella çubuklarını almak için bir ayıyla dövüşmek zorunda mı kaldın?" diye sordu. Konuşmadan önce yutkundum. "Meşgullerdi."

Coco öylece baktı. Ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Bir yanım ona gecemi anlatmak istiyordu ama nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum. *Kilisede piskoposların cinler hakkında nutuk attığı zamanları hatırlıyor musunuz? Günahın ele geçirmeye yol açtığını iddia ettikleri zamanı? Yalan söylüyorlardı. Kalbi temiz olanlar bile savunmasızdır.*

"Neden ayaktasın?" Onun yerine konuyu değiştirerek sordum.

"İşemem gerekiyordu," dedi ve duraklayarak ekledi, "Bugün bir teslimatın var."

Kaşlarımı çattım. Bir şey beklemiyordum ama sonra Gabriel'in dikkatimi çekmek için bir şey gönderip göndermediğini merak ettim. Mesajlarının hiçbirine cevap vermemiştim.

"Kimden?"

"Zahariev'den," dedi.

"Geri gönder," dedim.

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun!"

"Bilmeme gerek yok," dedim. "Onu istemiyorum."

Kaşlarını çattı. "Şu anda ona kızgın olduğunu biliyorum, ama bunun yepyeni bir kurutma makinesini kabul etmene engel olmasına izin verme."

"*Kurutucu* mu?"

"Rekor sürede dört çamaşır yıkadım bile," dedi. "Ve banyom için havlumu ısıttım."

Yalan söylemeyecektim, bu kulağa gerçekten hoş geliyordu, özellikle de kış geldiğinde. Banyo kötü yalıtılmıştı ve havalandırma yoktu, bu yüzden tek sıcaklık sıcak suyun buharından geliyordu ve dışarısı sıfırın altındayken bu da uzun sürmüyordu.

"Ben sadece... ona borçluymuşum gibi hissetmek istemiyorum," dedim, Zahariev'in karşılığında bir şey beklemediğini bilsem de, buna izin vermek doğru gelmiyordu. Ona kira borcumu ödemek istiyordum, şimdi de kurutma makinesi borcumu ödemek istiyordum.

Liste gittikçe uzuyordu.

"O hiçbir şey istemiyor Lilith," dedi. "O sadece... seni önemsiyor."

"Coco," dedim ve onu dururdum. Zahariev'in beni önemseydiğini düşünmek istemiyordum. Esther'in öldüğü gece onunla bazı sınırları aşmışım. Aramızdaki yakınlığı suçladım. Ondan teselli bulmak kolaydı ama şimdi diğer taraftayken yaptığım hatanın farkına vardım.

"Sadece yardım etmeye çalıştığını söylüyorum," dedi.

"Sadece sıcak havlulardan vazgeçmek istemiyorsun," dedim.

"Denedikten sonra sen de istemeyeceksin," dedi. "Şimdi bir tane koyacağım." İtiraz etmedim, çünkü gerçekten kulağa harika geliyordu.

Duş da öyle.

Coco bir havlu almak için ortadan kayboldu. Odamdan çıktım, hemen dışarıda durup çamaşır dolabının kapısını açtım. Yeni kurutucu parlak beyazdı ve büyük bir penceresi vardı ve sararmış çamaşır makinemizin üzerinde duruyordu. Dijital bir ekranı ve düğmeleri vardı, kadrantları değil. Ayrıca çok daha büyüktü.

"Güzel değil mi?" diye sordu.

Coco ve benim hurdalıkta bir araya getirdiğimizden kesinlikle çok farklıydı. Sahibini bize yardım etmeye zorlamak için sihrimi kullanmışım.

Son birkaç yıldır parça arıyorduk. İdeal değildi ama her hafta amaşıır yıkamak için Sümer'e gitmekten çok daha iyi sonuç veriyordu.

"Bittiğinde sana şarkı söylüyor," dedi, havlumu içine atabilmek için beni iterek yoldan çekildi.

Gölümsedim. "Coco, sen bir kurutucuya aşık mısın?"

"Hiç bu kadar güzel bir şeyim olmamıştı Lilith," dedi. "Yani... benim olduğundan değil."

Onun yorumu karşısında kalbim sıkışmıştı. Bazen Coco'nun benim sahip olduğum konforla büyümediğini unutuyor ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

"O senin," dedim ona bakarak. "Zahariev'e hiçbir şey söylemeyeceğim."

Bir an sessizlik oldu ve sonra dedi ki, "Seni sordu. Ona uyuduğunu söyledim."

Ona inanıp inanmadığını merak ettim. Bundan şüpheliydim.

"Teşekkürler," dedim, nefes almak için durakladım. Birdenbire, Liam'ın odasındaki iblis olsun ya da olmasın, Esther'in katilini avlamak için gece dışarıda olmanın neden daha kolay olduğunu anladım, çünkü burada, dairemin duvarları içinde, gerçeklik çok sert çarpıyordu. Gözlerimin arkasında basınç oluştu ve sertçe yutkundum. "Ben duş alacağım."

"Hazır olduğunda bana seslen, havlunu getireyim," dedi Coco. "Yatağına git Coco," dedim. "Geç oldu."

"*Daha erken,*" dedi. "Ve sorun değil. Zaten uyanıktım."

Kararlı görünüyordu, bu yüzden tartışmadım ve banyoya doğru ilerledim. Vücudumun her santimini ovdum, sanki ince bir kum tabakasıyla kaplıymışım gibi hissediyordum. Sürekli akan suyun altında acımasına rağmen yanıklarına dikkat ettim.

İşim bittiğinde kapıyı araladım ve Coco'ya seslendim. Sıcak havlu konusunda haklıydı. Cennet gibiydi, özellikle de kaynar duştan çıkıp soğuk banyoya adım atmanın şokundan sonra.

Havlu soğuyana ve ben kuruyana kadar onu üzerimde tuttum ve bu süreyi yanığımı gazlı bez ve tıbbi bantla sarmak için kullandım.

İşim bittiğinde uzun kollu bir üst ve şort giydim.

Yatağa girmeden önce sırt çantamı boşalttım ve hançeri komodininin en üst çekmecesine yerleştirdim. Kabzasındaki taşlar bana ters ters bakıyordu.

"Bana öyle bakma," dedim yüksek sesle, sesimin biraz mantıksız çıktığını fark ettim ama elimde değildi. Sanki o şey, kökeniyle ilgili hiçbir şey bilmeden onu bir iblis üzerinde kullandığım için beni yargılıyormuş gibi hissediyordum. Normalde bu beni rahatsız etmezdi ama bu hançer farklıydı. Görünüşe göre sadece benim hissedebildiğim bir büyü vardı ve beni takip ediyordu; bir kez infazcı aracılığıyla, sonra da kanalın dibinden olmak üzere iki kez bana geri dönmüştü. Uykumda bile ondan kaçamıyordum, çünkü kâbuslarımda başroldeydi.

Sadece ara sıra Zahariev'in görüldüğü seks rüyalarıyla rahatsız edildiğim günleri özlüyordum, ancak onu öptüğümde nasıl davrandığını göz önünde bulundurarak zihnimin bu yola girmesine izin vermekten kaçınmalıyım.

"Eğer buna öpücük denebilirse," diye mırıldandım kendi kendime.

Hiç de hayal ettiğim gibi olmamıştı - basit bir öpücük, dudakların fırçalanması. Bu kadar kısıtlı, bu kadar içine kapanık olmasından nefret ediyordum. Arzusunu bastırmayı nasıl başarmıştı? Kendiminkine karşı tamamen hissetmişim.

"Neden bunu düşünüyorsun ki?" "Neyi düşünüyorum?" Coco sordu.

Sıçradım ve çekmeceyi iterek kapattım, ona bakmak için döndüm, elimi arkamda sakladım. Gözleri komodine kaydı. Bakışlarını karartan şüpheyi fark ettim. Bıçağımı saklamak için başka bir yer bulmam gerekecekti.

Bıçak, diye düzelttim kendimi.

Coco'ya güvenmediğimden değil. Sadece ona nasıl sahip olduğumu açıklamak istemiyordum. Bu durumda gerçek, yalana çok benziyordu ve onu üzebilecek başka şeyleri açıklamak anlamına gelecekti. Bana olanlar yeni, garip ve neredeyse inanılmazdı. Bunu tarif edecek kelimelerim olduğunu bile sanmıyorum.

"Sadece... Zahariev'in söylediği bir şey," diye açıkladım ve sonra hemen sordum. "Ne oldu?"

"İşe gittiğimde hâlâ uyuyor olacağını düşündüm, o yüzden planın varsa diye haber vermek istedim, bu gece Cherub nöbetindesin."

"Anladım," dedim. Planlarım vardı ama Cherub'u Hendek'e götürmüştüm. Onu rıhtıma da götürebilirdim. Gerçek bir yardımcıya dönüşüyordu. "Başka bir şey var mı?"

Coco konuşmaya başladı ama tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Biraz uyu, Lily."

Yere oturdum, dizlerimi göğsüme çektim. Önümdeki ateşe rağmen üşüyordum. Isı yaymıyordu ama dokunulduğunda yakıyordu. Biliyordum çünkü alevlerin kabarttığı parmaklarımın uçları hâlâ acıyordu. Mağaranın derinliklerinde bir yerdeydim, kükreyen çöl rüzgârının sesi çoktan gitmiş, yerini neredeyse katı bir sessizlik almıştı.

Belki de kitlesel olan sessizlik değil, sırtıma ağır bir taş gibi yerleşen karanlıktı. Işığa bu kadar yakinken bile ondan kaçamıyordum.

Arkamda bir yerde bir ceset yatıyordu. Bana benziyordu ama ben değildi. Artık ben değildim.

Soğuk bir şey ayağımın üzerinden kayarak bacağıma dolandı.

Bir yıldı ama diğerrinin aksine bu yılan dişlerini göstermiyor ya da ısırmıyordu. Dizlerimin hemen üzerinde durmuş, bana bakıyordu. Uzanıp yuvarlak başının hemen altındaki pürüzsüz derisine dokundum.

Kolum boyunca süründü ve sonra sırtıma ve belime dolandı. Vücudunun sert baskısı karnımdaki bir ele dönüştü.

"Ne arıyorsun tanrıça benim?" diye sordu, dudakları boynumun çukuruna bastırıp kulağıma doğru kayarken.

Onu her yanımda hissederek gerildim; göğsü sırtıma yaslanmış, bacakları bacaklarıma dolanmıştı.

"Beni çağıran şeyi arıyorum," dedim. "Derinlere gömülü."

"Derin mi?" diye fısıldadı. Parmakları kolyemin zincirinin altından kayarak ensemdeki tüyleri kaldırdı. Diğer eli karnımın üzerinde kaldı. "Yoksa onu bulmaktan mı korkuyorsun?"

Başımı çevirdim ama adamın yüzünü göremiyordum. Işık ona dokunmuyordu ama onu tanıyordum. Tanıdık geliyordu, tıpkı anne karnında uyandığım karanlık gibi.

Ağzının sıcaklığı yanımda geziniyordu. Onu dudaklarımda hissetmek istedim.

"Sadece karanlık aydınlığı korkuyla suçlayabilir," dedim.

Kıkırdadı ve eli göğsüme doğru kaydı. Tam olarak istediğim bu değildi ama başparmağı ve işaret parmağı arasında meme ucumu yuvarladığında nefesim kesildi.

"Ama titriyorsun."

"İhtiyaçtan titriyorum," dedim dişlerimin arasından.

"O zaman al, tanrıça," dedi. "Arzu sadece aç bırakıldığında bir zayıflıktır."

Elim boynuna dolandı ve dudaklarını kendime yaklaştırdım. Ağzı sıkıydı ve ben de onun tadına bakabilmek için dudaklarımı ayırdım.

Yeterince. Ŗu anda ben bir çöl, o ise yağmurdu. Uzun zamandır birbirimiz için yaratılmamış iki yaratıktık, yine de vücudumun kavrulmuş kısımlarını sadece o serinletebilirdi.

Bu hep böyle olmuştu.

Tanrıça benim, sesi gürledi.

Kafamın içindeydi.

"Sen bir yılansın," dedim yüksek sesle.

Dudaklarım onunkilerden ayrılırken alev alev yanıyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu yere ittim. Üstüne ıktım, kalın sikinden aşağı kaydım. İçimi doldurdu, beni bütünleştirdi ve ben hareket ettikçe, belki bir büyü, belki de bir dua olduğunu bilmediğim ama ağzımdan aramızdaki boşluğa düşen kelimeler fısıldadım.

Bana zehrini, kutsal kanını ver.

Zehrini, gümüş dilini alacağım.

*Bedenimin derinliklerinden iç, dudaklarımdaki karanlığı
tat. Tapınağımın içinde, sunağımın basamaklarında bana
tapın. Kendimden geçmemi, şiddetli sonumu getir.*

Gücünü ellerimin altında hissettim ve sonra iimdeydi, göremeyene ve nefes alamayana kadar yükseliyordu.

Sen bir dahisin, dediğini duydum. Gözlerini aç, küçük aşkım.

Açtım ve Zahariev'i altımda buldum. Bir mağarada değildik, hatta benim yatağымda bile değildik ama altımızdaki şey yumuşaktı ve ona sarıldığımda dizlerimi yastıklıyordu. Geriye doğru sallandım ve taşaklarının kıcıma baskı yaptığını hissettim. Elleri kalalarımdan dizlerimin arkasına kaydı ve kaşlarını çattı.

"Sorun ne?" diye sordu.

Buna pişman olacaksın, demek istedim ama yapamadım. Bunu çok fazla istiyordum. Başımı salladım ve ellerimin onun dövmei göğsünde kaymasına izin verdim.

"Hiçbir şey," dedim ve onu öperken, gözlerimi döndüren pratik bir ritimle içime girmeye başladı. "Durma," diye yalvardım.

"Bunu planlamıyordum," dedi ve beni uçurumun kenarına götürdü.

Kalçalarımın arasında bir ağrıyla yüzüstü uyandım. Sıcaktan bunalmışım ve sırtüstü dönerek yorganı üzerimden ittim. Çok ağır geliyorlardı ve nefes almam gerekiyordu. Soğuk havanın üzerimi örtmesine izin vererek uzandım, bu olağanüstü sıcaklığı hafifleteceğini umuyordum.

Lanet olsun. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Bomboştum, kendimi gergin ve dolu hissetmemi sağlayacak herhangi bir şeyin içine sokmak için yanıp tutuşuyordum. Uykuya dalmadan önce onu düşündüğüm için Zahariev'i -daha doğrusu kendimi- suçladım.

Kalçalarımı birbirine bastırarak gerginliği derinleştirdim. Kısa süreli rahatlamamanın mastürbasyon yapma çabasına değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordum ki Cherub'ın miyavladığını duydum ve bu düşünceden tamamen vazgeçtim.

O benim çocuğum sayılırdı, bu yüzden hayır demek zordu.

İçimi çektim ve doğruldum. Kirli ve temiz kıyafet yığınlarının arasında yerde oturmuş bana bakıyordu.

"Sanırım duydun," dedim. "Sadece sen ve ben varız, evlat."

Miyavladı ve ben de telefonumu kontrol ettim. Birkaç mesajım vardı ve Coco'nunki hariç her biri bana farklı bir endişe veriyordu, o da sadece buzdolabında çorba olduğunu hatırlatıyordu.

Biri babamdandı ve bana yarın akşamki galayı hatırlatıyordu. Biri Zahariev'den, iyi olup olmadığımı soruyordu.

Ve bir tane de Gabriel'den. Aslında Gabriel'den birkaç tane. Onları görmezden geldim.

Esther'in ölümünün ertesi sabahı mesaj atmıştı:

Selam bebeğim. Sadece seni kontrol etmek istedim. İstedğin zaman hastaneye gel. Liam ve ben bir gün daha burada olacağız. Teyzesiyle tanışacağı için heyecanlı.

Sonra dün:

Aramayı denedim. Sesli mesaj bıraktım. Liam ve benim yarın eve döneceğimizi bilmenizi istedim. Her zaman bekleriz.

O günün ilerleyen saatlerinde:

Acıttığını biliyorum. Özür dilerim.

En son mesajı bu sabah gelmişti.

Cenaze yarın sabah 10'da.

Davet anında şehvetimi bastırdı ve iğne gibi bir uyuşukluk beni tüketti.

Bir cenaze töreni.

Bunun olacağını biliyordum ama bunu düşünmeme izin vermemiştim. Onu toprağa vereceklerdi. Bu pek de şaşırtıcı değildi. Cennet'teki herkes gömülmüş ya da büyük anıt mezarlara gömülmüştü.

İkinci geliŖte ruhları bedenlerine geri d nemesin diye ceza olarak yaktıkları suçlular.

İkinci geliŖe hiç inanmamıŖtım. Nasıl ger ekleŖtiđine dair çok fazla sorum vardı. Derinlere gömülen  l ler mezarlarından nasıl kalkıyordu? Bedenleri mucizevi bir Ŗekilde geri mi getiriliyordu? Tanrı böylesine büyük bir vaadi neden sırf çok sevdiğini iddia ettiği insanların sadakatini sınamak için erteledi?

Bana mantıklı gelmiyordu ama Esther'in buna inanmıŖ olması mümkündü ve eğer durum buysa, onu soğuk toprağa gömülü görme d Ŗ ncesinden nefret etsem bile, bedenine geri dönme seçeneğine sahip olmasını istiyordum.

Sanırım onu ziyaret etmek istediğimde gidebileceğim bir yer olduğu için mutlu olmalıydım.

Gabriel'in mesajlarını kabul etmedim. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Evlerinde o *Ŗeytani* yaratığı bulmama rağmen, Esther'in ölümünden h l  onu suçluyordum. Eğer orada olsaydı... neler olabileceğini gerçekten bilmiyordum ve ikisini de kaybetme ihtimalim varken Esther'in yaŖayabileceđini söylemek adil değildi.

Sadece hazır değildim.

Bunun için kendimden nefret ediyordum ama gerçek buydu ve elimde kalanları mahvetmemek için onunla y zleŖebileceđimi bilene kadar beklemeyi tercih ettim.

Telefonumu bir kenara bıraktım ve akŖam için giyinip sırt çantamı hazırlamadan önce yanaklarımdaki birkaç damla yaŖı sildim. Cherub'un atkısını baŖıma geçirdim ve ona baktım.

"Hazır mısınız?" diye sordum.

Cevap vermedi ya da bana bakmadı, patisini yalamakla meŖg ld .

"Hey," dedim parmaklarımı baŖının yanında Ŗıklatarak. Bu onun dikkatini çekti ve sanki oyun oynuyormuŖum gibi bana vurdu. Onu kucağıma aldım ve bakır gözlerinin içine baktım. "Eğer benim yardımcım olacaksan, uyanık olmanı istiyorum, anladın mı?"

Talimatımı kabul ediyormuş gibi miyavladı. Onu askıya yerleştirdim ve ardından ceketimi ve sırt çantamı giydirdim.

"Hadi gidip biraz uyuşturucu çalalım," dedim kapıdan çıkarken.

Bunun hırsızlık sayılması gerektiğini düşünmüyordum. Teknik olarak, Zahariev'den aldığım uyuşturucular babama aitti, yani benimdi, ama mecbur kalana kadar anlamını tartışmayacaktım.

Yine de sevkியatla ne yapmayı planladığını merak ediyordum. Zahariev'in uyuşturucu ticaretine karışmadığını biliyordum ve adamlarından herhangi birinin madde üretmesini ya da dağıtmasını yasaklamıştı. Yakalanırlarsa derhal görevden alınırlardı. Zahariev'in ne yaptığını öğrenirse *-öğrendiğinde-* ne yapacağını merak ediyordum. Onun hayal kırıklığına alışmışım, bu yüzden bu beni korkutmuyordu ama sınırlarını zorlayıp zorlamadığımı merak ediyordum.

Ne kadar büyük bir hata yaptığımı yakında öğreneceğimi tahmin ediyordum.

Doğuya, sahilin çoğunu kaplayan Ninova limanına doğru yöneldim, sadece küçük bir kısmı sık sık çöpe atılan bir plaja ayrılmıştı. İronik bir şekilde, burası kullanıcıların uğrak yeri ve genellikle kullanılmış iğnelerle dolu tehlikeli bir yerdi. Zahariev burayı temizlemek için girişimlerde bulunmuştu ama döngü yeniden başlamıştı. Uyuşturucudan bu kadar nefret etmesinin bir nedeninin de bu olduğunu ve büyük olasılıkla şehre sızmasını önlemek için babamdan sevkiyatı çalmasının nedeni olduğunu düşündüm.

Liman teknik olarak kiliseye aitti, ancak aileler buraya gelen malların satış ve dağıtımını denetliyordu; bunlar Kurari Denizi Adaları'ndaki ceza kolonileri tarafından üretilen araçlar, vinçler ve diğer endüstriyel makineler gibi şeylerdi.

Limanın büyük bir kısmı normalde tırmanabileceğim uzun bir tel örgüyle çevriliydi ama tel örgünün tepesinde dikenli teller vardı, bu yüzden gerçek girişlerden birini kullanmam gerekecekti. İşin zor tarafı, çeşitli mallar farklı şirketlere ait olduğundan ve hangi bölümün Zahariev'e ait olduğunu tam olarak bilmediğimden çok sayıda giriş olmasıydı.

Bu gece nöbet tutan zavallıdan almam gereken daha fazla bilgi vardı, gerçi güvenlikle etkileşime geçmek pek de ideal değildi. Liman aslında Zahariev'in adamları tarafından korunmuyordu. İnfaz memurları tarafından korunuyordu, yani Zahariev'in kurallarını değil, kilisenin kurallarını çiğniyordum.

Bu ilk kez olmuyordu ama Zahariev'in beni eylemlerimin sonuçlarından kurtarmayı ne zaman bırakacağını merak ediyordum.

Alay Caddesi'nden Gomorrah'ya doğru ilerledim ve Dördüncü Cadde'ye döndüm. İlerideki limandan gelen mavimsi bir parıltı dışında çoğunlukla karanlıktı. Zemin sürekli aşağı doğru eğimliydi ve sonra çimenli bir tarlanın içinden geçiyordu. Trafik olmamasına sevindim, gerçi gecenin bu saatinde, sabahın erken saatlerinde sevkیاتlar gelip gidene kadar oldukça ıssız olacağından şüpheleniyordum.

Son virajı döndüm. İleride, pencereleri karartılmış ve girişini kırmızı-beyaz bir yansıtıcı ışının engellediği küçük bir bekçi kulübesi vardı. Yaklaşırken, ben de dahil olmak üzere her yöne doğrultulmuş birkaç kamera gördüm, bu yüzden nizamiyeden bir adam çıktığında şaşırmadım.

Koyu renk kıyafetler ve bir ceket giyiyordu, bu da rahatsız ediciydi çünkü ne tür silahlar taşıdığını göremiyordum. Şapkasında SECURITY yazıyordu ve *T* harfi haça benzeyecek şekilde stilize edilmişti. Beklediğim gibi biriydi.

-Genç, fit, yuvarlak yüzlü.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu sert bir ses tonuyla.

Ona gülümsedim. "Sadece küçük bir gezintiye çıkıyorum."

"Buralarda değil," dedi. "Geldiğiniz yoldan geri dönebilirsiniz." "Birileri huysuzlanmış," dedim.

Adam bana kaşlarını çattı. Bu işi kolaylaştırmayacaktı. "Kedimi sevmek ister misin? Belki kendini daha iyi hissedersin."

Ceketimi aralayıp Cherub'un askısında metanetle oturduğunu gördüğümde adamın gözleri önce büyüdü, sonra daraldı.

"Alerjim var." Kaşlarını çattı ve geldiğim karanlık yolu işaret etti. "Git."

Gözlerimi ondan ayırmadan Cherub'ın kulağının arkasını kaşıdım.

"Belki de senin kediciklere alerjin yoktur," dedim. "Belki de kediciklerin sana alerjisi vardır."

Gardiyan kemerindeki bir şeye uzandı. Silah olduğunu düşündüm ama silahlı olmama rağmen etrafta dolanıp bunu öğrenmeye niyetim yoktu. Almadığım bir ilaç yüzünden birini öldürmek istemediğim kadar ölmek de istemiyordum.

"Tamam, tamam," dedim ve topuklarımın üzerinde döndüm. İçeri girmenin başka bir yolunu bulacaktım.

Adımlarımı takip ederek Gomorra'ya döndüm ve limana giden farklı bir yolu kullandım. Bu giriş biraz daha büyüktü, özellikle büyük araçlar için yapılmıştı. Bir güvenlik görevlisi bariyerin önünde durmuş, kollarını kavuşturmuş, sanki benim yaklaşmamı bekliyordu. Adamın elini attığı şeyin bir telsiz olabileceği aklıma gelmemişti ama şimdi diğer memurları aylak aylak dolaştığım konusunda uyardığından şüpheleniyordum.

Buna rağmen adam ben yaklaşırken gülümsedi ve kollarını iki yanına indirdi. Belli ki beni bir tehdit olarak görmüyordu. Uyarının tam tersi bir etki yaratabileceği düşünüldüğünde bu büyük bir şanstı.

Üzerindekileri hızlıca gözden geçirdim. Diğer gardiyanın aksine kurşun geçirmez bir yelek giymişti ve kemerinde silahı, ekstra mühimmat, şok tabancası ve bir el feneri vardı.

"Duyduğuma göre bir kedicığın varmış," dedi.

Dudaklarımda bir gülümsemenin kıvrılmasına izin verdim. Cherub'ı askısında görüş alanımda tuttum ve kulaklarının arkasını kaşıdım.

"Kulaktan kulağa yayılıyor," dedim.

"Her gün ziyaretçimiz olmuyor, hele de bir kedicikle hiç olmuyor," dedi, gözleri Cherub'a kaydı - ya da belki de arzusundaki artışa bakılırsa göğüslerime bakıyordu. Bu şimdiye kadar hissettiğim en karanlık ya da en şiddetli arzu değildi ama yine de midemi bulandırdı.

"Ne utanç verici," dedim, sesimi alçak ve nefesli tutarak açlığını körükledim. Henüz kendi sihrimle ona ulaşamamıştım. Tam olarak istediğim şeyi, yani limana girişi ve Zahariev'in bölgesinin yerini öğrenmek için biraz daha yoğun olması gerekiyordu. "Bugün şanslı günün olmalı."

"Bu tamamen sana bağlı prenses," dedi.

O kadar yakındı ki nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Rahatsız edici derecede sıcaktı ve hafif soğan kokuyordu. Yine de gülümsemeyi başardım, bakışlarım kurşun geçirmez yeleğine yapıştırılmış bir yamaya işlenmiş olan ismine kaydı.

"Evet, Nathaniel," dedim, Cherub'u askısından kaldırıp başının tepesine bir öpücük kondurarak. "Kediciğimi tutmak ister misin?"

Muhafızın gözleri Cherub'a kaydı. Sessizce kıkırdadı, sanki bu konuşmayı yaptığına inanamıyormuş gibiydi. Ben de inanamıyordum.

Yine de cevap verdi.

"Nathaniel benim soyadıym," dedi. "Ama tabii. Kediciğini tutacağım. Ne istersen tutarım."

Cherub, ben onu muhafıza uzatırken miyavladı. Onu kolunun kıvrımına sıkıştırdı. Bana baktı, bakır gözbebekleri küçülmüştü. Hayal kırıklığını biraz olsun hafifleteceğini umarak başını kaşıdım. İki saniyeliğine uyum sağlamasına ihtiyacım vardı.

"Artık ellerin serbest olduğuna göre bir planın var mı?" diye sordu, gözleri vücudumda geziniyordu. Titrememeye çalıştım. Bu iyi bir ürperti de değildi. Şehveti midemi bulandırıyor; fanteziler kurmaya başlamıştı.

Her bir duyguya anlam yüklemek için çok zaman, gözlem ve doğrudan soru sormak gerekmişti - başımı ağrıtan ya da başımı döndüren şeylerle kusmak istememe neden olan şeyler. Yaş da bir faktördü. Genç erkekler genellikle seksi daha sık düşünürlerdi ve şehvetleri daha güçlüydü, ama bu aynı zamanda kontrol edilmelerinin çok daha kolay olduğu anlamına geliyordu.

Önümdeki adam daha yaşlıydı ama şehveti güçlüydü. Herhangi bir aksiyon görmeyeli uzun zaman olduğundan şüpheleniyordum.

"Ah, planlarım var," dedim elimi muhafızın kolunda gezdirirken. Aslında kaslı değildi ama kendimi Zahariev'le karşılaştırırken buldum, bu haksızlıktı ve aynı zamanda sinir bozucuydu. Gerçek anlamda sahip olamadığım bir erkekle kıyaslama alışkanlığı edinmek istemiyordum.

Zaten dokunmanın amacı da bu değildi. Bağlantı, sihrimin onun içine işlemesine ve tutunmasına izin veriyordu.

"Hangi bölge Zahariev Zareth'e ait?" diye sordum.

Gücüm cevabı ağzından çekip alırken adam gözlerini kırptırdı, şaşkınlık bakışlarını bulandırdı.

"M-40'tan 45'e kadar," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"M Koyu, kırktan kırk beşe kadar numaralar," diye cevap verdi. "Peki orası neresi?" diye sordum.

"Yaklaşık bir mil güneyde," dedi. "Harfler yere spreyle boyanmış."

Bir mil mi?

"Buradan oraya gidebilir miyim?"

"Evet, buradan oraya gidebilirsin," dedi. "Ama neden gitmek isteyesin ki?"

"Onda bana ait olan bir şey var," dedim.

"Bebeğim, aileye bulaşma, ah! Beni ısırıldı!" diye bağırdı aniden ve Cherub'ı yere düşürdü. Ayaklarının üzerine düştü ve kapının altından fırladı.

Hay sikeyim.

"Cherub!" Peşinden koşarak bağırdım. "Bu çok kabaydı!"

Onun peşinden koşarken, girişi kapatan kırmızı-beyaz çubuğun altından geçerken *planımın bir parçası olmadığını* düşündüm ama her neyse. Bunu kabul edecektim.

"Hey! Geri gel!" diye seslendi bekçi. "*Dur!*"

"Özür dilerim!" "Üzgünüm!" dedim. "Kedimi almam lazım!"

Koşmaya devam ettim. İleride, onu yolun ortasında otururken görebiliyordum, kuyruğu ayaklarının üzerine kıvrılmıştı.

"Seni küçük pislik," dedim. Onu kollarıma alırken zar zor durdum, koşarken onu yakınımda tutuyordum. Onu o kadar sert itip kakıyordum ki, beyni muhtemelen kafatasının içinde zıplıyordu.

Farklı yüksekliklerde istiflenmiş nakliye konteynerleri labirentinin arasına saklanana kadar durmadım. Bekçi beni takip etmemişti ama izinsiz girmeye devam etmeme izin vereceğine inanacak kadar da aptal değildim. Diğer muhafızlara haber vereceğinden emindim. Umarım beni aramaya geldiklerinde Cherub'un hatırı için köpek kullanmazlardı.

M-45, diye düşündüm nakliye konteynerlerinin oluşturduğu uzun koridorda koşarken, konteyner kapılarından birinde bir numara gördüğümde Zahariev'in bölgesine göre nerede olduğumu gösterebilecek herhangi bir şey arıyordum.

A-36.

Şaka mı yapıyorsun?

M'ye kadar koşmam mı gerekecekti?

"Seni tutmasına izin verseydin bu durumda olmazdık," dedim Cherub'u askısına geri iterek. Uzun uzun miyavladı. "Benimle tartışma. Oraya yürümek zorunda olan sen değilsin. Bana biraz daha zaman verseydin, muhtemelen onu bizi götürmesi için ikna edebilirdim."

Güvenlik gelmeden önce yolu yarılayabilirsem şanslıydım.

Diğer taraftan, burası çok büyük bir yerdi. Muhtemelen görevimden vazgeçtiğimi düşünmelerini sağlayacak kadar uzun süre her yerde saklanabilirdim ama bu konteynırlardan birinin içinde bir saat boyunca kapalı kalma düşüncesi bana hiç de cazip gelmiyordu.

Her şey başarısız olursa Zahariev'i arayacaktım ama o benim son çarem di.

E sırasına geldiğimde ileride ışıklar gördüm ve gölgelerin içine dalarak konteynerin yan tarafına baktım. Hâlâ biraz uzaktaydılar ama hızla yaklaşıyorlardı, sadece fenerlerini her koridorda parlatmak için duraklıyorlardı. Arkamı döndüm ve karanlık geçitte yürüdüm, bu konteynerlerden birinin Cherub ve benim aralarından geçebileceğimiz kadar boşluğa sahip olmasını umuyordum, ama çok mükemmel bir şekilde istiflenmişlerdi.

En üste tırmanıp saklanmayı deneyebilirdim.

Yükselen katmanların arasında tek bir konteyner bulana kadar koyda aceleyle ilerledim. Sırt çantamı çıkardım ve Cherub'u içine yerleştirmeden önce fermuarını açtım.

"Sadece kısa bir süre için," diye fısıldadım ama beklediğim gibi itiraz etmedi.

Tamamen kapalı kalmaması için çantanın üst kısmında yeterince açıklık bıraktım. Ayağa kalkarak onu sırtımda taşıdım ve tırmanmaya başladım. Konteynerin hangi kısımlarının beni tutacağını öğrenirken kendimi beceriksiz hissediyordum ama kilit mekanizması ayaklarımı koyabileceğim bir yer sağlıyordu. Ellerimi soğuk çubuklardan yukarı kaydırđım ve sonra yan taraftan çıkan menteşeyi basamak olarak kullanarak konteynerin tepesine ulaşana kadar yükseldim.

Kenarı tutarak kendimi yukarı çektim ve göğsüm çatıya düz bir şekilde indi. Dizimi altına alana kadar bacaklarımı salladım ve sonra konteynerin ortasına sürünerek sırt çantamı çıkardım ve Cherub'u kontrol etmek için tamamen açtım.

Bana baktı, göz bebekleri büyümüştü, neredeyse gözlerinin rengini yutacaktı.

"Özür dilerim küçüğüm," diye fısıldadım. "Sadece biraz daha."

Cherub sakinleşince tekrar kabın kenarına geçtim ve karnımın üzerine yatarak izlemeye başladım. Artık hareketsiz olduğum için zonklayan bileğimin acı verici bir şekilde farkındaydım. Kontrol ettim ve gazlı bezin üzerinde kan buldum.

Koyun sonunda bir ışık parıltısı görene kadar sanki sonsuza kadar beklemişim gibi geldi. Çatının kenarından geriye doğru itildim ve parlak bir ışık huzmesi karanlığı yavaşça tararken dümdüz oldum.

Tek ses, devriye gezerken sohbet eden muhafızlardan geliyordu.

İçlerinden biri içini çekti. "Bu pisliklerden nefret ediyorum, zamanımızı boşa harcıyorlar." "Sence ne istiyor?" diye sordu diğeri.

"Gerçekten kim bilir? Rich, Zahariev Zareth'ten bahsettiğini söyledi ama sol taşağım üzerine bahse girerim ki kargoyla birlikte kaçabileceğini düşünüyor. Muhtemelen kilisenin denizde bir tür cennet inşa ettiğine dair ortalıkta dolaşan komploya inanıyordur."

Bu komployu daha önce duymamıştım ama söylentiden ya da insanların buna olan inancından şüphe etmedim.

"Dışarıda cehennemden başka bir şey olmadığını öğrenene kadar bekle."

Muhafız cevap olarak kıkırdadı ve sonra ışık gitti ve sesleri soldu.

Hemen hareket etmedim. O adamlar geri dönecek, ters yönde devriye gezeceklerdi. Zamanımı beklerken, beni buraya neyin getirdiğini düşündüm.

Cadının bilgi vaadi beni buraya getirdi. Umutsuzca onun güvenilir olduğunu umuyordum.

Güvende olduğumu hissettiğimde konteynırdan indim ve Cherub'ı askısına geri koydum. Kalan sıralardan M'ye doğru ilerledim ve Zahariev'in bölümü olduğunu düşündüğüm yeri bulana kadar bölmede yürüdüm.

Telefonumun titrediğini hissettim ve kontrol ettiğimde Zahariev'in aradığını gördüm.

Aramayı reddettiğimde sinirim daha da arttı.

Hemen bir mesaj gönderdi, sanki daha aramadan önce yazmış gibiydi.

Aç şu lanet telefonu, dedi ve tekrar aradı.

Ses tonunu duyabiliyordum. *Kızgındı*, genelde bu beni rahatsız etmezdi ama bu sefer kafa derim karıncalandı.

"Ne?" Tersledim.

"İzinsiz girenleri sevmem, küçük aşkım," dedi.

"Bu çok ironik," dedim. "Sen onların kralı değil misin?" "Lilith," dedi, sesinde bir uyarı notası vardı.

"Nerede olduğumu nereden biliyorsun ki?" Tahmin edebildiğim halde sinirlenerek sordum.

"Bir telefon aldım," dedi ve durakladı. "Kedini mi takıyorsun?" "Sen de beni görebiliyor musun?"

Orta parmağımı kaldırdım.

"Çok şirin," dedi.

"Sen tam bir sapıksın," dedim, beni almaya geldiğim şeyden alıkoymasına izin vermeyeceğime karar vererek. Kutuların ve mobilyaların bulunduğu beş konteynerden ilkinin kilidini açtım. Hiç de beklediğim gibi değildi.

"Benim bölgemdesin," dedi. "Ve eşyalarımı karıştırıyorsun."

"Bunların hiçbirisi seninkilere benzemiyor," dedim aşırı süslü mobilyaları tarayarak.

"Benzemez," dedi. "Buradaki her şeyin anneme ve babama ait olduğunu düşünürsek."

Bu yorumu beni üşütmüştü.

Kapıyı kapattım ve bir sonrakine geçtim ama yine aynıydı. Burada bulabileceğim tek şeyin ailesinin eski eşyaları olup olmadığını merak etmeye başladım.

"Ne arıyorsun?"

"Kesinlikle sana ait olmayan bir şey," dedim.

Bir duraksama oldu ama tahmin ettiğini biliyordum. Bunu yüksek sesle söylemedi, ben de söylemedim; ikimiz de daha iyi biliyorduk.

"Peki bununla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bu para birimi, Zahariev," dedim ve üçüncü kabı açtım. İçinde daha küçük bir tane daha vardı.

Bingo.

"Ne satın alıyorsun?" diye sordu.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim.

"Bu beni ilgilendiriyor," dedi. "Benim kurallarımı çiğniyorsun."

"Bana verdiklerini değil," dedim. "Görüşürüz, Zahariev."

Telefonu kapattım ve ikinci konteyneri açtım. İçeride dört paletten oluşan bir sıra, beyaz yeşim taşı bloklarıyla istiflenmişti.

Sırt çantamı yere bıraktım ve plastik bir torba çıkardım. Bu malzemeden bir tuğla taşıyacak ya da tamamen yabancı birine bu kadarını teslim edecek değildim. Bıçağımı çıkardım ve sevkiyatın yan tarafına soktum. Bir torba şekeri bıçaklamak gibiydi. Bıçağım serbest kaldığında, beyaz bir akıntı halinde dökülmeye başladı.

Torbayı kapatıp cebime sokmadan önce fazla değil, bir kaşık kadarını aldım ve geri kalanının yere dökülmesine izin verdim. Saklamak umurumda değildi.

Zahariev'in yarın onu yok etmesi de umurumda değildi. Tek umursadığım, almak için geldiğim şeyi almış olmaktı.

Zahariev

Lilith telefonu kapattıktan sonra telefonuma baktım.

Beni nasıl kızdıracağını biliyordu ve bunu yapmaktan hoşlanıyordu ama bu farklı hissettirdi. Beni kızdırmak için saklama kabına girmiyordu. Bir şeylerin peşindeydi ve bana söylemiyordu.

Belki de beni gerçekten kızdıran buydu: gizlilik.

Onu tekrar arayabilirdim ama ikinci kez cevap vermeyeceğini biliyordum. Limana gidebilirdim ama ben oraya varana kadar muhtemelen gitmiş olurdu, yani bir cep dolusu yeşim taşıyla nereye gittiğini takip etmemin hiçbir yolu yoktu.

"Her şey yolunda mı?" Dairesine tekrar girdiğimde Gabriel sordu. Lilith'i aramak için salona gitmiştim.

Liam taburcu olduktan sonra onları hastaneden eve getirmiş ve Gabriel'in yerleşmesine yardım etmek için yanında kalmıştım.

"Evet," dedim. "Sadece Lilith'i takip etmeye çalışıyorum."

Heyecan aramak onun yapacağı bir şey değildi ama bu onun için bile pervasızca görünüyordu.

"Onunla konuştun mu?" Gabriel sordu. "Zar zor. Kaçınma modunda," dedim.

Gabriel bakışlarını indirdi, parmaklarını bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Bu benim hatam," dedi. Bir saniye sonra burnunu çekiyor ve ellerini yüzünde gezdiriyordu. "Esther'i bulması gereken kişi ben olmalıydım. Bütün hayatını o kâbustan kaçarak geçirecek."

Aslında Lilith'in hiç de kaçtığını düşünmüyordum. Belki de sorun buydu.

Tehlikenin içine balıklama dalıyordu.

Bölüm On Dört

Limandan ayrılmak neredeyse çok kolay olmuştu, gerçi bunun Zahariev'in sohbetimizden sonra birkaç telefon görüşmesi yapmış olmasından kaynaklandığını tahmin ediyordum. Kapının dışında beni şahsen azarlamaya hevesli bir şekilde bekliyor olmasını bekliyordum ama öyle olmadı.

Kapüşonumu yukarı çektim ve başımı eğdim, karanlık ara sokaklardan oluşan bir labirentten Siperler'e doğru ilerlerken fark edilmemek için elimden geleni yaptım. Bölge öncekinden daha kalabalıktı ve birkaç dükkân açıktı ama 213 onlardan biri değildi. Aslında, Saira'nın kapısına vardığımda, kimsenin içeriyi görmemesi için pencerelerini kâğıtla kapattığını gördüm, ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra yaptığını tahmin ettiğim bir hareketti bu, ona istediği ilacı getirdiğimi düşününce haklı ama aynı zamanda biraz kaba geldi.

Kapıyı çaldım, kimin izlediğini ölçmek için sokağın yukarısına ve aşağısına baktım, ancak kimse bana aldırış etmiyor gibiydi. Paranoyak olduğumu fark ettim, Zahariev'in her an ortaya çıkmasını ve Gomorra'da itibarımı mahvettiği gibi her şeyi mahvetmesini bekliyordum.

Beni koruduğunu sanacaktı, ama aslında beni gerçekten ihtiyacım *olan* bilgiden uzak tutacaktı -gerçi henüz bunun farkında değildi, bu da benim hatamdı. Ona planlarımdan bahsetmemiştim, gerçekçi olmak gerekirse, tüm bunları kulaktan kulağa oynamıştım, bileğimdeki zonklayan yanık da bunu gösteriyordu.

Bakışlarımı sokaktan ayırdım ve kapıyı tekrar çaldım. Kapı açılana kadar bir dakika daha geçti. Tek görebildiğim Saira'nın yüzünün bir parçasıydı, konuşmadan önce gözleri bir parça genişlemişti.

"Dönmüşsün," dedi. "Geleceğini umuyordum."

Hem şaşırmış hem de biraz şüphelenmiştim. Getirdiğim şey yüzünden mi umutluydu yoksa tamamen başka bir nedenle mi?

Sonra ekledi, "Bu arada kediyle konuşuyordum. İçeri gel." İçeri girmem için kenara çekildi.

Tabii ya. Kedi.

Kadının dükkânı hatırladığım gibiydi, sadece pencereler kapalı olduğu için artık daha karanlıktı. Başparmağımla onları işaret ettim. "Bunun sebebi ben miyim?" diye sordum.

"Siz, casuslar, infazcılar," dedi kapıyı kilitlerken. "Bunlardan biri diğerlerine benzemiyor," dedim.

"Göreceğiz," diye cevap verdi bana sert bir bakış atarak. "Sende mi?"

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Sana bir görev verdim," dedi. "Eğer sende olmasaydı geri dönmeyeceğini varsayıyorum."

Yüzündeki ifadeyi okumaya çalışarak ona baktım ama gerçekten de sadece kaba görünüyordu. Belki yeşim taşı sinirimi yatıştırırdı.

Çantayı cebimden çıkardım. Elimden kaptı ve dükkânına doğru ilerledi. Geçen sefer aramıza koyduğu tezgâhı atlayarak dükkânın arka tarafındaki küçük bir masaya gitti. Yere yakındı ve neredeyse bir çocuk için tasarlanmış gibiydi.

Oturdu ve dikdörtgen bir kutuyu kendine doğru çekti.

İçinden yuvarlak, gümüş bir kap ve mikro kaşığa benzeyen bir şey çıkardı. Getirdiğim yeşim taşını kabın içine döktü ve koklamak için elinin tersiyle küçük bir parça aldı.

İşi bittiğinde bana baktı. "Otur." Dediğini yaptım ve küçük sandalyeye çöktüm.

Arkasından bir şey almak için döndü. Tekrar bana döndüğünde elinde defterim vardı. Önümüzdeki masanın üzerine koydu ve kaba çizimimi işaret etti. "Bu bıçak yediden biri."

"*Yedi* mi?" Şaşırarak sordum. "Bana bu orospu çocuklarından yedi tane olduğunu mu söylüyorsun?"

"Seninki ortalıkta *dolaşan* tek kılıç," dedi. "Üç tanesi kilisede. Eskiden dört tane vardı. Şu anda sizde olanın onlardan çalındığından şüpheleniyorum."

Ephraim'in onu bir rahipten aldığını söylediği düşünülürse, bu doğrudu. Birdenbire neden kimsenin cinayete fazla üzülmeyişini anladım. Çünkü kılıcı o almıştı.

"Onlar bir zamanlar tek bir kılıçtı," diye devam etti. "Kurtarıcı adı verilen kutsal bir ateş kılıcı."

İşte yine o kelime.

"Bu ne anlama geliyor ki?" diye sordum. "Kutsal mı?"

Bana bu kelimenin farklı anlamları varmış gibi geldi; bir anlamda, insanların değerli bulduğu şeylere verilen bir unvandı. Diğer anlamda ise, hak etmediği düşünülenleri cezalandıran bir lanet gibiydi, her ne demekse.

"Kurtarıcı bağlamında mı? Bu, kılıcın gerçek tanrılar tarafından yapıldığı anlamına geliyor."

"Gerçek tanrılar," diye tekrarladım.

Yeşim taşı çoktan etkisini göstermiş miydi? Birden Saira'nın ayağa kalkıp Tori gibi bir simülasyonda yaşamak hakkında vaaz vermeye başlamasını bekledim.

"Yedinci Kapı'nın ardında kilitli olanları mı kastediyorsun?"

Herhangi bir onaylama yapmadı, sadece baktı. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Çok az şey," dedim. "Sadece sokakta vaaz edildiğini duyduklarımız."

Onları duyamıyor musun? Tori söylemişti. *Kapıları çalıyorlar.*

Yüksek sesle söylemediğim şey, duyabildiğimi sandığımdı, ama sadece rüyalarımda. Uzak bir ritimdi, kalbimin atışıyla eşleşen sabit bir gümbürtü.

"Bizi yeniden infaz etmeye başladılar," dedi. Sesi sessizdi, neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Gerçeği söyleyenleri."

"Gerçek nedir?" diye sordum.

Bakışları benimkilere döndü. Defterimdeki boş bir sayfaya döndü ve kutusundan bir kalem çıkardı.

"Elohai'nin neden büyüye sahip olduğunu hiç merak ettin mi?"

Kaşlarım düştü. Merak etmemiştim, çünkü bana hep sihrimizin bize Tanrı tarafından bahşedildiği söylenmişti ve daha yüksek bir gücün sihir bahşetme yeteneğine sahip olması mantıklı geliyordu. Merak ettiğim şey bu yeteneğin neden sadece kadınlarda ortaya çıktığıydı ama bunu yüksek sesle söylemedim.

"Elohai'ler Elohim'in torunlarıdır," diye devam etti. "Elohim, insanlığın yaratıcıları ve dünyamızın gerçek tanrıları olan Eryx ve Ashur'dur. Seine Dağı'nın altında, Yedinci Kapı'nın arkasında hapsedilmiş durumdalar ve binlerce yıldır buradalar."

Az önce paylaştığı bilgileri düşünürken ağzım kurudu. Sırt çantama uzandım ve Cherub için hazırladığım su şişesini çıkarıp bir yudum aldıktan sonra kasesine biraz döktüm.

Onu askıdan çıkarıp masanın üzerine koyarken, "Eğer bu ikisi, Eryx ve Ashur, gerçek tanrılarınsa, nasıl hapsedildiler?" diye sordum.

"Kilisenizin taptığı tanrı, Mesih dedikleri kişi, o bir istilacı." Konuşurken yazıyordu ama sanki not alıyormuş da duyduklarını takip edemiyormuş gibi steno ile yazıyordu. Muhtemelen daha sonra hiçbir şey anlamayacaktım. "Eryx ve Ashur'un yarattıklarını gördü ve kendisi için istedi. Bir savaş oldu ve Mesih zincire vuruldu. İdamı yaklaşırken Mesih, insanlığın onu kurtarmaya yardım etmesi halinde bilgi vaat etti. Komplo kurdular ve

zincirlerini kesen ve ateşle yakan Kurtarıcı adlı bir kılıç dövdü. Bunu Eryx ve Ashur'a karşı kullandı ve onları Yedinci Kapı'nın arkasına sürdü; burada Mesih'in büyük taştan tepeler çağırdığı bir ağın altında sıkışıp kaldılar. Gerçek tanrıların yenilmesiyle Mesih hüküm sürdü ama vaat ettiği bilgi asla verilmedi. Zamanla sıkıldı. Bizi terk etti. Bundan sonra, insanlar bir fırsat gördü. İnsanlık için kurallar koydular ve ahlakı ölçmek ve etiği seçmek için insanlar atadılar. Mesih'in verdiği bilginin bu olduğunu, mesajını taşıyacak kadar değerli olanları seçmek için aramızda bu kadar uzun süre yaşadığını iddia ettiler. Bu adamlar -bu peygamberler- Eryx ve Ashur'un torunlarıydı, şimdi Elohai dediğiniz kişiler."

Sessizce oturup söylediklerini takip etmeye çalıştım ama açıklamasının sonunda başım ağrıdı ve tek düşündüğüm Saira'nın Mesih'in bilgi vermeden gittiğini iddia etmesinin ne kadar ironik olduğuydu.

İnsanlığa aldatmayı öğrettiği çok açıktı.

"Tüm bunların hançerle ne ilgisi var?" diye sordum. "Yedi tane olduğunu ve bir zamanlar bu kılıcı kullandıklarını söylemiştin?"

"Kurtarıcı," dedi. "Alakası var çünkü yeniden dövüldüğünde kılıç yedi kapıdan herhangi birini açabilir."

"Neden... yapılmamıştı?" diye sordum. Hangi terimi kullanmam gerektiğini bilmiyordum ama geçerli bir soru gibi görünüyordu.

"Yedi parçayı paylaşan peygamberler tarafından kırıldı," dedi. "Kurtarıcı olarak onların gücüne bir tehdit oluşturunuyordu."

Hepsinin ölmeden kılıcı nasıl kullanabildiklerini sormayı düşündüm ama tahmin edebileceğimi düşündüm - onların kanıydı. *Benim kanım.*

Dilimi alt dudağımın üzerine götürdüm. Birden nefes almak zorlaştı.

"Kilisenin üç bıçağı olduğunu söylediniz, benim de bir bıçağım var. Diğerleri nerede?"

Üç mü?"

Soracağımı tahmin etmiş olmalıydı ve kaskatı kesildi, dudakları büzüldü.

"Onlar Yılan Tarikatı'ndan," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. Böyle bir grubu hiç duymamıştım. "Peki kim onlar?"

"Kiliseniz bize cadı derdi ama bizim yaptığımız büyü'nün Elohai'den çaldıkları büyüden hiçbir farkı yok. Sadece başpiskoposa hizmet etmediğinde cadılıktır."

Şey, bu eve çok yakındı.

"Bizler gücümüzü başkalarına vermekten bıkmış kadınlarız," dedi. "Siz yorulmadınız mı?"

Doğrudum. Ona büyüm olduğunu nereden bildiğini sormayı düşündüm ama bildiğini fark ettim çünkü bıçağı tutarken ölmemiştim.

"Yorgunum tabii," dedim, umursamaz görünmeye çalışarak. Sorduğu sorunun içimde özgür olma arzusuyla yanıp tutuşan derin bir parçayı sızlattığını bilmesini istemiyordum. "Ama tüm bunların bıçakla ne ilgisi var?"

"Eğer Kurtarıcı'yı yeniden yaparsak," dedi, "gerçek tanrıları özgür bırakabiliriz." Şaşkın bir sessizlik içinde oturdum.

"Bunu neden yapalım ki?" diye sordum.

"Çünkü Yedinci Kapı'yı açabilirsek bize hizmet edeceklerine söz verdiler."

"Bir dağın altında kapana kısılmışken nasıl söz verebilirler ki?"

"Sana cadı olduğumuzu söylemiştim," dedi. "Kendilerini kurtarmamız için bizi seçtiler."

Güldüm. Elimde değildi. "Ciddi misin sen? Ağzından çıkanı kulağın duymuyor mu?"

Tıpkı peygamber olduğunu iddia eden Elohai'ler gibi

konuşuyorsun." Kaşlarını çattı. "Biz onlar gibi değiliz. Onlar bizi *köleleştirdi*."

"Dağın altından s e n i n l e konuşanın bir tanrı olduğunu nereden biliyorsun? Herhangi bir şey olabilir."

"Kilisede yetişmiş bir kadın gibi konuşuyorsun," dedi.

Çenemi sıktım.

"*İhtişam Kitabı*'nı yazan peygamberlerin, gerçek tanrılarımızın yakarışlarına kulak asmayalım diye bizi bilinmeyen varlıklarla iletişim kurmamamız konusunda uyardıkları hiç aklına geldi mi?"

"Bu her ne kadar makul olsa da, onların sözlerine nasıl güvenebilirsin?" "İnanç," dedi Saira.

Alay ettim. "İnanç için gerekli olan inançla ilgilenmiyorum." "O zaman erkeklere boyun eğmediğimiz bir dünyaya inan."

Bunu yapabilirdim ama bu hayali tanımadığım tanrılara teslim etme fikri hoşuma gitmedi.

"Bu dünyayı yaratmak için neden tanrılara güvenmek zorundayız? Neden bunu kendi başımıza yapamıyoruz?"

"Kadınlar kendi güçlerine inansaydı, belki yapabilirdik," dedi. "Ama büyük bir güç gösterisi olmadan ezilenleri ayağa kaldıramazsınız. Dağın altındaki tanrılar bunun sözünü verdi."

Onun karşısına oturdum, kararsızdım. Dağın altında tanrılar olduğuna ya da en azından bir tür güçlü büyü olduğuna inanıyordum ama vaat ettiklerine güvenmiyordum. Bu Elohim bize başka bir kitap mı verecek, başka bir din mi yaratacaktı?

"Eğer sizi ikna edemezsem," dedi, "o zaman sizi Yılan Tarikatı'nın kadınlarıyla tanıştırmama izin verin."

"Ne karşılığında?" diye sordum. "Kılıç mı?"

"Teklif ediyorum çünkü *seni* istiyorlar," dedi.

Neredeyse alay edecektim ama sonra ekledi, "Davetlerini kabul etmelisin. Eğer sadece kılıcı isteselerdi, seni çoktan öldürmüş olurlardı. *İhtişam Kitabı*'nın cadılıkla ilgili doğru bildiği tek şey bu. Tehlikelidir."

Beni neden istediklerini sormaya başladım. Yedi kılıçtan birine sahip olduğum ve bir Elohai olduğum dışında hakkımda ne biliyorlardı ki? Ama kapı çalındı.

kapı beni böldü - gerçi *vurmak* cömert bir kelime oldu.

Diğer taraftaki her kimse yumruğunu kapıya vurarak penceredeki camı salladı.

İkimiz de donup kaldık.

"İnfazcılar," diye fısıldadı Saira.

Masadan günlüğümü kaptım ve ayağa kalkarken bir kolumu Cherub'a doladım. Saira da onu takip etti, gümüş yeşim tenekesini cebine attı ve bir mum aldı.

"Gel," dedi.

Onu arka odaya kadar takip ettim, orada duvara yaklaştı ve bir kısmı gizli bir kapıyı ortaya çıkarana kadar etrafı yokladı.

Beni içeri buyur etti, ben de onu takip ederek kilidi yerine oturttum.

Elindeki mumla döndü, mum çizilmiş yüzünü aydınlatmak dışında hiçbir ışık vermiyordu.

"Bana bir kaçış tünelin olduğunu ama fenerin olmadığını mı söylüyorsun?"

Gözlerini kısarak yanımdan geçti ve alevi üfleyerek söndürdü. Bir saniye sonra, parlak bir ışık gözlerimin içine parladı. Bir elimi yüzümü korumak için kaldırdım ve diğer elimle Cherub'unkini kapattım.

"Ne dilediğine dikkat et," dedi ışığı uzaklaştırarak. Uzandı ve duvara sabitlenmiş metal bir boruya yaslanmış olan başka bir el fenerini aldı. Onu bana uzattı. "Hadi gidelim," dedi.

Arkamızda bir gürültü koptu. İnfaz memurları içeri girmişti. Ne kadar zamandır izlediklerini ve benim girdiğimi görüp görmediklerini merak ettim.

"Dükkânını yok edecekler mi?" diye

sordum. "Muhtemelen," diye cevap verdi.

Ağır bir sessizlik vardı.

"Özür dilerim," dedim.

Özrümü kabul etmedi ve ben de onu suçlamadım. Böyle bir ihlal karşısında sözlerim anlamsızdı.

Bir süre sessiz kaldık. Tek ses, nemli tünelde ilerlerken ayaklarımızın çürüyen tahtalara sürtünmesiydi. El fenerini yukarı ve etrafa tutmak için birkaç saniye ayırdım, duvarların ve tavanın tuğla ve ahşap kemerlerle güçlendirildiğini gördüm.

"Burası ne zaman inşa edilmiş?" diye sordum.

"Yangından önce," dedi. "Sonun yaklaştığını biliyorduk, bu yüzden hazırlık yaptık."

Dükkânını ve evini kaybetmekten neden bu kadar rahatsız olmadığını anladım birden. Bu ilk kez olmuyordu.

Başka soru sormadım, ama kafamda dolaşıp duruyorlardı. Eğer Yedinci Kapı'nın ardında gerçekten tanrılar varsa, diğer altısının ardında ne vardı? Kilise her zaman ikinci, üçüncü ve beşinci kapıların ateşi, birinci, dördüncü ve altıncı kapıların ise suyu tuttuğunu söylerdi.

Sözde, Armageddon sırasında önce batıdaki kapılar açılacak ve ateş saçarak dünyayı yok edecekti. Ardından doğudaki kapılar açılarak dünyayı suyla temizleyecek ve bunu bir barış çağı izleyecekti.

Ancak bu doğru muydu yoksa arkalarında çok daha karanlık bir şey mi kilitliydi?

Kilise Yılan Tarikatı'nı ve diğer üç kılıca sahip olduklarını biliyor muydu? Lisk'in benimkine, onu geri almaları için infazcılar gönderecek kadar değer verdiği açıktı. Bu alternatif tarihin ve Kurtarıcı'nın farkında mıydı?

Tünelin sonuna geldiğimizde Saira durakladı ve tavanı dürterek toprağın gevşeyip düşmesine neden oldu. Sertçe iterek derme çatma bir kapı açtı. Açıklığın altındaki eski bir sandığı ortaladı ve tırmanmak için onu kullandı, sonra eğildi, ben sandığın üzerine çıkarken elini uzattı.

Elini uzattım ama o benimkini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Sen değil," dedi. "Kediyi bana ver. O boynunda asılı dururken sürünerek çıkamazsın."

Cherub'u askısından çekmeden önce yaşlı kocakarıya ters ters baktım. Başının üstünü öptüm ve kulağına fısıldadım, "Onu ısıırırsan sorun olmaz."

"Seni duyabiliyorum," diye tersledi Saira.

"Bunu bana tokat atmadan önce düşünecektin," dedim Cherub'u uzatırken.

Saira'dan daha kısaydım, bu yüzden zıplamak zorunda kaldım, avuç içlerimi toprağı bastırdım ve çukurdan sürünerek çıkarken dizimi yukarı kaldırdım. Ayağı kalktığımda, tünelin açıklığının bizi okyanusa bakan bir tepenin üzerine tünemiş devasa bir ağacın altına bıraktığını gördüm, sahil limanının yanan ışıltısıyla aydınlanmıştı.

Bu dünyada herhangi bir şeyin güzel olduğunu düşünmeyeli uzun zaman olmuştu ama bu beni duraksattı. Ancak bu duygu kısa sürdü, çünkü uzakta turuncu bir pus gördüm. Dükkânı yanıyordu.

"İşte," dedi Saira, Cherub'u uzatarak.

Cadı tünelin ağzını önce derme çatma bir kapıyla, sonra da gevşek yapraklarla kapatırken ben de yavru kediyi askısına yerleştirdim.

İşini bitirdiğinde doğruldu ve bana baktı. "Yılan Tarikatı üyeleriyle tanışmak istiyorsan," dedi, "dört gün sonra, yeni ay gecesi, gece yarısını bir dakika bile geçmeden benimle burada buluş."

Davetini kabul etmedim ve onun yerine "Nereye gideceksin?" diye sordum.

"Gidecek yerlerim var," dedi.

Ne diyeceğimi bilemediğim için başımı salladım ve arkamı dönüp tepeden aşağı inmeye başladım.

"Eve," diye seslendi, durakladım ve dönüp ona baktım. "Bu dünyanın sonunun gelmeyeceğı bir gelecek yok. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen o kadar iyi olur."

olacaksın, ama acele et. Zaman azalıyor." Bu çok gizemliydi.

"Sanırım yeşim taşı etkisini gösterdi Saira," dedim ve Cherub'a sarılarak arkamı döndüm. "Su içmek isteyebilirsin."

Giderken ne dediğini duymadım ama umurumda da değildi. Uyarısı yeterliydi. Niyeti beni korkutmaksa, işe yaramıştı. Çok korkmuştum.

Eve geldiğimde Cherub'u askısından çıkardım.

Onu yere bırakırken "Harika bir yardımcısın evlat," dedim. Miyavladı.

"Biliyorum, biliyorum," dedim ve mutfığa yöneldim. Buzdolabının üstünden onun ödül mamalarını aldım.

Daha yüksek sesle miyavladı ve bacaklarımın arasında sekiz şekli yaptı.

"Üzerinde çalışıyorum," dedim, parmaklarım plastiğin üzerinde kayıyordu. "Sabır bir erdemdir, Cherub."

Sonunda çantayı açtığımda ona iki ödül maması verdim ve odama gitmeden önce su kabını doldurdum. Kapıyı itip açtığımda Zahariev'i yatağımın kenarında otururken buldum ve donup kaldım. Eğlenmiş görünüyordu, dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı.

"Sen buraya nasıl girdin?" diye sordum.

"Kapının kilidini ben taktım," dedi, sanki çok açılmış gibi. "Yani bunu istediğin zaman uğrama izni olarak mı aldın?" diye sordum.

"Kapıyı çalacaktım ama evde olsan bile cevap vermeyeceğini düşündüm."

"Bu genellikle pek hoş karşılanmadığının bir işaretidir," dedim ve sırt çantamın omzumdan kaymasına izin verdim. Onu yere koydum.

"Konuşmamız gereken birkaç şey var," dedi.

Ona bakmadım ve onun yerine uyuyacak bir şeyler bulmak için yerdeki giysileri taradım. Gerçekten de çamaşır yıkamam gerekiyordu.

"*Bazı şeyler* mesai saatleri içinde konuşulur," dedim.

"Görünüşe göre tüm işlerinizi gece yarısı ile sabah beş arasında yapıyorsunuz, o yüzden sanırım tam zamanında geldim."

"Seni görmezden geliyorum," dedim.

"Ne zaman görmezden gelmiyorsun?" Sesinde bir parça acılıkla karşılık verdi. Bu beni duraksattı ve bir parçam tartışmak istedi, ama bunu istediğini düşündüm, bu yüzden teslim olmamaya karar verdim.

"Siktir git Zahariev," dedim ve banyoya doğru yola çıktım. Kapıyı çarpmak istedim ama Coco'yu uyandırmak istemedim, onun yerine soyunurken üzerimdeki her giysiyi yere fırlattım. İşim bittiğinde kendimi hayal kırıklığından çok aptal gibi hissediyordum. Eve gelip yatağa girme ve uyuma planlarımın dün gece seks rüyamda başrol oynayan adam tarafından kesintiye uğratılması dışında neye kızdığımı bile bilmiyordum.

Her şey son derece uygunsuzdu.

Yüzümü yıkadıktan sonra kendimi biraz daha sakin hissettim ve Zahariev buraya ne söylemeye geldiyse onunla ilgilenmeyi düşündüm.

Ta ki odama döndüğümde onu sırt çantamı bacaklarının arasına almış, elinde bıçağımla otururken bulana kadar.

"Bunu nereden aldığını söylemek ister misin?" diye sordu.

"Eşyalarımı karıştırmayı bırak!" Tersleyerek odanın diğer ucuna fırladım. Niyetim hançeri ondan kapmaktı ama o hançeri havada tuttu ve bir kolunu belime dolayarak beni vücuduna sabitledi.

"Sen benimkine baktın," dedi.

"Ben hiçbir şeye *bakmadım*," dedim, ellerimi omuzlarına doğru iterek. Beni de yanına alarak yatağa geri düştüğünde küçük bir çığlık attım.

Bıçağa uzanabilmeyi umarak doğruldum ama iki eli de kalçalarımaya gitmişti.

"Nerede o?" Avuçlarımı sıkıca göğsüne dayayarak sordum. Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Sanırım onu araman gerekecek."

Gözlerimi kıstım, ne yapmaya çalıştığını merak ediyordum ama bedenlerimizin nereye dokunduğunun da farkındaydım.

"Oyun oynamak sana göre değil," dedim.

"Bu bir oyun değil," dedi. "Sana hala cevaplamadığın ciddi bir soru sordum."

Ona bıçağın bana nasıl geri döndüğünü anlatabilirdim ama zor olmak istedim.

"Bana ne vereceksin?" diye sordum.

"Ne istiyorsun?"

Bu orospu çocuğu, diye düşündüm.

"Bana istediğimi verecek kadar cesur değilsin," dedim.

Sesim sessizdi, aramızda sıcak bir fısıltı vardı. Gözlerimi onunkilerden ayırdım, yakasının altında kaybolana kadar boynundaki dövmelemin çizgilerini takip ettim. Hepsini görmek istediğime karar verdim ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım.

Dibine yaklaştığımda beni durdurmadı ve geriye doğru kaydım, belirgin uyarılmışlığının üzerine yerleşirken nefes aldım. Elleri hâlâ kalçalarımıdaydı, parmakları tenime daha sert bastırıyordu.

"Lilith."

Zahariev'in adımı söyleme biçiminde sert bir yan vardı. İçimde şiddetli bir arzu kıvrılırken gözlerimi kapalı tuttum ve yavaşça nefes verdim.

"Hmm?"

Eli yaralı olmayan bileğime dolandı ve bakışlarıyla karşılaştım. Çenesi gergindi, göz bebekleri şişmişti.

"Ne istiyorsun?" diye tekrarladı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Ona doğru uzanırken sordum, dudaklarım fısıldamadan önce onunkinden bir nefes uzakta duruyordu, "Öp beni, Zahariev."

Nefesimi tuttum, bir şey *söylemesini*, bir şey *yapmasını* bekliyordum.

Ama yapmadı.

Tek yapabildiğim içi boş bir kahkaha atmak oldu.

"Biliyordum." İncinmiş değil de alaycı bir ses çıkarmayı ummuştum ama geri çekilmeye çalışırken sesimdeki tonu gizleyemedim.

Sonra Zahariev'in elleri belimde yayıldı, otururken kıcıma doğru kaydı ve beni sikine doğru sıkıca tuttu. Kollarımı boynuna doladım. Bir kereliğine bana bakmak için başını arkaya eğmek zorunda kaldı, ama yanan bakışları ayrılmış dudaklarıma düştü ve sonra beni öptü.

Bana karşı hissedeceği duyguya hazırlıklı olmadığımı söylemek hafif kalırdı. Bunu daha başlamadan bitirmesini bekliyordum ama öyle olmadı. Bana sahipmiş gibi öptü, daha önce hiç istemediğim bir şeydi ama aniden bununla yaşayabileceğimi fark ettim, özellikle de her gün her saniye böyle hissetmek anlamına geliyorsa - lanet olası aklımı kaçırmış, içten dışa yanıyor ve sistemimde tek bir lanet olası ilaç yok.

Belki de sadece çaresizdim ya da belki de hayatımda bir kez olsun arzum bir başkasınınınin gölgesinde kalmamıştı.

Dili alt dudağımın kıvrımında gezindi ve ben de onu almak için ağzımı açtım. Tadının hep sigara gibi olacağını düşünmüştüm ama öyleydi.

Sıcak ve tatlıydı ve dilini emdiğimde ağzımın içinde inledi.

"Siktir," diye nefes aldım dudakları boynumdan aşağı inip tenimi hafifçe ısıtırken. Sıcak avuç içleri kaburgalarımın göğüslerime doğru kayarken gömleğim kalktı, baş ve işaret parmağıyla sivri meme uçlarımı sıktı, alay etti. Ağzı da onu takip etti ve tenime değen sıcak çekimle nefesim boğazımda düğümlendi.

Başını kavradım, onu kendime doğru tuttum, dudaklarının her fırçasında, dilinin her kıvrımında içimde oluşan baş döndürücü sıcaklığın tadını çıkardım. Beni boşaltması için ona yalvarmadan önce daha ne kadar dayanabileceğimi merak ediyordum.

Pek bir şey olmadığı ortaya çıktı.

"Zahariev," diye fısıldadım, gerçekten, şişmiş sikine sürtünerek. İnledi ve elleri etrafımda sıkılaştı ve sonra aniden sırtüstü yattım ve yatakta üzerimde dururken dizi kalçalarımın arasındaydı.

Bakışlarımız buluştu.

Teni kızarmıştı ve dudakları koyu pembenin nefis bir tonundaydı. Gözleri yüzümü taradı ve onun da benzer bir değerlendirme yaptığını ve listeleri düşünmediğini umdum.

Dizlerimi teker teker yukarı çekerek vücudunu destekledim.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

Başını bir kez salladı. "Beni mahvettiğini, küçük aşkım."

Ne dediğini anlamaya, hatta sözlerine alaycı bir şekilde gülümsemeye bile vaktim olmadı çünkü beni tekrar öptü. Vücudu benimkine yaslandı ve bizi birbirimize kenetledi. Ellerim kot pantolonunun belinin altından sırtına doğru ilerledi ve orada kıcının sert kaslarını sıktım. Avuç içimi onunkine değdirmek için aramıza uzanmaya çalışana kadar

beni durdurdu. Bileklerimi kavrayarak başımın üzerine sıkıca yerleştirdi.

Canım yanmasaydı bunu sıcak bulabilirdim ama bilmeden bileğimdeki yanığa dokunmuştu.

Acıdan nefesim kesildi ve sanki onu bir kova buzlu suyla ıslatmış gibi ydim. Hemen durdu ve dizlerinin üzerine oturdu, gözleri çoktan irileşmişti. "Lanet olsun," dedi. "Çok özür dilerim Lilith."

Gözlerimi kırıpıştırarak ona baktım. Ben de en az onun kadar ürkmüştüm. Beni öptüğü andan beri yaram hakkında iki kez düşünmemiştim, ama şimdi arzusun bulanıklığını kesen keskin acı bıçaklarını görmezden gelemiyordum.

"Ne yaptım ben?"

"Hiçbir şey," dedim. "Ben iyiyim."

"Kolunu tutuyorsun," dedi.

Oh. Fark etmemiştim ama şimdi o işaret edince iki elimi de göğsüme bastırđığını fark ettim.

"Bir şey yok," dedim ama beni duyduğunu bile sanmıyordum. Gömleğimin kolunu aşağı çekip yarayı ortaya çıkarırken gözleri bileğime kilitlenmişti.

"Bu da ne böyle Lilith?" diye sordu.

Ses tonundan irkildim, az önce kullandığı baş döndürücü törpüden çok farklıydı. Bu beni öfkelen dirdi ve ayağa kalkarken onu ittim.

"Bir şey olmadığını *söyledim*," diye tersledim.

Çenemi kavradı ve başımı geriye doğru eğdi.

"Sana ne demiştim?" diye sordu. "En azından yalan söylerken gözlerimin içine bak."

"Bu bir yanık," dedim dişlerimin arasından, elini iterek. "Nasıl oldu bu?"

Ona ters ters baktım ve bir parçam neredeyse sevişmekten nasıl kavga etmeye başladığımızı merak etti.

"İblis avına çıktım," dedim. Kaşları düştü. "İblisler mi?"

"Esther'i öldüren jöle canavarı," dedim. "Onun için ava çıktım. Onu buldum. Onu öldürdüm... yani çoğunu."

"Neyle?" diye sordu. Ona öylece baktım.

"Bıçakla," dedi kendi sorusuna cevap vererek. "Ve Samuel'den aldığım bir şok tabancasıyla," diye ekledim.

İnanmaz bir şekilde bana baktı. Bir süre sonra telefonunu çıkardı. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedi ama tahmin edebiliyordum.

Ayağa kalktım ve telefonuna uzandım ama bana sırtını döndü. "Yarın Dr. Mor'a gidiyorum!" Dedim ki, parmaklarım onu geri çekmeye çalışırken düğmeleri açık gömleğinin kumaşı. Onu istemedim. doktoru bu gece buraya getirmek için. Muhtemelen Coco'yu uyandıracaktı ve o zaman Coco'nun yapacağı tek şey endişelenmek olacaktı.

"Yarın Esther'in cenazesi var," dedi.

"Ben gitmiyorum!" Konuyu açtığı için kızgın bir şekilde bağırdım. Neden bu konuyu açmıştı ki? Bana baktı ve gözlerimin arkasında bir baskı oluştuğunu hissettim. Buna karşı dişlerimi sıktım. Ağlamak istemiyordum. Nefes aldım ama bu konuşurken sesimin titremesine engel olmadı. "Yapamam."

Arkamı döndüm.

"Dr. Mor," dediğini duydum Zahariev'in. "Lilith yarın öğlen saatlerinde sizi görmeye geleceğine dair bana söz verdi. Gelmezse bir telefon bekliyorum."

Bir sessizlik oldu. Duygularımı kontrol altına almaya çalıştım ama ne hissettiğimi tam olarak anlayamıyordum. Her şey karmakarışıktı, çözülmesi imkânsızdı. Sonra Zahariev'in elini omzumda hissettim. Ona doğru döndüm ve kollarımı beline doladım. O da bana sıkıca sarıldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Ondan bu şekilde özür dilemek daha kolaydı, onun sıcaklığının içinde.

"Sorun değil," dedi ama ona inandığımdan emin değildim.

Daha önce ne düşündüğünü ve bunun bir *daha asla olamayacağına* dair bir şeyler söylemesinin ne kadar süreceğini merak ediyordum ama hiçbir şey söylemesine gerek kalmayacağı ortaya çıktı.

Kapım açıldığı anda kollarını indirerek bunu *gösterdi*. Hayal kırıklığımı bastırdım, gözlerim miyavlayarak odama giren Cherub'a kaydı.

Hafifçe gülümsedim ama onu almak için eğildiğimde çok az mutluluk hissettim. Yatağa oturdum ve ritmik mırıltısıyla rahatlayarak ona sarıldım. Zahariev ayakta durmuş beni izliyordu.

"Gidebilirsin," dedim.

Yüz ifadesi nötrdü.

"Soruma hiç cevap vermedin," dedi. "Bana bıçaktan bahset."

Söylemediği şeyi duydum: *Sana istediğini verdim*. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırdım.

"İnfazcıların bana saldırdığı gece kayıp olduğunu söylemiştin ama eve döndüğümde onu çantamda buldum. Onu istememiştim. Zaten çok fazla soruna yol açmıştı, ben de kanala attım. O gece Tori öldü." Durakladım. "Daha sonra, sen gittikten sonra, uyandığımda onu yatağıma saplanmış halde buldum. Yani soruna cevap vermek gerekirse, onu nasıl aldığımı bilmiyorum. Aklıma gelip duruyor."

Bıçağı ölmeden taşıyabilmemin nedeninin kanım olduğunu bilmek bile neden beni seçtiği sorusuna cevap vermiyordu.

Bunu da cevaplanmamış sorular listeme eklemem gerekiyordu.

"Neden bana söylemedin?" Zahariev sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım dikkatim dağıldı."

Nedenini söylememe gerek yoktu. Esther'den bahsettiğimi biliyordu.

"Peki ya bu gece?" diye sordu. "Neredeydin?"

"Nerede olduğumu biliyorsun," dedim.

"Bunca zamandır limanda değildin. Yeşim taşını ne yaptın Lilith?"

"Bunun gerektirdiği açıklama için vaktin olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Senin için dünyadaki tüm zamana sahibim."

"Ama benim yok. *Uyumak* istiyorum," dedim.

"Uyu," dedi. "Uyandığında burada olacağım."

Gözlerimi kaçırdım ve düşüncelerimi düzene sokmak ve nereden başlayacağıma karar vermek için sinirli bir nefes aldım.

"Bıçak geri geldiğinde, neye sahip olduğumu bilmek istediğime karar verdim. Kilise için önemli görünüyordu, bu da Lisk için önemli olduğu anlamına geliyordu. Nedenini bulabilirsem belki Lisk onu geri almak için her şeyi yapar diye düşündüm, Ninova'da kalmama izin vermek gibi."

Ben konuşurken Zahariev'in yüzündeki ifadeyi çıkaramadım. Gözleri değişmiyordu ama ağzı gergindi, çenesi patlıyordu. Gomorra'daki bağlantılarımı nasıl ziyaret ettiğimi ve beni nasıl dışladıklarını anlattım.

"Meğer Abram'ın öldüğü gece biri beni seninle görmüş," dedim. "Son bir seçeneğim vardı, Hendekler'de nadiren kullandığım bir bağlantım."

Ona Saira'dan ve yeşim taşından bahsettiğimde kaşları çatıldı, sonra gerçek tanrılar, Mesih ve Kurtarıcı adını verdiği kılıç hakkında söylediklerini anlattığımda garip bir öfkeye dönüştü.

Ona Yılan Tarikatı'ndan bile bahsettim.

Bitirdiğimde sessizleşti. O konuşmadan durdukça ben daha da kıpır kıpır oldum. Cherub'ın kulaklarını o kadar ovuşturdum ki elimi itti.

"Eee?" Sonunda sessizliğine dayanamayarak sordum. "Senin dünyan mı çöküyor, yoksa bir tek ben miyim?"

"Patlamıyor," dedi, kollarını göğsünde kavuşturmadan önce avucunun içiyle yüzünü ovaladı.

"Buna inanıyor musun?" diye sordum. "Hangi kısmına?"

"Herhangi bir kısmına," dedim.

Yıllarca dinle mücadele etmiş ve kilisenin öğretilerini sorgulamıştım ama tüm inanç sistemimin, değerlerimi ve ahlakımı üzerine inşa ettiğim şeyin yok edilmesini hiç beklemiyordum. Birden fazla tanrının varlığı gibi başka bir olasılıkla yüzleşmeyi kesinlikle beklemiyordum.

"Hikâyeler bir yerden geliyor," dedi. Yine sessizdi, başparmağının kenarını alt dudağının üzerinde gezdiriyordu.

"Kılıcı Lisk'e geri vermeyeceksin, değil mi?" diye sordum.

Vereceğini sanmıyordum ama yine de sormak zorundaydım.

"Öyle bir planım yoktu," dedi. "Ama neden istediğini bilmek isterim."

Kaşlarımı indirdim. "Ne demek istiyorsun? Onları gizli tutmak, hatta belki de yok etmek onun yararına. Dünya başka tanrılar olduğunu öğrenirse gücünü ve güvenilirliğini kaybeder."

Gerçi bunu ve daha fazlasını hak ediyordu.

Zahariev, "Ya da belki kılıcı yeniden döverse daha fazla güç kazanır," dedi. "Cadı kılıcın diğer kapıları açabileceğini söyledi. Lisk'in elinde dünyanın sonunu getirecek bir anahtar olabilir."

"Bu sadece diğerk altı kapı gerçekten ateş ve su tutuyorsa *Book of Splendor* öyle diyor," dedim.

"Lisk'in kesin olarak bildiğine bahse girerim," dedi Zahariev. "Hançerleri toplamaya başlayacak kadar biliyordu. Bu tanrılar hakkında açıkça konuşan insanları hedef alıyor. Tek bir tanrının varlığı hakkında vaaz veren biri için çok fazla bilgiye sahip."

Bu doğruydı ve Tori'yi hedef aldığında şüphelendiğim bir şeydi.

"Yarın akşam galada olacak," dedim. "Bunu ilginç hale getirip sorsak mı?"

"Biraz teşvik olmadan konuşacağını sanmıyorum," dedi Zahariev. "Ben onu ikna edebilirim," dedim.

Bu öneri aramızda ağır bir şekilde asılı kaldı. Yalan söyleyemezdim; düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Bu, *bu* adamın -bu *canavarın*- bana duyduğu arzuyu, *çocukken* bana *duyduğu* arzuyu dizginlemem gerektiği anlamına geliyordu.

Ama şimdi bunu ona karşı
kullanabilirdim. Onu
mahvedebilirdim.

"Hayır," dedi Zahariev, sesi sert ve kesindi.

"Neden olmaz?" diye sordum. Beni bu kadar çabuk geri çevirdiği için biraz savunmacı hissettim. "Gerçeği öğrenmenin en hızlı yolu bu ve o kadar da karmaşık değil."

Zahariev, "Belki de suratına bir yumruk atmak istiyorum," dedi. "Ve bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"İzin vermek mi?"

Bu kelimedenden nefret
ediyordum.

"Sormayacağım," dedi.

"Etmiyorsun. Teklif
ediyorum." "Lilith-"

"Zahariev-"

"Hayır dedim!" diye kükredi.

Omurgam dikleşti ve Zahariev'in bana *bağırması* karşısında yaşadığım şoku göz kırparak atlatırken, onun gözlerini kapatıp eliyle yüzünü kapatmasını izledim.

"O adam," dedi ama sesi kesildi, bu yüzden durdu ve tekrar denedi. "O adam sana *zarar verdi*. O zaman seni ondan koruyamadım ama şimdi koruyabilirim ve reddediyorum-" Tekrar durdu ve yutkundu. "*Reddediyorum*."

Bu cümlenin devamının geleceğini düşünmüştüm ama orada bıraktı.

Göğsüm acıdı.

"Zahariev."

Tek yapabildiğim adını fısıldamaktı. Bana bakmıyordu.

Cherub'ın yere atlamasına izin vererek yataktan kalktım ve ona doğru gittim. Daha düşünmeden hareket etmeye başlamış, ağzını kendime doğru çekmişim bile.

Beni geri öpüp öpmeyeceğini, bunun olmaması gerektiğini anlayacak zamanı olup olmadığını bilmiyordum ama tepkisi anında oldu. Beni sert ve derin bir şekilde öptü, diliyle ağzımı ayırdı. Elleri içime bastırıp bizi birbirimize çekerken yanıyordu. Hâlâ sertti ve ona dokunmak, onu tatmak için çaresizdim.

Ama kotunun düğmesine uzandığım anda omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve öpüşmeyi bitirdi, alnı benimkine yaslandı.

"Lilith."

Adım dudaklarında bir törpü gibiydi. Sanki beni iki kez reddetmiş olmasına rağmen benim için çaresiz **o l d u ğ u n a** inanmamı istiyordu.

Zorunluluğun böyle bir şey olduğunu tahmin ediyordum ve benim için pek çok kuralı çiğneyeceği açık olsa da, bu kurallardan biri değildi.

Bir adım geri attım, neredeyse bir giysi yığınınına takılıp düşüyordum. Zahariev bana destek olmak için uzandı. "*Yapma.*"

Dondu kaldı, ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Dokunma bana."

Bana bakarken kolları iki yanına düştü ama gözlerindeki pişmanlığı görmek istemedim.

"Özür dilerim,"
dedim. "Değilim,"
dedi.

"Çok kötü bir yalancısın, Zahariev," dedim.

"Bu bir yalan değil."

"O zaman sen bir pisliksin," dedim. Buna karşılık hiçbir şey söylemedi. "Bence gitmelisin."

"Evet," diye kabul etti.

"Gitmeliyim." Hareket etmedi,
ben de ettim.

Hançeri buruşuk yorganın üstünden alıp başucumdaki çekmeceye koyduktan sonra battaniyemi omuzlarıma sardım ve yatağında bağdaş kurup Zahariev'in gitmesini bekledim.

Gömleğini düzeltti ve düğmelerini ilikledi.

Muhtemelen tek kelime etmeden gitmesine izin vermeliydim ama öfkeliydim ve bu ateşi körüklemek istiyordum.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

Elini kapıya dayayıp durdu ve bana bakarak bekledi. "Düzüştüğünü biliyorum," dedim. "Peki neden ben değil?"

Rollerimizin önemi ve atalarımızın yarattığı sistemin değeri hakkında bir konuşma bekliyordum. Bu saçmalıktı, dinimiz gibi özü olmayan yüce bir dildi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Ama onun seçtiği yol bu değildi.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu.

Kıpırdamamaya çalıştım ama bakışları altında bunu yapmak zordu. Sanki maskesini düşürmüştü ve arzusunun gücü bana sertçe çarptı.

Ya da belki sadece azmıştım.

"Bir gün senin başka bir adamla evlenmeni izlemek zorunda kalacağım ve eğer seni hiç sikmezsem bunu yapmak çok daha kolay olacak."

Zahariev

Bu bir yalandı.

Hiçbir zaman kolay olmayacaktı.

On Beşinci Bölüm

Uyuyamadım.

Dinlenmek için çok çaresizdim ya da belki de sadece Zahariev'e ve onun beni becermemek için öne sürdüğü aptalca nedene odaklanmış olan düşüncelerimden kaçmak için çaresizdim.

Keşke yalan söyleseydi.

Gözlerimi devirirdim. Ona korkak ve lanet bir eleştirmen derdim, ama en azından cevabı basitçe *benim için daha kolay olacak olmazdı*.

Bencil herif, diye düşündüm.

Bu kararı verirken göz önünde bulundurmadağı şey *bendim*. Peki ya *Onu* istiyor muydum?

Bininci kez sırt üstü yuvarlandım ve tavana baktım. Karanlık ağır geliyordu, sanki beni çağırıyor, pençeleriyle bana uzanıyor, çaresizce beni altına çekmek istiyordu ama diğer tarafta beni neyin beklediğini biliyordum ve o sonsuz kâbusa dönmeye hiç hevesli değildim.

Zahariev'e rüyalarımın bahsetmemiştim. Kendime sakladığım tek şey buydu. Kılıca ilk dokunduğum gecedan beri peşimi bırakmamış olsalar da, mağara ve çölde yaptığım hac yolculuğu konuyla ilgili görünmüyordu. Bıçağın bana geri dönmeyi seçip seçemeyeceğini merak etsem de, beni bir yere mi götürüyordu? Ve eğer öyleyse, bana ne göstermeye çalışıyordu?

İçimde bilmek istemeyen bir yan vardı.

Uyku fikrinden vazgeçtim ve onun yerine banyo yaptım. Kaynar suya batarken tısladım ama iyi geldi ya da belki de Zahariev'in içimde uyandırdığı tüm o pis duygulardan daha iyi geldi. Yıllar süren acımasız sataşmalardan sonra, Zahariev bana tam olarak hak ettiğim şeyi vermişti.

Arzunun ıstırabını.

Derin bir nefes aldım ve başımı küvetin arkasına yasladım, geçen hafta aramızda ne değiştiğini merak ediyordum ama cevabı biliyordum. Bir noktada, Zahariev Zareth'in beni istemesini istediğime karar vermiştim.

Nefesimi tutup kendimi suyun altına bırakmadan önce kendi kendime "Başın çok büyük belada," diye fısıldadım.

Kapım çalındı.

Yatağında oturduğum yerden başımı kaldırdım. Gelenin Coco olduğunu biliyordum. Banyodan çıktıktan yaklaşık bir saat sonra kalktığını duymuştum. Duştan yeni çıkmış, saçları ve vücudu bir havluya sarılmıştı.

"Bugün cenazeye gidecek misin?" Sesi

her zamankinden daha sessizdi.

"Hayır," dedim. "Ama sanırım bu sabah Gabriel ve Liam'ı görmeye gideceğim."

Bu fikri aklımdan geçiriyordum ama gitmekle ilgili beni endişelendiren çok şey vardı. Bu sadece Gabriel'i terk etmiş olmaktan duyduğum utançla yüzleşmekle ilgili değildi. Son ziyaretim adrenalın ve Esther'in öldürüldüğünü kanıtlama kararlılığıyla beslenmişti. Bu kez, dikkatimi gerçeklerden uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu.

Coco'nun omuzları düştü, empati kaşlarının çatıklığına ve dudaklarının baskısına kazınmıştı.

"Eminim seni görmeyi çok isterdi," dedi.

Sertçe yutkundum, Coco kadar emin değildim.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, sorun değil" dedim. Bencilce, cesaretimi kaybedip vazgeçme ihtimalime karşı yalnız gitmek istiyordum. "Hazırlanmayı bitirmelisin."

"Tamam," dedi nazikçe gülümseyerek. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Teşekkürler Coco," dedim. "Sen en iyisisin."

O gittikten sonra kendimi topladım. Botlarımı bağladıktan sonra, daha çok deri kayışlardan yapılmış bir yelek gibi olan kılıfıma girdim. Bunu her zaman kullanmazdım ama hançeri bağlayabileceğim bir yeri vardı. Artık onun gerçekte ne olduğunu bildiğimden, evde olmadığım zamanlarda onu arkamda bırakmaktan çekiniyordum.

Evimden asla silahsız çıkmasam da, sadece bir bebek görecekken silahlarımın uzanmanın garip bir yanı vardı. Yine de rahatsızlığımı bastırdım, asıl tehlikenin oraya gidiş ve dönüş olduğunu biliyordum.

Ceketimi giydim ve yola çıkmadan önce Cherub'a birkaç kafa kaşıma hareketi yaptım.

Bir ara yağmur yağmıştı ve kaldırımlar kaygandı. Bulutlar hâlâ alçakta asılı duruyor, yeni bir fırtına tehdidiyle ağırlaşıyordu. Bu hava ne kadar uygun olsa da, Esther dünyadaki son gününde güneş ışığını hak ediyordu. Viridian ailesinin reisi ya da kızları gibi havayı kontrol edebilseydim, bu karanlık gökyüzünü son bir veda olarak ayırırdım ama en azından sihir anlamında sunabileceğim hiçbir şey yoktu ve bir iyilik istemek söz konusu bile olamazdı.

Viridianlar kurallara bağlıydı. Yüzlerce hayat kurtarma potansiyeli olsa bile, anaerkilleri kocası ve Başpiskopos Lisk hayır derse harekete geçmezdi.

Ayrıca benden nefret ediyorlardı.

Uzaklarda bir yerde gürleyen gök gürültüsünün sesiyle kapüşonumu yukarı çektim ve başımı eğerek yürüdüm. Gabriel'in binasına tam varmıştım ki

yağmur yağmaya başlayınca kendimi içeri attım. Asansör kapıları kapanır kapanmaz kalbim çarpmaya başladı.

Kapısına geldiğimde kapıyı çaldım ve küflü koridorda bekledim. Dairenin içinden hiçbir ses duymadım ve kısa bir süre Gabriel'in evde olup olmadığını merak ettim ama sonra kilit tıkladı. Kapı açılırken nefesimi tuttum, bunun beni gözyaşlarına boğulmaktan alıkoyabileceğini düşündüm.

Ama açan Gabriel değildi.

Zahariev'di ve ona karşı tamamen farklı bir tepki verdim. Tüm vücudum *kızardı*.

"Burada ne işin var?" Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı ama açıkçası bu geceki galaya kadar ondan uzak durmayı umuyordum.

"Cenazeye hazırlanabilmesi için Gabriel'e yardım etmeye çalışıyorum."

"Oh," dedim. Tabii ya. Çünkü o aslında iyi bir arkadaşı. "Bu muhtemelen kötü bir zaman-"

"Kötü bir zaman değil," dedi Zahariev sözümü keserek. "İçeri gel."

Kapıyı benim için açık tuttu ve yanından geçip girişte duraklamadan önce sadece bir saniye tereddüt ettim.

Daire her zamankinden daha karanlıktı. Gabriel panjurları çekmişti, bu Esther'in nadiren yaptığı bir şeydi, özellikle de yağmurlu günlerde. Manzarayı ve doğal ışığı tercih ediyordu. Ayrıca farklı kokuyordu ama bunun nedeni muhtemelen ne zaman ziyaret etsem Esther'in yemek pişiriyor, fırınlıyor ya da bir şeyler yapıyor olmasıydı.

Onun gittiğini biliyordum ama değişiklikler buranın artık benim güvenli yerim olmadığını sert bir şekilde hatırlatıyordu.

"Sen iyi misin?" Zahariev sordu. Eli hafifçe sırtımın alt kısmına geldi.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," dedim.

Zahariev'in yanımdan geçip gideceğini düşünmüştüm ama geçmedi ve kaçmamı engellemek için mi arkamda kaldığını merak ettim.

"Livie mi?" Gabriel başka bir odadan seslendi.

"Livie mi?" Merakla Zahariev'e bakarak sordum.

Askerlerinden birinin genç kızıydı. Zahariev'in yerleşkesinde verdiği birkaç aile dostu parti dışında onunla çok az etkileşimim olmuştu. Başlangıçta bana karşı çok tatlıydı ama yıllar geçtikçe Zahariev'den hoşlanmaya başlamış ve benim düşmanım olduğuma karar vermişti.

"Liam'a göz kulak olacak," diye açıkladı Zahariev.

O anda Gabriel görüş alanına girdi. Henüz hazır bile değildi, üzerinde lekeli bir tişört ve bir çift mavi ekose pijama altı vardı. Sarı saçları darmadağınikti, sanki günlerdir fırça sürmemiş gibi her yöne doğru uzanıyordu. Duş bile almadığından şüphelenmiştim.

Beni görünce dondu kaldı ve gözleri biraz büyüdü. "Lily,"

dedi nefes alarak. "Seni görmek çok güzel."

Ağzım şimdiden titremeye başlamıştı. Duvardan uzaklaşıp ona doğru gittim ve kollarımı beline doladım. Bana sıkıca sarıldı.

"Özür dilerim Gabriel," diye fısıldadım yanağımdan birkaç damla yaş süzülürken.

"Özür dileyecek bir şey yok bebeğim," dedi. Sesi sıcak ve nazikti. Her şey değişmiş olsa da kendimi evimde hissetmemi sağladı.

Birkaç saniye sonra ekşi süt kokusu aldım ve geri çekildim.

"Gabriel," dedim. "Bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum ama kokuyorsun." "İşte bu yüzden duşta olması gerekiyordu," dedi Zahariev.

Arkamda durmuş, mutfak adasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dikkatle Gabriel'e bakıyordu.

"Ben duş alacağım," dedi. "Hey, ama önce Liam'la tanışmak ister misin?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. Gülümsemem hâlâ titrekti.

"Yirmi dakikan var," diye uyardı Zahariev.

Gabriel, Liam'ın odasına doğru ilerlerken el sallayarak onu başından savdı.
"Bol bol vaktin var!"

Yüzümdeki yaşları silerken bile ona sessizce güldüm. "İyi misin?"

Zahariev sordu.

Ona bakmak için döndüm. Mutfakta durmuş, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Önündeki tezgâhta bir kutu mama duruyordu.

"Biberon mu yapıyorsun?" diye

sordum. "Evet," dedi. "Yardım etmek
ister misin?"

"Bunun iki kişilik bir iş olduğunu sanmıyorum," dedim.

Dudaklarının kenarları seğirdi. "Muhtemelen haklısın." "Şişe
yapmayı ne zaman öğrendin?"

Merak ediyordum. Statüsü göz önüne alındığında, kabın üzerinde yazılı
talimatlara rağmen bilmesini beklediğim bir şey değildi.

"İki küçük erkek kardeşim vardı," dedi.

"İki mi?" Ben de sordum. "Neden sadece Cassius'la
tanıştım?" "Çünkü en küçüğüm öldü," dedi.

"Özür dilerim." Sormamış olmayı dilerdim ama onun hakkında bu kadar
önemli bir şeyi bilmemek de hoşuma gitmiyordu.

"Sorun değil," dedi. "Bilmeni beklemiyordum. O benden on yaş küçüktü...
Sen kaç yaşındaydın? İki mi?"

"Öyle söyleme." "Ne şekilde?"

"En küçük kardeşinden sadece iki yaş büyüğüm?"

Ne dediğimi anlamamış gibi bana baktı, belki de anlamamıştı, ama ne kadar
genç olduğumu düşünmek istemiyordum.

Dün gece dilini boğazıma soktuktan sonra on iki yaşındaydı.

Gabriel kolunda kundaklanmış Liam'la oturma odasına dönerken, "İşte geldik," dedi. "Oturmak ister misin?"

"Evet," dedim ve kanepeye doğru ilerledim. Daha önce hiç bebek kucağına almamıştım ve onunla ayakta dururken kendimi rahat hissetmiyordum.

Gabriel yaklaşıp Liam'ı beni bekleyen kollarıma yerleştirirken ben de yerime oturdum. "Sadece başını desteklediğinden emin ol," dedi.

"Bu iyi mi?" diye sordum. Başı dirseğimin kıvrımına yaslandı.

"Evet, bu mükemmel," dedi küçük şapkasını ayarlarken. Şapkanın altından altın renginde birkaç tüylü saç görünüyordu.

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum, detaylı yüz hatları karşısında hayrete düşmüştüm. Dudakları pembeydi, mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı, burnu Gabriell'inin daha küçük bir versiyonu gibiydi ve kirpikleri sarıydı, ağır, pembe yanaklarında dalgalanıyordu.

Kelimenin tam anlamıyla bu mükemmel insanı yetiştiren Esther'e hayranlık duyuyordum. Onu kucağıma aldığım da, kadınların, özellikle de annelerin nasıl ikinci sınıf vatandaş muamelesi gördüğünü anlayamıyordum. Bu bir mucizeydi. Sihirdi. Olmayan bir Tanrı yerine buna tapardım.

"Onun burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadım. Çok yüksek sesle konuşmaktan korkuyordum.

Onu rahatsız etmek istemedim. Kollarımda seğirmeye başlamıştı bile.

"Hey," dedi Zahariev, yatak odasını işaret etmeden önce Gabriel'e parmaklarını şıklatarak. "Duş al. Şimdi."

"Ben gidiyorum," dedi Gabriel, parmaklarını saçlarında gezdirerek. O kadar sertti ki, dimdik duruyordu. "Sadece... eğer bir şeye ihtiyacınız olursa...."

"Biz iyiyiz," dedi Zahariev, elinde bir şişeyle tezgâhın etrafında dönerek.

"Gidin." "Tamam. Gidiyorum," dedi Gabriel ve yatak odasında kayboldu.

Zahariev'e baktım. "Tam bir babasın."

"Bana sadece uslu durduğun zaman böyle hitap edebiliyorsun," dedi.

Bakışlarım tekrar ona kaydı. Yüz ifadesi ciddiye, bu da bana şaka yapmadığını hissettirdi.

"Uslu durduğum gün, beni becerdiğin gündür Zahariev," dedim. "Asla gerçekleşmeyecek iki şey."

Kaşlarını kaldırdı ve şişeyi bana uzattı. "Bebeğin önünde olmaz." "Bunu bana neden veriyorsun?" diye sordum.

"Onu beslemen gerekiyor," dedi.

"Ama uyuyor."

"Yine de besle onu," dedi.

Tereddüt ettim ama Zahariev elini benim elime dolayarak şişeyi Liam'ın dudaklarına götürdü.

"Şuradan tut, bak bakalım mandallıyor mu?" dedi. "Meme ucu ağzına kadar giriyor. Sadece biberonu eğik tutun. Mükemmel."

Talimatını bitirdiğinde karşıma oturdu. "Madem bu kadar uzmansın, belki de bunu sen yapmalısın," dedim.

"Bir gün öğrenmek zorunda kalacaksın."

"Neden?" diye sordum. diye sordum. "Çocuk sahibi olmayacağım."

En azından Ninova'da kalmayı başarabilirsem hedefim buydu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bir kadın evlenmeyeceğini ve çocuk istemediğini söylediğinde neden herkes tartışmak ister?"

"Tartışmıyorum," dedi. "Sadece bir soru sordum."

"Ben iyi bir anne olamazdım, Zahariev," dedim. Soru beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Cevap çok açıktı. "Benimki de pek iyi bir rol modeli sayılmaz."

"Seni harika bir anne yapacak olan da bu," dedi. "Ondan daha iyi olma arzun."

"Baba olmak istiyor musun?" Sivri bir şekilde sordum ama bu soru onu beni rahatsız ettiği kadar rahatsız etmemiş gibiydi.

"Belki," dedi. "Eğer doğru kadını bulursam."

Alay ettim. "Evliliğin görücü usulü olacakken doğru kadını bulabileceğini mi sanıyorsun?"

"Onu geçirmeye çalışabilirsin," dedi Zahariev, konuyu değiştirerek, gerçi şaşırmamıştım. Evlilik hakkında konuşmamdan hoşlanmazdı.

Sanırım ödeşmiştik.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim.

Zahariev yanıma oturmak için ayağa kalkmadan önce bana baktı. "Onu buraya ver," dedi.

Bir bebeği nasıl teslim edeceğimi bilmiyordum ama Zahariev bunu milyonlarca kez yapmış gibi davranarak bir elini Liam'ın başının altından, diğerini de kundaklanmış bacaklarının altından geçirdi. Onu oturttu, büyük elini Liam'ın göğsünde gezdirdi ve sessiz bir guruldama sesi çıkarana kadar sırtını sıvazladı.

"İşte böyle," dedi sessizce kıkırdayarak. Ardından Liam'ı koluna aldı.

Bu bir manzaraydı ve birden rahmim bana ait bile değildi. Bir bebek istediğimi söyleyemem ama kesinlikle sevişmek istiyordum ve eğer Zahariev benim olsaydı, yalnız kaldığımız anda onun kemiklerinin üzerine atlardım.

Başka tarafa baktım.

Aramızda sessizlik uzanıyordu.

"Gabriel'e Liam'ın odasındaki iblisten bahsettin mi?" diye sordum.

"Önce cenazeyi atlatmasını sağlayalım," dedi Zahariev.

"Burada kalmasına izin vermemelisin," dedim. "Ona buranın güvenli olmadığı ve taşınması gerektiğini söylemelisin. Burası lanetli bir yer."

Zahariev'in eli bacağıma indiğinde şaşırdım. Bakışlarını karşılamadan önce parmak eklemlerine kazınmış harflere baktım.

"Gabriel'i yerleşkeye davet ettim," dedi. "Henüz kabul etmedi ama onu Esther'le paylaştığı evden çıkmaya zorlamayacağım. Şimdilik burada güvende."

"Bunu bilemezsin," dedim.

"Sanırım biliyorum," dedi. "Senin sözde iblislerinin o yedi bıçağın peşinde olduğuna oldukça eminim."

Kaşlarımı çatmıştım ama neden böyle düşündüğünü sormaya vaktim olmadı çünkü Gabriel oturma odasına döndü.

"Biriniz bana şu lanet kravat konusunda yardım edebilir mi?"

diye sordu. Sesini duyunca sıçradım.

"Elbette," dedim.

Ayağa kalktığımda Zahariev'in eli bacağımdan kaydı.

"Bu şeylerden nefret ediyorum," dedi Gabriel her bir uzunluğu ellerime alırken.

Coco buna benim gizli yeteneklerimden biri derdi. Aslında sadece görgü kuralları eğitimi almaya zorlanmıştım. Özel günler için menüler hazırlamayı, her yemekle mükemmel şarabı eşleştirmeyi, çiçekleri çarpıcı bir buket haline getirmeyi ve kocamın seçtiği boyun ya da papyonu düğümlemeyi öğrenmiştim.

Yemek yapmayı ya da araba kullanmayı öğrenmeyi tercih ederdim. Bunlar pratik becerilerdi.

"İstemiyorsan takmak zorunda değilsin," dedim başımı kaldırıp ona bakarak. Gözlerinin kenarlarının kırmızı olduğunu fark ettim ve duşta tek yaptığı şeyin ağlamak olduğundan şüphelendim.

"Biliyorum," dedi, sesi kısıktı. "Ama Esther'in hoşuna gideceğini düşünüyorum. Bana hep sevdiğini söylerdi."

"Sadece birkaç saatliğine. Sonra eve gelip kokan bornozunu giyebilirsin," dedim ve elimi omzuna koymadan önce boynundaki düğümü sıktım. "Şimdilik daha iyi kokuyorsun."

Gülüşü neredeyse bir iç çekiş gibi ydi. "Teşekkürler, Lily." "Beş dakika," diye seslendi Zahariev.

Gabriel onu tersleyerek yatak odasına yöneldi.

Döndüm ve Zahariev'in beni izlediğini gördüm. Yüzündeki ifadeyi çıkaramadım ama bu beni utandırdı.

"Ne?" diye sordum. Tam kapı çalınırken sordum. "Sen mi almak istersin, yoksa ben mi alayım?" diye sordu.

"Eğer Bu Livie ve sen Yapma. Cevap ver, I düşünmek o olacak olmak çok hayal kırıklığına uğradım."

Kaşlarını kaldırdı ama Liam'la birlikte ayağa kalkarak bana yaklaştı. "Tut onu."

Esnemeden ve hareketsiz kalmadan önce birkaç sessiz ses çıkarmasına rağmen transfer ilk seferki kadar garip hissettirmedi. Zahariev kapıya doğru giderken onu izledim.

"Hey, Livie," dediğini duydum.

"Merhaba Bay Zareth," dedi utangaç bir sesle.

Oturma odasına girdiğinde başımı kaldırdım ve ona gülümsedim. "Livie, Bayan Leviathan'ı hatırlarsın," dedi Zahariev.

"Evet," diye cevap verdi sessiz bir hayal kırıklığıyla.

Bu beni rahatsız etmedi. Onun yaşında olmanın ve yaşlı bir adama aşık olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Bir şey olmasının imkânsızlığını bilsem bile, kıskançlığı bastırmak zordu.

Ergen olmak zordu.

"Nasılsın Livie?" diye sordum.

"İyi," dedi gözlerini yere indirerek.

"Onu daha yeni besledik Livie. Birkaç saate kadar iyi olur. Gabriel!" Zahariev seslendi. "Livie burada!"

Gabriel yatak odasından çıkmadan önce birkaç saniye sessizlik oldu.

"Hey, Livie," dedi. "Sana her şeyin nerede olduğunu göstereyim."

Gabriel ona etrafı gezdirirken ben bakışlarımı Liam'dan ayırmadım. Gözlerim yaşardı. Kendimi aptal gibi hissediyordum ama ona hayranlık duyuyor ve Esther'le gurur duyuyordum. Onu şimdiden bu kadar çok sevmek nasıl mümkün olabilirdi?

Zahariev yaklaştı ve elini Liam'ın başının üstüne koyarak alnına bir öpücük kondurdu. Doğrulurken bakışlarıyla karşılaştım, tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

Zahariev gözyaşımı parmaklarının tersiyle sildi. Dokunuşu uzun sürdü ve bana neden işkence ettiğini merak ettim.

Oturma odasına döndüklerinde Gabriel, "Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var," diyordu. "İkiye kadar dönmüş oluruz. Acıkırsanız buzdolabında bol miktarda yiyecek var."

"Teşekkür ederim Bay De Santis," dedi Livie.

Zahariev saatine bakarak, "Gitmeliyiz," dedi.

Liam'a baktım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Livie'ye iyi davran ufaklık," dedim ve onu yolcu ettim.

Gabriel evin içinde çılgınca anahtarlarını ararken Zahariev ve ben kapıda bekledik. Birkaç dakika sonra anahtarları buldu ve koridora geçip asansöre yöneldik.

Zahariev'in Gabriel'e telaşla bakması dışında, ortak üzüntümüzün ağırlığını dağıtacak hiçbir şey yoktu. Felix'in beklediği kompleksin dışına çıkana kadar hiçbirimiz konuşmadık. Kaldırımında yavaşlayarak durdum.

"Gabriel," dedim. "Üzgünüm, yapamam..."

"Hey, ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Özür dileycek bir şey yok." Titrek bir nefes alarak başımı sallarken zorlukla yutkundum.

"Senden almanı istediğim bir şey var," dedi. Elini cebine attı ve küçük bir plastik torba çıkardı. İçinde bir kolye vardı. Kolye

yuvarlak, altınla kaplı yeşilimsi bir taş.

Çantayı açtım ve taşın elime kaymasına izin verdim. Beklediğimden daha ağırdı ve taşı incelerken içinde bir tür sıvı olduğunu fark ettim. Belli belirsiz bir enerji yayıyordu ama bunun tam olarak büyü olduğunu anlayamadım. Esther gibi hissettim. Belki de taşı o kadar uzun süre taşımıştı ki, taş onun özünü emmişti.

Gabriel'in bilip bilmediğini merak ettim.

"Esther buna bir koruma tılsımı diyordu," diye açıkladı. "Bu tür şeylere inanır mıyım bilmiyorum ama evden çıkarken hep takardı."

"Bunu Liam için saklamak istemediğine emin misin?" "Bunu Liam'a saklamak istemediğine emin misin?" diye sordum, ama zaten elimde sıkıca tutuyordum.

"Emin olmasaydım teklif etmezdim," dedi.

"Seni seviyorum," dedim kollarımı beline dolayarak.

"Ben de seni seviyorum bebeğim," dedi sarılmama karşılık vererek. "Ne zaman istersen gel."

Çekildi ve bana bir gülümseme verdi. Eskisi kadar parlak ya da geniş değildi ama bana her şeyin yoluna girebileceğine dair küçük bir umut verdi. Cipe bindi ve bakışlarım Zahariev'e kaydı.

"Seni Dr. Mor'un evine bırakabiliriz," dedi.

"Yürüyebilirim," dedim.

Bir kez başını salladı. "Uslu dur, küçük aşkım."

Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım. Ne söylediğimi biliyordu. Kelimelere ihtiyacı yoktu.

Siktir et beni, belki de yaparım.

Zahariev

Kapı kapandıktan sonra Gabriel, "Seni kardeşim gibi seviyorum," dedi. "İşte bu yüzden sana bunu söylüyorum. Lilith bağlılığı hak ediyor."

"Onun neyi hak ettiğini biliyorum," dedim. "Sadece bunu istediğinden emin değilim."

Bunun bir anlamı olması gerekiyormuş gibi davranıyorsun, demişti Esther öldüğü gece. Seks sadece seks olabilir.

"Belki de seninle bunun mümkün olmadığını düşünüyordur," dedi Gabriel.

Dişlerimi sıktım. Tam olarak böyle düşünüyordu, çünkü bu doğrudu, ama daha fazlasını istediğini söylerse onun için her kuralı çiğneyebilirdim.

On Altıncı Bölüm

Dr. Mor bileğimdeki yanığı temizledi ve pansuman yaptı.

"Şişerse ya da ateşin çıkarsa beni ara," dedi. "Ağrı için reçetesiz bir şeyler al."

Ofisinden ayrıldığımda şiddetli yağmur yağıyordu, bu yüzden sağanaktan kurtulmak için eve giderken birkaç yere uğradım; Sons'a uğrayıp mozzarella çubukları sipariş ettim ve bir eczaneden bir şişe ağrı kesici aldım.

Daireye döndüğümde saat iki civarındaydı. Esther'in cenazesi bitmiş olacaktı. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım. Hastanede vefat ettiği anda öldüğünü anlamıştım ama cesedi mezarlığa gömüldüğünde son olduğunu hissetmiştim.

Mikrodalgada birkaç mozzarella çubuğu ısıtmak için mutfığa dönmeden önce ceketimi ve kılıfımı çıkardım. Cherub yüksek sesle mırıldanıyor ve bacaklarıma sürtünüyordu.

Yemeğimi beklerken ona bir ödül verdim. Bittiğinde odama taşındım ve yatağımın ortasına oturdum. Burada pek sık yemek yemezdim ama bugün canım istedi. Ninova'ya ilk taşındığımda kendimi asi gibi hissetmiştim.

Çocukken annem günde üç öğün yemek planlardı, ben okuldayken iki öğün ve hepsi de yemek odasında yenirdi. Bu, babamın bile çiğnemesine izin verilmeyen tek kuraldı.

Ninova'ya gelene kadar bazı insanların oturma odalarında televizyon izlerken yemek yediklerini öğrenmemiştim.

İlk mozzarella çubuğumu ısırdım ve sıcak peynir ağzımda patladı. Mikroalgada çok uzun süre bırakmıştım. Isırdığım lokmayı çiğneyip yutabilecek kadar soğutmayı başardıktan sonra ikincisinde daha dikkatli davrandım ama ağzım cayır cayır yandığı için tadını alamadım.

Bitirdiğimde tabağımı bir kenara koydum. Gala için hazırlanmaya başlamadan önce birkaç saatim vardı. Daha ne giyeceğime bile karar vermemiştim ama sadece iki seçeneğim vardı: Biri babamı memnun edecek, diğeri de beni memnun edecek. İkisi de annemi memnun etmeyecekti.

Ama ben onun için gitmiyordum.

İçimi çektim, ayağa kalktım ve kıyafetlerimin arasından dolaba doğru bir yol açarak iki elbiseyi de çıkardım. Biri kare yakalı siyahtı. Diğeri ise kırmızı ipek bir elbiseydi, dalan bir yakası ve kalça hizasında bir yırtmacı vardı.

"Hangisi, Cherub? Morga gideceğimi söyleyen *bu* mu yoksa "Cehenneme gideceğimi söyleyen bir tane?"

Ben sorar sormaz ışıklar titredi. Önce tavan lambasına, sonra da lambaya baktım.

"Gerçek cehennemi kastetmemiştim," diye mırıldandım. Odayı geçtim, az kalsın yeterince uzağa itmediğim bir atlete takılıp düşüyordum. Her iki elbiseyi de yatağın üzerine fırlattım ve sonra dönüp yerime baktım.

Odam, hayatımda olup bitenlerin doğrudan bir yansımasıydı. Her şey dağınık, kaotik ve biraz da utanç vericiydi. Zamanım olduğu ve kendimi kestirecek kadar uykulu hissetmediğim için muhtemelen temizlik yapmam gerektiğine karar verdim.

Hiçbir zaman çamaşır yıkamayan biri olmak istememişim. Çamaşır makinemiz ve kurutucumuz giderek daha güvenilmez hale geldikçe bu durum zamanla ortaya çıktı. Çamaşırhaneye gitmek zorunda kalmamak için, giysilerimi yıkamaya zaman ayırmadan önce her şeyi -bazen birden fazla kez- giymeyi alışkanlık haline getirmiştım.

Aşırı doldurulmuş giysi sepetimi koridora sürükledim. Çamaşır makinesine bir yük koyduktan sonra, yerden daha fazla giysi toplamak için yatak odama döndüm. Bu sırada, birkaç hafta önce kaybettiğim bir çift topuklu ayakkabıyı buldum ve bu gece giymeye karar verdim.

Altın rengindeydiler ve baldırlarımı saran bantları vardı. Annem onaylamasa ve çirkin olduklarını söylese de en sevdiklerimden biriydi. Onun isteklerine göre giyindiğimde bile mümkün olduğunca sık görünüşüm hakkında yorum yapmayı severdi.

Bunca zaman ve mesafeden sonra hâlâ onun yargılarının beni şüpheyeye düşürmesinden nefret ediyordum ama karar verme sürecimin çoğunu ve galada beni memnun eden şeyleri giymemin nedenini bu öfke, bu kızgınlık besliyordu.

Görünüşe göre Cherub da aynı fikirdeydi, çünkü temizliği bitirdiğimde onu siyah elbisenin üzerine kıvrılmış uyurken buldum.

"İkimizin de aynı fikirde olmasına sevindim," dedim ve sonra telefonum bıraktığım komodinin üzerinde yüksek sesle çaldı. Babam bana bir uyarı sayılabilecek bir mesaj göndermişti:

Bu gece en iyi şekilde davran ve lütfen uygun
şekilde giyin.

Kıyafetime karar vermemiş olsaydım, *bu mesaj* beni çok zorlardı.

Babam yıllar boyunca bana çok fazla hareket alanı tanıdı ve Ninova'ya kaçmama izin verdiği için minnettardım, çünkü yaptığı şey buydu. Bana izin vermişti. Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum.

Ama özgürlüğün beni olmamı istedikleri kişiden daha da uzaklaştırmasını beklediğini sanmıyordum. Yıllar boyunca iki haftada bir yediğimiz öğle yemeklerinde ona saygı göstermek için elimden geleni yaptım. Aile kurallarına göre giyinmişim. Kaçındım

iş ve arkadaşlık konuları. Bir süre için, *İhtişam Kitabı*'ndan okumaya geri döndüğümü düşünmesine bile izin vermişim ama artık rol yapmayı bırakmışım.

Saira bana farklı bir özgürlük vermişti. Her ne kadar şüpheli olsam da, başka tanrıların var olma ihtimali kilisenin öğretilerine olan azıcık inancımı da çözmüştü. Sadece bir şeye inanmama korkusuyla tutunmuştum. Sonsuz cennet vaadi olmadan yaşamın ne anlamı vardı ki?

Ama bu büyük bir yalandı, değil mi?

Hayat hayattı. Ben ne kadar anlamlı hale getirirsem o kadar anlamlıydı.

Çamaşırlarımı çamaşır makinesinden kurutucuya taşıdım ve yeni bir çamaşır yüklemeye başladım, ardından duş aldım. İşim bittiğinde, aileme kim olduğumu göstermeye daha da kararlı hissediyordum. Babam her ne kadar bu geceye katılmam için yalvarsa da gerçeği biliyordum. Beni gerçekten istemiyordu. Beş yıl önceki kızımı istiyordu ama o artık yoktu ve bunu fark etmesinin zamanı gelmişti.

Aynadaki sisi sildim ve buğulu yansımama baktım. Uyku düzenim beni yakalamaya başlamıştı. Gözlerim şişmiş ve biraz kararmıştı. Annem kafamın iyi olduğunu düşünmesin diye kızarıklığı azaltmak için birkaç damla da kullanabilirdim.

Onları almak için dolabı açtığımda her şey yere düştü.

Orospu çocuğu. İlaçlarla dolu lavaboya baktım. Onları bir kutuya koyup yere bırakmayı düşündüm ama derin bir nefes aldıktan sonra düzenlemeye başladım.

Şişelerin arasında bir çift metal makas bulunca şaşırdım. Onlar Coco'ya aitti. Burada olduklarını unutmuştum.

Onları en sona bıraktım ve elime aldığımda dolabın kapağını kapattım ve aynada kendime baktım.

Hep kâkül istemişim. Coco bundan bahsettiğimde heyecanlanırdı. Onları kesmeyi teklif etmişti ve bir keresinde gerekli tüm parçaları yapmıştı.

geri çekilmeden önce. Şimdi bundan bahsettiğimde tepki bile vermedi.

Her zaman tereddüt etmişim, çünkü çok büyük bir değişiklikti ve ayrıca ailemin ve kilisenin beklentilerine uymak için ne kadar mücadele etsem de, bazı şeyler beni diğerlerinden daha fazla endişelendiriyordu ve bunlardan biri de görünüşümdü.

Annemin hoşuna gidecek bir değişiklik yapmamıştım. Daha iyi göründüğünü düşünmem önemli değildi. Bunun kibirli olmaya başladığının bir işareti olduğunu iddia etti. Kendi ikiyüzlülüğünün farkında değildi.

Saçımı ayırmaya başladım. Bunu kendi başıma yapma güvenini bana neyin verdiğini bilmiyordum. Belki de Coco'yu bunu yaparken milyonlarca kez izlediğim içindi. Belki de sadece dikkatsiz davranıyordum. Durum ne olursa olsun, saçımın bir bölümünü öne doğru taramaya devam ettim. Görünüşünü beğenip beğenmediğimi görmek ve kaküllerin nereye inmesini istediğimi değerlendirmek için geriye doğru katladım.

Sonra makasa uzandım ve hiç tereddüt etmeden ilk kesimi yaptım. Düz, yatay bir çizgiydi ve kaküller kaş kemiğimin hemen arkasına düşüyordu. Onları kuruttum ve şekillerinden memnun olana kadar birkaç kesik daha attım.

Uzun zamandır ilk kez kendim gibi hissediyordum.

Makyaja geçerek dramatik kanatları boyadım. Aynaya yaklaştığımda elektrik tekrar yükseldi. Işık tekrar yandığında yüksek sesle vızıldadı.

Belki de kıyıya yakın bir yerde rüzgâr şiddetlenmişti.

Aceleyle makyajımı tamamladım, annemin nefret edeceği koyu kırmızı bir dudakla bitirdim ve sonra elbisemin içine girdim. Fermuarımı kendim çekmeye çalışıyordum ama kapının çalındığını duyduğumda belli bir noktadan sonrasını başaramadım.

"Geliyorum!" Kapıya doğru ilerlerken hâlâ fermuarla oynayarak seslendim. Gelenin Zahariev olduğunu düşündüm ama emin olmak için kontrol ettim. Kapıyı açtığımda onu selamlamak yerine yardımını istedim. "Şunun fermuarını çekebilir misin?"

Cevap vermesini beklemedim. Ona sırtımı verdim ve parmak eklemleri omurgama değdiğinde hafifçe titredim. Saniyeler içinde işini bitirdi ve ben de ona teşekkür etmek niyetiyle arkamı döndüm ama bana bakışı farklı bir tepki doğurdu.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

İlk düşüncem kaküllerden nefret ettiğiydi, ama sonra bakışları düştü, yakamın dalgalanmasına ve elbisenin kalıbının abarttığı kalçalarımın kıvrımına takıldı. Zahariev bana hiç bu şekilde bakmamıştı. Bunu şimdi ve bu kadar açık bir şekilde yapıyor olması midemin sıkışmasına neden oldu.

Bakışları nihayet benimkilere döndüğünde, "Güzel görünüyorsun," dedi. Kaşlarımı kaldırarak bu kelimeye meydan okudum.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Çenen yerde, Zahariev."

Kâküllerimi hafifçe çekiştirerek gülümsedi.

"Onları sevdim," dedi.

Bu iltifat yüzümü kızarttı. Ama aynı anda yalan söyleyip söylemediğini de merak ettim.

"Teşekkür ederim," dedim, görünüşünü fark etmediğimi fark ederek.

Her zaman iyi giyinirdi ama onu üç parçalı bir takım elbise içinde görmek bana bir şeyler hissettiriyordu. Bu takım özellikle çarpıcıydı, ince bedenine tam oturuyordu. Siyah kumaşın sıcak bir tonu vardı ve bunun parlaklığından mı yoksa düğmelerinin krem renginden mi kaynaklandığını anlayamadım. Kravatı tüm görünümü bir araya getiriyordu, siyah ve altın rengi şal desenliydi.

"Takım elbiseni beğendim," dedim.

"Teşekkürler," dedi. "Fawna bu gece renkli giyinmem gerektiğini söyledi."

Fawna Zahariev'in hizmetçisiydi ama uygun kıyafet dahil her konuda fikirleri vardı.

"Yani sen krem rengi mi seçtin?"

Zahariev kravatına baktı. "Ve altın," dedi savunmacı bir tavırla.

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Hazır mısın?"

"Topuklularımı alayım yeter," dedim.

Ben yatak odama doğru ilerlerken Cherub çıktı ve Zahariev'e bakmak için salona girdi.

"Merhaba," dediğini duydum ve karşılığında miyavladı.

Ayakkabılarımı giydim, kayışlarını baldırlarıma doladım, sonra dolabımdan bir dizi siyah dantel eldiven, bir kürk şal ve küçük boncuklu bir çanta aldım. Eldivenlerin bileğimdeki bandajı gizleyebileceğini umuyordum. Şal ve çanta Hiram'daki önceki hayatımdan kalan birkaç eşyadan ikisiydi ve onları bu nedenle saklamıştım.

Döndüğümde Zahariev oturma odamın ortasında durmuş, Cherub'ı kucaklamış, göğsündeki bir noktaya masaj yapıyordu. Başını bana doğru eğdi ve dudaklarımı büzdüm.

"Tam bir baş belasısın," dedim.

"Ben mi kedi mi?" Zahariev sordu.

"Açıklığa kavuşturmak için sormak zorunda kalman çok şey anlatıyor."

Ona doğru yürüdüm ve Cherub'u alıp göz hizasında tuttum.

"Coco'ya iyi davran," dedim ve başını öptükten sonra onu kanepenin koluna oturması için indirdim.

Kürkü omuzlarıma sardım ve Zahariev'i kapıya kadar takip ettim. Balkona çıktığımda sokak lambalarının yanıp söndüğünü fark ettim. Ürkütücüydü, karanlık ve havadaki ağırlık daha da kötüleştiriyordu. Neredeyse yeniden yağmur yağmasını dileyecektim. Belki ağırlığı hafifletirdi.

"Bu bütün gün oluyor," dedim.

"Muhtemelen annendir," dedi Zahariev. "Bütün enerjisini lanet partisi için harcıyor."

Güldüm ama şalı daha sıkı çektim. Tenime bir soğukluk çökmüştü ve Zahariev'in cipinin sıcaklığını arzuluyordum.

Kapıyı benim için açık tuttu ve içeri girdim.

"İyi akşamlar Bayan Leviathan," dedi Felix, dönüp bana bakarak. Kısık bir ısıklık çaldı. "Hayal gibi görünüyorsun, değil mi?"

Onun bu yorumu karşısında yüzüm ısındı ve gülümsedim. "Teşekkür ederim, Felix."

Zahariev diğer taraftan araca girerken, "Doğru bir şey söylediğim için bana teşekkür etmene gerek yok," dedi.

"Nereye gideceğini biliyorsun," dedi Zahariev, ama sesi benim hissettiğimden daha heyecanlı çıkmıyordu.

"Evet, efendim," dedi Felix, müziğinin sesini yükselterek, boşluğu kederli, neredeyse ruhani bir tını ile doldurdu.

"Gabriel nasıl?" diye sordum.

"Söylemesi zor," dedi Zahariev.

Ona baktım ve onun da bana baktığını gördüm.

"Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim," dedim ama bu yalanı inandırıcı bir şekilde söyleyemediğimi ben bile biliyordum.

Yüzleşmek istemediğim gerçek, korktuğumdu ve sadece kılıçlardan, iblislerden ve kapıların ardındaki tanrılardan değil.

Bu gece, travmamın doğduğu ve oburca beslendiği bir alanda kendimi açık yargılar ve ters iltifatlardan oluşan bir idam mangasına maruz bırakıyordum.

Ne kadar değiştiğimin ya da kendimi ne kadar cesur hissettiğimin bir önemi yoktu. Ailemin evinde yine çocuktum, incinmişim ve sevgiye muhtaçtım.

Procession Caddesi'nde kuzeye doğru ilerlerken pencereden dışarı baktım. Arada bir ışıklar titriyordu. Belki de Zahariev'in annemin mevcut tüm elektriği kullanmasıyla ilgili söylediklerinde bir şeyler vardı. Belki de

Böyle bir şey ilk kez olmuyor ama genellikle havanın kötü olduğu zamanlarda oluyordu.

Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğinden de emin değildim. Sadece çok kötü bir alamet gibi hissediyordum.

Cip yavaşlayıp Hiram tepelerine doğru ilerleyen bir araba kuyruğuna girdiğinde boğazımdaki yumruyu yuttum. Ailemin evi o dolambaçlı, dar yolların en tepesinde, yaşlı meşeler ve beyaz çamlarla çevriliydi.

Burada yaşadığım hayatı özlemiyordum ama ağaçlar ve yağmurdan sonra toprağın kokusu gibi sevdiğim şeyler vardı. Bunlar benim kanıksadığım şeylerdi, diğer bölgelerdeki insanların bunlar olmadan yaşadığını hiç düşünmemiştim. Ancak daha sonra, Ninova'ya geldiğimde, Zahariev büyük büyük büyükbabalarından birinin kendi bölgesini ormansızlaştırdığını açıklamıştı.

Sebepleri vardı; iş yerleri, konutlar ve mobilyalar için keresteye ihtiyaçları vardı. Sonra daha geniş yollara ve daha fazla kulüp ve otel inşa etmek için alana ihtiyaç duymuşlar.

Bölgesinin sistematik olarak yok edilmesini açıklarken, benimkinin büyüsunü de almıştı.

Sence insanlar tepedeki o güzel ağaçların etrafına evler mi inşa ediyor? Cahilliğime gülmüştü. Hiram'ın şimdiki gibi görünmesi için yapılmamış tek bir parçası bile yok.

Bize öğretilen bu değildi ama programdan çıkarıldığım için şimdi mantıklı geliyordu. Hiram, Cennet Bahçesi'ne en yakın bölgeydi. Varsayılan olarak, bu sadece en tanrısallık olanların orada ikamet edebileceği anlamına geliyordu, ama aynı zamanda manzaranın yakınlığını yansıtmaması gerektiği anlamına da geliyordu. Kötülüğe en yakın bölge daha güzel olsaydı Tanrı ya da kutsallık hakkında ne söylenebilirdi ki?

Şimdi ironi şu ki, eğer Saira'nın söylediği doğruysa, Ninova aslında gerçek tanrısallığa en yakın bölgeydi.

Zahariev'in dokunuşunu hissettiğimde, yaklaştıkça göğsümde oluşan baskıyı hafifletmeye çalışarak bir nefes aldım. Önce bir sıyrıktı, parmaklarını benimkilerle birleştirmeye çalışırken kolumun iç kısmından aşağıya doğru. Bir sıcaklık dalgası yüzüme hücum etti ve hızla geri çekildi. Diğer erotik şeylerin hissettirmedeği bir şekilde baş döndürücü ve keyif vericiydi.

Ona baktım.

"Seni yakaladım," dedi. Sesi sessizdi ve tenimin yüzeyine hoş bir sıcaklık dalgası daha gönderdi.

"Biliyorum," dedim.

Birbirimize baktık ve aramızda sessiz bir gerilim oluştu. Bu bende başka, daha erotik şeyler isteme isteği uyandırdı, bu yüzden başka tarafa baktım. Bu gece reddedilmekten payıma düşeni alacaktım ve beni sürekli fırtınadan kurtaran tek kişi tarafından reddedilmeye ihtiyacım yoktu.

Felix müziğin sesini kısıp dikiz aynasından bize baktığında yaklaştığımızı anladım.

"Eğer gerçekten kalmak istemiyorsanız, arabayla birinize çarpabilirim. Bam! Ayrılmak için mükemmel bir bahane."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Zahariev. "Ama yakın durun."

Gecenin sonunda, teklifini kabul etmediğimiz için pişman olacağımızı kuvvetle hissediyordum.

Felix durduğunda Zahariev parmaklarını benimkilerden ayırdı ve ben de eldivenlerimi giydim.

Bir görevli bekledi ve Zahariev'in kapısını açtı. Dışarı çıktı, elini uzatmadan önce ceketinin düğmelerini ilikleme için durakladı. Elini tuttum ve arabadan inmeme yardım etmesine izin verdim ama ayağa kalktığımda yerinden kıpırdamadı.

"Bir şey ayarlamak ister misin?" diye sordu.

"Ne zaman bu kadar centilmen oldun?"

Alay etmeme rağmen gülümsemedi. "Centilmen olmak istemiyorum."

Etolü ayırdım ve elbisemin ince askılarından birini yerine taktım, sonra kumaşı düzeltmek için ellerimi kalçalarımda ve karnımda gezdirdim. İşim bittiğinde başımı kaldırıp Zahariev'e baktım. Bakışlarındaki sıcaklıktan, yaptığım her hareketi takip ettiği hissine kapıldım.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım sıra sende, Zahariev."

Gülümsedi, dudakları dişlerinden geriye doğru çekildi. Bizi izleyenler muhtemelen Zareth ailesinin reisinin benim için ereksiyon olduğunu ima etmek yerine komik bir şey söylediğini düşündü.

Kenara çekildi ve çocukluğumun geçtiği eve ilk kez gerçekten iyice bakabildim. Büyük bir konaktı, keskin açılar ve yuvarlak kenarların hassas bir karışımıydı. Burada bu kadar uzun süre yaşadktan sonra ev bana küçük gelmişti ama bunun tek nedeni yaşlanmış olmam ve saklanmam gereken şeylerin daha büyük olmasıydı.

Annemin *yıldızların altında bir akşam* temasını hayata geçirme planlarını doğru tahmin etmiştim. Evimizin dışındaki ağaçlardan yüzlerce pırıltılı ışık sarkıyor, sokak lambalarının sarıya çalan ısıltısı tarafından kirletilmiyordu.

Zahariev elini uzattı ve ailemin ön kapısına giden üç kısa basamağı çıkmak için gerçekten yardıma ihtiyacım olmamasına rağmen yine de kabul ettim.

Cipin karanlık kabininde paylaştığımız gibi samimi bir tutuş değildi ama parmaklarının benimkilerin etrafında kıvrılması, kendimi bağlı hissetmediğim bir alanda beni topraklıyordu.

Eşiği geçmeden önce Zahariev bana baktı.

"İşini yap, küçük aşkım," dedi ve onaylamayan bakışlardan ve acımasız sözlerden zarar görebilecek olan yanım nefesini tutup ortadan kayboldu. Tam zamanında da olmuştu, çünkü bizim ortaya çıkışımızla birlikte fuayede yankılanan sessiz sohbetin mırıltısı sustu.

Kalabalığı incelerken dudaklarımda bir gülümseme dans etti; aile patronlarının, aile reislerinin, çocuklarının ve ortaklarının yüzlerini tanıdım. Onların

Küçümseme, kürk şalımı omuzlarımdan indirdiğimde daha da arttı. Kırmızı giyen tek kişi bendim; gümüş, şampanya ya da siyahın ışıltılı bir tonu olmayan bir renk giyen tek kişi.

Bir kıyafet kuralı olmalı.

Oops, diye düşündüm biraz pişmanlıkla.

Birinin eteğimi çektiğini hissettim. Bu Zahariev'di, kontrol etmek için onu ve çantamı alıyordu. Dikkatimi kalabalığa vermeden önce dudaklarımı baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrarak onları bıraktım.

Bu kez, ışıltılı elbiseler denizinde ailemi bulmak kolaydı, çünkü annemin onaylamayan bakışlarını hissedebiliyordum, yine de pek alınmadım. Buz gibi gözleri başpiskopostan b a ş k a s ı için nadiren erirdi.

Gümüş işlemeli siyah bir elbise giymiş olan babamın yanında metanetle duruyordu. Yakası yüksek ve tek omuzluydu. Zayıf bir kadındı ama daha az güçlü değildi, hatta babamın yanında cüce kalıyordu.

Ona bakmak göğsüme bir darbe almak gibiydi ve bunun onun küçümsemesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Çünkü gözlerinin keskin kıvrımından ağzının sıkışık memnuniyetsizliğine kadar her yerinde kendimi görüyordum. Acaba o da benim kadar nefret ediyor muydu?

Tamamen onlara döndüm ve gülümsedim.

"Baba," dedim nefes nefese bir sevinçle odayı geçerken. Kucaklamamı kabul etti ve ben geri adım atarken ellerimi tuttu.

"Lilith," dedi. "Şu haline bak."

Yorumu övgü değil, ona bir sanat eserini göstermekle eşdeğerdi ve söylemeyi düşünebildiği tek şey, *evet, bu kırmızı oldu*. Umabileceğim en iyi şey buydu. En kötüsü ise daha sonra, *tek isteğini* yerine getirmediğim için beni azarlamak üzere ofisine sürüklediğinde olacaktı.

"Anne," dedim, ses tonum babama hitap ettiğimden çok daha soğuktu. Ona sarılmadım ama yanaklarını öpüyormuş gibi yapmak için eğilirken ellerimi üst kollarına koydum.

"Sevgilim," dedi sıkıca.

Elinin tersiyle bir tür iltifat etmesini bekliyordum. Genellikle, babam hediye ettiğinden beri *kolyemi* hiç çıkarmadığım halde, *ne kadar büyüleyici bir kolye* olduğu gibi bir şeyler söylerdi. Ancak bu gece bunu bile başaramadı.

Neyse ki, tanımadığım bir adamın yaklaşmasıyla benimle ilgili hoşuna gidecek bir şey bulmak zorunda kalmaktan kurtuldu.

Yaşlıydı, muhtemelen kırklı yaşlarındaydı ve yakışıklıydı. Cildi yanıktı, sanki son zamanlarda güneşte çok zaman geçirmiş gibiydi. Bahse girerim Kurari Denizi kıyısında bir yatı vardı. Onu orada hayal edebiliyordum, koyu renk saçları soluk gökyüzüne karşı parlıyordu.

Siyah giyiyordu ama takım elbisesini benzersiz kılan unsurlar vardı - kadife yakalar ve payetli siyah kravat.

"Lilith, sevgilim, seni Bay Macarius Robert Caiaphas ile tanıştırmak istiyorum." Babamın tam adını kullanması karşısında kaşlarımı kaldırdım.

"Memnun oldum, Bayan Leviathan," dedi.

"Bütün bu isimleri mi kullanıyorsunuz, yoksa size Bay Caiaphas diyebilir miyim?" diye sordum.

Gülümsemesi sıcak ve samimiydi. "Bana ne isterseniz diyebilirsiniz."

"Bu cesur bir teklif," dedim. "Ya seçtiğim isim hoşuna gitmezse?"

"Lilith-" Annemin sesi azarlayıcı bir fısıltı gibiydi. Eli ön koluma geldi, sıkıca kavradı ama Macarius güldü ve beni bıraktı.

"Lucius senin zeki olduğunu söylemişti. Abartmadığını öğrendiğime sevindim."

"Eminim bunu daha çok bir uyarı olarak söylemiştir," dedim, cümlemi bir şakaymış gibi söyledim, ama öyle olmadığını herkes biliyordu.

Yine de güldük.

Yakınlarda durup fotoğraf çeken fotoğrafçı için mükemmel bir kare olduğuna emindim. Gece sona ermeden önce annem her fotoğrafı ve videoyu gözden geçirir, medya için yalnızca en iyi görüntüleri onaylardı. Bu, ailemizin imajını kontrol etmesinin bir yoluydu ve muhtemelen kapıdan girdiğim anda beni göndermemesinin tek nedeniydi.

"Peki siz ne iş yapıyorsunuz Bayan Leviathan?" Macarius sordu.

Daha yüzümdeki renk boşalması bitmemişti ki annem sorusuna cevap vermek için atladı.

"Lilith Ninova'da din propagandası yapıyor," dedi ve sanki hayatıma duygusal bir yatırım yapmış gibi elini göğsüne koydu. "O ruhlardan bazılarının ne kadar kaybolduğunu biliyorsun."

Macarius'un gözleri bana kaydı, hayranlıkla parlıyordu.

"Bu asil bir çaba," dedi. "İkiniz de gurur duyuyor olmalısınız."

Annem bir ses çıkardı. Bunun bir anlaşma mırıltısı olduğunu düşünmüştüm ama daha çok biri bacağına tekme atmış gibiydi.

"Elbette, ama onu çok özleyorz."

Bana bakmak için döndüğünü söyleyebilirdim. Bakışlarına karşılık verdim, söylediği kadar samimi görünüp görünmediğini görmek istedim.

Öyle görünmüyordu.

"Neyse ki," diye devam etti annem, "*çok* yakında aramıza dönecek." Onun tehdidi omurgamı dikleştirdi ama parlak bir gülümseme takındım.

"Her yıl böyle söylüyor," dedim ve dikkatimi Macarius'a yönelttim. "Yine de ailem tutkularımı inkâr etmeye asla yanaşmıyor. Böylesine muhteşem bir ailede doğmak nadir bir hediye değil mi?"

Hay sikeyim. Hayatım boyunca hiç bu kadar yalan söylememiştim.

Macarius'un gözleri benimkilerden ayrılmadı ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez bakışlarının yoğunluğu altında huzursuz hissettim. "Gerçekten de nadir," diye onayladı. "Çok şanslısınız Bayan Leviathan."

Babam boğazını temizledi ve bir elini Macarius'un sırtına koydu. "Belki de hanımların yanından ayrılmalı ve daha önceki konuşmamıza ofisimde devam etmeliyiz?"

"Elbette," dedi Macarius, başını eğerken dikkati tekrar bana kaymıştı. "Benim için bir zevkti, Bayan Leviathan. Bayan Leviathan."

O ve babam merdivenlerden çıkarken, annemin tırnaklarının ucu yaralı bileğime batarken bile gülümsememi korudum.

Eğildi, sesi alçak ve ölümcüldü.

"Beni utandırmaya nasıl *cüret* edersin?" diye tısladı. "Zahariev Zareth'in kolunda ve *o* elbiseyle geliyorsun!"

"Bir de seni böyle destekleyici bir anne olduğun için övdüğümü düşünürdüm," dedim. "Sen benim yetiştirdiğim çocuk değilsin."

İrkildim ve ona baktım, ağzımın köşesi alaycı bir gülümsemeye kalktı.

"Komik olan ne biliyor musun?" Kolumu onun elinden çekerek söyledim. "I *Ben* senin yetiştirdiğin çocuğum."

"Sesini alçalt!" diye tısladı. Emrini görmezden geldim.

"Ama bunu kabul edemezsin," dedim. "Çünkü bu, dönüştüğüm kişi için senin suçlanacağı anlamına gelir. İnsanlar prestijli Leviathan ailesinin dindar reisinin bir iblise hayat verdiğini gerçekten bilseler ne düşünürlerdi?"

Annem beni tokatladı.

Yanağıma değen elinin keskin acısı beni şok etti ama ona bakarken neredeyse gülecektim. Gözleri geniş ve suluydu, yanakları

Öfkeyle kızardı. Damarına basmıştım.

Annemin trans halinden çıkıp ne yaptığını anlaması için birkaç saniye daha geçmesi gerekti. Elini bıraktı ve bakışları kalabalık odaya kayarken doğruldu. Utanç duyduğundan emindim ama sadece insanların önünde kontrolünü kaybettiği için, beni incittiği için değil.

Bu kimsenin umurunda değildi.

"Aynaya bakmak zor, değil mi anne?" diye sordum.

Fuayeden çıktım ve koridordan banyoya doğru ilerledim. Yatak odam kadar büyüktü ve annemin misafirlerinin şenliklerine dönmeden önce makyajlarını tazeleyebilecekleri gömme bir makyaj masası vardı.

İçeri girdiğimde aynanın önündeki bankta oturan genç bir kadınla karşılaşınca irkildim.

Elindeki telefonu arkasına saklayarak ayağa fırladı. "Özür dilerim," diye ağzından kaçırıldı.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve kapıyı kilitledim. "Özür dilemene gerek yok. Her kimle mesajlaşıyorsan mesajlaşmaya devam edebilirsin. Buraya sadece dışarıdan biraz uzaklaşmak için geldim."

Ve yüzüme bakmak için, gerçi yanağımda annemin parmaklarının izini şimdiden görebiliyordum.

Kız da fark etti.

"Annen sana vurdu mu?" diye sordu.

"Ah, hiç vurdu mu?" dedim kuru bir sesle.

Işıkların daha parlak olduğu banyonun ana bölümüne geçerken eldivenlerimi çıkardım. Bileğimdeki yara zonkluyordu ve bandaj taze kanla lekelenmişti. Sargıyı açmayı düşündüm ama beklemenin daha güvenli olacağını hissettim. Keşke acı için bir şeyler getirmeyi akıl etseydim diye düşündüm.

Gözlerim aynaya kaydı. Annemin elinin kırmızı hatları bu ışık altında çok daha sertti.

"Bu hiç bitmeyecek anlamına mı geliyor?"

Bu soru beni hem şaşırttı hem de incitti. Kızın sorduğunu biliyordum çünkü annesi ona da vurmuştu. Ona baktım ve soğuk suyu açtım.

"Asla demezdim," dedim, yine de herhangi bir söz vermek istemiyordum. "Ama bence beşlinin kızları olarak iki seçeneğimiz var. Ya uslu duracağız ya da dayak yiyeceğiz. Hangisinin doğru karar olduğunu size söyleyemem ve ilkinı seçerseniz sizi suçlamam."

Kalın kağıt havlulardan birini suyun altına tuttım ve yüzüme bastırdım. Soğuk su acıyan cildimi yatıştırdı.

"Beşlinin kızı olduğumu nereden biliyordun?"

Alaycı bir şekilde gülümsedim. Yaşça büyük olanlar da dahil olmak üzere hepimizin birbirimizi tanıdığımızı fark etmemesi onun olgunlaşmamışlığının bir göstergesiydi.

"Senin beni tanıdığın gibi," dedim. "Farkında olmamız için yaratılmışız. Sen Sienna'sın, değil mi? Sanctius kardeşlerin en küçüğü?"

Başıyla onayladı.

Havluyu fırlatıp attım ve suyu kapattım. "Annen korkunç biri," dedim. "Sanırım benimkinden daha kötü olabilir."

Adı Marguerite'di. Neredeyse altmış yıl önce Nara-Sin Çölü'nde petrol keşfetmiş olan ailesi zengin bir aileydi. Sanctius ailesiyle evlenmesini sağlayan da bu zenginlikti, ona üstünlük kompleksi veren de.

"Benden nefret ediyor," dedi Sienna. "Hiçbir şeyi doğru yapmıyorum. Denememem gerektiğini bile düşünmeye başladım."

Biraz gülümsedim. "Bence birçok şeyi doğru yapıyorsun," dedim eldivenlerimi giyerken. "Ama yaptığın şeyler konusunda biraz fazla dikkatsizsin."

yanlış yapıyorsun."

Yanından geçip kapıya yöneldim. O da

beni takip etti. "Ne demek istiyorsun?"

Durdum ve ona baktım. "Akıllıca bir söz," dedim. "Eğer asi olacaksan, bu konuda akıllı ol. Bir dahaki sefere kapıyı kilitle."

Banyodan çıktım, elimi elbisemdeki ıslak bir noktanın üzerinde gezdirmek için durakladım, daha hızlı kuruyacağını umuyordum ve göğsüm gerilirken bile kilidin yerine oturduğunu duyduğumda gülümsedim. Onu hayal kırıklığına uğratmış olabilirdim. Genç ve etkilenmeye açık bir kızdı ve inatçı ruhu hala dövölerek çıkarılabilirdi.

Belki de ona uslu durmasını

söylemeliydim. "İşte buradasın."

Macarius yaklaşırken başımı kaldırdım, kaşlarım çatılmıştı. Kafam karışmıştı çünkü onunla daha yeni tanıştığımı düşünürsek, sözlerinde bizde olmayan bir aşinalık vardı.

"Ben de seni arıyordum," dedi. "Baban seninle konuşmak istiyor." "Oh," dedim. Şimdi kafam daha da karışmıştı. "Beni bulabilirdi kendisi. Eminim yapacak daha iyi işleriniz vardır."

Tuvaletin hemen dışında bana yaklaşılması da hoşuma gitmemişti.

Macarius gülümsedi ama bunu sadece kibarlık olsun diye yaptığı hissine kapıldım.

"Hiç de değil," dedi. "Hoşlanmadığım bir grup insanla kibarca sohbet etmektense güzel bir kadın getirmeyi tercih ederim."

Samimi miydi yoksa sadece duymak istediğimi düşündüğü bir şey mi söylüyordu karar veremiyordum. Belki de sadece güven sorunum vardı.

"Teşekkür ederim Bay Caiaphas," dedim ve koridorda

ilerlemeye başladım. "Size eşlik edeyim," diyerek yanıma geldi.

"Buna gerçekten gerek yok," dedim, merdivenlerden yukarı çıkarken elimi tırabzanın soğuk demirine koydum. "Burası benim çocukluk evim. I

Nereye gittiğimi iyi biliyorum."

"Elbette," dedi. "İtiraf ediyorum, konuşmaya devam etmek için bir bahane arıyordum." "O kadar da ilginç biri değilim Bay Caiaphas."

En azından onun için ilginç olmak istemiyordum.

"Ama ö y l e s i n i z ," dedi. "Ninova'daki din tebliğciliğiniz hakkında daha fazla ş e y duymak isterim."

"Bu konuda söyleyebileceğim fazla bir şey yok," diye cevap verdim.

"Gerçekten mi, iki yıldan sonra mı?" diye sordu. "Hiçbir şey bilmiyor musun?"

Cevap vermedim. Sinir bozucuydu ve gerçekten gitmesini istiyordum. "Acaba insanları Tanrı'ya yöneltmek yerine, bütün Zahariev Zareth ile geçirdiğiniz zaman?"

Ona baktım ama sorusunun beni oyalamasına izin vermedim. Gülümsemiyordu ama yalan olduğunu düşündüğü bir şeyde beni yakaladığı için kendisiyle gurur duyduğunu hissettim.

"Zahariev iyi bir arkadaş," dedim.

"İlişkinizi bu şekilde mi tanımlamayı tercih ediyorsunuz?"

Merdivenlerin başına geldiğimizde durakladım ve tamamen ona doğru döndüm. Onu merdivenlerden aşağı itmek istedim. Bundan sonra ne söyleyeceğine bağlı olarak hâlâ da yapabilirdim.

"Zahariev'le olan ilişkimin sizi nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum, Bay Caiaphas," dedim.

"Müstakbel karıma Zareth ailesinin reisiyle yatıp yatmadığını sormak benim hakkım, öyle değil mi?"

Donup kaldım, şaşkınlıkla ona baktım.

"Affedersiniz?"

Macarius'un dudakları alaycı bir yarım gülümsemeyle kalktı. "Gitmelisin," dedi. "Babanı bekletmek istemezsin."

Döndüm ve koridordan geçerek ofisine doğru yürüdüm. Kapıyı öyle bir ittim ki, büyük bir gürültüyle duvara çarparak açıldı. Babam şöminenin yanında duruyordu, elinde büyük bir puro vardı.

Sadece kutlama yaparken içerdi. "Bana bunun doğru olmadığını söyle," dedim.

Sesimin titremesinden, şimdiden gözlerimin yaşarmasından nefret ediyordum. "Lilith-"

"Söyle bana!" Kükredim.

Yüz ifadesi taşlaştı, gözleri soğudu. Onun şefkatli bir babadan Leviathan ailesinin katı bir reisine dönüşmesini izledim ve ondan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

"Mirasımın geleceğini güvence altına alacağım," dedi. Ses tonu sert ve kesindi. "Görevini gençliğinden beri biliyorsun. Uzakta geçirdiğin zaman zihnini bulandırmış."

"Keşke zihnim bulanık olsaydı," diye tükürdüm.

"Ses tonuna dikkat et," dedi, kelimeler gıcırdayan dişlerinin arasından kayıp gidiyordu. "Yoksa ne olur? Bana vuracak mısın? Hadi vur. Artık neredeyse hiç irkilmiyorum." Babamın rengi soldu. Onun bazı sert yanlarını törpülemiştim.

"Son iki yılını herkese yalan söyleyerek geçirdin. Başpiskoposa sadece bir dönemden geçtiğimi söyledin. Ona dönüp tanıklık edeceğime söz verdin ama *neden* ayrıldığımı hiç sormadın."

"Annenle anlaşılamıyordunuz, en iyisinin bu olduğunu düşündüm-"

"Bana *neden* gittiğimi düşündüğünü söyleme," diye tersledim. "*Bana sor.*"

Bana baktı. Her istediğini yaptırmaya bu kadar alışmış bir adam için bir kadından, özellikle de kızından emir almak muhtemelen zordu.

"Bana sor!" Çılgılık attım.

Boğazını temizledi. "Neden gittin?" Sesi çatallaştı.

Sinmeyi reddederek doğrudum.

"Ayrıldım çünkü sevgili başpiskoposunuz bana *tecavüz etti*," dedim. "Ayrıldım çünkü inancımda tereddüt etmemin nedeninin, inancımdan sorumlu olan adamın bana dokunmuş olması olabileceğini bir kez bile düşünmedin. Ayrıldım çünkü beni koruyacağına *güvenmiyordum*. Hiç güvenmedin. Ne annemden, ne kiliseden, ne de bu lanet dünyadan."

"Lilith-"

Umutsuz bir yalvarışla adımı fısıldadı ama dayanamadım ve bağıarak sözünü kestim.

"*İki yıl!* İki yıl ve tek düşündüğün senin yerine kimin geçeceğiydi, çünkü kendi etin ve kanın olmama rağmen, hala bir erkek kadar değerli değilim, beni inciten biri kadar bile." Çenemi kaldırarak durakladım. "Mirasını düşündüğünde, umarım bu anı ve beni nasıl yüzüstü bıraktığını hatırlarsın."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz elektrikler kesildi.

Zahariev

Hiram karanlığa gömüldüğünde dışarıdaydım. Bugün elektriğin ne kadar düzensiz olduğu düşünülüşünde şaşırmadım. Eminim Lilith'in annesi çok kızmıştır; yıldızların altındaki akşamı mahvolmuştur.

Bu düşünceye kıkırdadım.

Bu kadar boktan bir ebeveyn olduğu için başına gelen buydu.

Telefonumun cebimde titrediğini hissettim ve mesajlarımı kontrol ettim. Lilith'in nerede olduğumu sormak için mesaj atmış olabileceğini düşündüm ama arayan Cassius'tu.

Elektrikler kesik. Jeneratör çalışıyor.

Tam kaldıracaktım ki bir mesaj daha geldi. Telefonuma kaydettiğim bir numara değildi, yine de kime ait olduğunu tam olarak biliyordum -Alarich Lisk.

On Yedinci Bölüm

Elektrikler kesik kaldı.

Bunu takip eden karmaşada dışarı çıkarken fark edilmedim. Hava öncekinden daha soğuktu ve yağmur kokusuyla ağırlaşmıştı.

Şehir ışıklarının parıltısı olmadan, aşağıdaki mezarlıkta ölenler için nöbet tutan birkaç parlayan güneş mumu dışında karanlık kesintisizdi. Buradan, hayalet anıtlara gölgeler düşürüyorlardı ve bu derin karanlıkta, her pürüzsüz kıvrım ve oyulmuş kenar görülebiliyordu.

Biraz sinir bozucuydu ama böyle gecelerde korkunç şeyler doğuyordu.

Belki de o korkunç şey benimdir, diye düşündüm ailemin evinin arkasındaki tepeden aşağı inerken. Belki de babam için daha fazla pişmanlık duymalıyım, şimdi sırrımı yüklenmiş bir şekilde ofisinde yalnız ve çaresiz bırakmışım.

İtirafımdan sonra ikimiz de yeni insanlar olmuştuk. Ben eskisinden daha güçlüydüm, hayatımda hiç olmadığım kadar kendimden emindim, ama babam daha zayıftı, içeri girdiğimde olduğu adamdan biraz daha azdı ve bu umurunda değildi.

Gerçeği bilmeyi hak ediyordu. O da benim gibi bu gerçeğin altında ezilmeyi hak ediyordu.

Zemin yumuşaktı ve tepeden aşağı inerken yarı yolda durup eldivenlerimi ve ayakkabılarımı çıkardım, çıplak ayakla açık mezarlığa doğru yürüdüm. Yürümüşüm

Gençliğimde bu yolu binlerce kez geçmiştim, ama şimdi bunu söylemek zordu. Bir zamanlar kelleşmiş olan şimler benim yokluğumda daha da dolgunlaşmıştı. Yine de burada, ölülerin arasında, sessiz ve yargısız bir yerde huzur buluyordum.

Anıtlardan oluşan labirentin arasında zahmetsizce ilerlerken, düşüncelerim hızla akıyor ve öfkeleniyordu. Gözyaşlarına boğulmanın ya da boşluğa doğru çığlık atmanın eşiğindeydim. Hangisinin önce geleceğini ya da daha iyi hissettireceğini bilmiyordum. şimdilik, savaşmalarına izin verdim.

Sonunda aradığım şeyi buldum; yüksek bir mermer haç. On iki yıl önce Zahariev'i tam da bu noktaya kadar takip etmiştim ve şimdi onu burada, bir spot ışığının beyaz parıltısıyla aydınlanmış halde buldum.

Sigara içiyordu, uzun bir nefes çekerken sigarasının kirazı parlak bir şekilde yanıyordu. Beni görünce nefesini verdi ve duman havada bir yılan gibi kıvrıldı.

"Hey, küçük aşkım," dedi, anıta yaslandığı yerden doğruldu.

"Eve gitmek istiyorum," dedim.

Sesimin titremesini engelleyemiyordum. Zahariev'in ağzı gerildi ve gözleri kısıldı. Sigarasını yere bıraktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Gözlerimin arkasında basınç oluşurken göğsüne baktım.

Üstesinden geldiğimi düşündüğüm bir şey için ağladığım için buna içerelemiştim.

Başımı arkaya yatırdı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerim yaşlarla dolsa da bakışlarını üzerimden ayırmadım. Onları birbiri ardına fırçaladı ve hiçbir soru sormadı.

"Eve gidebiliriz," dedi.

Elini başımın arkasına doğru kaydırđı ve beni kendine çekti. Bu benim felaketim oldu.

Ayakkabılarımı bıraktım, kollarımı beline doladım ve onun kucağında parçalandım. Çok ağladım ama uzun sürmedi, yine de Zahariev beni kollarına kilitledi. Belki de uzaklaşmamı beklediği içindi ama ben hazır değildim. Kendimi güvende hissettiğim yer burasıydı.

"Bu konuda bir şey yapmamı ister misin?" diye sordu.

"Yapamazsın," dedim. "Bir savaş başlatmadan olmaz."

"Senin için savaşa girerim," dedi.

Onu yanlış duyduğumu düşünerek nefes almayı kestim. Geri çekildim ve bakışlarıyla karşılaştım. Genelde çok sakindi, ama şimdi bana bakışında filtrelenmemiş bir şey vardı - bağlılığın çiğ bir itirafı.

"Ne dedin sen?"

Başparmağını dudaklarımın kenarında gezdirirken ağzı yumuşak bir yarım gülümsemeyle kalktı.

"Senin için savaşa giderim," dedi tekrar. "Eğer istediğin buysa, seni elimde tutmak için durmadan savaşırdım."

Yine gözyaşı tehdidini hissettim, ama çok farklı bir nedenden dolayı. Ondan bunu isteyemezdim. Savaş ciddiydi, asi bir kız için yapılamayacak kadar ciddiydi. Kaybedilen hayatların yükünü taşıyamazdım.

"Kaybedeceğin her şeye değmem, Zahariev," dedim. "Buna değersin," dedi. "Ama sen isteyene kadar bekleyeceğim."

Asla sormayacaktım ama teklifi benim için her şey demektir. Adını fısıldayışından ya da parmaklarımın gömleğinin içinde kıvrılışından anlayıp anlamadığımı merak ettim. Bildiğini düşündüm çünkü gözleri dudaklarıma kaydı ve onu öpmek için ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim, ancak aniden gelen gök gürültüsüyle çığlık atıp yüzümü göğsüne gömdüm.

Zahariev'in kolları hâlâ bana sarılıydı ve usulca güldüğünü duyabiliyordum.

"Seni eğlendirdiğime çok sevindim," dedim geri çekilerek. Ona ters ters baksam da aslında gülüşüne zlmemiştim. Olamazdım, çünkü bu onu daha da gzelleştiriyordu. Gerçekten, sadece beni pmesini ve hiç durmamasını istiyordum ama gökyüzünde bir şimşek daha çaktı ve hemen ardından uzun, alçak bir gök gürültüsü duyuldu.

"Haydi," dedi eğilip topuklarımdan tutarak. "Yağmur yağmadan tepeye çıkalım."

Mezarlığın dışına doğru ilerledik. Mesajlaşmayı bırakmış olan Zahariev'in önünde yürüdüm. Felix'e hazır olduğumuzu haber verdiğini düşündüm. Tepenin zirvesine ulaştığımda onu bekleyecektim ama yağmur yağmaya başladı, ben de nden koşarak ailemin evinin sığ çıkıntısının altına saklandım.

Zahariev'in bana yetişmesi uzun sürmedi ve birlikte evin kenarına kadar yürüdük ama daha uzağa gitmedik.

"Eşyalarını getireyim," dedi.

"Hayır, sorun değil. Gittiğimi bilmelerini istemiyorum."

Onları geri almak için mücadele etmeye değmezlerdi. Artık babamın galaya katılmam konusundaki ısrarının beni görmek istemesiyle bir ilgisi olmadığını biliyordum. Beni seçtiği varisiyle tanıştırmayı, nişanımızı ilan etmeyi ve düğüne kadar beni odama kilitlemeyi planlamıştı.

Bu günün geleceğini hep biliyordum ama bunun ne anlama geldiğini uzun uzun düşünmeme hiç izin vermemiştim.

Bu gece, bununla yüzleşmek zorundaydım. Arkadaşlarımı bir daha görememekten bir nefes uzaktaydım. Kalbim evim için acıyordu ve birden tek istediğim boktan daireme geri dönmek, boktan banyomda ıslanmak, boktan yatağımda uyumak ve mkemmek kedime sarılmak oldu.

"Felix gelmek üzere mi?" diye sordum. şmştm ve endişeliydim.

Kaşlarını atmış telefonuna bakan Zahariev'e baktım.

"Elektrikler kesik olduğu için bariyer açılmıyor," dedi. Bakışları bana kaydı. "Yürüyerek inebilir misin?"

"Buradan çıkmak için her şeyi yaparım," dedim.

Annemin yıldızlı ışıkları olmadan karanlık bir boşluk olan avluyu geçmeye başladık. Korkunç bir gümbürtü patladığında neredeyse yola çıkmıştık.

Zahariev'in kulaklarımda tiz bir çınlama eşliğinde adımı söylediğini duydum. Sonra bir şekilde yere çömelmiş, vücudunu vücuduma sarmıştım ki etrafımıza yağmur ve enkaz yağmaya başladı. Cam kırıkları, tahta parçaları ve parçalanmış metal yığını izledim.

Yavaşça başımı kaldırdığımda çocukluğumun geçtiği evin pencerelerinin havaya uçtuğunu ve babamın çalışma odasının yerinde kocaman bir delik olduğunu gördüm.

Patlama bir bombayla olmuştu.

Gözlerimi sıkarak kapattım, belki tekrar açtığımda her şey farklı olur diye düşündüm ama hiçbir şey değişmedi.

Zahariev beni ayağa sürüklerken bir şeyler söyledi ama ben sadece tek bir kelime anladım: *koş*.

Onu sorgulamadım. Beni karanlık ve dolambaçlı yoldan aşağı çekmesine izin verdim. Sonsuz bir sarmaldı ve yağmur yolu kayganlaştırıyordu. İniş tüm dikkatimi aldı ama düz bir zemine çıktığımızda tepede olanların gerçekliği kafama dank etmeye başladı ve sanki bu düşünceler vücudumdaki acıyı uyandırdı. Göğsümün ne kadar ağrıdığını ve ayaklarımın ne kadar acıdığını fark ettim.

"Yapamam Zahariev," dedim nefes nefese.

Durma noktasına geldiğimde elim onun elinden kaydı. Geri döndü ve yüzümü ellerinin arasında sıkıca kavradı, sanki ben kırılırken bile beni bir arada tutmaya çalışıyordu.

"Yapabilirsin," dedi, gözleri benimkilere dikilmişti. Bu geceyle ilgili tek parlak şey onlardı. "Çok uzak değil. Söz veriyorum."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım, bu son hamle için toparlanıyordum. Elimi tuttu ve Hiram sokaklarında birlikte koşmaya başladık. Girişe yaklaştığımızda, parmaklıklı kapıların hemen ötesindeki cipin yanıp sönen kırmızı ışıklarını görebiliyordum.

Zahariev yaklaşırken yavaşladı ve kapıyı iterek verip vermediğini test etti.

"Buraya gel," dedi. "Mümkün olduğunca çabuk git."

Sonra daha sert itti ve benim geçebileceğim kadar büyük bir boşluk açtı. Zahariev için daha sıkı bir sıkıştırmaydı ama başardı ve serbest kaldığımızda beni SUV'a doğru itti.

"Git!" diye bağırdı, her ne kadar emre ihtiyacım olmasa da. Kapıyı açtım ve kabine tırmandım.

"Yerleşke, Felix," diye bağırdı Zahariev, beni arka koltuğa kadar takip ederken bana doğru itti.

Felix daha kapı kapanmadan gaza bastı.

Birkaç saniye boyunca tek ses sert nefes alış verişlerimizdi ve sonra titrediğimi fark ettim ve olan biten her şey tek bir şiddetli darbeye üzerime çöktü.

Boğazımdan korkunç bir çığlık koptu ve ardından bir tane daha. Durmak istesem de duramadım çünkü bu daha önce hiç acıtmadığım kadar acıtıyordu.

Zahariev kolunu sırtıma doladı ve diğerini dizlerimin altından geçirerek beni kucağına kaydırdı. Ona doğru döndüm ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm.

"Sana sahibim," diye fısıldadı.

Saçlarımı öptü ve bana sıkıca sarıldı, sanki ruhumun parçalanmasını engellemeye çalışıyordu ama artık çok geçti. Esther öldüğü anda parçalanmıştım ve bu beni paramparça etmişti.

Zahariev'in yerleşkesine giderken, kontrol edilemeyen hıçkırıklar ve sessiz düşüncelere dalma arasında gidip geldim. Aynı iki düşünce arasında gidip geldim - *ailem gerçekten ölmüş olamaz ve kimse böyle bir şeyden sağ kurtulamazdı... değil mi?*

Sadece ölmüş olmaları değil, her şeyin oluş şekli de gerçek dışı geliyordu.

Bir bomba.

Birisi babamın ofisine bomba yerleştirmişti. Birkaç dakika önce içinde bulunduğum ofise. Bu gece çıkmamam gereken eve.

"Herkes öldü mü?" diye sordum. Boğazım düğümlenmişti ve kelimelerim şişmiş dilimden ağır ağır dökülüyordu.

Zahariev cevap vermek için bir an bekledi, kolları hafifçe gerildi. "Annemi ve babamı mı soruyorsun?"

"Herkesi," dedim. "Aileleri, çocukları?"

"Onlar gitmişti Lilith," dedi Zahariev. "Elektrikler kesildiğinde Lisk ailelere bölgelerine dönmeleri için mesaj gönderdi."

Bu sözlerin yerine oturması bir an aldı.

"Benim ölmem gerekiyordu," dedim.

"Yapma Lilith." Sesinde kırık bir ton vardı ama bilmesi gerekiyordu.

"Anlamıyorsun," dedim ondan uzaklaşarak. Ona anlatırken yüzünü görmem, gözlerinin içine bakmam gerekiyordu. "Babam bir varis seçti, Zahariev."

O da bana baktı, bakışları sert ve ateşliydi. Bunun aynı zamanda teknik olarak nişanlı olduğum anlamına geldiğini eklemedim. Bunun ne anlama geldiğini zaten biliyordu.

"Kim?" diye sordu.

"Dinlemiyorsun," dedim. Ya da belki de doğru söylemiyordum. Mesele adam değildi. "Bu gece o evde olmam gerekiyordu. Gitmemem gerekiyordu. Biri bunu biliyordu. *Lisk* bunu biliyordu."

Komisyon bir nişan önerisinde bulunabilirdi ama son sözü her zaman başpiskopos söylerdi. Babamın gala için yaptığı planlardan haberi olabilirdi.

"Elektriklerin kesilmesi, ailelerin evlerine gönderilmesi, hepsinin evim patlamadan önce olması çok uygun," dedim. "Sen bile bunu kabul etmek zorundasın."

"İnkâr etmiyorum," dedi.

"Ama *Lisk*'in sorumlu olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Kaşlarını indirdi, gözleri biraz kızgındı. "Senin tarafında olmadığım sonucuna varmakta çok acele ediyorsun. Ne zaman seni seçmedim ki?"

Yüzüm ısındı ve boğazımın şiştiğini hissettim. Bakışlarımı indirdim.

"Sadece korkuyorum," dedim. "Ve Esther konusunda yanıldığımı biliyorum... ama bu konuda yanılmıyorum."

Lisk babamın pasifliğinden ve benim meydan okumamdan bıkmıştı. Ailemiz onun kanunlarıyla dalga geçmişti ve bunun bedelini ödemek zorundaydık.

Zahariev'in elleri yüzümü çevreleyerek gözlerimizi buluşmaya zorladı. Ona bakmak istemiyordum çünkü yine ağlamaya başlamıştım.

"Haksız olduğunu düşünmüyorum," dedi gözyaşlarını silerek. "Ama *Lisk* galaya hiç gelmedi, demek ki bu işin içinde başka biri var. Varis kim?"

"Macarius Caiaphas," dedim.

Zahariev'in ağzı gerildi. "Babana bir şey getirip getirmediğini biliyor musun?"

Başımı salladım. "Biz gelmeden önce oradaydı, yani bu mümkün. Güvenliği kontrol edebilirsin... eğer patlamadan kurtulan bir şey varsa."

Ya da Lisk'in komplosunun kanıtlarını temizlemek için emrettiği silme işleminden.

Zahariev sessiz ve düşünceli bir şekilde pencereden dışarı baktı. Kısa bir süre onu izledim, çenesinin sertliğini fark ettim, sonra yanına yerleştirdim ama bir şeyleri kaçırdığım endişesiyle gergindim.

Misillemeyi beklemem gerektiğini hissediyordum. Lisk'in Tori ve Saira'ya yaptığı saldırılara tanık olmuştum. İdealleriyle çatışan herkesi ya da her şeyi sistematik olarak yok ediyordu ama bir aileyi hedef almasını hiç beklemiyordum.

Biz Elohai'ydik.

Tanrı'nın kanını taşıyorduk.

Ama bu kan sadece ona sadık kaldığımız sürece önemliydi.

Eğer bizi kontrol edemezse, o zaman bir risktik.

Ben bir risktim.

"Lisk hayatta kaldığını öğrenince ne olacak?" diye sordum. "O zaman başarısız olduğunu anlayacak," dedi Zahariev.

Sesimin titrediğini duymaması için hafif bir nefes almaya çalıştım. "Sadece tekrar deneyecek," dedim.

Zahariev'in kolları bana daha sıkı sarıldı. "Fırsat bulamadan onu öldüreceğim."

Yerleşkeye vardığımızda beni hizmetli Fawna'ya teslim ettiler, o da beni duş alıp dinlenebileceğim bir odaya götürdü. İtiraz edebilirdim ama Zahariev reddedemeyeceğim birkaç söz verdi: Coco ile temasa geçecek, onu ve Cherub'u yerleşkeye getirecek ve beni karanlıkta bırakmayacaktı.

"Bu işte beraberiz," dedi. "Yani bunu birlikte yapıyoruz, değil mi?"

Başımı salladım. Bu sözler aynı tarafta olduğumuzu ve daha önce iblisleri avlarken yaptığının aksine hiçbir şeyi tek başıma yapmamam gerektiğini hatırlatıyordu ama Esther'i kaybettikten sonra odaklanacak bir şeye ihtiyacım vardı. Jöle canavarlarını öldürmek işe yaramıştı. Geride bıraktığı yanık bile dikkatimi dağıtmıştı.

Ailem de öldüğüne göre artık ne yapacağımı bilmiyordum.

Kendimi sıcak bir duşla meşgul ettim.

Eğer Zahariev beni yakalasaydı, derimi yakmaya çalışmakla suçlardı ama o sadece sığağa karşı hassastı.

İşim bittiğinde, annemin tırnakları sayesinde yeni açılmış yaramı iyileştirmek için kullanabileceğim bir şeyler bulmak için tüm dolapları ve çekmeceleri karıştırdım. Bir rulo gazlı bez buldum ve bileğime sardım, sonra yatak odasına geçtim, Fawna'nın bana fazladan havlu, bornoz ve gecelik olarak kullanmam için büyük boy bir gömlek bıraktığını keşfettim.

Üzerime geçirdim ve yatağa tırmandım. Daracık ikiz yatağıma kıyasla uçsuz bucaksız bir deniz gibiydi. Sırtımda bir yay olmadan uykuya dalmanın daha kolay olacağını düşündüm ama uyanık kaldım, düz kenarları ve mükemmel çizgileriyle bu garip odaya baktım. Zahariev'in evinin diğer bölümleri gibiydi: metodik ve hassas. Kafasından geçenleri yansıtıp yansıtmadığını ve hiç dağınık olup olmadığını merak ettim.

Bir noktada, üzerimde gezinen karanlık beni zorlamaya başladı ve yan yatıp cenin pozisyonuna geçtim. Üşüyordum ve yalnızdım; tek istediğim bu korkunç geceyi geri sarmak ve bir daha asla tekrarlamamaktı ama sarmalı durduramıyordum.

Kendimi en çok kendim gibi hissettiğim ve tüm uyum sağlama numaralarını bıraktığım akşam her şeyin boka sarması acımasız bir ironiydi.

Annem buna ilahi adalet derdi. Bunu o soğuk, küçümseyici ses tonuyla söylediğini *duyabiliyordum*. Ölüyken bile onun öğretisi beni rahatsız ediyordu.

Öfkem kükreyerek canlandı. Etrafımdaki iliklerime kadar işleyen hüznü bastırarak kadar güçlü olmasını diliyordum ama o bana yapışmıştı ve hayatımın büyük bir bölümünü kızgınlıkla geçirdiğim birinin yasını nasıl tutabileceğimi anlamıyordum.

Bunların çoğunun muhtemelen babam için olduğunun farkındaydım, yine de onu düşündüğümde, farklı bir tür acı beni ele geçiriyordu. Belki de her şeyi bırakıp gittiğimiz yoldu bu. Söylediklerimden pişman olduğumdan değil. Müjde dediği sözlerin ve rehberliğin bir istismarcının, bir yalancının, bir sahtekârın ağzından çıktığını bilmeyi hak ediyordu.

Sadece o artık ölmüştü ve sonunda beni seçip seçmeyeceğini bilmeme imkân yoktu.

Bu Lisk'in benden alacağı son şeydi. Bundan emin olmalıydım.

Kapının açıldığını ve sessizce kapandığını duydum. Ne yapacağını görmek için Zahariev'in uyuduğumu düşünmesine izin verdim ama yanıma gelmedi. Onun yerine pencerenin yanında bir yere oturdu.

Gözlerim sulanmaya başladı. Ailemi düşünerek kendimi bunaltmışım. Bir nefes aldım ve sesimin ağlıyormuşum gibi çıkmamasını umarak konuştum.

"Coco'yla konuştun mu?" diye sordum.

"Cassius konuştu," dedi. "O güvende. Sabah gelecek." "Peki ya Cherub?"

"Cherub da," dedi.

Sessizdim, gözyaşlarımla mücadele ediyordum.

Zahariev bir süre sonra, "Gabriel Liam'la birlikte burada," dedi. "Seni görmek istedi ama ona yarına kadar beklemesini söyledim."

Yumuşakça gülümsedim ama yüzüm ağrıyordu. "Teşekkür ederim Zahariev," diye fısıldadım.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra arkama yerleşip beni kendine çekerken yatak onun ağırlığıyla kayd. Elini göğsüme götürdüm ve onu etrafımda tuttum. Eğer tenine gömülebilseydim, gömülürdüm.

Derin, ürpertici bir nefes aldım.

"Sence acı çektiler mi?" diye sordum.

"Bilmek yardımcı olur mu?"

"Bilmiyorum," dedim. Sadece bir cevabın kederimi, diğerinin ise intikamımı besleyeceğini biliyordum.

"Sormadan önce bilmelisin," dedi. "Bazen böyle bir bilgi yük olmaya değmez."

Deneyimlerinden bildiği bir şey gibi gelmişti. "Bana daha sıkı

sarıl, Zahariev," diye fısıldadım, gözlerimi kapatarak.

Bacakları benimkilere dolandı ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdü.

"Senin için her şeyi yaparım, küçük aşkım," dedi.

Onun sıcaklığında sürüklenmeye bıraktım kendimi.

Karanlık beni çağırıyordu.

Zihnimin sınırlarını zorladığını hissedebiliyordum, dokunuşu çöl kumu kadar kaba ydı. İlk başta nazikti.

Karanlık anne, diye fısıldadı ama cevap vermedim.

Saygıdeğer kraliçe, diye mırıldandı ama kıpırdamadım.

Tanrıça? diye mırıldandı, ama ayağa kalkmadım.

Sonra bir anda uğuldayan bir rüzgâra dönüştü, etrafımda dönerek çığlık attı.

Yılandan ve onun zehirli dilinden sakın.

Sunağınızın basamaklarında etinizi alacak.

Kıpkırmızı kanının içinde yatacak.

Aldatıcıdan ve onun gümüş dilinden sakın.

Tapınağını kendi anıtına çevirecek.

Uyanıştan, bu ateşin sıcaklığından sakının.

Seni kanayan kapıların altına bağlayacak.

Gelgitini atlattım, ama o zaman bile uyanmadım.

Zahariev

Bana daha sıkı sarıl, Zahariev, demişti.

Eğer yapsaydım, onun kırılmasını engelleyebilir miydim?

On Sekizinci Bölüm

Sarsılarak uyandım ve birinin üzerime eğildiğini gördüm. Onun Zahariev olduğunu anlamam saniyelerimi, çarpan kalbimi sakinleştirmem ise çok daha uzun zamanımı aldı.

"Hey," dedi yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Bu sabah yapmam gereken birkaç şey var. Coco geldi. Sırt çantamı ve bazı kıyafetlerini getirdi. Onları senin için şifonyerin üzerine bıraktım."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, çünkü beynim hâlâ uyanık olduğum gerçeğini kabullenmeye çalışıyordu. Gözlerimi kırıştırdım, sersemlikle savaşıyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. Boğazım kurumuştı. Islatmak için yutkundum ama asıl ihtiyacım olan suydı.

Yatağa oturdu.

"Diğer başkanlarla senin evinde buluşacağım. İnfaz memurlarının şu ana kadar buldukları hakkında bilgi alacağız ve ardından Dr. Mor ile görüşeceğiz."

Bu ziyareti açıklamasına gerek yoktu. Ne hakkında olduğunu biliyordum.

"İnfazcıların araştırmasına izin mi veriyorsun?" Bu küçük bilgi beni çok hızlı uyandırdı ve doğruldum. "Adil olmayacaklarını biliyorsun."

"Bu benim seçimim değil Lilith," dedi. "Bu bir protokol. Söyleyeceklerini dinleyeceğiz ve hoşumuza gitmezse oradan devam edeceğiz."

Protokollerden nefret ederdim, özellikle de zamanımızı boşa harcayacaksa. Yine de kendime, Lisk'ten intikamımı bu şekilde alamayacağımı hatırlattım.

Her neyse. Ne infaz memurları ne de komisyon, hiç kimse onu bir Elohai'yi öldürmekle alenen suçlamayacaktı.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordum.

"Birkaç saat içinde," dedi. "Ama Coco ve Gabriel arasında kendini meşgul edecek çok şeyin olacak."

"Bu bana yerleşkeden ayrılamayacağımı söyleme şeklin mi?" diye sordum.

"Bence en iyisi birkaç gün beklemek," dedi. "En azından Lisk'in senin hayatta olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini görene kadar."

"Henüz bilmiyor mu?"

"Bu, infazcıların evde ne kadar ilerleme kaydettiğine bağlı," dedi Zahariev.

Söylemediği şeyi biliyordum - cesetleri bulduklarında öğreneceklerdi.

Bir parçam Lisk'in yaşadığını bilmek zorunda olmadığı bir dünya olup olmadığını merak ediyordu, ama o zaman neden bu bir şekilde onun kazanmasına izin vermek gibi geliyordu?

Zahariev ayağa kalkarak, "Elektrikler bir gecede geldi," dedi. "Demek öyle."

"Buna neyin sebep olduğunu söyleyen oldu mu?" Bakışlarını tutarak sordum. "Araştırılıyor," dedi.

"Tabii ki," dedim gözlerimi devirerek.

Sessizce kıkırdadı ve çeneme dokundu.

"Terbiyeli ol," dedi.

Gözlerim anında kısıldı. "Beni yapmak için gerekenlere sahip değilsin."

Elini boğazıma götürüp hafifçe sıkarken o sinir bozucu yarım gülümsemesini sürdürdü. Vücudum dikleşti, onun tutuşu altında hevesle çözüldü.

"Bundan emin misin, küçük aşkım?" diye sordu.

"Henüz aksini kanıtlamadın," dedim. Bu adama bu koşullar altında meydan okuduğum için bir madalyayı hak ediyordum.

Hâlâ gülümsüyordu ama yüzünde daha sert bir ifade vardı. Bu iyiye işaretti, zırhındaki bir zayıflıktı.

"Sen tam bir veletsin," dedi, gözleri dudaklarıma kilitlenmişti.

"Sanırım hoşuna gidiyor," dedim. Ellerimi yatağa dayadım, yaklaşmak için kaldıraç olarak kullandım. "Bence bu seni sertleştiriyor."

"Hoşuma gidiyor," dedi. "Beni ne sertleştirir biliyor musun? İtaat etmen."

Öne doğru eğildi ve alnımdan öptü, çekilmeden önce boğazımdaki baskıyı biraz daha artırdı.

"Sonra görüşürüz, küçük aşkım," dedi. Kapıya doğru yürürken sesinde bir eğlence notası vardı. Ne yazık ki cevabım o kapıyı kapattıktan sonra geldi.

"Ereksiyonu olan bir adam için oldukça kendini beğenmişsin," dedim yüksek sesle, gerçi beni nasıl terk ettiğini düşününce ben de bir o kadar kibirli davranıyordum.

Beni hangisinin daha çok şaşırttığını bilmiyordum, onu tahrik ettiğimi yüksek sesle söylemesi mi yoksa bana hükmetme arzusunu dile getirme şekli mi? Belki de beni en çok şaşırtan şey, bunu ne kadar çok istediğimdi.

Coco'nun gelişi beni uyanık kalmam için motive etti ama yirmi dört saat daha uyuyabilirdim. Kendimi yataktan dışarı sürüklediğimde, anında pişman oldum. Vücudum ağırlaşmıştı ve gözlerim yanıyordu. Duş almak için sendeleyerek aydınlık banyoya girerken onları kapalı tutmak istedim.

İşim bittiğinde, Fawna'nın bıraktığı bornozu kullandım ve Coco'nun getirdiği çantaları karıştırmak için yatak odasına geçtim. Her biri düzgünce katlanmış ve türlerine göre düzenlenmiş giysilerle dolu olan spor çantasıyla başladım. I

yerleşkeye gelişini çamaşırlarımı bitirmek için mi geciktirdiğini merak ettim.

Cevap büyük ihtimalle evetti. Ezici bir minnettarlık ve suçluluk duygusunun karışımını hissettim. Coco'yu seviyordum ve onu zerre kadar hak etmemiştim.

Bir kot pantolon ve atlet giydikten sonra, onun da getirdiği sırt çantasını karıştırdım ama içinde sadece günlüğüm, küçük bir torba kedi maması ve bir şişe su vardı.

İçinde hançerimi bulmayı umuyordum, çünkü nereye gidersem gideyim ortaya çıkma gibi kanıtlanmış bir alışkanlığı vardı, ama Coco'nun getirdiği eşyalar arasında yoktu. Zahariev döndüğünde beni hançerimi almaya götürür mü diye merak ettim. Muhtemelen burada daha güvenliydi ve ne olduğu ve kimin istediği düşünüldüğünde yakınımda olmasını tercih ederdim.

Yatak odasından çıktım, karanlık duvarları ve loş ışıkları olan, sadece renkli sanat eserleriyle kesintiye uğrayan uzun bir koridora girdim. Koridor, Zahariev'in partiler için boşalttığı ya da yeniden düzenlediği, cömertçe dekore edilmiş bir fuayeye açılıyordu. Bu alandan kütüphane, salon ve aile odası gibi çeşitli odalar çıkıyordu.

Coco ve Gabriel'i orada buldum. Büyük bir kanepenin iki ucunda oturuyorlardı. Gabriel garip bir şekilde yana doğru eğilmiş, başını kollarına dayamıştı. Burke ve Koval'ın bana saldırdığı gece Esther'i bulduğum pozisyonla aynı olduğunu gördüğümde beklenmedik bir duygu dalgası beni vurdu.

Duygusallaşmak için garip bir şeydi ama zincirleme bir reaksiyondtu. Onu hatırladığımda, yokluğunu da hatırlıyordum. "Günaydın, Bayan Leviathan."

Beklenmedik sesle irkildim ve Fawna'nın saygılı bir mesafede durduğunu görmek için döndüm. Önü düğmeli lacivert bir elbise giymiş ve beline bir kuşak bağlamıştı.

"Özür dilerim," diye ekledi. "Sizi korkutmak istememişim."

"Sorun değil," dedim.

"Bayan D'Arsay ya da Bay De Santis'in bir Şeye ihtiyaı olup olmadığına bakmaya geldim," diye açıkladı. "Size bir Şey getireyim mi? Kahve, belki?"

"Kahve harika olur," dedim. "Teşekkür ederim, Fawna."

Glmsedi. Samimi ya da sahte değildi. Sadece kibar bir onaylamaydı.

"Birazdan döneceğim. Lütfen kendinizi evinizdeymiŐ gibi hissedin," diye ısrar etti.

Bu sözün bir anlamı vardı ve Fawna'nın bunu Esther'in kastettiği Şekilde kastetmediğini hissettim, ki bu sorun değildi. Sadece ayaklarımı kanepeye koymazdım ya da yere yastık atmazdım.

Zaten burada, Zahariev'e ait bir mekânda bile o kadar rahat edebileceğimden emin değildim. Doğrusu, ev onun gibi hissettirmiyordu ama ofisi ya da yatak odası dışında başka alanlarda pek vakit geçirdiğini sanmıyorum.

Coco, Fawna ile konuŐmamı duymuş olmalıydı, çünkü aile odasına döndüğümde ayağa kalkmış, bekliyor ve izliyordu.

Birbirimize doğru geçtik ve ortada buluŐtuk.

"Lilith," dedi ve beni sıkıca kucakladı. "ok özür dilerim."

Ben de ona sarıldım, keşke sözleri gözlerimi yaŐartmasaydı. Ağlamaktan yorulmuştum ama sanırım bu bir süre için benim yeni normalim olacaktı.

Birbirimizden uzaklaşırken bile birbirimize tutunmaya devam ettik.

"Ne yapabilirim?" diye sordu.

"Coco, sen zaten yeterince Şey yaptın," dedim. "Sana borcumu nasıl deyebileceğimi sormam gerekirdi."

"denecek bir Şey yok," dedi. "Sadece güvende olmanı istiyorum, gerçi bu zor bir istek haline geliyor."

GlŐm soluksuz bir nefes alıŐtı. Haksız değildi. Boğazımdaki sert yumruyu yuttum.

"Bunu senin başına getirdiğim için özür dilerim," dedim.

"Bana hiçbir şey getirmedi," dedi. "İsmine engel olamazsın, Lily."

"Ama ismimin sonuçlarını biliyordum ve uzun zamandır inkâr ediyordum."

"Bence sen sadece umutluydun," dedi. "Ve bunda yanlış bir şey yok."

Ama işte tam da bu noktada yanlış yapmıştım. Sırf var olduğum için beni cezalandıran bir dünyada umutluydum ama sonuçlarından bir şekilde kaçabileceğimi sanıyordum.

Ben ayrıcalıklı bir velettim ve şimdi ailem ölmüştü. Bir şey bacaklarıma sürtündü.

"Cherub!" Onu kollarımın arasına alarak söyledim. Onu kendime yakın tuttum, ritmik mırıltısı beni rahatlattı. "Seni özledim."

Coco gülümsedi. "O şimdiye kadarki en iyi karardı, değil mi?" "Gerçekten," dedim.

Aile odasında bir yerlerden endişe verici bir çığlık yükseldi. Coco döndü ve Gabriel'in irkilerek uyanırken bebek telsizini fırlatmasını izledik. Kendini toparlaması bir an aldı, sonra koltuktan kalktı, monitörü yerden aldı ve kapattı.

İşte o zaman beni fark etti ve gülümsedi.

"Hey, bebeğim," dedi. "Seni görmek güzel." "Hey, Gabe," dedim.

"Liam'ı alayım, sana sarılmak için geri döneceğim," dedi.

Coco ve ben kanepede bir yer bulurken o odanın karşı tarafındaki koridora yöneldi. Cherub kucağıma kıvrıldı.

"Bizim dairemize hiç benzemiyor, değil mi?" dedi Coco.

"Hayır... değil."

"Yine de sanırım böyle güzel şeylere alışkınsın?"

"Bence bizimkiler de aynı derecede güzel," dedim. "Hatta daha iyi."

Hayatımın çoğunu böyle yerlerde geçirmiştım ve kendimi en çok açıkta ve rahatsız hissettiğim yer de burasıydı. Dairemiz en iyisi değildi ama rahattı ve en çok kendim olabildiğim yerdı.

Fawna kahvemle döndü, kısa bir süre sonra da Gabriel elinde sarmalanmış bir Liam'la geldi. Yanında bir şişe ve omzuna atılmış bir bez vardı. Aslında çok sevimli görünüyordu.

"Seni gülümseten ne?" Gabriel sordu.

"Sadece sevimli bir baba olduğunu düşünüyorum," dedim.

Esther de aynısını söylerdi diye düşündüm, kelimeleri kendime saklayarak. Böyle bir şeyi duymaya ne kadar hazır olduğunu bilmiyordum ve onu tetiklemek istemiyordum.

Kahvemi yudumladım. Acıydı ama beni daha uyanık kılıyordu. Coco televizyonu açtı ve kanallar arasında gezindi.

"Bekle," dedim. "Geri dön."

Dediğimi yaptı ve dikkatimi çeken kanala geri döndü. Elektrik kesintisiyle ilgili bir bölümdü.

"Yetkililer dün gece Eden'de yaşanan büyük kesintiye neyin sebep olduğunu henüz doğrulamadı. Görüntülerde Galant'taki bir elektrik santralinin üzerinde mor bir aura görülüyor."

Ekran muhabirden grenli bir videoya geçiş yaptı. Görünen tek şey, menekşe rengi bir ışığa karşı çam ağaçlarının karanlık silüetiydi.

Midem bulandı ve kahvemi bir kenara bıraktım.

"Bu tür bir deşarjın tipik olarak yüksek volttaki elektriğin iletken havayla temas etmesinden kaynaklandığı söylendi. Yetkililer kesintinin nedeninin bu olduğunu doğrulamadılar ama dün geceki fırtınanın muhtemelen buna katkıda bulunduğunu söylüyorlar."

Tüm bunlar bilim değil, bir tür lanetli büyü olduğunu bildiğim bir şey için kulağa gerçekten bilimsel geliyordu.

O mor parıltı iblislerden geliyordu. Birden fazla iblis.

İkiyle ikiyi bir araya getirmeliydim. Göksel dükkânın yakınında savaştığım iblisi ve onun elektrik hatlarında nasıl takıldığını düşündüm. Belki de onu kendini şarj etmeye çalışırken bulmuştum ve bu yüzden sokak lambaları yanmıyordu.

Belki de şok tabancamın onu etkisiz hale getirmesinin tek nedeni zayıf olmasıydı ki bu da şu soruyu akla getiriyordu: Tam kapasiteye ulaştıklarında neler yapabiliyorlardı?

Bileğimdeki iyileşmekte olan yanığa dokundum. Küçücük hançerim, savaştığımın daha güçlü bir versiyonu karşısında bir hiçti.

Bir kılıç daha iyi olurdu.

Saira'nın, değerli Kurtarıcısı'nın geceleri jöle canavarlarla savaşmak için yeniden güçlendirildiğini görme arzumu takdir edeceğinden şüpheliydim ama bizi motive eden şeyler farklıydı.

Bölüm bittiğinde Coco'ya kanalı değiştirmesini söyledim. Leviathan Evi'nin yıkımıyla ilgili bir şey görme riskini almak istemedim, ancak bu kadar erken haberlere çıkıp çıkmayacağından emin değildim. Ailelerdeki ölümlerin ne zaman ve nasıl duyurulacağına genellikle komisyon karar verirdi. Taklitçileri caydırmak için ayrıntıları belirsiz tutmaları mümkündü. Bir ev patlamasını gizleyemeyeceklerine göre, muhtemelen nedenini gaz sızıntısına bağlayacaklardı, ancak ailemin ölüm şekli hakkında yalan söylemeyi planlamıyordum.

Herkesin onların kim tarafından havaya uçurulduğunu bilmesini istiyordum ama herhangi bir suçlamada bulunmadan önce somut kanıtlara ihtiyacım olacaktı.

Aile odasında birkaç saat birlikte oturduk. Beynimde olup bitenlere rağmen, en yakın iki arkadaşımın yanında olduğum için mutluydum.

Coco ve ben sırayla Liam'ı tuttuk, kollarımız yorulduğunda değiş tokuş yaptık, ta ki Gabriel altını değiştirmek için onu diğer odaya götürene kadar.

Tam o sırada Fawna öğle yemeğinin hazır olduğunu duyurdu. Şaşırmıştım ama bunun tek nedeni Esther'lerde olmadığım sürece kendi başımın çaresine bakmaya alışmış olmamdı. Bizi masayı hazırladığı yemek odasına götürdü. Gerçi resmi bir sofraya kurmamıştı ama yine de ihtiyacımız olandan daha fazla tabak vardı.

"Tavuk salatası ve kabak çorbası hazırladım," dedi. "Sepette fazladan ekmek ve yanında çırpılmış tereyağı var. Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Su iyi," dedim. "Teşekkür ederim, Fawna."

"Su harika," diye ekledi Coco. "Ve teşekkür ederim. Her şey çok güzel."

"Teşekkür ederim Bayan D'Arsay," diye cevap verdi Fawna gülümseyerek. Bu sabahki gülümsemesinden biraz daha samimiydi ve ailemin ihtişamından uzaklaşmış olmama rağmen bir yanımın hâlâ bunu beklediğini fark ettim. Bu çabayı reddettiğim anlamına gelmiyordu. Sadece bunu düşünmedim ve bu da kendimi büyük bir pislik gibi hissetmeme neden oldu.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen şurada olacağım," dedi ve bitişikteki kapılardan geçerek gözden kayboldu.

Coco ve ben yerimize oturduk.

"Kendimiz mi servis yapacağız?" Coco sordu. "Ya masa örtüsüne çorba bulaşırsa?"

Ona gülümsedim. "Masa örtüsüne çorba bulaşırsa kimsenin umurunda olmaz Coco.

Bunun için var."

"Fawna'ya daha fazla iş çıkarmak istemiyorum," dedi.

"Kaseni bana ver," dedim. "Sana servis yapacağım."

"Bu da senin gizli yeteneklerinden biri," dedi çorbayı kaseye koyarken. Bunun bir yetenek olmadığını söylemekten vazgeçtim, ki bu benim her zamanki cevabımdı, çünkü annemin bana öğrettiğı her şeye ierliyordum.

Gabriel de bize katıldı ama sessizdi ve yemeğine neredeyse hiç dokunmuyordu. Acaba yemeğı sevmediğı için mi, yoksa sunum ona Esther'i çok fazla hatırlattığı için mi diye düşündüm ve bu düşünce benim de iştahımı kaçırdı.

Yemeğimizi bitirirken ön kapının açıldığını duydum ve Zahariev'in geldiğini düşünerek yemek odasından antreye fırladım, ama gelen Cassius'tu.

Olduğum yerde kalakaldım.

"Geri dönmüş ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Görünüşe göre, ben yüceltilmiş bir ayakçıyım," dedi. "Zahariev beni telefonunu iade etmem için gönderdi, ama belki de teslim edeni takdir etmediğini için bende kalmalı."

Gözlerimi kısmıştım. "O telefonla çıplak fotoğraf çekiyorum."

Cassius elini cebine atarken iç çekti. "Senin hakkında bilmeme gerek olmayan bir şey daha."

Telefonu geri alırken kıs kıs güldüm ama elime aldığım da ruh halim değışti. Her ne kadar olası olmasa da, babamın ölmeden önce bana ulaşmaya çalıştığını gösteren bir mesaj ya da cevapsız arama görmeyi umuyordum ama hiçbir şey yoktu.

"Ağlamayacaksın, değıl mi?" Cassius sordu, sesinde bir panik notası vardı.

"İsterse ağlayabilir," dedi Gabriel, Coco'nun arkasından fuayeye girerken. "Daha yeni ailesini kaybetti, pislik herif."

Yüzümü buruşturdum. Henüz kimse bunu yüksek sesle söylememişti.

"Pislik olmaya alışmıyordum. İyi bir ş e y yapmaya çalışıyordum."

"Bu gerçekten doğru mu, ayakı ocuk?" Gabriel karşı ıktı.

Ciddi ciddi kavga mı ediyorlardı yoksa birbirleriyle dalga mı geçiyorlardı anlayamadım ama Cassius'un yanında hep böyle hissediyordum.

"Ben *iyiyim*," diyerek sözlerini çabucak kestim. "Telefonumu getirdiğin için teşekkürler Cassius."

Fuayeden çıkmadan önce ona bir göz attım.

"Lilith-" Cassius arkamdan seslendi.

"Bırak gitsin dostum," dedi Gabriel.

Odama çekildim ve telefonumu şifonyerin üzerine koydum, elim havada Zahariev'e mesaj atıp atmamaya karar vermeye çalışıyordum ama bunun beni hiçbir yere götürmeyeceğini biliyordum. Bugün her ne öğrendiyse bana ancak yüz yüze anlatabilirdi. Sahip olmadığım bir erdem olan sabırlı olmam gerekecekti.

Coco, Cherub'la birlikte kapıma gelip usulca almadan önce yaklaşık bir saat bekledi. O zamana kadar uzun bir banyo yapmış ve Fawna'nın bana verdiği gömleği tekrar giymiştim.

"Zahariev döndü m?" diye sordum.

"Henüz değil," dedi yanımdaki yatağa tırmanırken.

Cherub aramızda kıvrılmış haldeyken birbirimize bakıyorduk. Ben pencereden dışarı, solmakta olan gün ışığına bakıyordum.

"Ne düşünmeden duramıyorum biliyor musun?" Fısıldadım.

"Neyi?" Coco sordu.

"Eğer annemle babam cennetteyse, Esther olamaz."

"Neden?" diye sordu, kaşlarını indirerek.

"nk bu, *İhtişam Kitabı'nın* doğru olduğu ve cennete girmenin tek bir yolu olduğu anlamına gelir."

Bir an sessiz kaldı ve sonra sordu: "Hepsinin başarmış olması mümkün değil mi? Cennete giden tek bir yol yerine birden fazla yol olması mümkün değil mi?"

Bir süre ona baktım ve sonra "Tatlı bir rüyaya benziyor" diyerek yanıma sokuldum.

Zahariev

"Bomba yüzüne yakın bir yerde patlamış," dedi Dr. Mor. "Tahminimce masasındaki bir şeyi, belki de bir çekmeceyi açtı." Durakladı ve sonra sordu: "Onu bu halde görmesine izin vermeyeceksin, değil mi?"

Lucius'un cesedinin iki yanında dururken bakışlarına karşılık verdim. Bir çantanın içindeydi.

"Bunu planlamıyordum," dedim, ama en azından tekrar acı çekmeyi sorarsa, doğrusunu söylemek gerekirse çekmediğini söyleyebilirdim.

Cesetten bir adım uzaklaştım.

"Bana başka bir şey mi göstermek istiyordun?" diye sordum. "Sadece bir tane daha," dedi.

Çarşafı geri çekene kadar ceset demek istediğini sanmıştım. Sonra gerçekten ne dediğini anladım.

Bu bir cesetti ama Burke ve Koval'ın üzerinde bulduğu pembemsi-mor jöle adamın gözlerinden, kulaklarından, ağzından ve burnundan sızıyordu.

"Bu bir kamu hizmeti çalışanı. Ninova'daki bir trafo merkezinde yerde ölü bulundu," dedi. "Sanırım bana daha önce bahsettiğin yaratıkla aynı. Lilith onlara ne diyor? Şeytani lekeler mi?"

"Evet," dedim. Lanet iblis lekeleri.

On Dokuzuncu Bölüm

Gözlerimi açtım, anında uyanmıştım.

Sanki irkilmiş gibiydim ama tek ses Coco ve Cherub'un sessiz nefes alışverişleriydi.

İlk başta gözlerimi yeni kapattığımı düşündüm ama saate bakmak için döndüğümde gece yarısı olduğunu fark ettim. Birkaç saattir uyuyordum.

Gelişigüzel programım göz önüne alındığında, vücudumun şafak vakti olduğunu düşünmesine şaşırmadım.

Zahariev'in dönüp dönmediğini merak ederek sessizce kalktım ama uyuyor olması da mümkündü. Cevapları o kadar çok istiyordum ki, eğer uyuyorsa muhtemelen onu uyandırırdım.

Önce evin diğer tarafındaki ofisini kontrol ettim. Kapı hafif aralıktı, karanlık koridoru kesen bir ışık huzmesi vardı. Yaklaştığımda alçak sesle konuşulduğunu duydum ve çok geçmeden ikisini de tanıdım: Zahariev ve Cassius.

"Peki ne yapacaksın?" Cassius sordu. "Ona ne istediğini soracağım," dedi Zahariev.

"Ona *soracak* mısın?" diye tekrarladı. "Zahariev, bu senin vermek gereken bir karar. Bu lanet ailenin reisi sensin."

"Ben kararımı verdim. Sadece hoşuna gitmiyor."

"Çünkü onun neyi seçeceğini biliyorum ve sonra kendi ailesi için fazla iyi olduğuna karar veren lanet bir kadın yüzünden savaşıcağız."

Bir gümbürtü duydu. Kapıyı itip açtığında Cassius'un burnunu tuttuğunu gördüm. Bakışları öfkeliydi ve gözleri yaşarmıştı.

"Bana bir şey mi sormak istiyorsun?" Zahariev'e bakarak söyledim.

"Tam zamanında, küçük aşkım," dedi, ağzındaki sigaranın etrafında konuşurken, sanki acısından kurtulmaya çalışıyormuş gibi elini salladı. "Otursana. Cassius."

Zahariev'in, hışımla dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarpan kardeşini kovduğu belliydi. Bu ses beni gerdi. Sandalyenin arkalığını kavradım, Zahariev'in söylediği gibi oturmaya pek istekli değildim.

"Eee?" diye sordum.

Bana bakmıyordu. Hiçbir şeye baktığını sanmıyordum, belki de sigarasını baş ve işaret parmakları arasında tutarken masasının üzerindeki toz zerreciklerine bakıyordu. Sessizlik beni endişelendiriyordu. Sonunda konuştu.

"Nişanlın komisyona Hiram için dilekçe vermeye gitti," dedi. "Ona yle deme," dedim, kelimeye sinirlenerek.

"Macarius'un senin öldüğünü sandığı ortaya çıktı. şimdi aksini bildiği için senin geri dönmeni ve Başpiskopos Lisk'in bir an önce evlenmene izin vermesini istiyor."

"Babamın bölgesi üzerinde hak iddia etmeden önce ailemin toprağa düşmesini bekleyemez miydi?"

Zahariev, "Her gün koca bir bölge kapışılmıyor," dedi. "Sahiplik iddiasında bulunmak için bir sürü adam ortaya çıkacaktır ama Lucius'un bir varis seçtiğine dair kanıt varsa bunların hepsi ortadan kalkar."

"Kanıt *var mı*?" diye sordum.

"Macarius babanın herhangi bir sözleşme tamamlanıp imzalanmadan öldüğünü söylüyor ama Lisk anlaşmadan haberi olduğunu doğruladı."

"Ve sen de onun sözünü kabul m ettin?"

Zahariev'in ağız gerildi. "Lucius'un Lisk'e nişan planından bahsettiğine inanıyorlar ama komisyona bilgi verilmemiş, ki bu da kan bağı olmayan varislerin seçiminde alışılmadık bir durum. Kararlarını babanın cenazesinden sonraya ertelemeye karar verdiler."

Parmaklarımı yumruk haline getirdim. "*Annemle babamın* cenazesini mi kastediyorsun? Komisyonun kadınları sadece yemek yemek, sevişmek ve büyülerini kullanmak istediklerinde kabul ettiğini biliyorum ama benim annem de o patlamada öldü."

Bana karşı korkunç olabilirdi ama kendini onların boktan sistemine adamıştı ve saygıyı hak ediyordu.

"Annen ölmedi Lilith," dedi Zahariev. "O kayıp."

Yüzümdeki kan çekildi. "Ne demek kayıp?" "Kalıntıları evde değildi," dedi.

"O zaman nerede?" diye sordum.

"Bilmiyoruz," dedi. "Belki de babanın ofisine bombayı yerleştiren kişi tarafından götürülmüştür."

Başımı salladım. "Bomba Lisk'in emriyle yerleştirildi. Eğer bir şey olsaydı, o..."

Farkına vardığımda sessizleştim.

Annem Lisk'in istediği her şeyi yapmış, söylediği her şeye inanmıştı. Böylesine sadık bir takipçisini, özellikle de büyülü bir takipçisini kaybetme riskini asla almazdı.

Olsa olsa onu *korurdu*.

Aklımdan uzaklaştırmaya çalışsam da aklıma başka bir düşünce geldi. Belki yüksek sesle söylersem aklımdan gider diye düşündüm.

"Sence o mu yaptı?" diye sordum. "Sence bombayı o mu yerleştirdi?"

En çok erişimi olan oydu ama aynı zamanda en çok kaybedecek olan da oydu. Annemi tanırdım ve toplumdaki konumuna değer verirdi. Babamın ölümünden onun sorumlu olduğu ortaya çıkarsa, mahvolurdu ve böyle bir riski alacağını sanmıyordum.

Ama o zaman neredeydi?

"Onu göz ardı edemeyiz," dedi Zahariev. "Ama bu noktada kimseyi göz ardı edemeyiz."

Sessizce oturdum, bu yeni duyguları sindirmeye çalışıyordum ama bunaltıcıydı. Duyguları uzaklaştırmak, dikkatimi başka şeylerle dağıtırken onların savaşını uzaktan izlemek daha güvenli geliyordu.

"Sen iyi misin?" Zahariev sordu.

Bakışlarımı onunkilere diktim ve sonra ayağa kalktım. "Beni bıçağımı almaya götüreceksin?"

Kaşları kalktı.

"Gece yarısı oldu," dedi.

"Yani? İkimiz de uyanıyorsunuz ve bıçağı evde bırakmak içime sinmiyor."

Bakışları daldı, galada giydiğim elbise kadar sıcakmış gibi biçimsiz tişörtümün üzerinde gezindi.

"Önce üstünü değiştirmek ister misin?"

"Neden? Buradan benim daireme gidiyoruz sadece. Tabii sonrasında iblis avlamak istemiyorsan?"

"İblis avlamak mı? Küçük kılıcınla mı?"

"Sen sersemletirsin, ben de bıçaklarım," dedim.

"Hayır," dedi. Kulağa eğlenceli gelse de kabul edeceğini sanmıyordum. Zahariev pratik zekâlıydı. "Ve onlar hakkında daha fazla şey öğrenene kadar onları avlamamalısın."

"İşte bu yüzden onlar hakkında ne bildiğimi biliyorum," dedim. "Elektrik kesintisinden onların sorumlu olduğunu biliyorsun. Haberlerde gösterdikleri video var ya? Hani Galant'taki trafo merkezinin üzerinde parlayan? Onlar iblislerdi. Sanırım enerjiyle besleniyorlar. Eğer zayıflarsa, bir akım onları alt edebilir. Tamamen güçlendiklerinde ne olacağından emin değilim."

Zahariev verdiğim haberden pek memnun görünmüyordu.

"Bunu öğrenenin sen olmamanı tercih ederim," dedi.

Bir çekmeceyi açıp bir dizi anahtar çıkarmadan önce sigarasını masasındaki bir tepsiye koyarken gözlerimi devirdim.

"Gidelim," dedi.

Onu ofisinden çıkıp şık bir sedanın park edilmiş olduğu garaja kadar takip ettim. Zahariev sürücü tarafına doğru ilerlerken aracın kilidini açtı. Yolcu koltuğuna kaydım. Deri tenime karşı soğuktu.

"Bana araba kullanmayı öğretmeyi düşünür müsün?" diye sordum.

Zahariev bana baktı. "Sana öğretirim," dedi. "Ama önce bir kask almama izin ver."

"Siktir git," dedim onu iterek.

Kendi şakasına gülerek kıkırdadı.

Yerleşkeden ayrılırken sessizdik ama sessizliğin rahatlatıcı bir yanı yoktu. Jilet keskinliğindeydi, her yanımdan içime işliyordu. Tek düşünebildiğim, bu arabanın aramızdakileri barındırmak için çok küçük olduğuydu.

"Cassius'la yaptığın konuşma," dedim Zahariev, Providence'tan hızlıca sağa dönmek için Procession Caddesi'nden sola dönerken. "Bana ne istediğimi hiç sormadın."

"Sormadım mı?"

Ona baktım ama o gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Sormadığını biliyorsun," dedim. "Öyleyse neden şimdi sormuyorsun?"

Zahariev sitemin dışındaki otoparka park edene kadar bekledi.

"Cevabını zaten bildiğim bir soruyu sormama gerek yok," dedi.

Bu konuyu ailemin evinin önündeki mezarlıkta konuştuğumuz doğrudu. Benim için savaşa girmesine izin veremezdim. İş o noktaya gelirse, onu ve değer verdiğim herkesi bir kâbustan kurtarmak için Hiram'a dönerdim.

"Bu benim neyi *sececeğimin* cevabı," dedim. "Ne istediğimin cevabı değil."

"Çünkü başka bir şey seçeceksen ne istediğinin bir önemi yok."

Sözlerinin verdiği acıya karşı dişlerimi sıktım ve arabadan indim. Zahariev de onu takip etti. Daireye girip onu dışarıda bırakabilseydim, bırakırdım ama anahtarım yanımda değildi, bu yüzden onun açmasını beklemek zorunda kaldım.

Önce Zahariev girdi, şüpheli bir şey var mı diye etrafı taradı, ama uygunsuz bir şey yoktu. Yatak odama gittim ve komodinin çekmecesini açtım, bıçağı bıraktığım yerde buldum.

"Bunu benim için uygun hale getiremedin, değil mi?" Onu elime alırken mırıldandım.

Elimde bıçakla döndüm, bıçağı kınından çıkardım ve kapının hemen önünde duran Zahariev'e baktım.

"Beni bıçaklayacak mısın?" diye

sordu. "Bu seni konuşturur mu?"

"Sanırım bu onu nasıl kullandığına bağlı," dedi.

Gözlerimi diktim ve bıçağı kınına soktuktan sonra arkamdaki masanın üzerine bıraktım.

"Sen bir korkaksın, Zahariev."

Çenesi gerildi ve gözleri karardı.

"Korkak olsaydım, uzun zaman önce senden uzaklaştırdım."

"Beni idare ettiğin için kendini cesur mu sanıyorsun?"

"Kimse seni idare edemez Lilith," dedi. "Deneyen adama iyi şanslar."

Gözlerim yandı ama bunun öfkeyle mi yoksa acıyla mı olduğunu anlayamadım. Belki de her ikisiydi.

"Başka bir erkeğin denemesini istemiyorum," dedim. Yüzüm o kadar kızardı ki bayılacağımı sandım. "Ben seni istiyorum."

Sessizce baktı, sanki daha fazlasını bekliyormuş gibiydi ama elimde başka bir şey yoktu. Daha açık konuşamazdım. Onun yerine gömleğimi çıkarıp yere attım. Üzerimdeki tek şey buydu ve şimdi onun karşısında çırılçıplak duruyordum.

Gözleri vücudumda geziniyor, elleri iki yanında bükülüyordu. Dik durmak, bakışlarının ağırlığı altında ezilmemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyordu. Bana daha önce hiç bu şekilde bakmamıştı ve hareketsiz kalması dışında belki de ben kazanmışım gibi hissediyordum.

Başımı sallayarak sessizce alay ettim. "Seni hiç etkilemeyi başaramıyorum."

Sadece bir kez olsun, bu adamın kontrolünü kaybetmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

Yaklaşıp beni sıkıştırırken kaşları hafifçe kalktı. Birbirimize bağlı olan tek parçamız olan bakışlarını korumak için başımı geriye doğru eğdim.

"Derimin altında olduğunu düşünmüyor musun?"

Sesi kalbimi ateşe verdi. Yavaşça parmaklarını saçlarıma geçirdi ve kafatasımın dibindeki tutuşunu sıkılaştırdı. Duyulabilir bir nefes verdim.

"Seni gittiğim her yere taşıdığımı düşünmüyor musun? Sen sarsılmazsın. Bir *tehdit*. Bazen bu lanet olası meydan okumayı senden söküp almak için her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum, işe yaramayacak olsa bile. Sende en çok sevdiğim şey bu olsa bile. Sanırım sadece denemenin eğlenceli olacağını düşünüyorum."

İçim eriyormuş gibi hissetmeme rağmen yumuşak ve alaycı bir şekilde gülümsedim ve bakışlarımdan dudaklarına düşmesine izin vererek fısıldadım, "O zaman belki de denemelisin."

Nefes nefese bir kahkaha attı ve kırıldığı anı gördüm. Ağızlarımız ve bedenlerimiz çarpışmadan hemen önce gözlerinde parlak bir kıvılcım parladı. Biz

Komodine doğru sendeledik ama Zahariev düşmeden önce bizi yakaladı. Beni vücudundan yukarı sürükledi ve yatağa götürdü, öpüşürken bana sürtü. Kalçalarımın arasında sertleşmişti ve ben bu kadar çıplakken onun bu kadar giyinik olması haksızlık gibi geliyordu.

Ceketini çıkarmaya çalıştım ama o kendi dünyasındaydı, ağzımı ve boğazımın derisini yutuyordu. Kemerini bulmak için elimi aramızda dolaştırdım ama o o anı göğsümü emmek için seçti. Nefesim kesildi, ona doğru eğildim ve başını ellerimin arasına aldım.

"Zahariev," diye nefes aldım.

Yukarı baktı ve sonra meme ucumu bırakarak geri çekildi, önce dizlerinin üzerine, sonra da ayaklarının üzerine çöktü.

Dirseklerimin üzerine yükseldim ve onu izledim. Dizlerimi bükmüş ve bacaklarımı ayırmıştım, geri dönmesi için açık bir davetiye gibi. Zahariev çiğ bir hayranlıkla bakıyordu. Bu gece hiçbir parçam onun gözünden kaçmayacaktı.

"Sorun ne, Zahariev?" Alay ettim. "Beni daha önce de çıplak görmüştün."

Bakışlarımla karşılaştı ve sözlerime pişman oldum, "Bu şekilde değil" diye cevap verirken aniden nefes alamaz hale geldim.

Ceketini ve gömleğini çıkardı, sonra geri gelmeye çalıştı ama ayağımı göğsüne bastırarak onu durdurdum.

"Çıkar şunları," dedim. "Yoksa bana sikini göstermekten mi korkuyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı ve elleri kemerine gitti. Giysilerinin geri kalanını çıkarırken bacağımı indirdim ve tamamen çıplak kaldığında doğrulup şişmiş boyuna uzandım ama Zahariev önce elimi sonra da çenemi kavradı.

Aptalca sırttan yüzüne ters ters baktım.

"Açgözlü olacağını biliyordum," dedi başparmağını somurtan dudaklarımın üzerinde gezdirerek. "Ama önce ben ineceğim."

"Seni kim patron yaptı?" Yatağın yanında yere diz çökerken sordum.

"Bu odada," dedi beni kendine doğru çekerek, "senin patronun her zaman benim."

Bu pozisyon için onunla kavga edebilirdim ama şu anda verdiği her şeyi kabul edebilirdim. İç uyluğuma öpücükler kondurmasını, ağrıyan etime yaklaşmasını izledim. Beklenti beni sarmaladı ve gergin ve sıcak bir şekilde beklemeye başladım.

Zahariev beni öpmeden hemen önce "Çok güzel," diye mırıldandı ve ardından dilini yumuşak bir şekilde kaydırды. Daha önce hiç kimse bana oral seks yapmamış gibi inledim ama bunu uzun zamandır istediğim birinden almak gibisi yoktu.

Her yerimi tatmak, yalamak ve emmek için zaman ayırdı. Yöntemi kasıtlı ve pratikti ve ya gerçekten çok iyiydi ya da seks yapmadan çok uzun zaman geçirmiştım, çünkü nefes nefese kalmıştım ve yatakta kıvranıyordum. Ellerim her yerdeydi: saçlarımda, yatağın içinde kıvrılmış, göğüslerimi yoğuruyorlardı.

Klitorisimi ağzına aldığında ona uzandım ve onu orada tuttum, anlayamadığım kelimeler fısıldıyordu. Dilimin ucundaydılar, her seferinde başka bir sıcak zevk dalgası beynime doğru yol aldığında serbest kalıyorlardı.

Zahariev bu sesten hoşlanmış olmalıydı çünkü içime girdi ve daha derine itti, becerikli temposu bozuldu. Elleri kalçalarımın etrafında sıkılaştı, parmakları etime gömüldü. Beni tek bir yerde tutmaya çalışmıyordu; benimle birlikte dalgaya biniyor, bunu sonuna kadar görüyordu.

Fazla zamanım yoktu. Neredeyse varmıştım. Tek gereken ağzını bir kez daha lezzetli bir şekilde çekmesiydi ve ben patladım. Başım arkaya düştü, gözlerim yuvarlandı. Kalçalarım yataktan çıktı ve Zahariev de onu takip ederek yerden kalktı. O kadar sert boşaldım ki, bir kavisin içinde donup kaldım. Gözlerimi açık tutamıyordum, vücudum titriyordu.

acımasızca. Bittiğinde, rahatlamaktan başka çarem yoktu. Uzuvarımı kaldırılamayacak kadar ağırdı.

Zahariev üzerime uzanana kadar gözlerimi kapalı tuttum.

Beni derinden öptü. Dilindeki benim tadı ve sikinin şişmiş seksime yaptığı sert baskı beni yeniden uyandırdı. Onunla tıka basa dolu olmak için sabırsızlanıyordum.

Geri çekildi ve gözlerimiz buluştu. Hiçbir şey beni şu anda bana baktığı kadar savunmasız hissettiremezdi. Neden olduğundan bile emin değildim. Az önce yüzünü vücudumun en mahrem yerine dayamıştı ve ben bunu iki kez düşünmemiştim ama fiziksel eylemlere cesaret etmek duygusal olanlara cesaret etmekten her zaman daha kolay olmuştur. Şu anda, bağlılığı sınır tanımayan bir adamın altındaydım ve bu beni korkutuyordu.

"İyi misin, küçük aşkım?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım, ona gülümseyerek. Parmağımın dudaklarında gezinmesine izin verdim. "Sen?"

"Muhteşem," dedi. Göğsümü öptü ve meme ucumu emdi. Parmaklarımı göğsünde gezdirdim ve elimi sert aletin üzerinde kaydardım. Beni durdurmadı ama avucumu sikinin tepesine sürterek elimi yapışkan prekulma kapladığında nefes aldı.

"Sıra bende mi?" diye

sordum. "Eğer istersen,"

dedi. "İstiyorum," dedim.

Gülümsemesi genişledi ve sırt üstü dönmeden önce beni tekrar öptü. Ben kalçalarının arasına diz çökerken o yatağımın başındaki yastıklara yaslandı.

Düşüncesi bile ağzımı sulandırmasına rağmen hemen üzerine atlamadım. Daha önce hiç bir aleti onunkini istediğim gibi ağzıma almak istememişim ama bakışlarım sol kalçasındaki siyah-gri dövmeyle takıldı.

Bir ölüm meleğinin görüntüsü. Bunu daha önce hiç görmemiştim ama bunun nedeni onu hiç böyle görmemiş olmamdı.

"Bunu ne zaman aldın?" Parmağımı bir kanadın kıvrımında gezdirerek sordum.

"Bu benim ilkimdi," dedi.

Bunu şimdi keşfetmek beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu hafta Zahariev hakkında öğrendiğim ikinci yeni şeydi bu.

"Ben de seni en iyi ben tanıyorum sanıyordum," dedim tırnaklarımı kalçalarında gezdirerek.

"Tanıyorsun," dedi. "Herkesten daha iyi."

Üzerine süründüm, çenem sikine değene kadar karnını öptüm. Saçlarımı bir elinde topladı ve ben onu kökünden ucuna kadar yalarken ona baktım, nefes nefese bir kahkaha attım. Neden güldüğümü bilmiyordum. Sanki tüm dünyasını altüst etmişim gibi bana bakmasının komik bir yanı yoktu ama başım dönüyordu ve eğleniyordum.

Onu ağızıma aldım ve dilimi ucunda gezdirdim. Tadı tuz gibiydi ve buna bayıldım, ama muhtemelen *o* olduğu için ve bunu sonsuza dek yapmak istediğim için.

Zahariev nefes aldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, parmakları saçlarımda sıkışmıştı.

Onu daha derine çektim, sikinin pürüzsüz başını dilimle ağızımın üst kısmı arasına hapsettim. Onu nazıkçe emdim ve inerken başı geriye düştü. Altındaki yastıkları kavramak için saçlarımı bıraktı.

"Siktir," diye tısladı.

Sözcük içimden süzüldü ve mideme yerleşti. Daha önce de tahrik olmuşum ama bu yeni bir seviyeydi. Dünyada Zahariev Zareth'in ağızından filtrelenmemiş bir zevk duymak ve bunun sorumlusu olmak gibisi yoktu.

Aletini bıraktım ve elime aldım, dizlerimin üzerine çökmeden önce birkaç kez daha aşağı yukarı salladım. Kalçalarımın arasında kendini çok iyi hissediyordu ve bunun onun için nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum.

Zahariev belimi kavrayarak bizi yakınlaştırdı ve ben de kollarımı boynuna doladım. Hâlâ yaslanmıştı, bu yüzden bana bakmak için başını arkaya eğmek zorunda kaldı.

"Üstte olmanın bir yolunu bulacağını biliyordum," dedi.

Beni öpüp göğüslerimi avuçlarken gülümsedim. Seks sırasında beni keşfetmek için ayırdığı zamanı seviyordum. Sanki bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu, sanki boşalmak için hiç de çaresiz değildi.

"Buna bayılacaksın," dedim dillerimizin baygın kıvrımları arasında.

Onu girişime yerleştirdim. Kalındı ve neredeyse gülecektim çünkü bunun kolay olacağını düşünmüştüm, lanet bir kayma ve kayma. Bunun yerine, o belimi tutarken ben de kollarını kavrayarak ona doğru ilerledim.

Her saniyenin tadını çıkardım. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadım.

"Öyle mi?" diye sordu kıcıımı kavrayarak. Kalçalarımı ileri geri salladı.

"Evet," dedim, gülümseyerek ellerine uzandım ve onları göğüslerime götürdüm. "İyi hissediyor muyum?"

Boğazından boğuk bir kahkaha koptu, muhtemelen ona binmeye yeni başladığım içindi. Hareketlerim yavaştı. Bunun için fazla uzun olmadığımı biliyordum. Yorucuydu ve Zahariev kontrolü ele almak isteyecekti.

"Evet, küçük aşkım," dedi. Göğüslerimle oynuyordu ama gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Aklını kaçırmış gibi görünüyordu, gözleri donuk ama parlaktı. "Harika hissediyorsun."

Aletin üzerinde zıplarken nefessiz bir şekilde güldüm ve o da yumruğunu ısırarak derin bir şekilde inledi. Bu onun çıkardığı en ateşli sestiydi. Onun

Parmakları bükülmüştü, sanki sözümü kesme arzusunun savaştığı dürtüye değip değmeyeceğine karar veremiyordu.

"Daha hızlı gitmemi ister misin?" diye sordum. Destek için yatak başlığını kullanarak öne doğru eğildim. Zahariev göğüslerimin yüzüne gelmesine, meme uçlarımın çenesini sıyrmasına rağmen bakışlarını benden ayırmadı. Elleri sırtımdan kışıma doğru inerek etimi kavradı. Cezalandırıcı hissettiriyordu ama iyi anlamda.

"Hayır," dedi ama beni tutuşu daha da sıkılaştı. İçime girerken beni ileri geri salladı. Beni ne kadar iyi doldurduğunu ya da açısını bilmiyordum, ama lanet olsun, iyi hissettirdi.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım, başım dönüyordu ve kafam çok iyiydi. Zahariev kıkırdadı ve bu ses her yerimin ısınmasına neden oldu.

Ayağa kalktı ve ben de kollarımı boynuna dolayarak ona doğru sallandım. Kulağını ısırdım ve tenini emdim. Tutuşunun sıkılaşması, ben oynadıkça nefesinin tıslaması hoşuma gidiyordu ama o da aynı şekilde karşılık veriyordu.

Sonra hareket etti, beni sırtüstü yatırıp üzerime çıktı. Beni sertçe öptü ve sonra topuklarının üzerine oturarak dizlerimi yatağa doğru itti. Aletini kavradı ve kendini okşamaya başladı.

"Beni düşünerek kaç kez boşaldın?" diye sordum.

"Sayamayacağın kadar çok" dedi, sikinin ucuyla açıklığımla alay ederek. Gözlerimi kapatırken başımın geriye düşmesine izin verdim.

"Zahariev," diye sızlandım.

Sadece onu tekrar içimde istiyordum.

"Adımı söyleme şekline bayılıyorum," dedi.

"Sadece yalvardığım zaman, değil mi?"

"Hayır," dedi bana bakarak. "Bunu her zaman seviyorum, kızgın olduğunda bile. Özellikle de kızgın olduğunda. Beni sertleştiriyor. Seni becermek istememe neden oluyor."

İçime girdi, kalçalarımı kavradı, kalçaları acımasız bir hızla hareket ederken beni yerinde tuttu. Nefesim kesildi, yatağa doğru eğildim, battaniyeleri yumrukladım. Bu zevk kutsal değildi ve ben ele geçirilmiştim, içten dışa tamamen değişmiştim.

Zahariev hararetli gözlerle beni izliyordu, yüz ifadesi öncekinden farklıydı. Beni becermeyi ciddiye alıyordu ve her niyetini hissediyordum.

"Boşalacağım," dedi.

Yanılmışım. Bu, ondan duyduğum en ateşli şeydi. "Evet," diye nefes aldım.

"Nereye?" diye sordu.

"Herhangi bir yere," dedim. "Sadece izlemek istiyorum."

Ona ne yaptığımı görmek istedim. Daha sonra beni onunla doldurmasına izin verecektim. Sırıttı ve bu hınzırcaydı. Eğildi ve beni öptü.

"Önce sen," dedi.

Beni çoktan yakınlaştırmıştı, bu yüzden tek gereken klitorisimi birkaç kez ovmaktı ve patladım. Orgazm beni sertçe vurdu. Tüm vücudum onun etrafında kilitlendi.

"Siktir, siktir, siktir!"

Zahariev koptu ve ben gözlerimi açıp onun boşalmasını izledim. İlk boşalması bir jet gibiydi. Karnıma ve göğüslerime sıçradı. İkincisi çok daha az yoğun ve sonuncusu birkaç damlaydı. Her şey boyunca inledi ve bu ses onu tekrar becermek istememe neden oldu, ama vücudumun işbirliği yapacağını sanmıyordum, en azından bu kadar çabuk değil.

Zahariev işini bitirdiğinde bana baktı. "Tanrım, çok ateşlisin."

Eğildi ve beni öptü, dilini ağzımın içine soktu, bu işin başlangıcında sahip olduğu aynı çaresizlikle. Sırt üstü yuvarlandı ve beni de yanına aldı.

Bana sıkıca sarıldı ve öylece kaldık, yavaşça öpüştük ve dokunduk. Bunu sevişmekten daha çok sevmiştim. Telaşsız bir takdirdi. İki sevgili arasında bir tapınmaydı. O ana kadar hiç bilmediğim bir dildi ama benim söyleyemediğim her şeyi söylüyordu.

İşte o zaman yanıldığımı, istediğim şeyle seçeceğim şey arasında bir fark olmadığını anladım.

Cevap her zaman Zahariev olmuştu.

Yataktan önce Zahariev çıktı. Neredeyse uyuyordum, bu yüzden irkildim. Banyoya gittiğini düşündüm, bu yüzden ne yaptığını sormadım, ama sonra yüksek basınçlı musluğumdan gelen gürültülü fışkırmayı duydum ve banyo yaptığını anladım.

Kelimenin tam anlamıyla kemiklerim yokmuş gibi hissetmeme rağmen, merakım beni alt etti ve kendimi yataktan dışarı sürükledim.

Zahariev küvetin kenarında oturmuş, elini suya daldırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. diye sordum.

"Geri dönmeden önce banyo yapmamız gerektiğini düşündüm," dedi. Kaşlarımı kaldırdım. "Biz mi? Zahariev, *sen* o küvete zor sığarsın." "O zaman seni çok yakından tutmam gerekecek," dedi.

Ona gülümsedim ve yaklaştım. Kollarını belime doladı ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek ağzını kendime doğru çektim. Yakınlığımızın bu apartman duvarlarının ötesinde de devam edip etmeyeceğini merak ediyordum. Aramızda sadece bir geceyi paylaşamayacak kadar çok şey vardı.

Zahariev suyu kapattı ve önce banyoya girdi. Suyu çok fazla doldurmuştu, bu yüzden bacaklarının arasına oturduğumda su kenardan taştı.

Göğsüne yaslandığımda Zahariev, "Muhtemelen birkaç dakika içinde yere düşeceğiz," dedi.

"Hey, benim dışımda kimsenin daireme hakaret etme izni yok," dedim.

Zahariev kıkırdadı, kolları etrafımda sıkılaştı.

"Hakaret etmiyorum," dedi boynumu öperek. "Oldukça seviyorum." "Yatağı bile mi?" diye sordum.

Daha önce kürek kemiğine batan bir yaydan şikâyet etmişti. "Sadece seni ilk becerdiğim yer olduğu için," dedi.

Ellerini göğüslerime götürdü. Ona doğru eğildim ve başımı omzuna yasladım. Yavaş bir öpücükle ağzımı yakaladı. Dilinin her kayışı farklı bir yerime ulaşıyor, arzumu kışkırtıyor, alevlendiriyor ve besliyordu. Elleri kaygan tenimde gezindi, karnımdan dizlerime indi ve dizlerimi ayırıp göğsüme yaklaştırdı.

"Gerçek değilsin," dedi, parmaklarını labialarımda yukarı aşağı kaydırmadan önce ellerini kalçalarımın arasında yumuşattı. Orta parmağı klitorisimin tabanından en dibine kadar açıklığımı sıyırdı. Her geçişinde biraz daha derine indi.

Beni gevşemeye teşvik eden öpücüğünün aksine, bu kaslarımın gerilmesine neden oldu. Her şey sertleşti ve ihtiyaçtan şişti.

"Benim için ne kadar sık bu kadar ıslandığını merak etmeden duramıyorum." Sesi alçak ve sertti, her nefesinde tenimi sıırıyordu.

"Bu konuda açık olmadığımından değil," dedim. "Beni becermen için sana yalvardım."

"Yaptın," dedi. "Ama aynı zamanda acımasız bir alaycısın ve ciddi olduğunu bilmek istedim."

"Ciddiydim," diye nefes aldım.

Bunu daha nasıl belli edebilirdim bilmiyordum ama o da belli etmişti ve yine de beni reddetmişti.

Parmağını içime soktuğunda nefesim kesildi. Onun orada olması, en kaygan yerimi nazikçe okşaması çok iyi hissettirdi. Sonra bu ıslaklığı klitorisimi çevrelemek için kullandı ve aynı anda hem gergin hem de esnek hale geldim.

Boynunun arkasını kavradım ve garip açığa rağmen onu öptüm.

Bu yavaş ve şehvetli bir yapıydı, sanki Zahariev en çok neye tepki verdiğimi öğrenmek için zaman ayırıyordu, ama şu anda her şeye tepki verebilirdim çünkü dokunmayı, alay etmeyi, keşfetmeyi o yapıyordu. Hepsi iyi hissettiriyordu ama bazıları harika hissettiriyordu ve işte bu noktada kalması için ona yalvardım.

"Evet," diye fısıldadım. "İşte. Oraya. *İşte*."

Ayaklarımı küvete dayadım ve parmak uçlarımda yükseldim, omuzlarım Zahariev'in göğsüne gömülürken sırtım kamburlaştı. İçimdeki her şey kasıldı ve bu tatlı zevkin doruğuna katkıda bulundu.

Zahariev'in ağzının kulağıma yakın olması, vücudu benimkiyle birlikte yükselirken her inilti ve hırıltıyı duymama yardımcı oldu.

Orgazmım o kadar sertti ki ikiye bölünmüş gibi hissettim. Kontrolsüzce titriyordum, muhtemelen ruhum bedenime geri dönmenin bir yolunu bulmak zorunda olduğu için. Zahariev benimle birlikte, her parçalanan dalgayı sürdürdü, sadece ona karşı gevşediğimde beni serbest bıraktı.

Sonunda gözlerimi açtım. Eğer onları kapalı tutsaydım, uyuyacaktım. Sessizdik, nefeslerimizi tutuyorduk. Neyin değiştiğinden emin değildim ama bunu takip eden sessizlik aramızda bir uçurum açılmış gibi hissettirdi. Zahariev de bunu hissetmiş olmalıydı çünkü kolları bana daha sıkı sarılmıştı.

"Bir an önce dönmeliyiz," dedi.

"Biliyorum," diye fısıldadım, yine de gitmek istemiyordum. Kendimi bencil hissediyordum ama birlikte geçirdiğimiz zamanı çok sevmiştim. Bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı çünkü bu bizim ilk birlikteliğimizdi. Genelde bu tür konularda duygusal davranmazdım ama daha önce hiç bu şekilde değer verdiğim biriyle seks yapmamıştım.

Ne yazık ki Zahariev'in yorumu düşüncelerimi gerçeğe ve babam öldüğüne göre gün ışığında ne olacağına çevirdi.

Annem kayıptı.

"Lisk'i gözetlemeliyiz," dedim.

Zahariev kıkırdadı. "Şu anda bunu mu düşünüyorsun?" Konuyu vurgulamak istercesine göğüslerimi avuçladı.

"Geri dönmekten bahseden sendin," dedim. "Ben sadece fikir yürütüyorum. Nasıl bir arkadaşlığı olduğunu bilmenin faydalı olacağını düşünmüyor musun?"

"Elbette," dedi. "Onu öldürmeye çalışmadan gözetlemeyi başarabilir misin?"

"Kendimi kontrol edebilirim, Zahariev."

"Duygular yüksek olduğunda özdenetim pencereden dışarı çıkar."

"Bana olan inancınız çok güven verici," dedim kuru bir sesle. "Buradaki büyük amacı anlıyorum."

"Sana inancım olmadığı için sormuyorum," dedi Zahariev. "Soruyorum çünkü Lisk sıradan bir iblis değil. Onunla tekrar karşılaştığında nasıl tepki vereceğini senin bile tahmin edebileceğinden emin değilim."

Geçen sefer donup kalmıştım.

Ama geçen sefer tacizcimle yüzleşmeye hazır değildim.

Sesim zayıf çıksa da, "Bu sadece gözetim," dedim. Lisk'i başka bir kurbanla görürsem ne yapardım? Korkunç sonuçlar doğuracak olsa bile kendimi tepki vermekten alıkoyabileceğimden emin değildim.

"Bugün Pazar," dedi Zahariev. "Lisk akşamın büyük bölümünde katedralde olacak."

Canlandım. "Yani evi boş mu olacak?"

"Tabii bodrumda insanları esir tutmuyorsa," dedi Zahariev. Bunun doğru olduğunu öğrenmek beni şaşırtmazdı.

"O görevdeyken evini aramalıyız," dedim. "Belki bıçakları ya da ona şantaj yapabileceğimiz bir şey buluruz."

İkisinden birini ya da daha iyisi ikisini de kabul ederdim.

Başımı yana çevirip ekledim. "Tabii daha iyi bir fikrin yoksa?"

"Daha iyi bir fikrim var ama o kadar da verimli değil," dedi. Sesindeki eğlenceyi duyabiliyordum ve nefesi kulağıma değdiğinde ürperdim.

Bakışlarıyla buluşmak için boynumu

büktüm. "Yani... karşı değil misin?"

Tam olarak onun onayını istemiyordum. Sadece adalet isteğimde yalnız olmadığımı bilmek istiyordum.

"Hayır. Öyle olsam bile sen yine de gidersin, ben de peşinden gelirim." Durakladı. Yüzümü incelerken bakışları nazik ve düşünceliydi. "Seni her yerde takip ederim."

Sözleri göğsümde düğümlendi, gerçekliği bizi farklı türde bir öpücük için bir araya getirdi. Umutsuz bir ihtiyaçtan ya da yılların özleminden doğmamıştı. Bu bir yemindi, yemin edilmiş ve mühürlenmişti.

Başka bir şeye ihtiyacımız yoktu.

Zahariev

Yerleşkeye döndüğümüzde hava yeni yeni aydınlanıyordu. Garajdan içeri süzüldük ve evi sessiz bulduk.

Lilith koridorda durdu ve bana baktı, bıçağı iki eliyle göğsünde tutuyordu. Çok yorgun ama bir o kadar da güzel görünüyordu.

"Yatmaya mı gidiyorsun?" diye sordu.

Ağzımın kenarı kalktı. "Benimle gelmek istediğin için mi soruyorsun?"

Lütfen benimle gel, diye düşündüm. Eğer gelirse, sadece onu becermek için uyanık kalırdım ve sonrasında her uyandığımda.

"İzne ihtiyacım var mı?" diye sordu.

"Asla," dedim. Onu öpmek için eğildim ve sonra onu kendime çektim. Kollarını boynuma ve bacaklarını belime doladı, ben de onu yatağa taşıdım.

Yirminci Bölüm

Mağarada çırılçıplak uyandım.

Adam gitmişti. Yılan da.

Geriye kalan tek şey ateşte sönmekte olan birkaç köz ve buruşmuş bir yılan derisi parçasıydı. Onu bir adak olarak aldım ve bileğime sardım. Yoluma devam ettim, karanlıkta farklı bir şekilde ilerliyordum, sanki karanlıktan doğmuş gibiydim.

Mağara duvarlarının ve mineral oluşumlarının yakınlığını hissedebiliyordum. Suyun hareketini ama aynı zamanda durgunluğunu hissedebiliyordum ve aşağıda bir yerde, köke karışmış bir şey yanıyordu.

Ama yanmak yanlış kelimeydi.

Ateş değildi. Aynı şekilde hareket etmiyor, renkli şeritler halinde dans etmiyordu.

Bu kontrol altına alınmış, patlamanın eşiğinde bir enerji gibiydi.

Uzaktan tanıdık geliyordu ama nedenini bulamıyordum.

Sadece aradığım cevabın bu olduğunu biliyordum. Karanlıkta bana fısıldayan ve beni yakınımaya çeken şey buydu.

Kutsal kadın,

Karanlık dünyanın annesi,

Sıkı tutun ıstırabınıza, derinlere taşıyın

Yanmanın tadını çıkarın, o tatlı ıstırabın

İşaretinizi yapın ve ağızınızı açın,

*Geceyi kutsal ığlıklarınızla doldurun
Dünyayı paramparça edin ve asla huzuru
bilmeyin.*

Ateş tenimi yaktı ve azap içime işledi, dudaklarımı ayırıp bedenimden dünyayı sarsan bir çığlık çıkarırken karşı koyamadığım bir güçtü.

Aynı delici çığlıkla uyandım ama bu çığlık benim dudaklarımdan gelmiyordu.

Liam'dı.

Feryat ediyordu. O kadar gürültülüydü ki odada bizimle birlikte olduğunu düşündüm, ama uykulu gözlerimi açtığımda sadece o kadar tiz olduğunu fark ettim. Saati kontrol ettim. Uykuya yeni dalmış gibi hissediyordum ama öğleden sonra geç bir saatti, yani en azından birkaç saat olmuştu. Hareket etmek istemiyordum ama Gabriel için de endişeleniyordum. Liam'ın sesi iyi gelmiyordu.

Gerindim ve Zahariev'in kolları etrafımda sıkılaştı. İşte o zaman uyandığını anladım.

"Hey," dedim, yüzümü ona dönerken sesim kısıktı. Gözleri kapalıydı ama yüzüne dokundum, çenesi kirli sakallarla pürüzlüydü. "Sanırım Gabriel'in yardıma ihtiyacı var."

"Geliyorum," dedi, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

Onu öptüm ve sonra kollarından kurtulup giyinmek için yataktan kalktım. Zahariev bir adım arkamdaydı, şortunu çekiştiriyordu.

Koridorda Liam'ın çığlıkları daha da keskin geliyordu ve anında kendimi gergin hissettim.

"Teselli bulamıyor," dedi Zahariev.

"Gabriel?" Kapısını alarak seslendim. İçeri girmek için cevap beklemedim ve onu yatağında oturmuş, Liam'ı tutarken buldum. O da ağlıyordu.

Yüzü sıırlsıklamdı, gömleği de öyle. İkisi de ne zamandır burada bu şekilde oturuyorlardı?

"Ah, Gabriel," diye fısıldadım.

Ne yapacağımı ya da nasıl yardım edeceğimi bile bilmiyordum.

"Durmayacak," dedi. Sesi o kadar kısıktı ki onu zar zor duyabiliyordum. "Ne yapacağımı bilmiyorum ve gerçekten... Esther'e ihtiyacım var."

Zahariev yanımdan geçip Liam'ı Gabriel'den aldı. "Bırak ben deneyeyim," dedi.

"Biberon almıyor. Gazını çıkarmayı denedim. Emzik de almıyor."

Gabriel nefes almak için kelimeler arasında duraklamak zorunda kaldı, neredeyse kasılıyordu.

"Anladım," dedi Zahariev. "Sanırım bir molaya ihtiyacın var. Onu oturma odasına götüreceğim."

Zahariev yanımdan geçerken bakışlarımı yakaladı. Gergindi ve bunun Liam'ın ağlamasından mı yoksa Gabriel'i böyle görmekten mi kaynaklandığını bilmiyordum, muhtemelen ikisi de. Odadan çıkıp kapıyı kapatmadan önce durakladı ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

Bariyer bize biraz huzur verdi. Gabriel omuzlarını düşürdü ve yatak başlığına yaslandı.

Oturdum ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. Son birkaç gündür o kadar sakindi ki, içinde yaşadığı bu kargaşayı unutmak kolaydı.

"Çok uğraştım," dedi eliyle yüzünü kapatarak. Vücudu titriyordu. "Ve hiçbir şey işe yaramadığında, belki de yeterince uğraşmadığımı ya da bu işte iyi olmadığımı düşündüm. Eğer Esther burada olsaydı, muhtemelen onu hemen uyuturdu."

"Gabriel." Onu duymak kalbimi sızlattı. Koluna dokundum. "Esther sihirbazdır ama sanırım o bile bu işi zor bulacaktır."

Avuçlarının içlerini gözlerine gömdü. "Sadece kendimi suçlu hissediyorum. Ondan bana kalan tek şey o ve ben onu mahvedeceğim."

"Onu m a h v e t m e y e c e k s i n ," dedim. "Kim olsa bu durumdan bunalırdı."

Ben de bunalmış hissediyordum ve o keskin çığlıkların sadece bir dakikasını duymuştum. Üstelik yas tutuyordu.

Sessizdi, elleri kucağında oturuyordu.

"Sadece," dedi kekeleyerek birkaç nefes alarak, "onu gerçekten özlüyorum, anlıyor musun? Bunu onsuz yapamayacağımı düşündüğüm, yapmak *istemediğim* günler oluyor ve kendimi çok suçlu hissediyorum, çünkü kim yeni doğmuş bebeğini kucağında tutarken böyle düşünür ki?"

Yanına oturabilmek için yer değiştirdim ve elini tuttum.

"Bence pek çok insan böyle hissediyor," dedim. "Bebek sahibi olmak büyük bir değişim ve bunu hayatınızın aşkı olmadan yapıyorsunuz. Kimse senden iyi olmanı beklemiyor."

Gabriel nefesini kontrol etmeye çalışırken sessiz bir sükûnet oldu.

"Esther'in öldüğü gece," dedim, "Zahariev artık burada olmak istemediğimi ona söyleyeceğime dair bana söz verdirdi. Beni geri getirmesi için ona bir şans vermemi istedi. Aynı şeyi senden de isteyebilir miyim?"

Bana baktı. Gözleri şişmiş ve neredeyse kapanmıştı. "Evet," dedi. "Elbette sana söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, çünkü daha yüksek sesle konuşamıyordum. Ağzım titriyordu ve gözlerim bulanıktı. Başımı omzuna yaslayarak bunu gizlemeye çalıştım ama burnumu çektiğimde kendimi ele verdim.

"Sen de mi bebeğim," dedi, kolunu omzuma dolayacak şekilde ayarlayarak. "Seni ağlatmak istememiştim."

Gözlerimi sildim ama nafile.

"Sorun sen değilsin," dedim. "Her şey üzücü."

"Oh, her şey değil," dedi. "Zahariev'in sana verdiği öpücüğü gördüm ve dün gece ikinizin de içeri girme şeklinize bakarak birlikte olduğunuzu varsaymakta haksız olduğumu düşünmüyorum."

Yüzüm kızardı.

"Vay canına, bu neden bu kadar utanç verici hissettiriyor?"

Güldü. "Seni utandırmaya çalışmıyorum," dedi. "Senin adına sevindim. Esther de sevinirdi. Hep bunun olacağını söylerdi."

"Ne olacağını mı?"

"Sen ve Z," dedi. "Şüpheleri olan bendim." "Neden şüphelerin vardı?"

"Sadece seni böyle bir duruma sokacağını düşünmemiştim," dedi. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, eğer ortaya çıkarsan sonuçlarına katlanacak olan o olmayacak."

"Beni bu duruma Zahariev sokmadı," dedim. "Bunu biz seçtik."

"Biliyorum," dedi.

"Sence yanılıyor muyuz?" Sessiz bir anın ardından sordum. Kelimeleri fısıldadım, daha yüksek sesle söyleyemeyecek kadar suçlu hissediyordum.

"Hayır bebeğim," dedi. "Aşk olduğunda hiçbir şey yanlış değildir."

Duş alması gerektiğine karar verene kadar Gabriel ile bir süre vakit geçirdim. Zahariev'i kontrol etmek için ayrıldım. Oturma odasında, göğsünde uyuyan Liam'la birlikteydi.

"Selam," dedim sessizce.

"Selam," dedi. "O nasıl?"

"İyi," dedim, kanepede onun yanına oturarak. "Bunalmış durumda."

Zahariev başıyla onayladı ve Liam'ın örtülü başını öpmek için eğildi. Bu çok tatlı bir şeydi, hiç düşünmeden yapmıştı. Göğsümün sıkışmasına neden oldu ve midemin çukurunda sıcak bir kızarıklık oluştu. Çocuk sahibi olma konusundaki fikrimi değiştirmemiştım ama bedenim tam bir haindi.

Neyse ki Coco evin içinde bir yerden bağırdığında düşüncelerim uyanan arzumdan uzaklaştı.

"Aldatan!" diye bağırdı.

"Tek söylemen gereken aldatmak," diye karşılık verdi Cassius. "Bağırmana da gerek yok."

"*Hilekâr* çünkü ben *sana* hilekâr diyorum, sersem!"

Zahariev'e baktım. "Neler oluyor?"

"Tek bildiğim yaklaşık bir saattir kâğıt oynuyorlar ve ikisi de kaybetmeyi sevmiyor," dedi.

Bahse girerim bunun nasıl başladığını tahmin edebilirdim. Coco bir oyun önermiş ve Cassius bir noktayı kanıtlamak için pes edene kadar onunla alay etmişti. Onun kibirli kıcının kazanıyormuş gibi görünmesinden nefret ediyordum.

Çok geçmeden Cherub odaya girdi ve onu görünce kendimi daha mutlu hissettim. Onu kucağıma aldım ve kanepenin arkasından bir battaniye sürükledim, Cherub aramıza kıvrılırken başımı Zahariev'in omzuna yasladım. O kadar derin esnedim ki gözlerim yaşardı.

"Yatağa gitmelisin," dedi Zahariev. "Bu gece uyanık kalmak istiyorsan daha fazla uykuya ihtiyacın olacak."

"Bu gece ne var?" Coco sordu.

Oturma odasına girdiğinde bakışlarıyla karşılaştım. Yanakları biraz kızarmıştı, tahmin etmem gerekirse Cassius'a kızgındı.

"Oyununu bıraktın mı?" diye sordum.

"Vazgeçmedi," dedi Cassius, bize katılarak. "Kaybetti."

"Kaybettim çünkü hile yaptın!" diye tersledi ve yanımdaki koltuğa çökmeden önce Zahariev'in kardeşine ters ters baktı.

"Kendini nasıl daha iyi hissedeceksen Coconut," diyerek kulağının arkasından bir sigara çıkardı. "Ben sigara içmeye gidiyorum. Zahariev?"

Hiçbir şey söylemedi ve dönüp baktığımda gözleri kapalıydı. Uykuya dalmıştı. Liam göğsünde dinlenirken çok sevimli görünüyordu. Bu adama karşı kötü hislerim vardı ve onun da bunu bildiğinden emindim.

"Siz ikiniz uzun bir gece geçirdiniz," dedi Cassius.

"Ayrıntıları isteyeceğini düşünmemiştim Cassius," dedim bakışlarıyla buluşarak. "Ama madem ilgileniyorsun, sana yaşadığımız akıllara durgunluk veren seksi anlatmak en doğrusu."

Coco'ya tam olarak böyle anlatmayı planlamamıştım ama umurunda olduğunu sanmıyordum.

Uzun zamandır bunun olmasını istiyordu.

"Bana söylemene gerek yok," dedi. "Çünkü bu sabah beni *inleyerek* uyandırdın. Eğer sevişecekseniz, en azından bizi uyarın ve kulak tıkacı verin."

Cassius'un dün gece benimle ilgili yorumlarını düşününce, bu konuda biraz daha öfkeli olmasını bekledim ama gerçekten de dalga geçiyor gibiydi.

"Bir sonrakine kadar onları alabileceğimden emin değilim," dedim. "Yani bu senin uyarın."

"Evin diğer tarafına taşınıyorum," dedi Cassius oturma odasından çıkarken.

"Hayır, gitmiyorsun!" Coco arkasından seslendi. "Orası *benim tarafım!*" "Sen burada yaşamıyorsun bile!" diye karşılık verdi.

Coco bana baktı.

"Onu öldüreceğim," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama gülümsemekten kendimi alamadım.

"Cesedi gömmene yardım e d e c e ğ i m ."

"Gerçek bir arkadaşın yapacağı gibi," dedi.

Birbirimize gülümsedik ve sonra sessizleştik. Bakışlarımı Cherub'a çevirdim, odadaki fili ele almadığım için biraz garip hissettim, ancak Coco'nun bunun peşini bırakmayacağını bilmeliydim.

"Yani," dedi sesli harfleri uzatarak. "Zahariev sonunda bir ısırık aldı, ha?"

Güldüm, nefesim kesilmişti. "Bir ısırıktan daha fazlasıydı." Coco dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bütün gece mi?" "Çoğunlukla," dedim.

"Yorgun olmana şaşmamalı."

Yorgundum çünkü bu lanet bıçak elime geçtiğinden beri yaklaşık bir haftadır uykusuzdum. Gerçekten de pek çok korkunç şeyin katalizörü olmuştu. En kötüsü de hala neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak anlayamamış olmamdı. Sadece hançerin elimden çıkmasını istemediğimi biliyordum ve bu kısmen inattan kaynaklanıyordu. Lisk'in daha fazla güce sahip olmasını istemiyordum ama Yılan Tarikatı'nın hakkında hiçbir şey bilmediğimiz birkaç kadim tanrıyı serbest bıraktığını da görmek istemiyordum.

Yine de yarın gece Saira'yla buluşmam gerektiğini hissediyordum. Yılan Tarikatı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Gerçekten zorlu bir güç müydüler yoksa ilahi bir varlıkla konuştuklarına gerçekten inanan bir avuç kadın mıydılar? Her iki durumda da, üç bıçağı ele geçirmek için onların güvenine ihtiyacım olacaktı.

Oturma odasında uzanırken, elektrik dalgalandı.

"Bu bütün gün oluyordu," dedi Coco. "Haberlerde, düzelmezse elektrik şebekesindeki yükü en aza indirmek için komisyonun kesinti uygulayabileceği söylendi."

Lanet olası iblisler, diye düşündüm.

O bıçakları ne kadar çabuk bulursam ve o kılıcı ne kadar çabuk döversem o kadar iyiydi. Ava gitmeye hazırdım.

Rüyasız bir uykuya daldım ve Zahariev'le Hiram'a gitmeden önce duş alıp yemek yiyecek kadar zamanım olacak şekilde uyandım. Ayinin başlamasına yarım saat kala vardık ve Birinci Tapınak'ı görecektik. park ettik.

Gençken kilisenin tepesindeki kulelerin hep dişe benzediğini düşünürdüm.

Bu bir canavar, derdim. Gökyüzünü yutmak istiyor.

Annem hayal gücümü takdir etmemiş ve bana bunun söylenecek kötü bir şey olduğunu söylemişti, ben de öyle düşünmüştüm.

Şimdi büyüdüğüm için gözlemimin oldukça doğru olduğunu söyleyebilirim. Lisk, Birinci Tapınağı beyaz mermerden son teknoloji bir kaleye dönüştürmüştü ve buna uygun bir malikane inşa etmişti.

Her türlü felakete karşı dayanıklı olduğu söyleniyordu, bu da Zahariev'in Lisk'in dünyanın sonunu getirmek istediği teorisini daha olası kılıyordu.

Bana bu planı yıllardır yaptığını düşündürdü - tapınak onun gemisiydi; seçtiği türler, zenginler.

Hayallerini gerçekleştirmek için tek ihtiyacı olan Kurtarıcı'ydı.

"Başpiskoposların mütevazı yaşamaları gerektiğini sanırdım," dedim Lisk'in sivri çatısına bakarak. Tapınak gibi bütün bir bloğu kaplayan evinin etrafına inşa ettiği beton duvarın üzerinde yükseliyordu.

Zahariev, "Aileler lüks malikanelerde yaşarken Lisk'in bir papaz evinde yaşama fikrinden hoşlandığını sanmıyorum," dedi.

"Yani kıskanç olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bence insanların kilise yerine aileleri dinleyeceğinden korkuyordu."

"Eğer güzel bir evi olmasaydı? Bu çok saçma." "Para güçtür, küçük aşk. Bunu biliyorsun."

Biliyordum ama para kimseye iyi bir lider olmak için gereken becerileri otomatik olarak kazandırmıyordu, kan da öyle. Belki de Tanrı onlara dürüstlük, merhamet ve hatalarını kabul etme yeteneği gibi nitelikler verseydi aileler daha etkili olabilirdi.

"Sence Lisk çoktan kiliseye gitmiş midir?" Ben sordum.

Zahariev saatine baktı. "Genellikle ayinden on beş dakika önce gelir ama tam olarak bilmek zor. Her şeyi yeniden düzenlediğinde, kilise ile evi arasında görünmeden gidebilmek için bir yeraltı tüneli ekledi."

"Bu gerçekten görünmekle mi ilgili, yoksa sizce dünyanın sonuna hazırlanmanın başka bir yolu mu?"

Zahariev omuz silkti. "Belki ikisi de."

Lisk kendi yatağında rahatça uyurken seçtiği birkaç kişiyi tapınakta tutacaktı. Çarşaflarına serpmek için bir torba öğütülmüş kuşburnu getirmeliydim. Bu onu bütün gece kaşındırırdı ve bu düşünce bana uzun zamandır hissetmediğim kadar keyif verirdi.

Lanet olası bir hobiye

ihtiyacım vardı. Bekledik.

İlk başta iyiydim ama saat yaklaştıkça sabırsızlanmaya

başladım. "Şimdiye kadar orada olmalı," dedim.

"Muhtemelen," diye kabul etti Zahariev. "Ama elektriğin kesilmesini beklememiz gerekiyor."

"Zahariev," dedim sinirlenerek. "Bu bütün gece sürebilir ve o zamana kadar o şerefsiz eve dönmüş olur."

"Hiram'da hava altı gibi kararacak," dedi Zahariev. "Sadece otuz dakika daha var."

"Madem biliyordun, neden bu kadar erken geldik?" diye sordum. "Biraz daha uyuyabilirdim."

Benim de buna ihtiyacım vardı. Keyifli, rüyasız bir uyku çekmişim ama yine de uyandığımda kendimi uykuya daldığımdan daha kötü hissediyordum.

"Çünkü buraya sadece Lisk'in evini aramaya gelmedik," dedi. "Kimin gelip gittiğini görmek için buradayız ve en çok hareketlilik şu anda oluyor."

"O zaman her şey o tünelde oluyor olmalı," dedim. "Çünkü ben hiçbir şey görmüyorum."

Zahariev sırtıttı ama bir şey söylemedi ve ben de huzursuzca beklemeye başladım. Bütün gün Eden'de, özellikle de Ninova'da güç titriyordu ve şimdi Hiram'a vardığımızda bir kez bile dalgalanmamıştı.

İhtiyacın olduğunda o lanet olası iblisler neredeydi?

Bunu düşünmekten bile nefret ediyordum çünkü aslında onların lanet olası yapışkan parçalarını dünyadan yok etmek istiyordum.

"Kıçım acıyor," dedim. "Sadece... ne bileyim, evin elektriğini kesemez miyiz?"

Zahariev bana bazen sevdiğim bazen de nefret ettiğim o eğlenceli yarım gülümsemeyi yaptı. Şu anda karar veremiyordum.

"Elbette," dedi. "Ama sonra evinin elektriğini keserken bizi kameraya çekecek."

Bu noktada riske girebilirdim.

İçimi çektim ve gözlerimi devirerek yerimde kıpırdandım.

"Sana masaj yapabilirim," diye önerdi Zahariev. "Sadece kışıma dokunmak için bir bahane istiyorsun," dedim.

Zahariev'in kaşları **k a l k t ı** ve gülümsemesi arttı ama gözleri eve dikilmişti. "Dokunmak sana yapmak istediğim şey için oldukça uysal bir kelime."

Bütün vücudum kızardı. Ağzından bu tür kelimeler çıkmasına alışık değildim ama hoşuma gitmişti.

"Arkada bir gösteri için bolca yer var," dedim. "Sorun yer değil," dedi. "Sorun zaman."

"Neredeyse bir saattir buradayız. Şimdiye kadar bana en az iki orgazm yaşatabilirdin."

Zahariev'in kaşları düştü. "Sanırım bu bir hakaretti."

Omuz silktim. "Daha kesin bir sayı vermek için elimde yeterli veri yok, o yüzden bunu bir meydan okuma olarak kabul edebilirsin."

"Meydan okumanı kabul ediyorum ama sanırım şimdiye kadar en fazla ne kadar içtiğini bilmeyi hak ediyorum."

"Tek seansta mı?"

"Evet," dedi. "Neyi hedeflemem gerektiğini bilmem gerekiyor." Gülümsememeye çalıştım. "Beş."

"Sadece beş mi?"

"*Sadece* mi? Sanki birden fazla olabilmış gibi söylüyorsun!"

"Evet ama tek seferde beşten fazlasını verdim," dedi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Yani kendini tutuyorsun?"

"Kendini tutmuyor. Bir kez seks yaptık. Neye tepki verdiğini öğrenmem gerek."

"'Beşten fazla' ne demek?" diye sordum. "Dokuz," dedi.

"Sen verdi biri dokuz Orgazm mı? Kim?" I durakladı. "Bu Hassenaah değildi, değil mi?"

Gülüştü daha çok bir alay gibiydi. "Neden Hassenaah'ı becerdiğimi düşündüğünü anlamıyorum."

"Seninle yatmış gibi davranıyor," dedim. "Bu da ne demek oluyor?"

"Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sadece seni aşabilecekmiş gibi davranıyor."

"Sen de aynı şekilde davranıyorsun ve bu seni becermeden önceydi."

"Her neyse," dedim sinirli bir şekilde. Açıkçası, çok çalıştığımı kabul etse Zahariev'e olan takıntısını umursamayacağımı sanıyordum ama bana bunu bile vermedi. *İstedığınızı her şeyi elde ettiğiniz şekilde elde ediyordunuz: isminizle.*

Tabii, bu isim aynı zamanda beni tacizin hedefi haline getirmiş ve babamın ölümüne neden olmuştu ama sanırım hepimiz farklı şeylere değer veriyorduk.

"Hassenaah hakkında konuşmak istemiyorum." Pencereden dışarı baktım, başımı ağrıtabilecek bir yoğunlukla sokak lambalarına bakıyordum. Belki yeterince konsantre olursam, onları zihnimle söndürebilirdim.

Zahariev, "Konuyu ona sen getirdin," dedi.

"Evet, bu geceyle ilgili ikinci pişmanlığım bu." "İlki neydi?"

"Bunun eğlenceli olacağını düşünmek," dedim.

Bunun nasıl olacağını hayal ettiğimi anlatmanın doğru yolu olduğundan bile emin değildim ama şimdiye kadar kesinlikle Lisk'in evinde olmayı bekliyordum.

"Böyle şeyler sıkıcı olmayana kadar sıkıcıdır," dedi.

Alaycı bir şeyler söyleme isteğim ışıklar kararıp titrediğinde yok oldu. Koltuğumda daha dik oturdum ve sokak karanlığa gömülürken ayaklarımın dibindeki fenere uzandım.

Sonunda, diye düşündüm.

"Gidelim," dedi Zahariev.

Arabadan çıktık ve neredeyse karanlıkta kaldırımda koşmaya başladık. Gala gecesinin aksine gökyüzü berraktı ve yıldızlarla doluydu. Hava güzeldi ama elektriksiz bir dünyada tedirgin edici bir şeyler vardı. Her şey biraz daha tehlikeli ve biraz daha az kesin gibiydi.

Lisk'in malikânesi sokaktan uzakta, demir kapılarla çevrili ön kısmı hariç çoğu beton olan bir çitin arkasında duruyordu.

"Sana yardım edeceğim," dedi Zahariev. Parmaklarını basamak olarak kullanabilmem için birbirine kenetledi ve beni yukarı kaldırdı. Ayağımı parmaklıklara dayayıp atlayana kadar iki çiviye tutundum. İnişim berbattı. Yere çarpar çarpmaz bacaklarım tutmadı ve dizlerimin üzerine düştüm.

Zahariev de onu takip etti ve ben kendi ayaklarımın üzerine inerken o da kendi ayaklarının üzerine indi.

Evin yan tarafına, ana kapının görüş alanının dışına doğru yöneldik. Zahariev birkaç pencereyi kontrol etti.

"İkinci katta açık bir tane var," dedim.

O da benim bakışlarımı takip etti. "Ben tırmanmaya kalkışmadan önce arka tarafı kontrol edelim."

Arka tarafta bir dizi kilitli çift kapı vardı. "Kahretsin," dedi

Zahariev nefesinin altından. "Burada bekle."

Verandadan çıktı ve ben de köşeye doğru yürüdüm, beş yaşından beri yapıyormuş gibi evin yan tarafına tırmanışını izledim, ki muhtemelen doğrudu. İkinci kattaki pencereden gözden kaybolduğunda arka kapıya döndüm ve beklemeye başladım.

Camdan yaklaştığını görene kadar birkaç dakika geçti ama kapının kilidini açtı ve Lisk'in oturma odasına girdim. Her biri desenli kadife kaplı ve koyu renk ahşapla süslenmiş iki kanepe vardı. Yıldızlı bir *İhtişam Kitabı*, süslü bir sehpanın üzerinde, küçük, ahşap bir sandığın yanında duruyordu. Açtım ama içindeki tek şey televizyon için bir kumanda ve tavan vantilatörü için başka bir kumandaydı.

"Görünüşe göre Lisk mobilyalar için depolarınızı yağmalamış," dedim, tek bir adam için fazla büyük olan odaya bakarak.

"Usta üst katta," dedi Zahariev. "Çalışma odasını aramaya başlamak istersen o odada kasa olup olmadığını kontrol edebilirim."

"Bir kasayı açabilir misin?" Biraz kıskanarak sordum. Bu istediğim bir beceriydi ama Zahariev güldü, sessizdi.

"Kasaya göre değişir," dedi.

Daha fazla ayrıntı istiyordum ama sonra soracaktım. Şu anda yapmamız gereken işler vardı.

"Çalışma odası nerede?" diye sordum.

Zahariev beni bir koridordan geçirdi, dolambaçlı bir merdiveni geçti ve iki odaya ayrılan fuayeye götürdü. Biri resmi yemek odası, diğeri de Lisk'in çalışma odasıydı. Bana babaminkini hatırlattı, büyük boy, koyu renk mobilyalarla doluydu. Işık olmadan da bu renk düzenini biliyordum -koyu ahşap, kahverengi tonları ve yaldızlı metaller.

"El fenerini kullanabilirsin ama pencerelere dikkat et," dedi Zahariev.

Toplam beş pencere vardı. Şöminenin iki yanındaki ikisi ağır perdelerin arkasına gizlenmişti, evin ön tarafındaki üçü ise vitraydı.

Zahariev'e baktım. "Ne kadar vaktimiz var?"

Dikkati saatine yöneldi. "En fazla bir saat diyebilirim."

"Anladım," dedim, odayı geçip Lisk'in masasına doğru ilerlerken.

Binlerce kilo ağırlığında gibi görünen bir lamba dışında süssüzdü.

Masanın her iki yanında üçer, ortasında da bir tane olmak üzere yedi çekmecesı vardı. Soldan başladım. En üstte *İhtışam Kitabı'nın* yıpranmış bir kopyası vardı, bir sonraki eski vaazlar gibi görünen şeylerle dolu klasörlerle doluydu ve en alttaki de beni gerçekten etkileyen atıştırmalıklarla doluydu. Lisk'in ilişki kurulabilecek kadar insan olduğunu kim bilebilirdi?

Diğertarafta da aynı şey vardı, eski vaazların klasörleri ve klasörleri.

Bu adamın bir dosya dolabına ihtiyacı var, diye mırıldandım.

Orta çekmecedeki kişiselleştirilmiş kırtasiye malzemeleri ve çeşitli dolma kalemler vardı ama bıçak şeklinde hiçbir şey yoktu. Bir mektup açacağı bile yoktu.

Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Lisk'in işimizi kolaylaştıracağını ve benim bir bıçağımla yaptığım gibi üç bıçağıyla da dikkatsiz davranacağını ummuştum ama tabii ki o kadar şanslı değildik.

Dikkatimi deri ciltli kitaplarla kaplı raflara çevirdim. İlk başta başpiskoposun tüm kitaplarını yaldızlı sırtlarla yeşil renkte ciltlettiğini düşünmüştüm ama raftan bir tane aldığımda sadece ciltli, masif ahşap olduklarını fark ettim.

Aslında Lisk'in *İhtişam Kitabı* ya da geçmiş başpiskoposlar tarafından yazılmış diğer destekleyici metinlerin ötesinde pek bir şey okumasını beklemiyordum. Gençken çok iyi bir okuyucuydum ama yaşımla ilerledikçe kitaplar daha az erişilebilir olmaya başladı. Büyük maceralar ya da heyecan verici gizemler hakkında değillerdi. Kilisenin yüceliği ve günahın sonuçları hakkındaydılar. Bazen, günlük yaşamlarında biraz daha kaçışa izin verilse, Cennet halkının eğlence için Ninova'ya akın edip etmeyeceğini merak ediyordum.

Kitaplar sahte olsa da, en iyisinin onları kontrol etmek olduğuna karar verdim. Belki ciltlerin arkasında gizli bir kasa vardı, belki de içlerinden biri gizlenmiş bir tür kilitli kutuydu, ama sona yaklaştığımda bunların hiçbirinin doğru olmadığı ortaya çıktı.

İşe yarar bir şey bulamayacağımı düşünerek endişelenmeye başlamıştım ki bir şey dikkatimi çekti, daha doğrusu yokluğu çekti. Lisk'in altıncı rafının sonunda boş bir alan vardı. Diğer beşi bir uçtan diğer uca bu kadar mükemmel bir şekilde oturmasaydı bunu hiç düşünmeyebilirdim.

Bir şey eksikti.

Dönüp çalışma odasını taradım ama odada kalan tek yüzey şöminenin önündeki iki büyük boy sandalyenin arasındaki yuvarlak masaydı.

"İşe yarar bir şey bulabildin mi?" Zahariev sordu.

Sesini duyunca sıçradım ve dönüp ona baktım. "Lanet olsun,

Zahariev! *Yapma* bunu!"

"Gerçekten daha dikkatli olmalısın," dedi. "Başkasının evine izinsiz giriyoruz."

"Sadece konsantre oluyordum," dedim sinirli bir şekilde. Haklı olduğunu biliyordum. "Bu rafta kayıp bir kitap var. Bunların çoğu sahte, ama ya kayıp olan sahte değilse?"

Zahariev'in bakışları şömineye kaydı. "Şöminenin üzerindeki değil, değil mi?"

Döndüm ve kitabı yan yatmış halde buldum.

"Henüz oraya bakmamıştım," dedim odayı geçerken.

"Görüş alanının üzerindeki hiçbir şeye dikkat etmiyormuşsun gibi davranmayalım."

"Bu doğru değil. Dikkatimi sana veriyorum," dedim kitabı yerinden alırken.

Elime aldığım anda gerçek olduğunu anlamıştım. Sahtelerinden daha ağırdı ve sarkıktı. Açtığımda ortasının oyulmuş olmasını bekliyordum ama bunun yerine kitabın aslında bir günlük olduğunu gördüm.

Sayfalar herhangi bir günlük anlatı ile dolu değildi. Notlar vardı. El yazısı dağınıktı, sanki onları yazan her kimse yetişememiş gibiydi. Sayfaya şöyle bir göz attığımda bazı tanıdık şeyleri fark ettim. Yedinci Kapı, Eryx ve Ashur isimleri ve ateşli bir kılıç çizimi. Tahmin etmem gerekirse, Kurtarıcı.

"Pekâlâ," dedi Zahariev. "İşe yarar bir şey var mı?"

"Bunlar kapının ardındaki tanrılar hakkında notlar..."

Sayfayı çevirdim ve tanımadığım kelimelerin bir listesini buldum. Belki de isimlerdi: *Iprus, Arcturus, Lamassu, Mahari, Irkalla, Süryanice*. Altta *Ziru* diye bir kelime daha yazıyordu ama üzeri çizilmişti. Son kelime *Seine*'ydi, Yedinci Kapı'yı barındıran dağ silsilesi olarak tanıdım.

"Ama aynı zamanda... şekiller."

Zahariev omzumun üzerinden baktı. Karşı sayfada bir çizim vardı. Dokuz daireden oluşan bir kümeydi. Ortadaki daire etrafındaki sekiz daireye çizgilerle bağlıydı. Diğer taraftaki isimlerden birkaçı orada yazılıydı ama hepsi değil.

Bir sonraki sayfaya geçtiğimde el yazısının değiştiğini gördüm. Sanki başka biri devralmış gibi çok daha okunaklıydı. Kelimeleri sessizce yüksek sesle okudum.

Düşmanın rahminden yükselecek,

Geceye bürünmüş bir baştan çıkarıcı, zincirlerle bağlanmış bir kabus. Çıglıkları yeryüzünü sarsacak.

Kanı kapıları kıracak.

Zahariev, "Bu sanki *İhtişam Kitabı*'ndan bir şey gibi," dedi. "Öyle," dedim, ama bu kitabın bana hatırlattığı şey huzursuzluk vericiydi.

Ben. Saira'nın not defterime yazdığı notlara benziyordu.

Mağazasında karşısına oturduğumda.

Zahariev'in bakışlarıyla karşılaştım. "Bodrumu kontrol ettin mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Esirler için mi? Hayır.

Neden?"

"Bu kitabın birkaç yazarı var," dedim. "Ve bunların hepsi kanalize edilmiş mesajlar. Bildiğim kadarıyla hiçbir ana kraliçe kapıların ötesindeki varlıklarla konuşma yeteneğine sahip değil, bu da Lisk'in cadıları kullandığı anlamına geliyor."

"Belki de infazlarından önce onları zorlamıştır," dedi.

Bunu hiç düşünmemiştim ama bu çok mümkündü. Bu kayıtların hiçbirinin tarihi yoktu, bu yüzden ne kadar eski olduklarını söylemek imkânsızdı ama bu, Lisk'in kılıçları ve Yedinci Kapı'nın ardındaki tanrıları nereden bildiği sorusunu cevaplıyordu.

Bir kahkaha korosu patlak verdi. Lisk misafirlerle birlikte dönmüştü.

Zahariev koluma girdi ve beni perdenin arkasına çekti. Pencere büyüktü ve pervazı sağlamdı, bu yüzden Zahariev mandalı kurcalarken perdelerin hareket etmesini önlemek için üzerinde durduk.

"Umarım daha iyi votkan vardır, Lisk."

Zahariev ve ben birbirimize baktık. Bu sesi tanıyorduk. Victor Viridian'dı.

"Şişeni boşalttın mı Vic?"

Bu ses Serafin Sanctius'a aitti.

"Siktir git Sera," dedi Victor. "Uzun bir hafta oldu."

"Bugün Pazar." Son ses diğerlerinden daha sessizdi ama alaycıydı. Absalom Asahel'e aitti.

"Doğru davranmayı bırak, Absalom," dedi Victor. "Buradasın, değil mi?"

Absalom cevap vermedi. Konuşmada bir durgunluk oldu ve cam şingirtıları duyuldu. Adamların nerede olduğunu söyleyemiyordum. Sadece net bir şekilde duyabilecek kadar yakın olduklarını biliyordum. Belki de yemek odasıdır?

"Lucius'a," dedi Victor.

Babamın adını duymak kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Bir duraklama oldu ve ardından kadehlerin masaya vuruşunun hızlı, keskin sesi duyuldu.

"Zavallı piç kurusu," dedi Serafin. "Kızına lanet olası bir tasma takmalıydı."

Dişlerimi sıktım.

"O evde olmaması çok kötü," dedi Victor.

"Eğer Lucius işini yapmış olsaydı, o evde olurdu," dedi Lisk. Diğerlerine ne zaman katıldığından emin değildim. "Son saatinde bile başarısız oldu. Şimdi onun pisliğinden biz sorumluyuz."

"Onu idam edebiliriz," dedi Absalom. "Onun davranışı bir tür büyücülük. Benzer şekilde davranmak için ilham alan diğer kadınlara bir mesaj göndermiş oluruz."

"Onu Zareth'in elinden zorla almamız gerekir," dedi Victor. "O herif farkında olmasa da ona aşık."

"Yani onun büyüüne kapılmış," dedi Absalom. "Belki de kadın öldüğünde yaptığı hatanın farkına varır."

"Bu çok riskli," dedi Serafin. "Zareth çok şey biliyor. Onu asmaya fırsat bulamadan hepimizi mahvedecek. Yangına ve sele kadar beklemek daha iyi." Bir sessizlik oldu ve sonra Serafin sordu: "Sona ne kadar yakınız?"

"Yakın," dedi Lisk.

Yalan mı söylüyordu yoksa yeni bir şey mi öğrenmişti merak ettim.

"O zamana kadar, yeniden başlamıyormuşuz gibi devam etmemiz gerekecek," dedi Lisk. "Macarius'un talebini düşündünüz mü?"

"Komisyon Zahariev olmadan karar veremez," dedi Absalom.

"Elbette, ama onun seçimini biliyoruz," dedi Lisk.

Victor, "Hiram'ın başının bu kadar kolay değiştirildiğini görmeye hevesli değilim," dedi. "Bu fırsat nadir bulunur. Lucius'un topraklarını ve ticaretini bölebiliriz. Dışarıdan bakıldığında, onun kamusal sorumluluklarını paylaşıyoruz. Bize yaşattıkları düşünüldüğünde, bu fırsatı fazlasıyla hak ettiğimizi düşünüyorum."

Ellerim yumruk oldu, bedenim öfkeyle titriyordu.

"Zahariev'e bir pay teklif etmemiz gerekecek," dedi Absalom.

Bir duraklama oldu.

"Ya da onunla savaşı gireriz," dedi Victor. "Üç karşı bir, bence bunlar oldukça iyi ihtimaller."

Yumuşak bir kayma sesi geldi ve Zahariev'in pencereyi kaldırdığını görmek için döndüm. Dışarı çıkmamı işaret etti ve hemen arkasından geldi. Geri çekilirken günlüğü sıkıca kavradım.

Cipe bindiğimizde konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde sessizce oturduk. Duyduklarımı anlamakta güçlük çekiyordum, çünkü ihanetler hayal ettiğimin de ötesindeydi.

Lisk'i bekliyordum ama diğer üç aile? Babama, Zahariev'e ve bölgelerine dünyanın sonunu getirme planlarında sırt çevirmişlerdi.

Ayrıca hiçbirinin annemden bahsetmemiş olmasını da garip buldum. Sanki bir hedef, bir kurban ya da hayatta kalan biri olarak hiç var olmamış gibiydi. Bunun nedeni onlara gerçek gücü veren kadınları çok az düşünmeleri miydi? Yoksa dünyanın sonunu getirene kadar onu saklı ve sessiz tutmayı mı umuyorlardı?

Yaşadığım şok hızla öfkeye dönüştü.

"Lütfen bana onları mahvedeceğimizi söyle," dedim.

Zahariev bana baktı ve bu kadar sakin görünmesi beni biraz tedirgin etti ama bunun nedeni sınırlarının zorlandığını biliyor olmamdı. Bu adamlar bir canavarı uyandırmışlardı.

Yumuşak bir yarım gülümsemeyle cevap verdi. "Evet, küçük aşkım. Onları mahvedeceğiz."

Zahariev

Tüm bu zaman boyunca, kendim için endişelenmem gerekirken Lilith'in öz kontrolünü sorguladım. Eğer o benimle olmasaydı, o lanet evdeki her erkeği öldürürdüm.

Yirmi Birinci Bölüm

"Sevişmek ister misin?" diye sordum.

Zahariev park etmişti. Henüz cipten ayrılmamıştık ama eve dönüş yolculuğu beni giderek daha fazla germiştir.

"Her zaman sevişmek isterim," dedi kontağı kapatırken. "Önce içeri girmek ister misin?"

"Seçici değilim," dedim. "Söz verdiğin gibi beni arka koltukta sikebilir ve bana dokuz orgazm yaşatabilirsin."

"Bu senin fantezilerinden biri mi?" diye sordu.

Omuz silktim. Bacaklarım zıplıyordu. "Kulağa ateşli geliyor."

Durdu, bana baktı ve sonra arabadan indi. Önce içeri girdiğini sandım ama sonra arka kapıyı açtı ve koltuğa kaydı.

Sırıttım ve arkaya tırmanıp üzerine çıktım. Ben arkama yaslanıp gömleğimi çıkarmadan önce ağızlarımız çarpıştı. Zahariev bunu göğüslerimi sıkmak için bir fırsat olarak değerlendirdi.

"Tanrım, çok ateşlisin," dedi, ağzını bir göğsümün üzerine kapatmadan önce göğsümü öpmek için öne eğildi. Başını kavradım, sonra parmaklarımın saçlarında gezinmesine izin verdim. Diğerine geçti, dili tenimin üzerinde dünüyordu.

"Buna ihtiyacım var," diye fısıldadım, yanına oturmak için çekildim. "O zaman nereye gidiyorsun?"

"Soyunmaya," dedim kot pantolonumdan sıyrılarak.

Zahariev de beni takip ederek gömleğini ve pantolonunu çıkardı. Tekrar üzerine oturup onu yukarı aşağı pompalarken sikine uzandım. Pürüzsüz ve sıcaktı ve her ne kadar tadına bakmak istesem de içimde olmasını daha çok istiyordum.

Onu bacaklarımın arasına yerleştirdim ve sikinin üzerine oturdum. Vücudum hala sıkıyken ve yaptığı her hareketin farkındayken ilk itme hissini sevdim.

Zahariev inledi, elleri sırtımı yumuşatıyordu.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyor," dedim, başımı arkaya eğerek, ellerim Zahariev'in omuzlarında. "Beni daha önce becermeni sağlamalıydım."

Ağırlaşmış gözlerle bana baktı, elleri kaburgalarımda geziniyordu. İçimdeyken yüzünde beliren o tembel ifadeye bayılıyordum. Nadiren bu kadar rahat olurdu. Bu ikimiz için de iyi bir şeydi.

"Seni asla bana siktirmek zorunda *kalmayacaksın*," dedi.

"Öyle mi?" Daha yakına eğilip kollarımı boynuna doladım. Hareket ettiğimde meme uçlarımın vücudunu sıyırması hoşuma gidiyordu. Onu öptüm, dilimi tatlı tatlı ağzına götürdüm. Yavaş ve şehvetliydi ama midemde bir sıcaklık oluştuğunu hissedebiliyordum.

"Çok sıcak," diye fısıldadım, saçlarımı toplamak için geri çektim, bir tarafa doğru hareket ettirdim. "Çok ateşli."

Zahariev koltukta aşağı doğru kaydı ve ellerini kollarıma götürdü.

"Arkana yaslan," dedi. Sesi sessiz bir komut gibiydi.

Beni sertleştiren o yumuşak kenardı. Ona duyduğum arzu keskinleşti, içimi bir bıçak gibi kesti. Onunla dövüşmek mi yoksa ona boyun eğmek mi istediğime karar veremiyordum. Her iki durumda da, daha önce hiç olmadığı gibi becerilmek üzere olduğumu biliyordum.

Her şeyden çok merakla itaat ettim, sırtımı sürücü koltuğuna yasladım, ellerim dizlerinin üzerindeydi. Hâlâ birleşmiştik ve

pozisyon beni nefessiz bıraktı.

"Böyle mi?" diye sordum.

"Evet," dedi, bir elini karnımın üzerinden göğüslerime doğru kaydırarak. "Sadece lanet bir rüya."

Beni keşfetmesi birkaç saniye sürdü ve bu bana ibadet gibi geldi. Bunu yaparken değişmiş gibi görünmesi hoşuma gitti, gözleri biraz daha açıldı, beni ürperten bir yoğunlukla karardı.

Tanrım, bu çok iyi olacaktı.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibiydi, çünkü o anda bakışları benimkilere kaydı.

"Nasıl istersin, küçük aşkım?" diye sordu. "Yavaş mı? Hızlı mı? İkisinin arasında bir yerde mi?"

Başparmağı klitorisime yakındı ve o konuşurken her seçeneği gerçek zamanlı olarak bana gösterdi. Dokunuşu iyi hissettirdi, ama gösteri her şeyi çok daha sıcak hale getirdi. Vücudum çoktan gerilmeye başlamıştı.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Umurumda değil. Sadece durma."

Durmadı ve ben de arkama uzanıp koltuk başlığını kavradım. Vücudumu serbest bırakması için ikna ederken tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bu açıda aşağı yukarı hareket etmek çok zordu, bu yüzden onun yerine ona karşı sallandım.

İçimdeki baskı arttıkça fısıldıyor ve sızlanıyordum. Bunun nasıl bir his olduğunu kelimelere dökmek zordu. Sadece çok *iyiydi*. İçimdeki her şey tek bir an için sıkıca kenetlenene ve sonra titreyen sıcaklık dalgaları halinde serbest kalana kadar beni çalıştırdı. Tüm bunlar olurken hiç ses çıkarmadım. Çıkaramadım, her bir felç edici zevk dalgası tarafından tüketildim.

Aşağı indiğimde, içimdeki her şey sıvılaşmış gibiydi. Gözlerim çok ağırdı. Uyumak istiyordum.

"Bacaklar yukarı," dedi Zahariev. Sesi yine sessiz ve talepkârdı.

Bu beni uyandırdı ve ayaklarımı onun omuzlarına koydum. Elleri uyluklarımda gezindi ve baldırlarımın iç kısmında öpücükler bıraktı.

"İyi hissediyor musun?" diye

sordu. "Evet," dedim. "Sen?"

"Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum," dedi kalçalarımı kavrayarak. Pozisyonumuzdan dolayı tam olarak içeride değildi, bu yüzden beni kendisine doğru çektiğinde, sadece doğru yere çarpan en ufak bir hareket oldu.

Nefesim kesildi ve kollarını tuttum, ayaklarım omuzlarının üzerinde dururken koltuğa doğru bastırdım. Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım, ama lanet olsun, bu *enfesti*. İşe yarayan bir ritim bulmam biraz zaman aldı, Zahariev'in en ufak bir hareketle teşvik ettiği bir ritim.

"Aman Tanrım," diye homurdandım, yüz ifadem çaresiz ve muhtemelen hiç de çekici olmayan bir şeye dönüşmüştü, ama *kahretsin*. Hıçkıra hıçkıra ağladım. "Çok iyi hissettiriyor."

Zahariev parmaklarını yaladı ve ben boşalana kadar klitorisimi ovdu. Bu sefer çığlık attım, içime doğru kıvrıldım, dizlerimi birbirine bastırdım. Zahariev'e tutundum, tırnaklarım derisini kazıyordu. Vücudum bu zevki işlerken hiçbir şey yapamıyordum. Elektrik çarpması gibiydi ama olabilecek en erotik şekilde.

Kendimden geçmişim. Nasıl ayağa kalktığımı bilmiyordum ama bir sonraki bildiğim şey, Zahariev'in ağzının benimkinin üzerinde olduğuydu. Beni sıkıca kavrayarak çekmeden önce sertçe öptü. Saçlarının uçları ıslaktı ve yüzüne düşüyordu. Vücudu parlıyordu. Onu yalamak istedim ama kontrol tamamen ondaydı. Bir eli saçlarımda dolanırken, diğeri bacaklarımın arasından kayarak beni tekrar serbest bıraktı.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ve yine.

Ona doğru düştüm, hırıltılı bir şekilde nefes nefese kalmıştım.

Lanet olsun, yorulmuştım. Zahariev'in elleri sırtımdan kıcıma doğru inerek beni kaldırdı ve tekrar sikine doğru kaydıldı.

"Nasıl olur da boşalmazsın?" diye sordum.

Güldü. Daha önce çıkardığını hiç duymadığım sevimli, eğlendirici bir sestı. Buna bayıldım ve boynunu emerek onu ödüllendirdim.

İnledi ve kalçalarını kaldırarak içime doğru sürtündü.

"Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun," dedi kollarını belime dolayarak.

Burnumu onunkine değdırdim, dudaklarımda yavaş bir gülümseme

kıvrıldı. "Ne?" diye sordu sırtarak.

"Gelmek istiyor musun?" diye sordum.

"Çok fena," dedi ve beni öptü. "Nereye istiyorsun?"

Pozisyonumu biraz değıştirip dizlerimin üzerine çökerken soruyu düşünüyormuş gibi yaptım, bu aynı zamanda Zahariev'in aletini yukarı kaydırmak anlamına geliyordu. Ürperdim. şu anda o kadar hassastım ki hapsırsam muhtemelen orgazm olurdum.

"İçime gel," dedim. İlkel bir parçam onun içimden damladığını hissetmek istiyordu. "Beni nasıl istiyorsun?"

Gülüşü sessiz ve boğuktu. Göğsümü öptü ve beni sırtüstü yatırmadan önce sıkıca tuttu. "Tam olarak böyle."

Kıkırdadım. Elimde değildi. Vücudumun kontrolünü ele geçirip beni daha önce hiç deneyimlemediğim pozisyonlara soktuktan sonra seks maratonumuzu misyoner pozisyonuyla bitirmek istiyordu.

"Emin misin? Oldukça heyecansız görünüyor," dedim.

"Yorgunsun," dedi. "Ve bu uzun sürmeyecek."

Beni yavaş ve derin öperken, dizlerimi bükerek vücudunu çerçevelerken bile gülümsedim. İçime çabucak gireceğini düşünmüştüm ama onun yerine, sanki onun için yeniden yeniymişim gibi keşfetmek için zaman ayırdı.

"Bunun çabucak biteceğini söylediğini sanıyordum," dedim.

Şikayet etmiyordum, sadece takılıyordum. Onun altında ve değerlendirici bakışları altında olduğum yerden memnundum.

Daha önce hiç kimsenin dünyasının merkezi olmamıştım, her zaman daha çok rahatsızlık veren biriydim. Zahariev'in de aynı şeye inandığını düşünürdüm ama artık gerçeği biliyordum. Benimle mecburiyetten ya da babama iyilik olsun diye ilgilenmemişti. Benimle ilgilenmişti çünkü ben onun tüm evreniydim.

Bu gerçek son iki yıldır yaptıklarına daha derin bir anlam katıyordu ve ben bunu göremediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Zahariev karnıma bir öpücük kondurduktan sonra durakladı. "Sorun ne?" diye sordu.

Gözlerim yanıyordu ve boğazımda biriken kalınlığı yutmaya çalıştım. Başımı salladım.

"Seni daha yeni gördüğüm için üzgünüm," dedim.

Üzerime doğru uzanırken bakışları sabitti. "Özür dileme küçük aşkım," dedi. "Senin için görünmez kalabilirdim ve sana olan bağlılığım değişmezdi."

Yüzünü ellerimin arasında tuttum ve onu kendime çektim. Öpüştük ve sonra Zahariev topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, nemli saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve kalçalarımı kavrayıp içime girdi. Sırtım bu mutluluk verici istila karşısında kamburlaştı.

Gayretli ve odaklanmıştı, içime girerken ağzı ve kaşları birbirine çarpıyordu. Bir ya da iki kez dışarı kaydı ve her ikisinde de parmaklarını sıcaklığında sürükledi ve klitorisimi ovma için bu ıslaklığı kullandı.

Zevkini seslendirmeye başladığında yakın olduğunu biliyordum. İçimi titreten derin ve tatmin edici bir iniltiydi. Karnım sıkıştı ve beni uçurumun kenarına itti. Ben boşalırken, Zahariev bana doğru alçaldı ve

Bir kolunu altıma soktu, diğeri de kapıya çarpmamı engellemek için başımın üstüne bastırdı ki aniden kapıya dayandığımı fark ettim.

Son birkaç hamle daha yaptı ve boşaldığında nefesi kesilmişti, her nefes verişinde hırıliyordu. Titreyerek ona sarıldım. Üşüdüğüm için değildi. Aslında arabanın içi o kadar sıcaktı ki vücudumda bir gram bile su kalmadığından emindim. Zahariev beni artçı şok boyunca taşıdı, sanki bir saattir seks yapmıyormuşuz gibi öptü, yaladı ve alay etti. Durgun ve hoştu ve bitmesini istemesem de gerçekten içecek bir şeye ve belki bir pizzaya ihtiyacım vardı.

Zahariev kıkırdadı, ayağa kalkıp beni de yanına almadan önce alnımdan öptü. Başım dönüyordu ve bunu durdurmak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim ve sonra kaşlarımı çattım. "Neyin var?"

"Bir şey yok. Sadece elimi ıslak bir şeyin içine soktum."

Zahariev kıkırdadı. "Seni kaç kez boşalttığımı d ü ş ü n ü r s e k , muhtemelen senindir."

Utanmamış olmama rağmen kızardım. Daha çok anısından, bana verdiği o derin, enfes zevkten.

"Bir eksikle geldin," dedim. "Ama sekiz de fena sayılmaz."

Bana baktı, hiç eğlenmemişti.

"Sen tam bir veletsin," dedi. "Hoşuna gidiyor," dedim.

"Hoşuma gidiyor," diye onayladı, çenemi kavradı ve beni kendine çekti. "Ama bir dahaki sefere seni sevmediğim gibi becereceğim."

Dudaklarımı yaladım. Ham ve serttiler ve bana çölde yaptığım hac yolculuğunu hatırlatıyorlardı. Zihnimin bu anıyı neden ortaya çıkardığını bilmiyordum ama ben Zahariev'e odaklanmışken bile aklımda kalmıştı.

"Söz mü?" diye sordum.

Zahariev sırtıttı ve başparmağı tenimde hafifçe gezinirken tutuşu azaldı. Baskınlığını şefkatle yumuşatması hoşuma gitmişti.

İkisine de ihtiyacım vardı.

"Evet, küçük aşkım," dedi. "Şimdiye kadar verdiğim en kolay evet."

Giyindik ve içeri girdik, buzdolabını yağmalamak için mutfakta durduk. Zahariev'in dondurulmuş bile olsa pizzası yoktu ama peyniri vardı, onu da mutlulukla mideye indirdim.

İki bardak su içtim ve üçüncüsünü yatak odasına taşıdım.

Birlikte duş aldık ve birbirimizi yıkadık. Zahariev göğüslerime özel bir ilgi gösterdi, meme uçlarıma neredeyse acı verici bir şekilde zirveye ulaşana kadar masaj yaptı. İşini bitirdiğinde aleti dikleşmişti ve ben şehvet dalgalarıyla savaşıyordum.

Seks sırasında bir kereden fazla orgazm olmayabilirdi ama kendini çabuk toparlıyordu.

"Sevişmek ister misin?" diye sordum.

Zahariev güldü, spreynin içine geri adım atarken gözlerini kapattı. Suyun vücudundan aşağı damlamasını seyretmeye bayılıyordum. Muhteşemdi.

"Arabadan ayrılırken verdiğim sözü göz önüne alırsak, sanırım en iyisi biraz ara vermek."

"Bununla başa çıkabilirim," dedim.

Saçlarını geriye doğru taramak için ellerini başının üzerinde gezdirdi. Bakışları araştırmacı ve biraz da öfkeliydi.

"Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?"

"Neden yalan söyleyeyim ki?" diye sordum.

"İstedğini elde etmek için," dedi.

Bakışlarım daldı. Aleti tam anlamıyla beni gösteriyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "İstedığının bu olmadığına emin misin?"

"Sana söyledim," dedi. "Her zaman sevişmek isterim, ama biz sertleştik, küçük aşkım."

"Zahariev, eğer senden beni tekrar becermeni istiyorsam, biz sertleşmedik. *Yeterince*," dedim.

Bakışları karardı. Yaptığı işi eleştirme tarzımdan hoşlandığını sanmıyordum.

"Kurulanın ve beni yatak odasında bekleyin," dedi. "Özel bir isteğin var mı?" diye sordum.

"Seni istediğim yere koyacağım," dedi. "Sadece git."

Duştan çıktım ve havluyla kurulandım, saçlarım hâlâ sırtımdan aşağı soğuk bir şekilde damlayacak kadar ıslaktı. Zahariev kısa bir süre sonra odaya girdi, kapının hemen dışında durdu, gözleri aç bir şekilde vücudumu izliyordu. Birden yüzümün ötesine bakmasını sağlayamadığım bir zamanı hatırladım.

"Eğer çok fazlaysa, söyle bana," dedi.

Her zaman bir çıkış yolu sunmasını takdir ediyordum. Her şeyin üstesinden gelebileceğimi düşünüyordum ama yanılıyor da olabilirdim.

Ben başımı salladıktan sonra yaklaştı ve çenemi kavradı, parmağını dudaklarıma bastırdı.

"Em," dedi ve ben de onu ağızıma aldım. Yaklaştı ve sessizce konuştu. "Ağızını o kadar sert sikeceğim ki, sana *yeterince* vermediğimi söylemeden önce sonsuza dek iki kez düşüneceksin."

Vücudumdaki tüm kan klitorisime doğru aktı.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi ve beni serbest bıraktı.

Önce birine, sonra diğerine alçaldım, sırtım dik ve gözlerim sikinin tabanıyla aynı hizadaydı. Taşakları ağırdı ve onları ağızıma alırsam nasıl bir ses çıkaracağını merak ediyordum.

Zahariev'in parmakları saçlarımı avucunda toplayana kadar karıştırdı. Serbest eliyle sikini açık ağızıma doğru yönlendirdi. Dudaklarımın üzerinde sürüklediğı ucundan kalın bir prekum damlası sızdı. Boğazımın arkasından bir ses çıkardım, tüm bunların erotizminin tadını çıkarıyordum.

Bu çok ateşliydi.

"Em beni, küçük aşkım," dedi.

Ona uzanırken ağızım sulanıyordu. Oynamama izin verdiği için mutluydum, çünkü onu inletmenin verdiği zevki gerçekten seviyordum. Bu beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde heyecanlandırıyordu. Dilimin her kıvrımı farklı, daha derin bir ses çıkarıyordu ve bu beni çılgına çeviriyordu.

Taşaklarını yalarken ona baktım ve birini ağızıma aldım, sonra diğerini. Elleri saçlarımdaydı ve beni izledi, sonra başını geriye eğdi, vücudu gergin ve parlıyordu. Neredeyse ağızımı sikmek niyetini unuttuğunu sanıyordum, ama onu bırakıp sikini tekrar öpmeye başladığımda, başımı iki eliyle kavradı ve kısık bir hırıltı çıkardı.

"Kahretsin, bunu zorlaştırıyorsun," dedi.

Sırıttım. "Sana aşağı inmeyi sevdiğimi söylemiştim."

"Eğer bu bir günah olmasaydı, sen lanet olası bir aziz olurdun," dedi.

Oral seks için azizlik olasılığını ima etmek bile muhtemelen küfürdü, ama saygıyı kabul ederdim.

Kısa bir aradan sonra tekrar başlamama izin verdi, ama bu sefer gerçekten sözünü tuttu ve ağızıma soktu. Gözlerim yaşardı. Derin boğaz benim uzmanlık alanım değildi ama geçmişte buna katlanmışım. Zahariev ile durum farklıydı. Bunu yaparkenki görüntüsü hoşuma gitmişti, odaklanmış ama yine de aklını kaçırmış gibiydi. Şu anda onun zevki için bir araç olabilirdim.

Boğazımın arkasına vurduğunda öğürdüm ama beni orada tutarken nefes aldım. Ağızımdan çektiğinde nefesim kesilmişti ama istekliydim.

Beni ayağa kaldırdı ve yatağa itti.

"Yuvarlan," dedi ve ben de karnıma doğru hareket ettim. Kalçalarımı çekerek beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Sonra tenimi emerken dişleri kıcıımı sıyırdı ve nefesim kesildi, sırtım kamburlaştı. Aynı şeyi diğer tarafa da yaparken omzumun üzerinden ona baktım ve sonra her iki yanağımı da sıkarak kıcıımın ne kadar harika olduğuna dair bir dizi küfür mırıldandım.

Oldukça düz olduğunu düşündüğüm için bunu takdir ettim.

Zahariev elini bacaklarımın arasında gezdirdi ve ürperdim. Islaktım ama aynı zamanda hassastım, daha önce şişmişim ama yavaşlamak zorunda kalsak bile bunu deneyecektim.

Bacaklarımı biraz daha araladı ve sonra sikinin tepesinin dürttüğünü hissettim. Eğildi ve omurgamın üst kısmını öptü.

"İyi misin, küçük aşkım?" diye sordu. "Her zamankinden daha iyi," diye fısıldadım.

Doğruldu, avuç içi sırtımı yumuşattı. Sonra beni kavradı ve içime girdi. Kendimi şiddetli bir hamleye hazırlamıştım ama Zahariev vücudumdaki gerginliği hissetmiş olmalıydı çünkü yavaş başladı, ben gevşedikçe hızını artırdı. Çok geçmeden ağrının farkında bile değildim, beni ele alışından düşünemeyecek kadar tahrik olmuşum.

Ben yatağa yaslanana kadar sert, ritmik itişler ve yavaş, şehvetli bir sürtünme arasında gidip geldi. Sükûnet gerekliydi çünkü içime girdiğinde nefes almakta zorlanıyordum. Sadece dayandım ve ağzımdan çıkan sesleri bastırmak için yüzümü yatağa gömdüm.

Yine de duvara çarpan yatak için fazla bir şey yapamadık. Çok geçmeden yan odadan yüksek bir patlama sesi geldi.

"Kesin şunu!" Cassius bağırırdı.

Kahkahalara boğulduk ve sonra Zahariev yan tarafına dönmeden önce bana doğru düştü. Sırtımı göğsüne dayamıştım, siki ıslaktı ama hâlâ sertti.

"Evin diğer tarafına taşınacağını sanıyordum," dedi Zahariev nefes nefese.

"Ahmak," dedim dirsek atarak. "O konuşma sırasında uyuduğunu sanıyordum. Yardımına ihtiyacım olabilirdi!"

"Kardeşimle seks hayatım hakkında asla isteyerek konuşmam," dedi Zahariev.

"Ama onunkinin yanındaki odada sevişeceksin, öyle mi?"

diye sordum. "Gürültücü olman benim suçum değil," dedi.

"Ciddi misin sen?" Ona bakmak için boynumu bükerek sordum. "*Senin* değil hata mı?"

İyice eğlenmiş bir halde kıkırdadı. Bir elini yüzümün yan tarafına koydu ve beni öptü.

"İstersen övgüyü ben alayım," dedi. "Ama bence sen de gerçekten çok hassassın. Birini boşaltmak hiç bu kadar kolay olmamıştı."

İçimi çektim. "Ve yine de beni dokuz kez boşaltmayı başaramadın." "Lanet olası velet," diye mırıldandı.

Öpüşürken kahkahalarımız nefes nefese kalıyordu ve bir noktada Zahariev tekrar içime girdi. Kolay ama kasıtlı bir hızda hareket ediyor, parmakları klitorisimin etrafında dönüyordu. Bedenim daha yavaş tepki veriyordu ama gelgit yükseliyordu, her dalga beni bir öncekinden biraz daha yükseğe çıkarıyordu.

Hissettiklerim tutarlı hale geldiğinde boşalabileceğimi anladım ve dirseğimin üzerine kalkıp Zahariev'in boynunun arkasını kavradım.

"Daha hızlı," diye fısıldadım.

Zahariev'in gözleri benimkilerden ayrılmadı ama hızı arttıkça ağzı sıkılaştı.

"Evet," diye sızlandım. "Evet, evet, evet."

Tüm vücudum karıncalanma hissi veren bir sıcaklıkla doldu. Zahariev çekildi, karnımın alt kısmına hızla boşalana kadar elini sikinde yukarı ve aşağı pompaladı.

Gözlerimi kapattım ve nefesimi tutmaya çalıştım.

"Tekrar düşünmeliyiz," dedim ama beynimi vücudumun tek bir parçasını bile hareket ettirmeye ikna edebileceğimden emin değildim.

Zahariev'in cevabı kolunu belime dolamak oldu. Ona öylesine sımsıkı sarılmıştım ve o da öylesine sıcaktı ki, uyuşuk bir uykuya daldım.

Yanan ama ateş olmayan şeye doğru şiddetli bir açıyla spiral çizerek alçalmaya başladım. Sessiz olmasına rağmen, enerjisi çılgılık atıyordu. İçime dolanmıştı, geriniyor ve geriniyor ama kümelenmiş şeklini değiştiremiyordu.

Son dönüş beni ona getirdi; garip bir sıvıyla dolu, birbirine dolanmış köklerden oluşan bir leğene. Bu maddeyi tarif etmek zordu, kurşuna benziyordu ama yanardönerdi. Parıltısı neredeyse görülemeyecek kadar soluktu. Bazıları buna dünyanın kalbi, bazıları günahın kökü diyordu ama aslında bu çok eski bir büyü türüydü. Binlerce yıldır buradaydı ve bu süre içinde saflığını yitirmiş, artık amacına hizmet edemez hale gelmişti.

Bu benim görevimdi, onu temizlemek.

Adağımı hatırladım, yılanın derisini. Bileğimden çıkarıp leğene koydum ve yavaşça yüzeyin altında kaybolmasını izledim.

Sonra ellerimi sıvının içine daldırdım ve yudumladım.

Tadının ya da maddenin mideme nasıl yerleştiğinin farkında değildim, çünkü dilime dokunur dokunmaz kör edici bir ışık görüşümü doldurdu. Hava açıldıkça bir şeyler gördüm; geçmişin, bugünün ve geleceğin anlık görüntülerini. Orada

altınla bezenmiş, parlak bir auraya bürünmüş devlerdi. Hipnotize ediciydi ve sanki biri zihnimi dürtüyor, içeri girmeye çalışıyormuş gibi hissettim, ama direndim ve farklı bir şeyin yaklaştığını hissettim, sadece hissedebildiğim bir varlık, ama konuştu ve ateş ve dövme hakkında bilgi verdi.

Savaş şiddetlendi ve kanlıydı.

Gözlerimi kırptım ve ışık biraz daha karardı. Önümdeki görüntü daha netti.

Yedinci Kapı'nın kapılarını gördüm. Yüzeye kazınmış eski bir yazı vardı. Dili bilmediğim için kelimeleri okuyamadım ama bunun bir büyü olduğunu biliyordum. Büyü, leğendeki sıvı gibi hissediliyor ve mor bir ışıkla parlıyordu. Tek istisna kapının çatladığı yerdı. Büyünün bozulduğu yer orasıydı.

Parmaklarımla yarıkların izini sürerek uzandığımda titredim ama kenarlar pürüzlüydü ve parmağımı kesti. Elimi hızla çektim ama artık çok geçti. Kanımı geride bırakmıştım.

Kapı titremeye başladı, sanki biri diğer taraftan ona vuruyormuş gibi. Çatlaklar derinleşti ve içlerinden kalın, pembemsi bir madde sızarak yere damladı.

Bir şekilde adını biliyordum.

Melam deniyordu.

Elohim'in büyüsydü. Tanrıların büyüsy.

Birdenbire, bu yolculuğu yaptığım diğer zamanlardan çok daha fazla kendimin farkına vardım. Artık sadece hacca giden bir kadın değildim. Aynı zamanda Lilith'tim ve öfkeliydim.

Çılgılık atıp dizlerimin üzerine çöktüğümde, kalbimi ikiye bölen iblis Melam'ı deşerken parmaklarım yanarken öfkem bana sihir gibi geldi.

Gözlerimi açtığımda parmaklarım zonkluyordu, kirpiklerim gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Ellerimi kaldırıp önden ve arkadan inceledim ama ibislere dokunduğuma dair hiçbir iz yoktu, tırnaklarımın altında hiçbir şey yoktu ve derimde yanık yoktu. Bir kez olsun rüyamın gerçek olmasını diledim. O lanet ibisleri parçalamak için her şeyimi verirdim.

Doğruldu ve bacaklarımı yatağın kenarına attım. Dün gece masaya koyduğum bir bardak suyu yudumladım ve vücudum gülünç derecede ağrıyor olsa da kendimi biraz daha uyanık hissettim.

Umarım bu gece kimseyle dövüşmem gerekmezdi ama Saira beni Yılan Tarikatı'na götüreceği için bu ihtimali de göz ardı edemezdim. Gerçekten anlamadığım bir büyü türüne yakınlık duyan bu kadınlarla tanışmaktan korkuyordum. Onların büyülerine karşı kendimi savunabilecek miydim? İçlerinden biri beni cezbetmediği sürece gücümün hiçbir değeri yoktu.

Kalkıp sıcak bir duş aldım, giyindim ve Zahariev'i aramaya koyuldum.

Onu dışarıda, verandasının taş duvarına yaslanmış sigara içerken buldum. Yalnızdı ve üzerinde bir çift siyah eşofman vardı. Biraz solgun görünüyordu ama bunun boynunda bıraktığım morlukların çok koyu olmasından kaynaklandığını düşündüm.

Tam ben ona katılırken bir duman üfledi. "Günaydın, küçük aşkım," dedi.

Ona yaslandım ve bir kolunu bana dolayarak elini kığımın kıvrımına koyarken başımın üstünü öptü.

"Nasıl uyudun?" diye sordu.

"Kötü rüyalar gördüm," dedim titreyerek.

"Özellikle bir şey hakkında mı?" dedi.

"İblisler hakkında," dedim, durup ona bakarak. "Sanırım nereden geldiklerini biliyorum."

Zahariev bakışlarıma karşılık verdi, açıklamamı bekliyordu ama birdenbire sadece rüyamda gördüğüm bir şeyi ona gerçekmiş gibi anlatmanın gülünç olduğunu hissettim.

"Adem'in Oğulları'ndayken Abel bana kapıların zayıfladığından bahsetmişti. İnsanların havanın sertleşmesinin, insanların hastalanmasının ve şiddete başvurmalarının nedeninin bu olduğunu düşündüklerini söyledi. Bu konuda pek bir şey düşünmedim ama dün gece rüyamda kapılarda çatlaklar olduğunu gördüm. Taşa kazınmış bir tür büyüü bozmuşlar. İblisler bu şekilde içeri giriyor. Ve onlar gerçekten iblis değiller."

Ağzının köşesi hafifçe kalktı. "Söylemiyor musun?"

Gözlerimi devirdim. "Oldukça doğru bir isim," dedim uzaklaşarak. "O şerefsizlerin bir fareyi ele geçirmelerini izledim."

Sigarasından bir nefes çekti ve "Peki ne bunlar?" diye sordu.

"Sanırım Yılan Tarikatı'nın değerli tanrıları sihirlerini dünyamıza gönderiyorlar," dedim, duraksadım, rüyamı daha fazla hatırladıkça kaşlarım düştü. "Onları gördüm, tanrıları, ama ikiden fazla vardı. Temelde bir dev ırkıydılar. Etraflarında istedikleri zaman çağırabildikleri bir aura vardı ve ben hipnotize olmuş gibi hissedene kadar parlıyordu, sanki zihnimin içindeymişler gibi. İblislerden çok da farklı değil."

Zahariev sessizdi, düşünüyordu. Sigarasından son bir nefes çektikten sonra onu taşa doğru söndürdü.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedim. "Onların tanrıları Esther'i öldürdü. En iyi arkadaşımın katillerini serbest bırakmaya niyetim yok."

Gerçi bu fikre hiçbir zaman sıcak bakmamıştım zaten.

Zahariev, "Amaçlarını tamamen reddederek başlamanız gerektiğinden emin değilim," dedi.

Ona ters ters baktım. "Sen de kapıların açılmasını istemiyorsun."

"Hayır, ama Tarikat'ın hâlâ üç bıçağı var," dedi. "Ya da öyle olduğunu iddia ediyorlar. Bu lanet kılıcı dövmek için herhangi bir şansımız olmasını istiyorsak onları nerede tuttuklarını bilmemiz gerekecek."

"Sence riske girmeli miyiz?" Kılıç olmadan bu iblisleri öldürmek çok daha zor olacaktı. "Kılıcı dövmek sadece ailelerin onu ele geçirmesini kolaylaştırır."

"Onu sonsuza dek saklayacağımızı söylemiyorum," dedi. "Ama stratejik olmak zorundayız. Aileleri kandırabilirim. Onlar bunu biliyor. Bu yüzden beni bir selle öldürmeyi umuyorlar."

Haklı olduğunu biliyordum ama ailelerin istedikleri kılıcın bizde olduğunu bilseler planlarından vazgeçip vazgeçmeyeceklerini merak ediyordum, ama olaylarla geldikleri gibi başa çıkmak zorunda kalacağımızı tahmin ediyordum. Şu anda ileriye doğru atılıyorduk.

"Geçitteki çatlakları kapatamazsak kılıcın bir önemi kalmayacak," dedim. "İblisler gelmeye devam edecek."

Zahariev elini ağzına götürerek başka tarafa baktı.

"Kapıları ilk etapta zayıflatan şeyin ne olduğunu merak ediyorum," dedi. "Abel'in buna bir cevabı var mı?"

"Hayır," dedim. "Bana anlattığı her şey kulak misafiri olduğu şeylerdi. Bence bu Yılan Tarikatı için bir soru. Saira'nın kapısına da kapıdakilerle aynı işaretler kazınmıştı."

Rünlerin, İhtişam Kitabı'nın söylediği gibi kapıları mühürlemek için yazıldığını, ancak bozulmuş olduklarını varsaydım.

"Lisk'in çalışma odasından aldığın kitaptan daha fazla okudun mu?"

"Henüz değil," dedim. "Biraz dikkatim dağıldı ama bugün sonuna kadar okuyacağım."

Rüyalarımda gördüklerim ve günlükte şimdiye kadar okuduklarım arasında Saira'nın gerçekten de kapının ardındaki varlıklarla konuştuğuna inanmaya başlamıştım ama onlara tanrı demektedir tereddüt ediyordum.

"Doğru," dedi, ancak alt dudağını kemirirken dalgın görünüyordu.

"Biz derken, benimle gelmeyi planladığın için mi?"

Bakışları benimkilere kaydı. "Yalnız gitmiyorsun. Bu insanları tanımıyoruz. Ya Yılan Tarikatı gerçek bile değilse? Saira kilise için çalışan ve kılıcı geri almaya çalışan biri olabilir."

Şüphesini anlıyordum ama o kadar da emin değildim. Hayatımda pek çok gayretli insan görmüştüm ve Saira samimi görünüyordu.

"Ya da çok gerçekler ve sen bunu doğrulama şansımızı mahvedeceksin?" Dedim.

Az önce amacının yedi bıçağın da yerini tespit etmek olduğunu söylememiş miydi? Eğer Tarikat'ın güvenini daha işin başında kaybedersem, mahvolurduk.

"Ne kadar yetenekli olursan ol, seni bilinmeyene tek başına göndermeyeceğim," dedi.

"Yalnız gitmek istediğimi söylemiyorum," dedim. "Ama sen yanımdayken Saira'ya doğru yürürsem, muhtemelen beni Tarikat'a götürmeye bile çalışmayacaktır."

"Bir yolunu bulurum," dedi. "Seni takip ederim ya da konuşmalarını dinleyebilmek için bir şeyler ayarlarım."

İkincisinin işe yarayacağından pek emin değildim. İblisler elektrik şebekesini aşırı yüklediğinden beri hiçbir teknolojimiz eskisi gibi değildi. En azından Ninova'da, başlangıçta pek de iyi sayılmazdı.

Bir süre sessiz kaldık ve Zahariev bir sigara daha yaktı.

"Aileler konusunda ne yapacağınıza karar verdiniz mi?" diye sordum.

Başparmağıyla alnını kaşıyarak bir duman çıkardı. "Şu anda beni sırtımdan bıçaklamamışlar gibi davranacağım."

"Hiram için savaşa girmeye karar verirlerse bunu yapabilir misin?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Sadece bir ültimatım vereceğim. Tabii bunun için savaşmamı istemiyorsan."

"Ültimeatom nedir?"

Bir nefes daha çekerken bakışlarımı tuttu. Bu adam lanet bir yük treni gibi sigara içiyordu.

"Onlar alabilir," dedi. "Ben sana sahip olduğum sürece. Tabii sen de kabul edersen."

Ona bakarken gülümsememek için dudaklarımı yaladım, ancak teklifi kalbimin patlayacakmış gibi hissetmesine neden oldu.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye sordum.

"Sanırım oldukça ikna edici olabilirim," dedi. "Beni daha sonra öldürmeyi planladıklarını bildikleri için şimdilik istediğimi vereceklerini düşünüyorum."

Konuşmamızın ürkütücü temasına rağmen sesi çok rahat geliyordu. Rahatlığının kendine güveninden mi yoksa ölmekten korkmadığından mı kaynaklandığını merak ettim. Umarım birincisiydi, çünkü onu kaybetmeyi kaldıramazdım.

"Bu ne anlama geliyor? Senin olmak mı?" diye sordum.

Yumuşakça gülümsedi. "Sen ne istersen," dedi. "Her zaman burada, senin gölgede olacağım. Senin özgürlüğünden korkmuyorum."

Bakışlarını tuttum ve aramızdaki boşluğu kapattım.

"Seni her zaman Hiram'a tercih ederim," dedim. Ellerimi göğsünde gezdirdim ve kollarımı boynuna doladım. Sigarasını fırlattı ve beni kendine çekti. "Sadece bana ölmeyeceğine söz ver."

Sessizce güldü, gözlerini dudaklarıma dikmişti. "Bunu planlamıyordum," dedi.

Sonra beni öptü.

Zahariev

Cipimin arka kapısını açtığımda, alabildiğim tek koku bayat seks kokusuydu. Hoş bir koku değildi, bu yüzden herkes bir akşam gözetleme için içeri doluşmadan önce temizlemenin en iyisi olduğuna karar vermiştim.

"Burada ne yapıyorsun?" Cassius sordu.

Cipten inmeye çalışırken başımı çarptım ve tısladım.

"Kahretsin," dedim, dişlerimi sıkarak cevap vermeden önce o noktayı ovuştururken acıya karşı gözlerimi kısıarak. "Temizlik."

"Temizlik mi?"

"Sormazsan daha iyi olur," dedim.

Ne söylediğimi anlaması bir anını aldı.

"Olamaz," dedi. "Siktir et onu. Ben pompalıyı ararım. Senin vücut sıvılarının içinde oturmayacağım."

"Oturmayacaksın," dedim ters ters bakarak. "Bu yüzden temizlik yapıyorum." "Hâlâ yapamıyorum," dedi. "Sadece... hayalet gelsin o zaman. Eğer

Siyah bir ışıkla görebilirsin, o gitmedi, Zahariev."

"Not alacağım," dedim ve elimdeki işe dönerken kardeşim tekrar sözümü kesti.

"Hey, Z," dedi.

Bu sefer dikkatliydim ve bakışlarıyla karşılaştığımda başımı carpmadım.

"Daha önce söylediğim tüm o şeyler için özür dilerim. Öyle demek istememişim."

"Biliyorum," dedim. "Ama Lilith'e söylemelisin. Bence bunu duymaya ihtiyacı var."

Yirmi İkinci Bölüm

Gece yarısına yaklaşık beş saniye kalmıştı ve Saira'nın Gizli Manzarası adını verdiğim tepeye çıkmak için rezervasyon yaptırmıştım. Sözüne sadık birine benziyordu, bu yüzden bir dakika geç kalsam bile orada olmasını beklemiyordum.

Tepeye yaklaştığımda nefesimi tutmak için yavaşladım ve arkama baktım. Arkamda bir yerde Zahariev, Cassius ve Gabriel'le birlikte beni izliyordu. Saira nereye götürürse onu takip edeceklerdi. Umarım başka bir tünelden geçmiyorlardır. Yeraltına inmek planımızı zorlaştıracaktı ama Zahariev'in bunu çözeceğine güveniyordum.

Bütün günü Cassius ve Gabriel'i Lisk'in evinde duyduklarımız hakkında bilgilendirerek geçirmişti. Tepkileri beklediğim gibiydi: şok ve öfke.

Cassius çok daha tepkiliydi, Zahariev'in ihanet konusunda ne yapacağını bilmek istiyordu, Gabriel ise bilmenin ve sessizce plan yapmanın avantajına işaret ediyordu.

Her iki bakış açısını da anlıyordum. Günün sonunda, Lisk ve patriklerin en çok acı çekmesini sağlayacak şeyi istiyordum ve Yılan Tarikatı ile yaptığımız bu toplantının bizi bir adım daha yaklaştırmasını umuyordum.

Saira'yı tünelden çıktığımız yere yakın bir yerde, ağacın altında otururken buldum. Ya da en azından ayağını gördüm. Kendini karşı tarafa, okyanusa bakacak şekilde yerleştirmişti. Onu gerçekten suçlamadım. Manzara daha iyiydi ama lanet olsun.

"En azından beni izleyebilir ve yarı yolda karşılayabilirdin," diye homurdandım yaklaşırken.

Sinsi bir cevap bekliyordum ama tek kelime etmeyince ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Belki de uyuyakalmıştı.

Yine de telefonumu çıkarıp Zahariev'i uyarmak için ona doğru tuttum ve gözlerim karanlığa dalarak bagajın etrafında geniş bir kavis çizdim.

"Saira?" Telefonumun soluk ışığını onu aydınlatmak için kullanarak "Saira?" dedim.

Ellerini kucağına koymuş, çenesini göğsüne dayamış, nefes alamayacak kadar hareketsiz oturuyordu.

"Lanet olsun."

Silahıma uzandım, tam o sırada arkamdan biri bana çarptı, kollarını göğsüme dolayarak beni sürüklemeye çalıştı.

"Çekil!" Bağırdım, ağırlığımı bıraktım ve saldırganın elinden kayarak kurtuldum. Yerdeyken dönüp ayağımı bacaklarına vurdum, o sırada başka biri saçlarımdan bir tutam yakaladı.

Çığlık attım, acıyı hafifletmek için kollarına uzandım ama başının aslında benimkine yakın olduğunu fark ettim, bu yüzden tırnaklarımı yüzüne geçirdim.

"Lanet olsun!" Adam saçlarımı bıraktı ve kollarımı tutmaya çalıştı. "Bacaklarını tut, lanet olsun."

Bu şerefsizlerin beni yere sermesini engellemeye çalışırken hayatımda hiç bu kadar sert çırpındığımı hatırlamıyorum.

"Zahariev!" Çığlık attım.

Neredeydi lan o?

Bir saniye sonra ayaklarımın dibindeki adam yumuşak bir inilti çıkardı ve sonra Cassius tarafından bayıltılarak gevşedi, ardından silahını kollarımı tutana doğrulttu.

Zahariev konuşurken sesi soğuk ve tehditkârdı. Sesi arkamdan süzülüyordu.

"Bırak onu, yoksa kafanı uçururum."

Adam anında üstümden çekildi ve ben de ayağa fırladım, kendimle saldırganlar arasına mesafe koydum, gerçi biri yerde baygın yatıyordu.

"İyi misin, küçük aşkım?" Zahariev sordu.

Başımı salladım, nefes almaya çalışıyordum. Adrenalinin etkisiyle biraz sarsılmıştım ama onun dışında iyiydim.

Saçımı tutan adam ellerini kaldırmış, Zahariev'le yüzleşiyordu.

Gençti, muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı. Saçları sarıydı, kısaydı ama yandan ayrılacak kadar uzundu. Tamamen siyah taktik kıyafetler giymişti, ortağı da öyle.

"Buraya Başpiskopos Lisk adına geldim," dedi adam.

"Bunun seni suratından vurmamı engelleyeceğini sanıyorsan yanılıyorsun," dedi Zahariev. "Benim bölgemde ne yaptığını açıklamak için beş saniyen var ve bana bunun gizli olduğunu söyleyerek zaman kaybetme."

Adam konuşmayınca Zahariev geri saymaya başladı. "Dört...

üç..."

"Birkaç gündür bu cadının peşindeyiz," dedi aceleyle ve Saira'nın ağacın altında ölü bir şekilde oturduğu yeri işaret etti.

Göğsüm sıkışmıştı. Evine yapılan baskın sırasında onun da orada olup olmadığını merak ettim.

"Kiliseye karşı komplo kuruyordu. Bize onu gördüğümüz yerde öldürmemiz ve suç ortağını Birinci Tapınak'taki kutsal alana getirmemiz emredildi."

"Neden birini öldürüp diğerini alıyorsunuz?" Zahariev sordu.

"Bize iki hafta önce kiliseden çalınan hançerle ilgili bir ipucuna sahip olabileceği söylendi," dedi adam, gözleri bana kayarak. "Tabii ki, ortaya çıkan kişinin *sen* olacağını beklemiyordum."

"Ben sürprizlerle doluyum," dedim. "Toplantıdan nasıl haberin oldu?"

"Ben sadece emirleri aldım," dedi. "Bilgiyi nereden aldıklarını bilmiyorum. Tahminimce dudakları gevşekti, muhtemelen bir infazcının duyabileceği bir yerde birilerine gevezelik etti. Bu ilk kez olmazdı."

Zahariev ve ben birbirimize baktık. İkimiz de bunun bir fırsat olduğunu biliyorduk. Birinci Tapınak'a infazcılarla birlikte varmak bana Lisk'e ve belki de onun üç bıçağına erişim sağlayacaktı.

"İlginç," dedi Cassius.

Herkes ona baktı. Elinde eski bir kapaklı telefon tutuyordu. Ayaklarının dibinde baygın yatan adamı ararken bulduğunu tahmin ettim.

"Görünüşe göre buradaki ortağın birilerini görevin hakkında gerçek zamanlı olarak bilgilendiriyor ve onlar *da* nasıl gittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorlar. Cevap vereyim mi patron?"

Onun yerine ben cevap verdim. "Ona hedefin alındığını söyle." "Lilith." Zahariev'in ses tonu bir azarlamaydı.

Bakışlarına karşılık verdim. "Az önce ne konuştuğumuzu bir düşün." Çenesi gerildi.

Cassius ve Gabriel'e, "Ona dikkat edin," dedi.

Beni kolumdan tutup gruptan uzaklaştırırken gözlerimi devirdim.

"Bunu yapmanın başka yolları da var," dedi Zahariev, yüzünü tamamen bana dönerek.

"Bu ideal bir durum," dedim. "Buraya girmenin en kolay yolu tapınakta bir karışıklığa yol açmadan."

"İçeri girmenizden endişe etmiyorum," dedi Zahariev. "Ben nasıl çıkacağın konusunda endişeliyim."

"Büyü," dedim, sanki çok açılmış gibi.

"Lilith-"

"Ne söyleyeceğini biliyorum ama bu benim seçimim." Bu, daha önce sihrimi kullanmayı önerdiğim zamankinden farklıydı. Ben farklıydım. "Bundan daha büyük bir fırsat olamaz. Lisk suç ortağının ben olduğumu bilmiyor."

Başpiskoposla son kez yüz yüze geldiğimde bana karşı hâlâ şehvet duyuyordu. O zaman buna hazır değildim ama bu işe bilinçli ve güçlü bir şekilde girecektim.

Sürpriz unsuru daha güçlü duygular anlamına geliyordu, bu da ona hükmetmeyi kolaylaştırıyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda, infazcılarını kovmasını ve üç hançerin yerini itiraf etmesini sağlayacaktım.

"Peşinden gelecektir," dedi Zahariev.

"Ölürse gelmez."

Çocukken bana yaptıklarından sonra bu adamın canını almamı haklı çıkarmam gerektiğini düşünmüyordum. Diğer yanlışları bana sadece daha fazla neden veriyordu - babamın cinayeti, dünyayı yok etme planı.

Bu gece hepsini bitirebilirdim.

Zahariev'e yaklaştım, parmaklarım elini okşadı. "Bunu yapmama izin ver," diye fısıldadım.

Parmakları benimkilere dolandığında rahatladığını anladım. Göğsümde bir sıcaklık belirdi.

"Peşinden gelmeden önce sana on beş dakika vereceğim," dedi.

Sırıttım. "Anlaştık."

Hiram'a giderken yolculuk sessizdi. Arkada, silahını infazcıya doğrultmuş olan Gabriell'in yanına oturdum. Adının Uriah olduğunu söyledi ve hâlâ dışarıda olan, kafasını cama dayamış ortağının adı Matthew'du.

Kollarım arkadan bağlıydı.

Manzaradan ayrılmadan önce ellerimi ileri geri oynatarak, "Bu kadar sıkı olmalarının neden gerekli olduğunu gerçekten anlamıyorum," demiştim.

Zahariev bıçağımı almak için yerleşkeye dönerken ayrılışımız gecikti. Açık nedenlerden dolayı onu görüş alanına getirmemiştim ama şimdi planlarımız değiştiğine göre tapınağa silahsız girmek istemiyordum. Bıçağı almak biraz riskliydi ama gizlenebilecek kadar küçüktü ve kullanıldığında sessizdi.

Cassius, "Seni gerçekten bir infazcının zapt ettiğine inanmak zorundalar," diye karşı çıktı.

"Evet, ama hazır olduğumda onlardan kurtulmam gerekiyor," dedim.

"Seni serbest bırakması için birini baştan çıkaramaz mısın?" Cassius sordu. "Cass," diye tersledi Zahariev.

"Sen yap o zaman," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Bu *üçüncü* kez oluyor!"

Bir saniye sonra Zahariev bağları yeniden yapmak için yaklaştı. Şüpheli derecede gevşek ile fiziksel olarak boyun eğmez arasında bir ölçekte, ikisinin arasında bir yerde olduklarını söyleyebilirim.

İşini bitirdiğinde yüzümü ona döndüm.

"İlerisi için söylüyorum, bununla ilgileniyorum ama sadece sevişirsek."

Ağzının köşesi yukarı doğru çekildi ve başımı geriye yatırdı.

"Anlaşıldı," dedi ve beni öptü.

Belki de planım aksamadan gerçekleşecek ve bir saat içinde Ninova'ya dönüp Zahariev'in beynini sikecektim.

Yine de nefesimi tutmayacaktım.

Bu fikri Zahariev'e sunduğumda kendimden ne kadar emin olsam da, aynı zamanda gerçekçiydim. İnfazcı Uriah jokerdi ve Ninova'dan çıkarken girdiği çukurların sayısına bakılırsa bizden nefret ettiğinden emindim.

Gabriel ona sırtında dolu bir silah olduğunu hatırlatmak zorunda kalmıştı ama umursadığından pek emin değildim. Şüphelerim devam ediyordu ve sıkı bağlardan şikâyet ettiğim için memnundum.

Dönüp dolambaçlı Es-Harra Köprüsü'nden Hiram'a geçerken endişem yeni bir seviyeye ulaştı.

Köprünün en yüksek noktasında, ısıltılı gökdelenlerden oluşan bir duvarın arkasında kaybolmadan önce Birinci Tapınak'ın birçok kulesinin ince noktalarını görebiliyordum.

"Buradan nefret ediyorum," diye fısıldadım pencereden dışarı bakarken, yine de son birkaç gündür kendi evimde olduğumdan daha fazla burada bulunmuştum.

"Her şey yoluna girecek bebeğim," dedi Gabriel.

Bakışlarına karşılık verdim. Genelde böyle şeyler söylediğinde ona inanırdım.

Bu gece o kadar güvenmiyordum.

Uriah son bir dönüş yaptı ve birden Birinci Tapınak önümüzde belirdi. Arka pencereden içeri süzülen ışık kayboldu ve Zahariev'in alayımızdan ayrıldığını işaret etti. Başka bir taraftan yaklaşmayı planlıyordu ama Gabriel yanımdayken bile artık bizi izlemiyor olmasından nefret ediyordum.

Uriah Birinci Tapınak'ın önündeki kaldırıma park etti. Cipten indiğinde kalbim çarpmaya başladı. Gabriel bana döndü. "Seni seviyorum bebeğim. Kazanmalarına izin verme."

"Ben de seni seviyorum," dedim.

"Gidelim," dedi Uriah sabırsızca, kapımı açarken.

"Yolda taşakların iki beden mi büyüdü?" Cipten dışarı adım atarak sordum.

Beni kolumdan tutup kaldırıma doğru itti.

"Hey, sikik," diye uyardı Gabriel. "Gözüm üzerinde. Bütün bu parlak mermeri senin lanet olası beyninle boyamaktan çekinmeyeceğim."

Uriah kapıyı çarptı ama beni sarsmayı bıraktı. Beni her biri kısa bir geçitle ayrılmış üç basamaktan yukarı çıkarırken eli hâlâ sıkıydı.

Üçüncü basamağın dibinde tapınağın girişi görünür hale geldi. İçinde yatan şeyle karşılaştırıldığında şaşırtıcı derecede basitti, bir haçın oyulmuş ana hatlarını taşıyordu.

Yaklaştığımızda keskin bir yağ kokusu aldığımı yemin edebilirim. Sanırım başpiskopos yağı o kadar çok kullanmıştı ki, her gözenekli yüzeyden sızıyordu. Lisk bunun kutsal olduğunu, Tanrı tarafından seçilenleri kutsamak için yapıldığını söylemeyi severdi ama aslında bu onun lütufta bulunma ya da lütufta bulunmama yöntemi idi. Cemaat bunu fark etti, birbirlerine yönlendirildikleri şekilde davrandılar - ya saygı ve hayranlıkla ya da küçümseme ve düşmanlıkla.

Ben hiçbir zaman seçilenler arasında yer almadım, gerçi neler olduğunu gerçekten anladığımda onlardan biri olmak umurumda bile değildi.

İlahi yasanın baş meleği Raziell'in bir heykelinin üzerimizde yükseldiği, kanatlarının odanın bir köşesinden diğerine uzandığı girişe girdik. Yüz hatları sertti, gözleri Zerachiel'inkilerden farklı olarak içeri giren herkesi dikizliyordu.

Heykelin her iki yanında, tüylü kanatlarının altında, çocukluğumun büyük bölümünü geçirdiğim mabede açılan bir dizi kapı vardı. Her birinde silahlı görevliler bulunuyordu. Uriah beni sağ taraftakilerden geçirirken içimi bir tedirginlik kapladı.

Mabet genişti, tonozlu tavanları odanın tam ortasındaki bir noktaya kadar eğimli idi. Zemin temizdi. Ayine oturacak yer olmadan gelmek alışılmadık bir durum değildi. Bu, Lisk'in cemaate tövbe etmeleri gerektiğini anlatma yöntemi idi.

Temelde bu, takipçilerinin isteyerek kabul ettiği bir cezaydı.

Lisk'in çevreyi kontrol etmek için kullandığı tek yol bu değildi. Beni genellikle bu odadaki sessizlik etkiliyordu. Bilincinize sızan ve var olduğunuz için kendinizi suçlu hissetmenize neden olan türdendi. Ben

Kendimi hiç yapmadığım şeyleri itiraf ederken buldum, sadece yükümü hafifletmeyi umuyordum, ki bu hiç işe yaramadı.

Sunakta bekleyen Lisk'i görmeyi bekliyordum ama koridorları koruyan ikişer tane daha infaz memuru vardı. Uriah geçerken başlarıyla selam verdiler ve beni merdivenlerden yukarı ve sağa doğru yönlendirdiler.

Birdenbire beni nereye götürdüğünü anladım ve paniğim yeniden arttı.

"Mabette buluşacağımızı söylediğini sanıyordum." Elini tutarken sarsıldım.

"Planlar değişti," dedi Uriah. Beni başka bir kapıdan vaftizhanenin karanlık uçurumuna kıvrılan bir merdiven boşluğuna çekerken bana olan tutuşu sıkılaştı.

"Yalan söylemenin günah olduğunu biliyorsun," dedim inerken.

"Bana günden bahsetme," dedi Uriah. "Senin varlığın dünyamız için bir leke."

Dişlerimin arasından bir nefes çektim. "Ah," dedim kuru bir sesle.

İnfazcı beni duvara doğru itti, parmaklıklar sırtımı ısıırıyordu. Bunu sorun etmedim çünkü bu bana ellerimi bağlardan kurtarmak için zaman kazandırdı.

"Senin kibrin yüzünden acı çekiyoruz," diye tısladı. "Bir insana bu kadar yüklenmek çok fazla," dedim.

Lisk'in adamlarının farklı türde bir vaaz alıp almadıklarını merak ettim, belki de tüm sorunlarının kaynağı olarak beni merkeze alan bir vaaz.

Uriah silahını çenemin altına dayadı. "Bu gece öleceğini bilmeseydim, seni kendim öldürürdüm."

"Sence bu beni korkutur mu?" diye sordum. "Annem yıllardır beni öldürmekle tehdit ediyor."

"Yapmaması çok kötü," dedi.

"Gerçekten öyle," dedim.

Ellerimi serbest bıraktım ve hançerimi kınından çıkardım. Hayatımda sadece tek bir şeyi bıçaklamıştım, o da parlayan bir lekeydi. Bunun ne kadar benzer hissettirdiğine, bıçağın Uriah'ın karnına ne kadar kolay battığına şaşırdım. Silahına uzandım ve onu iki kez daha bıçaklarken elinden çekip aldım. Karşı koymadı ama sanırım bunun nedeni çok sersemlemiş olmasıydı.

Tökezleyerek geri çekilirken hırıltılı bir inilti çıkardı ve merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Sönük ışıktaki durdum, zorlukla nefes aldım ve birkaç korkunç saniye boyunca hareket edemedim, yaklaşan infazcılarının sesini bekledim, ama hiçbir şey yoktu, sadece önceki gibi aynı keskin sessizlik vardı.

Alt kata yöneldim. Uriah yüz üstü yatıyordu, bir kolu vücudunun altında sıkışmıştı. Kılıcımı kınına sokmadan önce elimi ve bıçağımı elbiselerine sildim, sonra Uriah'ın silahıyla birlikte ayağa kalktım.

Kapıyı iterek açmadan önce derin bir nefes alarak kalan basamakları sürünerek indim.

Vaftizhane, ortasında yuvarlak bir havuz bulunan geniş bir odaydı, ancak ben daha çok yükseltilmiş bir fiskiyeye benzediğini düşündüm.

Havuzun en üst basamağında bekleyen Lisk'ten başka hiç infazcı olmadığını görünce şaşırdım. Bu noktada beni beklediğini anladım, bu yüzden ne bir sürpriz ne de bir duygu dalgalanması oldu.

Aslında, ondan hiçbir şey hissetmedim, bu da bana garip geldi, çünkü arzu birçok şekilde olabilirdi ve bu adamın beni ölü görmek istediğini biliyordum.

Onu son gördüğümde daha öfkeli görünüyordu. Gözleri ve ağzı arasındaki çizgiler daha derindi. Buna rağmen, sanırım gülümsemeye çalıştı.

"Sana ailene dönmemenin sonuçları olacağını söylemedim mi?" dedi. Sesi bu odada farklı bir şekilde yankılanıyor, her yerde yankılanıyordu.

Dişlerimi gıcırdatarak irkildim.

"Bu babamın cinayetini itiraf ettiğin anlamına mı geliyor?" Dedim.

Başını yana eğdi ve ışık gözlüklerinden parladı. Bu onu tehditkâr ama aynı zamanda eğlenceli gösteriyordu.

"Sen cinayet diyorsun. Ben kurban diyorum," dedi.

"Bana tecavüz ettiğinde de böyle mi demiştin?" Sesi öfkeyle titreyerek sordum. "Kurban mı?"

Yıllar boyunca yaptıklarını rasyonalize ettiğinden ve kendini benim hatalı olduğuma ikna ettiğinden şüpheleniyordum.

Lisk'in ağzı gerildi, sonra dudağı hırıltıya dönüştü.

"Kınayanları kınamak benim görevim," dedi. "Ben bir *çocuktum*," dedim.

Gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Çocuklar bile ne zaman itaat edeceklerini ve sessiz kalacaklarını bilirler" dedi. "Ama sen bunu yapamadın. Asla öğrenemedin."

"Senden nefret ediyorum," dedim.

"Biliyorum, Bayan Leviathan," dedi. "Her zaman olduğu gibi, gerçeği göremeyecek kadar benmerkezcisiniz. Duygularınız önemsiz."

Onun dünyasında önemsizdi çünkü onu bir günahkâr ve ikiyüzlü yapıyordu. Beni öfkeyle dolduran şey, görevini gerçekten yaptığına inanarak kendini kandırmış olmasıydı. Şeytanlarımı kovmaya çalışmış ve başarısız olmuştu. Eksik olduğu için değil, benim kurtarılmam imkânsız olduğu için.

"Konumuza dönersek," diye devam etti. "Annen bu geceki ayinden önce ruhunu temizlememi istedi ve ben de cömertçe kabul ettim. Şimdi havuza girebilirsiniz Bayan Leviathan."

Vaftiz kurnasını işaret etti.

Lisk'in kendine güveni beni çarptı. Bunu daha önce de görmüştüm ama yüzüne bir silah doğrultulmuşken hiç görmemiştim. Belki kendinden emin olmasının bir nedeni vardı ama odaya bir göz atınca yalnız olduğumuzu anladım.

Kendine aşırı güveniyordu ya da benim bilmediğim bir şey biliyordu.

Boğazımda bir kalınlık yükseldi ve silahımı indirdim. Lisk'in omuzları gevşedi. Hareket o kadar hafifti ki bakmasam fark edemezdim, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Ona bakarken dilimi alt dudağımın iç kısmında gezdirdim.

"Günahlarımı bağışlayacaksın," dedim. Sesim alçak ve soluk soluğaydı. Titremesini engellemeye çalışıyordum. "Hepsini mi?"

"Şey, evet," dedi o çok nefret ettiğim çakıllı ses tonuyla. Başını eğdi. "Ben sadece sizi kurtarmaya çalıştım, Bayan Leviathan."

Bir ışık parıltısı görüş alanımı doldurdu. Nereden geldiğini bilmiyordum ama sanki bayılmış gibiydim ve kendime geldiğimde Uriah'ın silahını ateşlemenin ortasındaydım.

Tetiği kaç kez çektiğimi bilmiyordum ama Lisk'i sendeleyerek suya geri göndermeye yetmişti. Ona saldırırken çığlık atıyordum, her atışta irkiliyordum. Bir noktada buraya ne yapmak için geldiğimi hatırladım ve silahı bırakarak havuza doğru koştum.

Lisk suyun içinde yüzüyordu, beyaz cübbesinden koyu kırmızı bir renk sızıyordu. Elbisesinin kumaşını yumruklayarak onu sarstım.

"Lanet bıçaklar nerede?" diye sordum. Sesim panik içinde bir çığlıktı. Aklımın bir köşesinde, artık çok geç olduğunu biliyordum ama yine de çığlık attım. "Söyle bana! Nerede olduklarını söyle!"

"Sanırım onu sonsuza dek susturdun," dedi tanıdığım bir ses.

Dondum ve döndüm, annem Analisia Leviathan ile yüz yüze geldim.

Büyünün içimde titrediğini ancak o zaman fark ettim. Dilimin arkasında tadını alabiliyordum.

Metalik. Tanıdık.

Hançerimden gelen büyüydü ama katlanmıştı ve güçlerinin ötesini zar zor düşünebiliyordum. Annemle birlikte odaya girmişlerdi.

Annem taş basamakların yarısında durakladı, yukarıdaki balkondan geliyordu. Elinde tahta bir kutu vardı ve boğazımı şişiren gücün ondan yayıldığını biliyordum.

Üç gündür kayıp olan bir kadına göre oldukça iyi görünüyordu. Aslında saçlarını bu durum için yaptığından oldukça emindim. Mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve yumuşak bir şekilde şekillendirilmişti. Yüksek yakalı, uzun kollu bir elbise giymişti.

Havuzdan çıktım, her yerim üşümüştü.

"Anne?" Kafam karışmış bir şekilde fısıldadım. Gerçekten düşünmeden kelime ağzımdan çıkıverdi. Paylaştığımız ilişki için fazla kişisel, fazla sevecendi. Yine de tepki vermekten kendimi alıkoyamadım. İçimde dönüp duran büyü de yardımcı olmuyordu. Uçucu bir his veriyor, her yerime işliyor, beni her yöne çekiyordu.

"Bunca zamandır burada mıydın?"

Şüphelenmiş olmama rağmen, onaylama yine de bir darbe gibi hissettirdi. Lisk'le olan konuşmamın ne kadarını duyduğunu ya da umursayıp umursamadığını merak ettim. O izlediği için mi bu kadar kendinden emindi? Onun kendisini kurtarmaya gelmesini mi bekliyordu?

Gelmemiş olması ne anlama geliyordu?

"Hayır," dedi. "Buraya sadece bu gece, zamanı geldiğinde geldim."

Zamanı geldiğinde mi? Ne dediğini anlamam bir saniye sürdü ama bıçaklar ortaya çıktığından beri her şey daha yavaş ilerliyordu. Gözlerim mükemmel manikürlü ellerinin arasında tuttuğu kutuya kaydı ve tekrar bakışlarıyla buluşmak için yükseldi. Konuşurken boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Sen de bu tuzağın bir parçası mıydın?"

"Öyle de denebilir," dedi merdivenlerden inmeye devam ederek. En dibe inene kadar konuşmak için bekledi. "Sanırım bazı a  ı l a r d a n , biz

Lisk ve ben, her birimiz farklı bir sonuç istemiş olsak da, aynı şey tarafından motive edildik."

Anlamayarak bakakaldım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Narin kaşları birbirine yaklaştı. "Zaten biliyorsun," dedi. "Saira sana söyledi."

"Saira mı?" Fısıldadım. "Saira'yı tanıyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi. Sesi o kadar telaşsız, o kadar rahattı ki yanımdan geçip gitti.

Döndüm, izliyordum.

"Yılan Tarikatı'nın sadık bir üyesiydi. Fedakârlığının bu ana yol açtığını bilmek onu memnun edecektir. Bu gece, Kurtarıcı'yı döveceğiz ve tanrıları Yedinci Kapı'nın arkasından çıkaracağız."

Bana Yılan Tarikatı'nın bir parçası olduğunu mu söylemeye çalışıyordu?

"İmkânı yok," dedim.

Analisia yüzünü tamamen bana döndü, gözleri sonunda tanıdık gelen bir şekilde kısıldı. Belki de cevabımın bu kadar sert olmasını beklemiyordu ama artık biraz daha net düşünebiliyordum. Bedenim büyüye alışmaya başlamıştı.

"Sen Analisia Leviathan'sın. Yaşamak için Alarich Lisk'in sikine *biniyorsun*. Kadınlardan nefret ediyorsun ve bunu kanıtlamak için *İhtişam Kitabı'ndan* alıntı yapıyorsun. Bana takip etmediğini söylemeye çalıştığın bir din adına tüm hayatım boyunca bana terör mü estirdin?"

"Seni korumaya çalışıyordum," dedi bir adım daha yaklaşarak. Midem altüst oldu ama midemin bulanmasına rağmen öfkemi korudum, parmaklarımı yumruk yaptım.

"Sakın o konuya girme."

"Asiydin, her zaman yanlış dikkatleri üzerine çekiyordun. Görevimi sürekli tehdit ediyordun. Hayatını kurtarmak için kaç kez müdahale etmek zorunda kaldığım düşünüldüğünde, şu anda burada olmamız bir zafer."

"Sen mi? Hayatımı kurtarmak mı?" İnanamayarak sordum. Sesim yükseldi. "Benim öldüğüm bir gün bile yas tutmazdın."

"Yanılıyorsun," dedi. "Seni bir hiç uğruna taşıdığım için yas tutardım."

Sözleri karşısında irkildim. Annem acımasızdı ama bu başka bir seviyeydi. Benden birkaç santim uzaktaydı ve ben hareket etmek istiyordum ama bedenimi buna uygun hale getiremiyordum. Sanırım sözlerinin beni şok etmesine izin vererek bir hata yapmıştım. Büyü yeniden kök salmıştı. Hangi parçamla savaştığını bilmiyordum ama sanki içten dışa doğru parçalanıyormuş gibi hissediyordum.

"Anne olmak için yola çıkmadım," dedi. "Ama Yılan Tarikatı tarafından kurbanı taşımam için seçildim. Senin bir kâbus olacağın konusunda uyardılar, soyunun bir hatası, ama itiraf ediyorum, senin için hazırlıklı değildim."

"Babama hakaret mi ediyorsun? Ölmüş babama mı?" Kocasının aslında ölmüş olduğunu unutmuş olma ihtimaline karşı sorduğuma emin oldum.

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Lucius'un senin oluşumunda hiçbir rolü yok. Sen benim kanımdan ve İstilacı'nın kanından yaratıldın. Sen... bir kehaneti gerçekleştirmek için yaratıldın."

Durakladı ve sonra tanıdık kelimeler söyledi. Bunları nerede duyduğumu hatırlamam biraz zaman aldı ama kısa süre sonra Lisk'in çalışma odasından aldığım günlükte okuduğumu fark ettim.

Düşmanının rahminden yükselecek,

Geceye bürünmüş bir baştan çıkarıcı, zincirlerle bağlanmış bir

kabus. Çiğlikleri yeryüzünü sarsacak.

Kanı kapıları kıracak.

Bakışlarımı sabit tuttu.

"Görüyorsunuz, Alarich Kurtarıcı'yı taklit edebileceğini ve kehanet gerçekleşmeden önce diğer altı kapıyı açabileceğini düşündü," dedi. "Ama ben asla

Ona gerçeği, kaçınmak istediği kehanetin gerçekleşmesinden benim sorumlu olduğumu söyledim." Gözleri havuzda yüzen Lisk'e kaydı.

Artık o kadar yakındaydı ki hanımeli parfümünün kokusunu alabiliyordum. Burnumu yakıyordu.

"Şimdi görüyorsun," dedi, sesi metale çarpan metalin sesiyle kısılmıştı. Kolyemin altın zincirini gömleğimin altından çıkarırken bir eliyle kutuyu tuttu. "Seninle ilgili tek önemli şey kanın. Hiçbir zaman bir kurbandan başka bir şey olmadın ve olmayacaksın."

Ona baktım, düşünemiyordum ama bunun nedeni kanımda dolaşan büyüden tamamen farklıydı. Bu sefer sadece hissizleşmiştim.

Annemin fanatik olduğunu hep biliyordum. Sadece sadakati konusunda yanılmışım. Kendisinin gerçek tanrıları özgür kılmak için seçilmiş bir kurtarıcı olduğuna inanıyordu.

Onun tek amacı buydu, tıpkı benimkinin ölmek olduğu gibi.

Birden vaftizhanenin kapısı gürültüyle vuruldu ve Zahariev'in diğer taraftan adımı haykırdığını duydum. Odaya giremiyordu. Bıçakların gücünden hissedemesem de annemin büyüünün kapıya baskı yaptığından şüpheleniyordum.

Gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Belki de buna tanıklık etmesine izin vermeliyim," dedi beni inceleyerek. "O zaman seni istemeyecektir."

Zahariev'in sesi içimdeki büyü fırtınasını dağıtıp geçti. Savaşmayı bırakıp kendimi bıraktım ve mutlu bir huzura kavuştum. Odaya adım attığımdan beri ilk kez kim olduğumu hatırladım.

Ben bir kurban değildim.

Kurban da değildim.

Ben *Lilith*'tim, hayatta kalan biriydim.

Parmaklarım büküldü ve annemin planının başarısız olduğunu anladığı anı gördüm. Gözleri hafifçe büyüdü ve sonra bıçağımla biraz daha büyüdü.

eve battı. Kutuyu düşürdü. Yere çarptı ve kırılarak açıldı, altı altın bıçak yere saçıldı.

Benimkini ondan kurtardım ve o da elini yanına bastırdı. Kan görmemin tek nedeni buydu, çünkü elbisesinin rengi kanı göstermeyecek kadar koyuydu.

Vaftizhanenin kapısı açıldı ve Zahariev odaya girdi. Annemin büyüsunü koruyamadığını düşünmüştüm, ancak daha sonra olanlar bana bilerek bıraktığını düşündürdü.

Neredeyse inanmayan bir kahkaha gibi gelen bir nefes verdi ve sendeleyerek bana doğru geldi. Sonra saldırdı, parmakları kolyemin zincirinin altından kayana ve onu koparana kadar beni pençeledi.

Acı tam bir şoktu, vücudumdaki her kası dondurarak içime işledi. Sanki ikiye bölünmüş, moleküler düzeyde kopmuş gibiydim.

Çenem açıldı, başım geriye düştü ve çığlık attım.

Yeniden düzenleniyordum. Kemiklerimin hareket ettiğini, sırtımdaki eti yırttığını hissedebiliyordum.

Ne kadar sürdü bilmiyorum. Bilincim yerine gelse bile acı devam ediyordu, öngörülemez bir ritimle kör edici yüksekliklere yükseliyordu. Düşüş sırasında kıpkırmızı bir havuzun ortasında dizlerimin üzerinde olduğumu fark ettim.

Bu benim kanımdı ve ellerim içindeydi, avuç içlerim yere sıkıca bastırılmıştı. Altında bir yerde yedi hançer vardı.

Bakışlarımı kaldırdım, yalnız olmadığımın farkındaydım. Gabriel çenesi gergin bir şekilde yakınlarımı izliyordu. Annem ayaklarının dibinde duvara yaslanmış oturuyordu. Gözleri kapalıydı ama hâlâ nefes alıyordu. Biliyordum çünkü kalp atışlarını hissedebiliyordum. Aramızdaki boşlukta yankılandı ve sonra bir anda diğerleri de katıldı.

Duyularımı bastırdı ve gözlerimi kapatıp onu uzaklaştırmak zorunda kaldım.

Gözlerimi tekrar açtığımda Zahariev'in beni izlediğini gördüm.

Beni izliyordu. Benim hakkımda ne düşündüğüne karar veremiyordum ama annemin söylediği gibi olmadığını biliyordum çünkü yanıma geldi ve kanımın içinde diz çöktü, parmaklarıyla önce çeneme sonra yanağıma dokundu.

"Sen başka bir şeysin, küçük aşkım," dedi acımasız bir merakla.

Ancak o zaman sırtımdaki ağırlığın farkına vardım.

Başımı çevirip uzandım ve kemik üzerindeki ıslak deri hissine dokundum.

"Lilith," dedi Zahariev. "Şimdi bakmana gerek yok."

Onu görmezden geldim ve garip kütleyi çekiştirmeye devam ettim. Canım yanıyordu ve acıdan midem bulanıyordu ama bana sıkıca bastıran şeyi düzeltene kadar durmadım.

Sonra neye baktığımı fark ettim.

Kanatlar.

Kemikli, zarımsı *kanatlar*.

Ne gördüğümü anlamıştım ama idrak edemiyordum. Kanatlar.

Vücuduma bağlı.

Bu imkânsızdı.

Kanatları olan tek yaratık meleklerdi ve onlar böyle değildi.

Yeterli güçle onları çıkarabileceğimi düşünerek daha sıkı tutmaya çalıştım ve daha sert çektim ama parmaklarım kaydı.

"Yapma Lilith," dedi Zahariev ellerimi çekerek. "Seni yakaladım" diye fısıldadığında rahatlama ve korku arasında gidip gelen bakışlarını üzerimde tuttum.

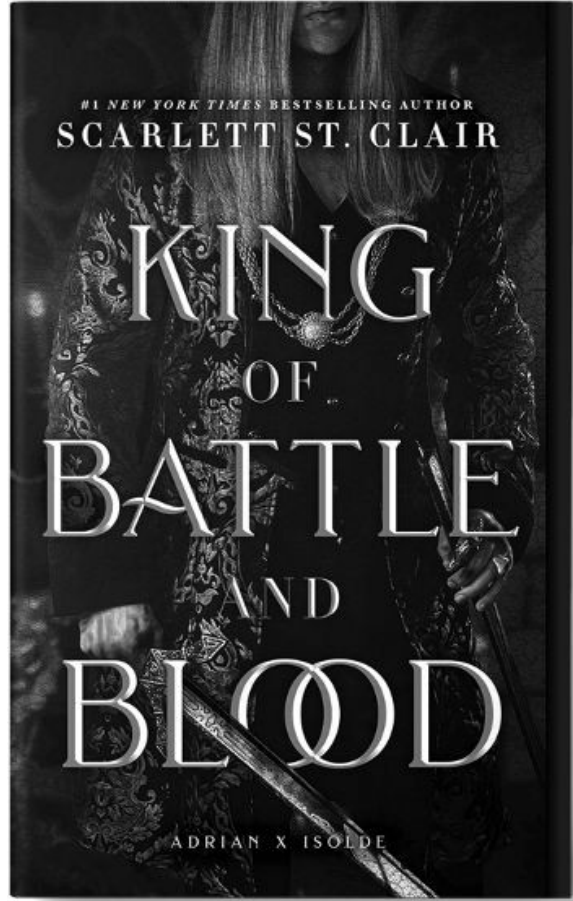
Gözlerim yaşlarla doldu. Bir saniye daha geçseydi kollarına yığılıp kalacaktım ama buna fırsatım olmadı. Gürültülü bir patlama bizi ayırdı, tapınağın dışında her ne oluyorsa ona odaklandık. Sonra yer sarsılmaya başladı ve Cassius'un merdiven boşluğunda bağırıldığını duydum.

"Buna inanamıyorum," dedi koşarak odaya girerken. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve nefesi kesilmişti. "Heykeller. Gözcüler. Onlar gerçek. Şehrimizde baş melekler var."

Zahariev

Ona iblis diyecekler ama ben onun dönüşümünü izledim ve ona *tanrıça* diyeceğim.

Scarlett St. Clair'den daha fazlasını
keşfedin ve bağımlılık yaratan vampir
fantezisi *Savaş ve Kan Kralı*'na bir göz
atın

Bir

Babamın krallığının eteklerinde kamp kurmuş bir vampir ordusu vardı. Çadırlarının siyah tepeleri keskin dalgalardan oluşan bir okyanusa benziyordu ve Vampir İmparatorluğu Revekka'nın üzerinde uzanan gökyüzü olan kırmızı ufukla birleşerek kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Ben doğduğumdan beri bu renkteydi. Ruh tanrıçası Dis tarafından, orada doğan kötülüğü -Kan Kralı ile başlayan kötülüğü- uyarmak için lanetlendiği söylenirdi. Ne yazık ki Cordova için kırmızı gökyüzü kötülüğü takip etmiyordu, bu yüzden vampirler istilaya başladığında hiçbir uyarı yoktu.

Dün gece sınırın batısında ortaya çıkmışlardı, sanki gölgelerle birlikte seyahat etmişlerdi. O zamandan beri her şey sessiz ve hareketsizdi. Sanki varlıkları hayatı çalmış gibiydi; rüzgâr bile kıpırdamıyordu. Ağaçların arasında, çadırların ilk sırasından sadece birkaç adım ötede dururken tedirginlik soğuk bir ayaz gibi göğsümden süzülüp midemin derinliklerine yerleşti. Bunun bir son olduğu hissinden kurtulamıyordum. Arkamda belirdi, uzun parmakları omuzlarımı kavradı.

Gelişlerinden önce söylentiler çıkmıştı. Liderleri-Adrian Aleksandr Vasiliev'in -adını *düşünmekten* bile nefret ediyorum- Jola'yı nasıl yerle bir ettiği, Elin'in ırzına geçtiği, Siva'yı fethettiği ve Lita'yı yaktığına dair söylentiler. Cordova'nın Dokuz Hanesi teker teker düşüyordu. Şimdi vampirler kapımın eşiğindeydi ve babam Kral Henri silahlanmak yerine bir görüşme talep etmişti.

Kan Kralı'nı ikna etmek istiyordu.

Babamın kararı karışık duygularla karşılandı. Bazıları bu canavarın saltanatına boyun eğmektense savaşmayı tercih etti. Diğerleri ise kararsızdı; babam savaş alanında ölümü başka bir türle mi takas etmişti?

En azından savaşta gerçekler vardı. Ya hayatta kalırdın ya da ölürdün. Bir canavarın yönetimi altında, gerçekler yoktu.

"Bu kadar geç gelmenize ya da bu kadar yaklaşmanıza izin vermemeliydim."

Komutan Alec Killian çok yakınımdaydı, sadece bir saç teli kadar arkamdaydı, omzu sırtımı okşuyordu. Başka bir gün olsaydı, yakınlığını mazur görür, bunu refakatçim olarak kendini adamasına bağlardım ama aksini biliyordum.

Komutan hatasını telafi etmeye çalışıyordu.

Hem ona somurtkan bir bakış atmak hem de mesafe yaratmak için hafifçe dönerek bir adım uzaklaştım. Alec -ya da ben ona Killian demeyi tercih ediyordum- Kraliyet Muhafızları'nın komutanıydı; aynı adı paylaştığı babası üç yıl önce beklenmedik bir şekilde vefat ettiğinde bu görev ona miras kalmıştı.

Bakışlarıma karşılık verdi, gri gözleri hem çelik gibi hem de bir şekilde nazikti. Sanırım sadece çeliği tercih ederdim, çünkü şefkat iki adım daha geri çekilmeme neden oldu. Bu bana karşı bir şeyler hissettiği anlamına geliyordu ve bir zamanlar onun dikkatini çekmek için duyduğum heyecan şimdi buharlaşmıştı.

Dışarıdan bakıldığında, bir erkekte aradığımı düşündüğüm her şeye sahipti; saatlerce süren eğitimle şekillenmiş bir vücuda sahip, son derece yakışıklıydı. Üniforması, altın süslemeli lacivert bir tunik ve pantolon ile gülünç derecede dramatik altın bir pelerin, varlığını vurgulamaya hizmet ediyordu. Kalın, siyah saçlarından bir tacı vardı ve o saç telleri parmaklarıma dolanmış, vücudum ısınmış ama gerçekten arzuladığım tutkuyla yanmamış birkaç gece geçirmiştım. Sonuçta Komutan Killian vasat bir aşıktı. Uzun olan ve yüzünün alt yarısını kaplayan sakalını sevmemem de yardımcı olmamıştı. Yüzünün şeklini algılamayı imkânsız hale getiriyordu.

çenesi vardı, ama sanırım varlığıyla uyumlu güçlü bir çenesi vardı - ki bu da sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Ben sizden üstünüm Komutan. Bana ne yapacağımı söylemek sizin yetkiniz dahilinde değil."

"Hayır, ama babanın yetkisinde."

Omurgamda bir kızgınlık dalgası daha patladı ve dişlerimi sıktım. Killian benimle *baş a çıkamayacağını* hissettiğinde, babamın tehdidini kullanmayı tercih ediyordu. Ve neden artık onunla yatmak istemediğimi merak ediyordu.

Killian öfkemi kabul etmek yerine, sinirime dokunduğu için memnun bir şekilde sırıttı.

Kampa doğru başını salladı. "Onlar uyurken gün ışığında saldırmalıyız."

"Ama babamın barış için verdiği emirlere karşı gelmiş olursun," dedim.

Bir zamanlar onunla aynı fikirdeydim - neden vampirleri uyurken katletmeyelim? Ne de olsa güneş ışığı onların zayıf noktasıydı. Ancak Jola Kralı Theodoric askerlerine aynı şeyi yapmalarını emretmiş ve daha saldırıya geçmeden tüm ordu, halkın kan vebasası adını verdiği bir şey tarafından yok edilmişti. Hastalığa yakalananlar ölene kadar vücutlarının her deliğinden kan kaybettiler, buna Kral Theodoric ve karısı da dahildi, şimdi Kan Kralı'nın yönetimi altında tahtı devralacak iki yaşında bir çocuk bırakmışlardı.

Anlaşıldığı üzere, güneş ışığı büyüü durdurmuyordu.

"Gece çöktüğünde bize bu kadar saygı duyacaklar mı?" Killian karşı çıktı. Komutan, Kan Kralı ve onun Cordova'yı işgali hakkındaki düşüncelerini ifade etmekten çekinmemişti. Nefretini anlıyordum.

"Eğittiğiniz askerlere güvenin Komutan. Bunun için hazırlanmadınız mı?"

Cevabımdan hoşlanmadığını biliyordum. Kaşlarının çatıldığını *hissede biliyordum* çünkü ikimiz de vampirler saldırmaya karar verirse öleceğimizi biliyorduk. Onlardan birini alt etmek için bizden beş kişi gerekiyordu. Sadece Kan Kralı'nın babama verdiği sözün halkımızın hayatına degeceğine güvenmek zorundaydık.

"Kimse canavarlara karşı hazırlık yapamaz Prenses," dedi Killian. "Tanrıça Dis'in bile lanetine ne olacağını bildiğinden şüpheliyim," diye eklerken bakışlarından ayrılıp kralın kızıl ve altın detaylarıyla belirgin çadırına odaklandım.

Adrian'ın ruh tanrıçası Dis'i kızdırdığı ve bunun sonucunda Dis'in onu kan arzulaması için lanetlediği söylenirdi. Laneti yayıldı; bazı insanlar vampire dönüşmekten kurtulurken, diğerleri kurtulamadı. Enkarnasyonlarından beri dünya barış yüzü görmedi. Onların varlığı başka canavarlar doğurdu; kanla, yaşamla beslenen her türden canavarlar. Ben hiç farklı bir şey bilmesem de, büyüklerimiz biliyordu. Her köyün etrafında yüksek duvarların ve kapıların olmadığı bir dünyayı hatırlıyorlardı. Karanlık çöktüğünde yıldızların altında dolaşmaktan korkmamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorlardı.

Ben karanlıktan korkmadım.

Canavarlardan korkmadım.

Kan Kralı'ndan bile korkmadım.

Ama babam için, halkım için, kültürüm için korktum. Çünkü Adrian Aleksandr Vasiliev kaçınılmazdı.

"Bir tanrıçanın nasıl düşündüğünü bildiğini mi sanıyorsun?" diye sordum. "Bana meydan okuyup duruyorsun. Yanlış bir şey mi yaptım?" "Seviştik diye kayıtsızlık mı bekliyordun?"

İrkildi ve kaşları gözlerinin üzerine düştü. *Sonunda*, diye düşündüm. *Öfke*.

"Demek üzgünsün," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki üzgünüm. Babamı bir eskorta ihtiyacım olduğuna ikna ettin."

"Geceleri yatak odandan gizlice çıkıyorsun!"

Killian'la yatmanın yatak odama habersiz ziyaretler anlamına geleceğini hiç düşünmemiştim. Ama her zamanki gibi bir gece haddini aştı ve odamı boş buldu. Tüm şatoyu uyandırmış, koca bir orduya çevredeki ormanda beni aratmıştı. Tek yapmak istediğim yıldızları izlemektir ve Lara'nın tepelerinde yıllarca bunu yaptım. Ama tüm bunlar bir hafta önce sona erdi. Ben bulunduktan sonra babam beni çalışma odasına çağırdı. Bana dünyanın durumu ve uyanıklığın önemi hakkında ders verdi ve bana muhafızlar ve sokağa çıkma yasağı verdi.

İtiraz etmiştim. İyi eğitimliydim, bir savaşçıydım, en az Killian kadar yetenekliydim. Kendimi koruyabilirdim, en azından Lara sınırları içinde.

Yapma, diye terslemişti babam. Bu söz o kadar sert ve ani olmuştu ki sıçradım. Sessiz bir anın ve bir nefesin *ardından*, "*Sen çok önemlisin Issi*," diye eklemişti.

Ve o anda o kadar kırılmış görünüyordu ki, başka bir kelime söyleyemedim - ne ona, ne de Killian'a.

Bir hafta sonra kendimi kapana kısılmış hissediyordum.

"Madem sırlarımı dökmeye bu kadar heveslisiniz Komutan, beni becerdiğinizizi de itiraf ettiniz mi?"

"*O kelimeyi kullanmayı bırak*."

Dişlerini sıkarak konuşuyordu.

En azından bir konuda tutkulu olduğunu düşündüm. Yine de emri sadece beni kışkırtmaya yaradı.

"Peki hangi kelimeyi kullanmalıyım?" Tısladım. "*Sevişmek mi? Pek sayılmaz*." Kaba davranıyordum ama öfkelendiğimde, öfkeme maruz kalan kişinin bunu *hissetmesini* istiyordum ve Killian'ın da bunu hissettiğini biliyordum. Bu annemden aldığım bir özellikti,

Babamın hayal kırıklığını nadiren ifade ettiği düşünülürse. "Aramızda yaşananların daha önemli bir anlamı olduğunu düşünüyor gibisin."

Sanki birdenbire benim üzerimde hak sahibi olduğunu düşünmeye başlamıştı ve ben bundan nefret ediyordum. "Ben çok mu kötüyüm?" diye sordu, sesi kısıktı.

Yumruklarım sıkıldı ve bir an suçluluk duygusu göğsümü sıktı. Hemen silkindim. "Sözlerimi manipüle etmeye çalışmayı bırak."

"Seni manipüle etmeye çalışmıyorum ama birlikte geçirdiğimiz zamandan zevk almadığını söyleyemezsin."

"Seksten zevk alıyorum, Alec," dedim açıkça. "Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor."

Özensiz kelimelerdi ama ciddiydim. Killian'la yatmayı seçmiştim çünkü o yanımdaydı ve ben serbest kalmak istiyordum. Bu benim ilk hatamdı. Çünkü babamı her hareketimden haberdar etme eğilimi gibi diğer uyarıları görmezden gelmeme neden olmuştu.

"Bunu kastetmiyorsun," dedi.

Scarlett St. Clair'den daha fazlasını mı istiyorsunuz?

[*Savaş ve Kan Kralı Siparişı*](#)

Yazarın Notu

Öncelikle, toplumun din ile daha iyi durumda olduğunu düşündüğümü açıkça belirtmek isterim. Ayrıca en dindar insanların inançları hakkında soru sormaya istekli olduklarını düşünüyorum. Tanıdığım en nazik insanlardan bazıları dindar ve benim dindar yaşamın en iyi yanları olarak gördüğüm şeyleri somutlaştırıyorlar. Nazik, şefkatli ve dürüstler.

Keşke büyüyen ya da dini bir kurumun parçası olan herkes sadece olumlu deneyimler yaşasaydı. Olması gereken bu ama yine de öyle değil.

Ekim 2024'te *LA Times*'da Los Angeles Başpiskoposluğu hakkında bir makale gördüm. Haber şöyleydi: "Los Angeles Katolik Kilisesi'nin din adamlarının istismarı için yaptığı ödemeler Yeni rekor anlaşmayla 1,5 milyar dolar."

Davanın avukatları, Katolik rahiplerin tacizine maruz kalan 1,353 kişiyi temsil ediyordu. Bu anlaşma 880 milyon dolar tutarındaydı. Bir önceki uzlaşma 740 milyon dolardı.

Bir komedyen olan Josh Johnson, bir komedi skecinde bu konu hakkında konuştu.

"Başka biri olsa kapatılırdı," dedi. "Düşünebildiğim kadarıyla bu kadar *zarar verip* hala faaliyette olan başka bir şirket yok... Bir silah üreticisi olmanız gerekirdi."

Sözlerine şöyle devam etti: Cezaları ödemeye güçleri yetiyorsa bu ceza mıdır? İşte o zaman öğrendim ki, yaklaşık yirmi dört Katolik piskoposluk iflas başvurusunda bulunurken, Los Angeles Başpiskoposluğu bu anlaşmayı "başpiskoposluk yatırımları, birikmiş rezervler, banka finansmanı ve diğer varlıklar" yoluyla ödeyecek.

Katolik Kilisesi liderleri uzun bir süre boyunca istismarı gizlediler ve bunun makbuzları var. Ancak son zamanlarda şeffaflık için çalışmaya başladılar. Çabalarının karşılığını da alıyorlar, zira kurum içindeki istismar vakalarında bir azalma söz konusu.

Bu, bu zararın yalnızca Katolik Kilisesi'nde yaşandığı anlamına gelmiyor. Protestan Hristiyan kiliselerindeki istismarla ilgili çok daha az araştırma var. Sigortacılar yılda yaklaşık 260 istismar vakası olduğunu tahmin ediyor, ancak bunlar sadece bildirilen vakalar.

Mesele şu ki: Kilisede liderlik pozisyonunu üstlenenler cemaatleri üzerinde güç sahibidir. Niyet ne olursa olsun, yanlış kişiler bu pozisyonlara geldiğinde her şey yozlaşabilir.

Bu pozisyonlardaki insanların da mağdurlara inandığını gördüm. Bu benim memleketimde oldu.

Okulumdaki genç bir kadın, kilisesinin papazına ve ailesine çok yakındı. İnsanlar ne kadar yakın olduklarından ve bazı etkileşimlerin (örneğin genç kadının papazın kucağına oturması) kendilerini nasıl rahatsız ettiğinden bahsederlerdi.

Kadın üniversiteye gittikten sonra danışmanlara yıllarca cinsel istismara uğradığını itiraf etti. Papaz tutuklandığında, tüm bu önceki tedirginlik duygularına ve ÇOK ayrıntılı bir ifadeye rağmen, insanlar bir ÇOCUK olan mağduru değil, yetişkin bir erkek olan papazı desteklediler.

Cemaati üzerindeki etkisi hipnotize ediciydi, ama elbette öyleydi - o onların papazıydı, özel mücadelelerinin ve en büyük sevinçlerinin koruyucusuydu. Hepsinden önemlisi, onların ruhani lideriydi, inançlarının ve toplum üzerindeki etkilerinin bir yansımasıydı ve eğer bu doğruysa, nasıl bu diğer aşağılık şey olabilirdi?

Arkadaşlarımın genç kadının yalan söylemediğini ve ihanete uğradıklarını anlamaları yıllar aldı.

Yanlış ellerde her şey bir silaha dönüşebilir.

Yaygın Dini Mitler/Temalar Üzerine

Terör'deki din belirsiz ama tanıdıktır ve bunun nedeni, tüm dinlerde olduğu gibi, kavramların ve mitlerin mevcut dinlerden ödünç alınmış olmasıdır. Ortak hikayeler arasında bir bahçe ya da cennet, ayartmayı ya da dehşeti temsil eden yılan benzeri yaratıklar, bir tufan hikayesi ve benzer panteonlar yer almaktadır. Bazı tarihçiler Yahudiliğin başlangıçta tek tanrılı olmadığını ve daha çok tek tanrılı olduğunu, yani diğer tanrıların varlığını inkar etmediklerini ancak tek bir tanrıya taptıklarını iddia etseler de, Yahudiliğin tek tanrıya tapınma konusunda benzersiz olduğunu söyleyebilirim.

Gılgamış Destanı bir Sümer öyküsüdür ve "cennet "in bir tür bahçe olduğuna dair ilk referansımızdır. Tanrıça İnanna huluppu ağacını (söğüt olduğuna inanılır) bir bahçeye taşır ve burada bir yılan/ejderha, bir kuş ve Lilitu adında Mezopotamyalı bir iblis ağaçta yaşamaya başlar. Gılgamış yılanı öldürür ve kuş ile Lilith kaçar.

Yunan mitolojisinde Hesperides Bahçesi adında benzer bir bahçe vardır (Hades ve Persephone serimi okuduysanız aşinasınızdır). Bahçe Hera'ya aittir. Bazı mitlerde ağaç, bazen Ladon adında bir ejderha olduğuna inanılan ve sonunda Herakles tarafından öldürülen "ölümsüz bir yılan" tarafından korunur.

Daha sonra, ilk erkek ve kadın olan Adem ve Havva'nın Tanrı tarafından sürgün edilene kadar yaşadıkları İncil'deki cennet olan Aden Bahçesi'ne sahibiz. Bahçe, Bilgi Ağacı'nın (Yahudilik de dahil olmak üzere önceki mitolojilerdeki Hayat Ağacı gibi) bulunduğu yerdir. Bazı akademik dergilerde, Cennet Bahçesi mitinin ve benzer şekilde Gılgamış anlatısının, insanın Tanrısal olamayacağını öne sürdüğü öne sürülmektedir. Esasen, hem bilgiye hem de ölümsüzlüğe sahip olamazlar.

Devam edecek olursak, yaratılış ve tufan mitlerinin kökeni eski bir Sümer tableti olan *Eridu* Yaratılışı'na dayanmaktadır. Hikaye parçalar halinde günümüze ulaşmıştır, ancak yeraltı denizinin tanrısı Enki'nin Ziusudra adlı bir adamı bir tekne inşa etmesi için uyardığı anlatılmaktadır. Benzer şekilde, Yunan mitolojisinde Prometheus, Zeus'un dünyayı sular altında bırakmasının ardından Deucalion'un tufandan kurtulmasını sağlayacak bir sandık yapmasına yardım eder. Tabii ki, Tanrı tarafından arkı inşa etmesi için görevlendirilen ve Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam'da yer alan Nuh'umuz var.

Benzer şekilde, Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam Adem ve Havva'yı ilk erkek ve kadın olarak kabul eder. Sümer mitolojisinde, ilkel anne Namma rahmine kil yerleştirir ve tanrılara hizmet etmek üzere yaratılan ilk insanları doğurur. Benzer bir kavramı, gerçek tanrıların kendilerine hizmet etmeleri için insanoğlunu yarattığı *Terör*'de de görebilirsiniz.

Lilith'in Kökenleri ve *Dehşet*'teki Rolü Üzerine Notlar

Daha önce de değindiğim gibi, Lilith'in tarihe girişi, İnanna'nın huluppu ağacını yok eden çığlık atan bir iblis olarak tanımlandığı *Gilgamiş Destanı*'nda başlamıştır. Lilith'in daha sonraki tasvirleri tabletlerde görülüyor. Suriye'de bulunan bir tanesinin, çocukları öldürmekle sorumlu bir iblis olan Lilith'ten korunmak için muhtemelen hamile bir kadının evine asıldığı söylenmektedir.

Eski Babil'de birçok "lilu iblisi" vardı. Bunların genç yaşta ölen insanlar olduğu söylenirdi. Ayrıca bebekleri tehdit eden "Lamashtu" adında bir iblis de vardı.

Lilith'ten modern İncil çevirilerinde bahsedilmez, ancak İbranice'de Tanah veya Miqra olarak da bilinen İbranice İncil'de Yeşaya 34:14'te bahsedilmiştir. Kral James İncili "Lilith"i çığlık atan baykuş olarak çevirmiştir. Lilith, İbranice İncil'de bulunana benzer bir referansla Ölü Deniz Parşömenlerinde de yer almaktadır.

Orta Çağ'da Lilith, hicivli bir İbranice metin olan The Alphabet of Ben Sira'da yer almış ve Adem'in ilk karısı olarak tanıtılmıştır. Daha önce olduğu her şeydir, ama daha fazlasıdır. Lilith seks sırasında Âdem'in altına yatmayı reddeder, Âdem de onun yeri olduğuna inanır. Lilith'in argümanı aynı topraktan yaratıldıkları ve bu nedenle eşit olduklarıdır. Lilith Tanrı'nın adını telaffuz ettiğinde kanatlanır ve uçup gider.

Lilith'in ancak kocasının iradesine boyun eğmeyi reddettiğinde bir iblis haline geldiğini belirtmemeye gerek olmadığına eminim... değil mi?

Kabala'nın ortaya çıkışına kadar Lilith, erkekleri yoldan çıkarmaktan sorumlu baştan çıkarıcı kadın haline gelmez (çünkü erkekler kendi ayartmalarından sorumlu olamazlar; bir kadın tarafından oraya götürülmeleri gerekir).

Bu da bizi bugün Lilith'e ve onun feminist bir ikona dönüşmesine götürüyor. 1976 yılında Yahudi feminist dergisi *Lilith* kuruldu. Editörler, "Lilith'in Adem ile eşitlik için verdiği mücadeleden esinlenerek" "Lilith Sorunu" başlıklı bir giriş makalesi yazdılar. Makalede Aviva Cantor Zuckoff, Ben Sira'nın Alfabeti'ndeki Lilith'in kadın düşmanı tasviri hakkında yazmaktadır. Zuckoff haklı olarak Yahudi folklorundaki Kral Davut gibi diğer figürlerin daha az hoşça giden yönlerinin genellikle göz ardı edildiğine dikkat çekmekte ve bunu Lilith için neden yapamadığımız sorusunu sormaktadır.

"Lilith'e özgü olan şey, karakterinin en merkezi yönü, bağımsızlık mücadelesi, risk alma cesareti, Tanrı tarafından eşit olarak yaratılmalarına dayanan kadın ve erkeğin eşitliğine olan bağlılığıdır."

Lilith'in zaman içindeki dönüşümü diğer mitolojilerdeki evrimden farklı değildir. O tıpkı yaratılış ve tufan miti, cennet ve bahçe gibidir. İşte bu tarih ve Lilith'in yörüngesi benim *Kapılardaki Dehşet*'te Lilith'in yolculuğunu etkiledi.

Lilith Leviathan, hayatı üzerinde özerklik ve geleceği üzerinde kontrol sahibi olmak isteyen bir kadındır. Toplumsal standartları ve kilisenin kendisinden beklentilerini reddediyor ve bunu yaparken de öteki haline geliyor. Papazının ve cemaatinin kurbanıdır, kalıba uymayı reddettiği için ona sırtını dönmüştür.

Birkaç Son Not

Savaşın ve Kanın Kralı'nı okuduysanız, *Tanrı Kadınken* adlı bir kitaptan çok etkilendiğimi biliyorsunuzdur. Çocukken annemin bana doğum yapmanın sancılı olacağını çünkü benim bir kız çocuğu ve Havva'nın soyundan geldiğimi söylediğini hatırlatan yazarla yakınlık kurdum. Bunun adil olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum ama nedenini ifade edecek kelimelerim yoktu.

Bir yetişkin olarak, yasak meyveyi yemenin tek sorumluluğunun neden Havva'ya yüklendiğini sorguluyorum, sanki Adem'in hiçbir rolü yokmuş gibi - sanki o takip etmeyi seçmemiş gibi.

Tabii ki Havva'nın Adem'i baştan çıkardığını söyleyecekler ve ben yine diyeceğim ki - erkekler seçimleri için kaç kez kadınları suçlayacak?

Dürüst olmak gerekirse, bu mitler erkekleri aptal ve kendi başlarına düşünmekten aciz gösteriyor, ancak aynı şey bugün "oğlanlar oğlan olacak" dediğimizde de geçerli.

Referanslar

- Cantor Zuckoff, A. (1976, Eylül 2). Lilith Sorusu. Lilith Magazine. <https://lilith.org/articles/fall-1976-29/>
- Denney, Andrew S., ve Loyola Üniversitesi New Orleans. "Protestan Hristiyan Kiliselerindeki Çocuk Cinsel İstismarcıları: Bir Suçlu Tipolojisi." Journal of Qualitative Criminal Justice & Criminology. 12, no. 1 (2023): <https://doi.org/10.21428/88de04a1.000ff84d>.
- Ehrman, Bart D. Misquoting Jesus: İncil'i Kimin ve Neden Değiştirdiğinin Arkasındaki Hikâye. HarperSanFrancisco, 2007.
- Gaines, Janet Howe. "Lilith." Biblical Archaeology Society, 5 Ocak 2024. <https://www.biblicalarchaeology.org/daily/people-cultures-in-the-bible/people-in-the-bible/lilith>.
- Lesses, Rebecca. "Lilith." Shalvi/Hyman Encyclopedia of Jewish Women, 20 Mart 2009. <https://jwa.org/encyclopedia/article/lilith>.
- Spar, Ira. "Mezopotamya Yaratılış Mitleri." Heilbrunn Sanat Tarihi Zaman Çizelgesi içinde. The Metropolitan Museum of Art, 2009. <https://www.metmuseum.org/essays/epic-of-creation-mesopotamia>.
- Winton, Richard ve Hannah Fry. "Los Angeles Katolik Kilisesi'nin Din Görevlilerinin İstismarına İlişkin Ödemeleri Yeni Rekor Anlaşmayla 1,5 Milyar Dolara Ulaştı." Los Angeles Times, Ekim 16, 2024. <https://www.latimes.com/california/story/2024-10-16/archdiocese-of-los-angeles-to-pay-880-million-in-the-largest-clergy-sexual-abuse-settlement>.

Yazar Hakkında

#1 *New York Times* çoksatan yazarı Scarlett St. Clair, Muscogee Ulusu vatandaşıdır ve Hades X Persephone Destanı, Adrian X Isolde serisi, masal yeniden anlatımları ve *Yıldızlar Çıktığında* kitaplarının yazarıdır.

Kütüphane bilimi ve bilgi çalışmaları alanında yüksek lisans ve İngilizce yazarlık alanında lisans derecesine sahiptir. Yunan mitolojisine, cinayet gizemlerine ve öbür dünyaya takıntılıdır. Kitaplar, turne tarihleri ve içerik hakkında bilgi için lütfen scarlettstclair.com adresini ziyaret edin.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

